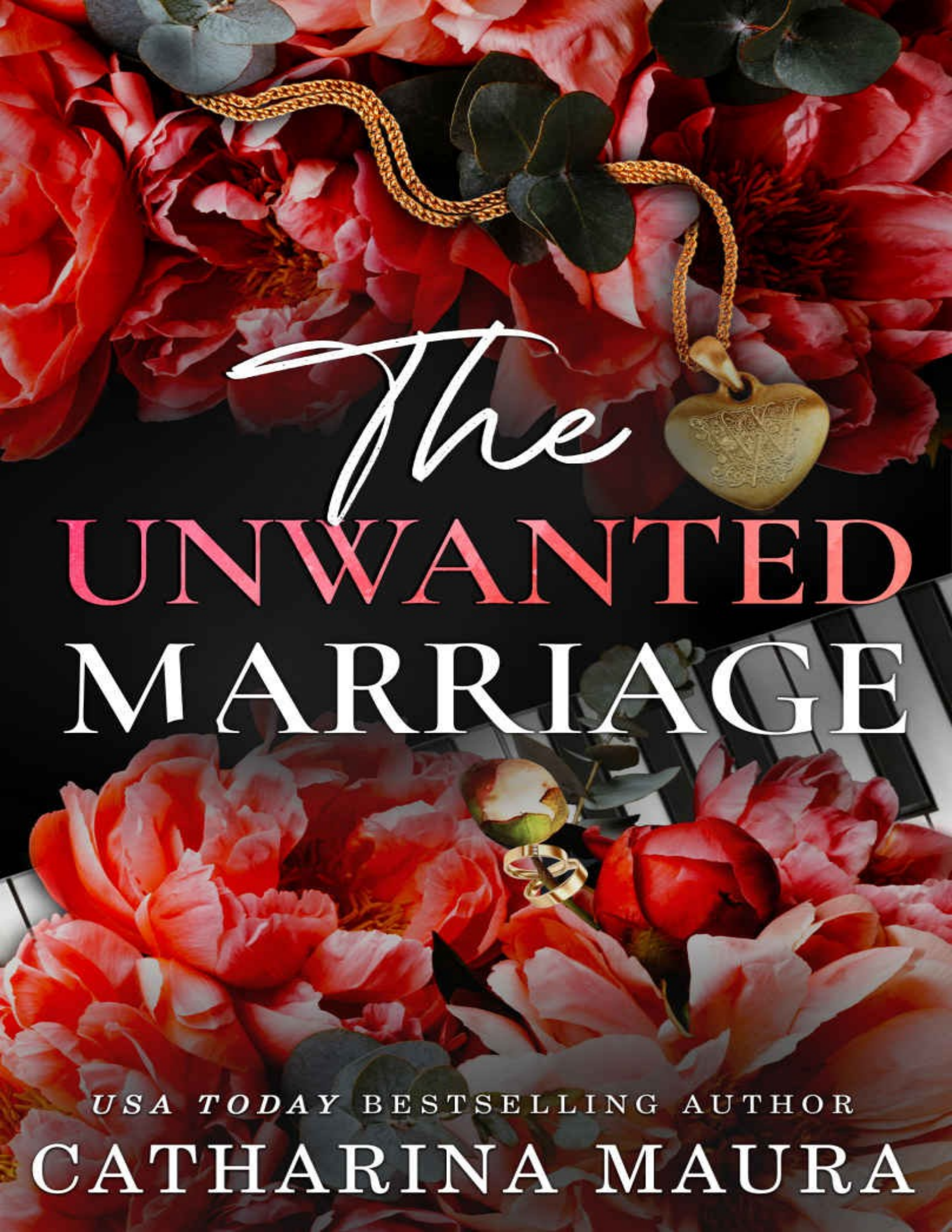

The
UNWANTED
MARRIAGE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
CATHARINA MAURA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İstenmeyen Evlilik

DION & FAYE'İN HİKAYESİ

WINDSORS

ÜÇÜNCÜ KİTAP

CATHARINA MAURA

Bu, bir şeyler yapma kisvesi altında hayatın bizi geçip gitmesine izin verenler için
Doğru olanı. Uyanık saatleriniz en tatlı rüyalarınızdan daha iyi olana kadar, yapmanız gerektiğini bildiğiniz o zor seçimleri yapmaya devam edin.

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, kadın ana karakterin evindeki aile içi şiddet (Dion ve Faye arasında yok) ve ebeveyn kaybı dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere hassas temalar içermektedir.

İntikam ve *sonsuza dek mutlu* bir son garanti edilse de, okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir.

İçindekiler

Bölüm 1 Bölüm
2 Bölüm 3
Bölüm 4 Bölüm
5 Bölüm 6
Bölüm 7 Bölüm
8 Bölüm 9
Bölüm 10 Bölüm
11 Bölüm 12
Bölüm 13 Bölüm
14 Bölüm 15
Bölüm 16 Bölüm
17 Bölüm 18
Bölüm 19 Bölüm
20 Bölüm 21
Bölüm 22 Bölüm
23 Bölüm 24
Bölüm 25 Bölüm
26 Bölüm 27
Bölüm 28 Bölüm
29 Bölüm 30
Bölüm 31 Bölüm
32 Bölüm 33
Bölüm 34 Bölüm
35 Bölüm 36
Bölüm 37 Bölüm
38 Bölüm 39

Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56
Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Sonsöz

Birinci Bölüm

DION

Büyükannem kardeşlerimle beni resmi misafir odamızda bir araya getirdiğinde anlamıştım. Bunu kendime itiraf etmek istememiştim ama zamanımın dolduğunu biliyordum.

Büyükannemin gözleri odada geziniyor ve o dört erkek kardeşimi ve küçük kız kardeşimi incelerken ben de onu inceliyorum. Mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş omuz hizasındaki saçlarına, giydiği mavi takım elbiseye ve tavrındaki tavizsiz acımasızlığa bakıyorum. Bugün bakışlarında hiç nezaket yok.

Boğazını temizlediğinde geriliyorum, o soğuk yeşil gözler üzerime yerleştiği anda midem bulanıyor. Daha dudaklarını ayırmadan ne söyleyeceğini biliyordum ama bu sözlerinin ağırlığını azaltmıyor.

"Dion, düğün tarihin belirlendi," diye anons ediyor, ses tonunda kabullenmekte zorlandığım bir kesinlik var. "Düğün bundan altı ay sonra yapılacak."

Odadaki gerginlik hissediliyor, havaya yenilgi karışmış. "Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, sesimi sabit tutamıyorum. Her zamanki kayıtsızlık maskem bu gece beni hayal kırıklığına uğratıyor ve kardeşlerimi gereksiz yere endişelendirmek istemediğim için bakışlarımı indiriyorum.

Görücü usulü evlilikler bir Windsor geleneğidir ve ben yıllardır bu günün geleceğini biliyordum. Tüm kardeşlerim arasında, yıllardır nişanlı olan tek kişi benim, bir yıldan uzun süredir kiminle evleneceğimi bilen tek kişi benim.

on yıl oldu. Bu hiçbir zaman işleri kolaylaştırmadı. Hayır, olsa olsa darağacına doğru yavaş bir yürüyüş gibi geldi, ta ki sonunda kaderim belli olana kadar.

Büyükannem düğün planlarından, detaylardan ve zaman çizelgesinden bahsetmeye başlıyor ama ben onun sözlerine odaklanmakta zorlanıyorum. Tek düşünebildiğim Faye, nişanlım.

Onunla ilgili düşüncelere her zaman pişmanlık eşlik eder ve bugün de durum farklı değil. Ondan aldığım ve henüz yok edemediğim her şey için pişmanlık. Önünde koca bir hayat olmalıydı ama bunun yerine ondan geriye kalanları mahvedeceğim.

"Dion?" diyor büyükannem, sisi yarıp geçerek. Gözlerimi kaldırıyorum ve odanın sessizliğe gömüldüğünü fark ediyorum. "Sana anlaşmamızı hatırlatmama gerek var mı? Faye'den kaçmayı bırakmanın zamanı geldi."

Çenemi sıkıp başımı sertçe sallıyorum. Faye ve ben çocukluğumuzdan beri nişanlıydık ama on altı yaşıma kadar bundan haberim olmadı. İmkânım olur olmaz yatılı okula, ardından da denizaşırı bir üniversiteye kaçtım. Benden on yaş küçük biriyle evlenme fikri beni dehşete düşürmüştü ama o zaman bile daha fazlası vardı. *O* olduğu gerçeğiydi.

Kaçmaya devam ettim, üniversiteden sonra holdingimizin küresel genişlemesine odaklanmayı seçtim, sırf onunla yılda birkaç kereden fazla yüzleşmek zorunda kalmamak için. Yurtdışında çalışmak bana biraz daha zaman kazandırdı ama yeterli değildi.

Asla yeterli olmayacak.

Büyükannem konuşmaya devam ediyor ama buna bir an daha katlanamam. Ne yaptığımın farkına bile varmadan kapıdan çıkıyorum ve düşüncelerim dönüp dururken malikânemizin yolunu yarılıyorum. Yürümeye devam ediyorum, temiz havaya, rüzgârın serinliğine ihtiyacım var - aklımı Faye'den uzak tutacak her şeye.

Düşüncelerime o kadar dalmışım ki ayaklarımın beni nereye götürdüğünün tam olarak farkında değilim. Tanıdık bir binanın önünde durduğumda kalbim acıyla çarpıyor, keskin acı, misafir odasından çıktığımda beni ele geçiren uyuşukluktan hoş bir sapma. Buraya gelmek istememiştim ama belli ki bu gece suçluluk duygumdan kaçış yok.

Parmaklarım duvardaki gizli bölmeye hafifçe dokunuyor ve tuğlalardan birini iterek yedek anahtarı ortaya çıkarıyorum. Çocukluğumuzun geçtiği ev, arazimizdeki diğer her yere kurduğumuz yeni teknolojilerle y ü k s e l t m e d i ğ i m i z tek binaydı. Bunu hiç tartışmamış olsak da, kardeşlerim ve ben ona dokunulmaması konusunda sessiz bir anlaşmaya vardık. Belki de hepimiz

sadece ebeveynlerimizden geriye kalanları korumak istedik ya da belki de hiçbirimiz bırakmaya hazır değiliz. Hiç hazır olacağımızı sanmıyorum.

İçeri girdiğimde ev sessiz ve hatırladığım kadarıyla aynı görünse de farklı hissettiriyor. Bir zamanlar sıcaklıkla dolu olan bu ev artık boş geliyor ve bu bana yirmi yıl önce olduğu kadar sert çarpıyor.

Bir şekilde, küçük bir parçam annemin merdivenlerden inmesini, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle beni eve buyur etmesini bekliyordu. Onu bir daha göremeyeceğimi bilmek hâlâ aynı acıyı veriyor. Bugün her zamankinden daha fazla.

Titrek bir nefes alıyorum ve göğsümdeki donuk acıyla nefes almaya çalışırken ciğerlerim sıkışıyor. Bugün ailemin yanımda olması için dünyaları verirdim ve yapabileceğim hiçbir şeyin onları geri getiremeyeceğini bilmek parçalanmış ruhumu gözyaşlarına boğuyor.

Babamın içki dolabının önünde duruyorum ve onunla bir kadeh paylaşmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Bu gece bana ne tavsiye ederdi? Faye daha çocukken ona tapardı ve bunun değişeceğinden şüpheliyim.

En iyi viskisinden bir şişe alıp dudaklarıma götürürken ellerim titriyor. Likör boğazımı ısıtıyor ve evin içinde yürümeye devam ederken, ayaklarım annemin piyanosunun önünde durana kadar bu hissi memnuniyetle karşılıyorum. Kalbim boş bir şekilde olduğum yerde donup kalıyorum. Kuyruklu konser piyanosu onun için özel olarak üretilmişti; üst tablasındaki gerçek altın Windsor arması detaylarına ve seçmeme izin verdiği gül ağacı kaplamasına kadar. Bu onun kraliçeliğine yakışan bir güzellikti ve benim için son bir kez çaldığını duymak için dünyaları verirdim. Bir gülümseme daha görmek için hayatımı ortaya koyabilirim.

Babamın viskisinden birkaç yudum daha alıyorum ve kısa bir an için annemin beni şimdi görse ne düşüneceğini merak ediyorum. Piyano çalmayı bıraktığım için hayal kırıklığına uğrar mıydı? Düşüncelerim bir kez daha Faye'e dönüyor ve bir adım daha atıyorum.

Annem Faye'in geldiği noktayı çok severdi, sadece konser piyanisti olduğu için bile olsa, tıpkı ikimizin annesi gibi. Annem onunla bu odada düet yapmak isterdi ve konuşacakları şeyler asla tükenmezdi. Faye'e bir zamanlar bana nasıl çalmayı öğrettiğini ve onun izinden gitmemi nasıl istediğini anlatırdı. Onu kaybetmemiş olsaydım, kaybeder miydim?

Annemin piyano sehpasına oturdum, notalara dokunulmamıştı. *La Campanella*. En sevdiği. Çalmak için notaları okumasına bile gerek yoktu.

- notalar benim içindi. Bana öğretmeye çalıştığı son parçaydı ve asla ustalaşmaya cesaret edemediğim birkaç parçadan biriydi. Gerçekten değil.

Parmaklarımı fildişlerinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum, kalbim ağırlaşıyor. "Seni özledim," diye fısıldıyorum, umutsuzca bir cevap bekliyorum. Cevap gelmeyince babamın şişesini tekrar dudaklarıma götürüp derin derin içiyorum. Çaresizlik hareketlerimi belirliyor, şişeyi ayaklarımın yanına koyuyorum ve melodiyi yavaşça çalmaya başlıyorum. Gözlerim notaların üzerinde geziniyor ve bir an için piyano çalmayı neden bu kadar çok sevdiğimi hatırlıyorum, piyano sesinin kalbimi parçalamadığı zamanları, bunun bizim olayımız olduğu zamanları - annem ve benim.

Şarkı bozuk, piyanonun akort ihtiyacı yüzünden mahvolmuş, ama her nasılsa ruh halime Liszt'in ünlü melodisinin normalde hafif ve neşeli olan eğiminden çok daha iyi uyuyor. Benim gibi kırık dökük geliyor ve kaçırdığım notalar annemin tüylerini diken diken ederdi. Onun en sevdiği parçayı, benim ihmalkârlığım yüzünden piyanosunun sesini bozmamdan ürkerdi ve sonra parlak, güven verici bir gülümseme takınırdı, çünkü o böyleydi. O sıcaklık, sevgi ve hayatımdaki ışıktı. Ailemi kaybettiğim günden bu yana dünyam gölgeler içinde ve bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum.

Melodi koyulaşıyor, sertleşiyor, odanın akustiği hâlâ her zamanki gibi mükemmel, ama ağrıyan kalbimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Son nota yankılanıyor ve alnımı müzik rafına yaslarken titreyerek nefes veriyorum.

"Seni bir daha çalarken dinleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Gerginleşip başımı çevirdiğimde kız kardeşimin kapıda durduğunu görüyorum, yüz ifadesi benimki gibi perişan. Beni nerede bulacağını nereden biliyordu?

Bu düşünceden sıyrılıp alaycı bir şekilde gülümsedim. Hayır, elbette biliyordu. Sierra ve ben aynı türdeniz. Annemin her zaman yaptığı gibi ışıl ışıl parlıyor ama gülümsemesinin ardında çoğu kişinin kavrayamayacağı bir derinlik saklı. İçimizde en gözlemci, en şefkatli olanımız o. Her şeyi derinden hisseder, hem yüksekleri hem de alçakları ve her bir kardeşimizle birlikte acı çeker. Bu gece benim için zor olabilir, ama benim acıma tanık olmak onun kalbini benimkinden d a h a fazla kıracak. Onun için numara yapmam ve hak ettiği ağabey olmam gerektiğini biliyorum ama yapamam. Bu gece olmaz.

Bana doğru yürüyor ve bankımın yanında diz çöküyor, dudaklarında titrek bir gülümseme var. Kolumu ona açıyorum ve o da bana sıkıca sarılıyor. Çenemi başının üstüne koyup ona sarılırken iç çekiyorum.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ediyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. Taşıdığım suçluluk ve utancı, bana ağır gelen günahları bilen tek kişi o.

"Senin hatan değildi Dion," diye yalan söylüyor. "Bunu ona yapamam. Ona değil."

Sierra uzaklaşıp bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Ama yapmalısın ve eğer aradığın bağışlanma ise, bunu bulmanın Faye'i mutlu etmekten daha iyi bir yolu var mı? Belki bunu yaparken hak ettiğin mutluluğu da yaşarsın. Çünkü hak ediyorsun, Dion. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Kız kardeşimin gözlerinin içine bakıyorum, samimiyetini anlıyorum. Buna bu kadar şiddetle, bu kadar inançla nasıl inanabilir? Ondan, bizden aldığım her şey için beni suçlamadan burada nasıl oturabilir?

Sakladığım kötülüğü bilseydi yine aynı şekilde hisseder miydi? Zehrim Faye'e de bulaşacak diye endişeleniyorum. Benimle birlikte olmak onu lekeleyecek, yozlaştıracak - ve içimdeki hastalıklı, kötücül bir parça bunu *istiyor*. Nişanlımdan sadece suçluluk duygusuyla kaçmadığımı itiraf edersem Sierra ne der?

İkinci Bölüm

FAYE

Çatalı dudaklarıma götürürken sırtım tamamen dik, elimdeki hafif titreme içimde kök salmaya başlayan korkuya ihanet ediyor. Tatsız haşlanmış yumurtalarımı çiğnerken sakin kalmak için kendimi zorlayarak metali sıkıca kavrıyorum.

Hepimiz bunu bekliyoruz - Babamızın bir şey yüzünden bize kızmasını bekliyoruz. Bugün yemek yüzünden mi? Belki de çok yüksek sesle çiğnediğimizi düşünecek. Her ne olursa olsun, bir şeyler olacak. Normalde şimdiye kadar çoktan işe gitmiş olurdu ve gitmemiş olması hiçbirimiz için iyiye işaret değil.

Üvey annem Abigail de şüphesiz benimle aynı ifadeyi taşıyor. Bu korkudan doğan sahte bir hoşluk. İkimiz de ürkütücü derecede sakiniz, aksi bir davranışın babamı kızdıracağını zor yoldan öğrendik.

Nefesimi kontrol ediyorum ve yemeğimi yutmaya odaklanıyorum. Kusmaya ne kadar yakın olursam olayım, beni tek bir lokmayı bile ziyan ederken yakalamasına izin vermeyeceğim.

İki küçük üvey kardeşim, Linda ve Chloe, koltuklarında kıpırdanırken endişem artmaya devam ediyor. Her geçen saniye babamın kızgınlığının arttığını görebiliyorum. *Lütfen,* sessizce yalvarıyorum. Lütfen huzursuzlukları yüzünden cezalandırılmalarına izin vermeyin.

İki küçük üvey kız kardeşimin davranışlarını babamıza göre nasıl ayarlayacaklarını öğrenmek zorunda kalmamış olmalarına hem seviniyor hem de korkuyorum. Bu demek oluyor ki

Onlar için hala umut var, ruhları henüz tam olarak kırılmadı - ama bu aynı zamanda onun eylemlerinin onları benden daha fazla incittiği anlamına geliyor. Ben artık buna alıştım ama umarım onlar asla alışmak zorunda kalmazlar. Artık çok uzun değil. Sadece birkaç ay daha ve sonunda her şey daha iyi olacak.

"Linda," diyor babam ve Linda geriliyor. Bir anlığına kız kardeşimin gözlerinde dehşet parlıyor ama sonra bunu kontrol ediyor ve hepimizin mükemmelleştirdiği gülümsemesini takınıyor. Şimdiye kadar kızlara zarar vermedi ama onları daha ne kadar koruyabilirim?

"Evet, baba?"

"Üniversiteye ne zaman gidiyorsun?"

Göğsümün derinliklerine bir özlem acısı yerleşiyor ve titrek bir nefes alıyorum. Daha yeni mezun oldum ama küçük kız kardeşimin aksine benim kampüste yaşamama hiç izin verilmedi. Ona bu deneyimi çok görmüyorum ama küçük bir parçam benim de böyle bir deneyimim olmasını diliyor.

"Üç hafta sonra," diye cevap veriyor, sesi yumuşak ve tatlı.

Linda'nın önünde çok fazla seçenek var ve acaba bunun ne kadar büyük bir lüks olduğunun farkında mı? Kız kardeşim kendi bölümünü, arkadaşlarını seçebilecek. Babamızın pençesinden kurtulacak ve kendi geleceğini şekillendirmesine izin verecek bir dünyaya kaçacak - bu onun için istediğim her şey.

Onun yapacağı gibi kendi ilgi alanlarınızı keşfetmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Dion'la anlamlı konuşmalar yapabilecek kadar bilgili olabilmek için İşletme okumaya zorlandım ama hiç ilgi duymadım. Hayatımdaki her şey, beni onun için mükemmel bir eş haline getirmek için tasarlanmıştı.

O olmasaydı bir piyanist olabileceğimden bile emin değilim. Onunla evlenmeyi hiç beklemeseydim, öğrenmeye zorlanır mıydım? Çocukluğum sıkı pratikler ve yarışmalarla mı geçerdi? Belki - sonuçta annem ünlü bir piyanistti ve büyükbabam da öyleydi. Babam bunun annemin genlerinde olduğuna inanıyor, çünkü ne Chloe'nin ne de Linda'nın bu konuda kullanabileceği bir yetenekleri yok, çok üzülüyor.

"İlk dönemin sonuna doğru Faye'in düğünü için izin almalısın. Sana burada ihtiyacımız olacak ve kardeşine destek olacaksın."

Yemeğimden bir ısırık daha alıp etkilenmemiş gibi davranırken umutsuzluk ıssızlığa dönüşüyor. Kız kardeşlerimin hiçbiri benim yerimde olmadığı için mutluyum, ama gerçek özgürlüğü yaşayacağım tek bir gün için dünyaları verirdim - bir kurban, bir damızlık gibi hissetmemek için.

Chloe koltuğunda kıpırdanıyor ve ben kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. İki yıl sonra o da evimiz demeye zorlandığımız bu yerden kaçacak. Ben ise sadece başka bir yaldızlı kafesle değiştiriyor olacağım.

Zihnim ister istemez farklı bir geleceğe sürükleniyor; ne giyeceğimi, nereye gideceğimi, ne yiyeceğimi ve nasıl konuşacağımı seçmekte özgür olduğum bir geleceğe. Dünyayı gezer, yeni maceralar arardım, sadece nelerden hoşlandığımı, kim olduğumu anlamak için bile olsa. Küçük bir tren istasyonunda terk edilmiş bir piyanoyu sırf istediğim için çalardım, benden beklendiği için değil. Yağmurda dans eder ve uygun olandan daha fazla içerdim, bana *yaşadığımı* hissettiren her anın tadını çıkarırdım. Beni seçen, beni isteyen bir adamla el ele tutuşurdum ve *mutlu* olurduk. Bu geleceği düşündüğümde, aklıma gelen Dion'un yeşil gözleri değil. Hayır. En çılgın hayallerimde, bana parıldayan gözler güzel bir kahve kahverengisi, bağlılığının derinliğini ima eden bir renk.

Bıçağı masaya çarpmadan birkaç dakika önce babamın bakışlarını üzerimde hissediyorum, mermere çarpan metalin sesi tanımayı öğrendiğim bir alamet. "Faye," diyor, sesi aldatıcı bir şekilde sakin. "Son zamanlarda Dion'la konuştun mu? Anladığım kadarıyla Londra'dan geri taşınmaya hazırlanıyor, yani artık daha sık burada olacak."

Nişanlımı düşününce midem bulanıyor. Aylardır ondan haber alamıyorum ve öyle ya da böyle babam bunun için beni suçlamanın bir yolunu bulacak. Düğün tarihimiz bir ay önce belirlendi ama birbirimizle bu konuyu konuşmadık bile. Yakında geri taşınacağını bilmeliydim ama nedense daha fazla zamanım kaldığını düşündüm.

"Onunla birçok kez iletişime geçtim ve bana gerektiğinde benimle temasa geçeceğini söyledi," diye yalan söylüyorum, ses tonum son derece sakin. Dion'u sadece bir kez, birkaç hafta önce aramıştım ve o da doğrudan telesekretere düşmüştü. O zamandan beri onu aramayı denemedim ama babamın bunu bilmesine imkân yok.

Windsor'un resmi etkinlikleri dışında birbirimizi görmüyoruz ve kesinlikle birbirimizi hiç aramıyoruz. Aslında, Windsor'ların denizaşırı şubesinde çalışmayı seçmesinin nedenlerinden birinin ben olabileceğimden şüpheleniyorum. Şahsen her zaman inanılmaz derecede kibar ve naziktir ama benimle evlenmek istemediği çok açık. Beni tamamen hiçe sayması çok şey anlatıyor. Bunun için ne kadar minnettar olduğumu bileceğinden şüpheliyim. Eğer şanslıysam, evlendiğimizde de bana aynı şekilde davranacaktır.

"Buraya gel, Faye," diye mırıldanıyor babam, sesi yumuşak.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve korku beni sararken kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Sertçe yutkunuyorum ve adımlarımı ölçerek ayağa kalkıyorum. İtaatsizlik etmekten daha iyisini biliyorum. Onun önünde durakladığımda zihnim panikle dönüyor, omuzlarım korkuyla kamburlaşıyor. Çaresizlik içimi kemiriyor ama ona teslim olmayı reddediyorum.

Babam sandalyesini masadan itiyor ve çıkan ses Chloe'nin dudaklarından bir inilti çıkarıyor. Gözlerini tabağından ayırmaması ve ağzını kapalı tutması için dua ederek ona kısa bir süre bakıyorum. Onun öfkesinin benden ona geçmesi isteyeceğim son şey.

Eli boğazıma dolanırken bedenimi sabit tutuyorum, kavrayışı yavaşça sıkılaşıyor. Asla iz bırakacak kadar sert sıkmıyor ama her zaman nefes almayı zorlaştıracak kadar sıkıyor. Paniklemenin hepimiz için durumu daha da kötüleştireceğini bildiğimden sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. Parmakları derime batıyor ve boynumun kenarlarını sıkarak aklımın başımda kalmasına yetecek kadar nefes almamı sağlıyor.

"Neyin tehlikede olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" diye fısıldıyor, bakışları nefretle yanıyor. Windsor'lar ona Dion'la evli kaldığım her yıl için iki milyon, toplamda altı milyon vaat etti ve babam bunu unutmama asla izin vermiyor. Ciğerlerim hava almak için savaşırken gözlerim yaşlarla doluyor. Göğsümde hissettiğim panik atağa teslim olmayı göze alamam. T u t u n d u ğ u m sakinlik üzerindeki kontrolümü kaybedersem, sadece daha da şiddetlenecek ve sadece Bana doğru.

"Hayır, baba," diye mırıldanıyorum. Bakışlarımı kaçırıyorum, gözlerindeki o bakışı kaldıramıyorum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini hiçbir zaman anlayamadım, ne de nefretinin gücünü azaltabildim. Ne yaparsam yapayım, Linda ve Chloe'ye sık sık gösterdiği iyiliğe asla layık değilim. Bu şekilde incittiği tek kişi benim, asla onlar değil. Onun zalimliğinden kurtuldukları için minnettarım ama keşke ben de kurtulabilseydim.

"Düğün tarihi nihayet belirlendiğine göre, ona bu evliliği daha fazla ertelemesi için bir neden vermesen iyi olur. Sen üniversiteden mezun olana kadar beklememiz için ısrar etmeleri yeterince kötü değil mi? Beklemekten bıktım, Faye," diyor, ben onaylarcasına başımı sallayana kadar parmaklarını boynumda sıkarak.

"Luca Windsor büyükannesinin sözünü dinlemedi ve nişanlısı yerine sekreteriyle evlendi. Bunu yaparak bizim için işleri zorlaştırabilecek bir emsal oluşturdu. Dion hiçbir zaman başka bir seçeneği olduğunu düşünmedi ama artık daha iyi biliyor. Düğüne sadece birkaç ay kala hataya

yer yok. Taktik değiştirmenin zamanı geldi - korkusundan ondan kaçmak yerine

Aile sizin ne kadar yetersiz olduğunuzu anladı, şimdi kusurlarınızı görmezden gelmesini sağlamak için onu yeterince etkilemelisiniz."

Midem bulanıyor ama yine de kaderime boyun eğerek başımı sallıyorum. Yapmak istediğim son şey Dion'un yanına gitmek ama başka seçeneğim yok. Tehlikede olan sadece kendi hayatım değil. Eğer dediğini yapmazsam, bunun için üvey annemi cezalandıracak. "Evet, baba," diye mırıldanıyorum, içimdeki meydan okumaya rağmen duruşum ağırbaşlı.

Beni bırakıyor ve telefonunu masanın üzerinden alıyor. Dışarı çıkmadan önce "Bunu mahvetme," diye uyarıyor. Kapı arkasından çarparak kapanıyor ve ben yavaşça onun boş koltuğuna çöküyorum, bacaklarım beni bir an daha taşıyamıyor. Titriyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Bu kadar zayıf, bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyorum.

Chloe bana doğru uzanıyor, elini elime doluyor ve ben de ona gülümsemeye çalışıyorum. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve elini sıkıca kavrıyorum. Uzaktan yakından iyi bile değilim ama rol yapmakta o kadar ustalaştım ki çoğu gün kendimi bile kandırıyorum.

"Yakında Dion'u görmeye gitmelisin," diyor Abigail, sesi yumuşak. Beni kontrol etme zahmetine bile girmiyor. Belki de buna alıştı ya da belki de benim iyiliğimi umursamıyor. Gün geçtikçe, ikincisinin olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

En son ne zaman beni savunmaya çalıştı? Babamla arama girmesini asla istemem, çünkü bu sadece işleri daha da kötüleştirir, ama en azından biraz endişelenmesi gerekmez mi?

"Geleceğim. Bugün kız kardeşini göreceğim ve eğer dönerse o da orada olabilir," diye yalan söylüyorum, sözlerime eşlik eden suçluluk dalgasını bastırarak.

"Güzel," diye nefes alıyor. Bir an ona bakıyorum ve kusursuz makyajını, kızları ve onu benden ayıran o güzel sarı saçlarını inceliyorum. Sürdüğü onca fondötenin altında saklı morluklar olup olmadığını merak ediyorum.

"Baban iyi bir adam," diyor Abigail, gözleri tabağında. Acaba sözleriyle kimi ikna etmeye çalışıyor - beni mi, kızları mı, yoksa kendini mi? "Sadece Dion'un seninle evlendiğinden emin ol, Faye. Windsor'ların bize söz verdiği parayı aldığımızda her şey yeniden mükemmel olacak. Baban şirketi neredeyse iflas ettiğinden beri eskisi gibi değil. Madencilik endüstrisi eskisi gibi değil. Elinden geleni yapıyor ama onların sağlayacağı mali yardıma ihtiyacı var."

Bunu her zaman söylüyor ama babam kendimi bildim bileli böyle. On yıldan uzun bir süre önce, işinin hala başarılı olduğu zamanlarda, alkole olan sevgisi bize olan sevgisini aşmadan önceki haline tutunuyor.

İç çekiyorum ve ayağa kalkıyorum, ona bir an daha bakamıyorum. "Hazırlanmalıyım. Sierra Windsor'ı bekletmek istemem," diyorum, yalan şimdi daha kolay dilimden dökülüyor.

Bir kez daha. Son bir kez daha bencil olacağım.

Üçüncü Bölüm

FAYE

"Ne oldu?" Eric endişeyle karışık bir sesle soruyor. Masanın üzerinden elime uzanıyor ve elimin arkasına bir öpücük kondurmadan önce parmaklarımızı birbirine doluyor. "Seni hiç bu kadar üzgün gördüğümü sanmıyorum, Faye."

Gözlerim açılıyor ve bana öyle şefkatle gülümsüyor ki, acıyan kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Görünmez olmaya, hatta göz önünde olmaya o kadar alışmışım ki, onun gözlemleri beni hazırlıksız yakalıyor. Ailem sadece görmek istediklerini görüyor ve benim acıma karşı her zaman kör oldular. Ya da belki de buna o kadar alıştılar ki artık fark etmiyorlar.

Bir an için Eric'e gerçeği söylersem ne olacağını merak ettim. Benimle kaçar mıydı? Beni korur muydu? Yoksa ona istemeyerek de olsa teknik olarak nişanlı olduğumu söylersem dehşete mi düşer?

"Sadece bir sonraki konserim için endişeleniyorum," diye mırıldanıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Ona gerçeği söylemek aramızdaki her şeyi lekeleyebilirdi. "Kendi bestelediğim bir şeyi çalmayı düşünüyorum," diye ekliyorum, yarattığım fanteziye kendimi kaptırarak. Babam kendi yazdığım bir şeyi çalmama asla izin vermezdi. Beni kendi bestelediğim bir parçayı çalarken yakaladığı birkaç seferde, beni sert bir şekilde azarlamış ve günlerce çalamamama neden olmuştu.

Yine de bir şekilde, tam burada, şu anda, rol yapmak istiyorum. Tüm bu maskaralık Eric'ten ayrıldığım an sona erecek, ama birkaç günlüğüne

daha fazla saat, gerçekten onun düşündüğü her şeymişim gibi davranmaya devam etmek istiyorum.

Onunlayken, her gün her saniye olmak istediğim kişi olabiliyorum. Belki başka bir hayatta, hikayemizin geri kalanı yazılmamış olarak kalmayacaktı. Başka bir hayatta, evleneceğim, birlikte yaşlanacağım kişi o olabilirdi.

Sessiz kahve dükkânına göz gezdiriyorum - aylar önce ilk tanıştığımız yer. Öğle aralarını burada geçirirdi, ben ders çalışırken o da benimkinin karşısındaki masada otururdu. Sonunda cesaretini toplayıp benimle oturup oturamayacağını sorana kadar ikimiz her gün birbirimize bakışırdık.

Ona aşık olmayı hiç istememiştim. Bunun arkadaşlıktan öte bir şey olmaması gerekiyordu, ama bizden pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa kalbimin sesini dinleyecek kadar cesur olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Eric kendim için istemeye cesaret ettiğim tek şey, yapmam gereken tek seçim. Beni umutsuzluğa boğmaya çalışan bir dünyada tek mutluluk ışığım o. Onunla geçirdiğim bu birkaç ayın benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecek. Bugün ilişkimizi bitirmek zorunda kalmak beni yabancı bir *umutsuzlukla* dolduruyor - *umudumu* kaybetmek gibi geliyor.

"Seni görmek için bir bilet alacağımı söylerdim ama buna izin vermeyeceğini biliyorum." Sonra duraksıyor, gülümsüyor. Benden hiçbir zaman verebileceğimden fazlasını istemedi, yapamayacağım bir şey istediği her seferinde mazeretlerimin hepsini kabul etti. Nedenini hep merak etmişimdir. Küçük bir parçası aramızdaki bu şeyin uzun sürmeyeceğini biliyor mu? "Bunun yerine, lütfen benimle öğle yemeği yer misin? Bugün altı aylık yıldönümümüz, biliyorsun değil mi? Seni bir kez olsun düzgün bir randevuya çıkarmak istiyorum. İzin verir misin?"

Böyle bir şeyi hatırlamasına şaşırarak gerildim. Bu gerçek bir yıldönümü bile değil - bugün sadece onunla bu küçük masayı paylaşmaya başladığımız günden bu yana altı ay geçti. Bana bir daha asla o şekilde bakmayacağını bilmek acı veriyor.

"Aklında ne var?" Teslim olarak soruyorum. Sadece bir anı daha. Ona hayır demek zorunda kalmayacağım bir gün. Tek istediğim bu. Bu gün sona erdiğinde, babamın benim için yazdığı rolü oynamaya geri döneceğim. Benden beklenen her şeyi yapacağım, ama bu... karşılığında istediğim şey bu. Bana değer veren bir adamla tek bir randevu. Sadece bir randevu.

Eric gülümsüyor, bariz heyecanına bir parça şaşkınlık karışıyor. Gerçekten de evet dememi beklemiyordu. "Seni Lacara'ya götüreyim," dedi,

Sözleri aceleye geldi.

Midem bulanıyor ve tüm vücudum anında donuyor. *Lacara* mı dedi*?*

Saklamayı başaramadığım şoku yanlış yorumlayarak duraksıyor. Eric başını sallıyor ve elimi sıkarken gülümsüyor. "Michelin yıldızlı bir restoranları var," diye açıklıyor. "Yine de eğer istersen sana memnuniyetle bir oda ayarlayabilirim."

Kalbimin çılgınca çarpmasına rağmen gülümsemeye zorluyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Windsor'ların birden fazla oteli var ve hiçbirinde şahsen bulunduklarından şüpheliyim. Lacara'da Windsor kardeşlerden biriyle karşılaşma ihtimalim nedir? Muhtemelen yok denecek kadar az. Mantıken bunu biliyorum ama yine de Eric'in seçimi bana uğursuz geliyor. Eric'le geçirdiğim bu son anlarda bile Dion'dan kaçamayacağımı hatırlatıyor. "Bunu çok isterdim," diyorum yine de, kendime ait birkaç seçim daha yapabilmek için çaresizce.

Kaşları kalkıyor ve bana muzip bir bakış fırlatıyor. "Restoran mı oda mı?" diye soruyor sırıtarak.

"İkisi de, eğer şanslıysan." Bunu bir şaka olarak söylemiştim ama gözlerinin kararması midemin bulanmasına neden oldu. Böyle bir şey yapmak... hiç aklıma bile gelmemişti.

Onunla gerçekten yatabilir miydim? Bugünden sonra Eric'i bir daha asla göremeyeceğim - Dion yakında geri döneceği için bunu riske atamam ama en azından gelecek yıllarda beni taşıyacak bir anım olur. Bu yapabileceğim son seçim olacak ve Dion'un muhtemelen hakkı olduğunu düşündüğü bir şeyi ona verme düşüncesi beni tatmin ediyor.

Otel lobisine girdiğimizde düşüncelerim hâlâ sersemlemişti. Lacara'nın ihtişamını bile tam olarak takdir edemiyorum, çünkü attığım her adımda kendimi daha fazla sorguluyorum.

Otelin genişliği beni tedirgin ediyor ve birden bunun ne kadar çılgınca olduğunu fark ediyorum. Mutluluk anlarını kovalayan biri değilim ve dehşete kapılıyorum. Eric'i incitmekten, davranışlarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten, bugünden sonra kucaklamak zorunda kalacağım gelecekten korkuyorum. Korkuyorum ve böyle hissetmekten yoruldum.

Eric elimi tutuyor ve kendimi sakinleşmeye, onunla bu son buluşmanın tadını çıkarmaya zorluyorum. Dion benden çok şey aldı ama bu son birkaç saat benim. Bu sahip olabileceğim son özgürlük olabilir. Son saniyelerimi korkuyla geçiremem.

Eric sandalyemi çekiyor ve bana endişeli bir bakış atıyor ama neyse ki bir şey söylemiyor. Kendimi açıklayabileceğimden emin değilim.

denedim - her şeyi mahvetmeden olmaz.

"Ben de gerginim," diyor, sessizliğimi yanlış yorumlayarak. "Nedense bu biraz ilk buluşma gibi geliyor, değil mi?" Başımı sallıyorum, o da masanın üzerinden elime uzanıyor. "Sanırım bazı açılardan öyle. Her zaman sana karşı sabırlı olacağımı ve beklemeye değeceğini söyledim, ama bu sözleri biraz fazla ciddiye almış olabileceğini hissediyorum," diye ekliyor, ses tonu şakacı. "Seninle gerçek bir randevuya çıkmama izin vermen için altı ay mı geçmesi gerekiyor? Evlenmemiz *yıllar* sürecek."

Gülümsemem dalgalanıyor ve bakışlarındaki çapkınlıkla iç içe geçmiş umuda dayanamayarak yere bakıyorum. Evlilik bizim için söz konusu değil ve bunu ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Hikâyemizin burada bittiğini ona nasıl söylerim?

Parmaklarımızı birbirine doluyor ve ben gözlerindeki şefkati hafızama kazıyarak gözlerinin içine bakıyorum. Hissettiğim çaresizlik dalgasını bastırıyorum ve gülümsemeye zorluyorum.

"Balık seviyorsun, değil mi?" diye soruyor, menüdeki gerçekten pahalı bir yemeği işaret ederek. Kuşkusuz ödemek isteyecektir ve ben de ona borcumu asla ödeyemeyeceğimi bildiğim halde bana böyle bir şey ısmarlamasına izin veremem.

Başımı salladığımda iç geçiriyor ve menüyü elimden alıyor. "İkimiz için de sipariş vereyim. Seveceğini düşündüğüm bir şeyle sana sürpriz yapayım."

Bir an için onunla tartışmak istedim. Varlığımın her zerresi ona kendi kararlarımı verebileceğimi söylemek istiyor ama onun babam olmadığını bildiğim için kendimi tutuyorum. Bana baskı yapmaya çalışmıyor... sadece beni etkilemeye çalışıyor. Bugün, bir erkeğin bana gösterdiği son ilgi olabilir. Böyle bir anı boşa harcamak aptallık olur.

Bakışlarım Eric'in yüzünde geziniyor - kısa sarı saçları, kahverengi gözleri ve bana gülümseme şekli. Daha önce hiç kimse bana onun baktığı gibi, *beni* gerçekten görüyormuş gibi bakmamıştı. Bakışlarım dudaklarına yerleşiyor ve keskin bir özlem acısı içime hücum ediyor. Onu bir daha asla öpemeyeceğim. Benimle birlikte olmayı seçen, beni gerçekten isteyen biriyle asla birlikte olamayacağım.

"Burada bir odanın fiyatı ne kadar?" Düşüncelerim tam olarak şekillenmeden, onlara bağlı sonuçlar beni yakalamadan önce dudaklarımdan dökülen kelimelerle soruyorum.

Eric daha dik oturur ve gömleğinin yakasını çekiştirir. "O kadar da değil," diyor gergin bir şekilde sırıtarak.

Yalan söylediğini bilerek ona gülümsüyorum. Windsor otellerinin hepsi beş yıldızlı. Hiçbirinde kalmaya param yetmez. Sanırım Eric gibi bir avukat için o kadar da ulaşılmaz değil.

Gözleri vücudumda geziniyor, bir an göğsümde durduktan sonra başka tarafa bakıyor. "Eminim akşam yemeğini odamıza servis ettirebiliriz," diyor sertçe yutkunarak.

Onun da benim kadar gergin olduğunu bilmek garip bir şekilde beni rahatlatıyor. Bana çok özenli davranıyor. Dion asla bu kadar sabırlı, bu kadar tatlı olmazdı. Ona borçlu olduğumu düşündüğü şeyi alır, duygularımı umursamaz. Bu her zaman böyleydi. Dion ne zaman benimle etkileşime geçmek zorunda kalsa, düşüncelerimi ya da duygularımı hiç dikkate almadan en azını yapıyor, sanki bir saniye bile yanımda kalmaya dayanamıyormuş gibi.

Başımı sallıyorum, birden ne istediğimden emin oluyorum. Babam yıllarca beni dikkatle korudu, erkeklerle arkadaş olmamı bile engelledi, Dion'a nişanımızı bozmak için bir bahane verecek bir şey yapacağımdan korktu. Bu benim kendi şartlarımla bir şeyler yapmak için son şansım. Çoğu zaman varlığımı bile unutan bir adamla evlenmeye zorlanacağım ama bu benim seçimim olacak. Bekaretimi ben vereceğim.

Dördüncü Bölüm

DION

"Size önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi vermemi istersiniz?" Silas Sinclair, ailemin Güvenlik Şefi, sordu.

Lacara'nın lobisine girerken telefonumu daha sıkı kavrıyorum, bitmek bilmeyen oyunlarından rahatsız olmanın ötesinde. Benim varsayımıma göre Silas'ın mümkün olan en dolambaçlı yoldan bilgi verme eğilimi, oldukça basit bir şekilde can sıkıntısından kaynaklanıyor. Adam karısı tarafından o kadar kırbaçlanmış ki, eskiden içini dolduran türden bir heyecana yer kalmamış. "Güzel," diyorum ona sertçe.

"Hannah'yı buldum."

Adımlarımın ortasında duraklıyorum, soğuk bir beklenti omurgamdan aşağı akıyor. Ares, kendisine ve karısı Raven'a yaptıklarından sonra onu kara listeye almıştı. Bu hareket oyunculuk kariyerini erken bitirdi ve onu yıktı ama bu yeterli değil. Yeterince ödeme yapmadı.

"Hannah, Raven'ın kız *kardeşi,*" diye açıklıyor, sanki onun kim olduğunu bir an bile unutabilirmişim gibi. Ben affedici bir adam değilim - sevdiklerimi incitenlerin isimlerini unutmam. "Benden bulmamı istediğin kadın mı?"

Sinir bozucu. Onunla uğraşmak gerçekten tam bir baş belası. Teknik olarak Silas sadece bizim güvenliğimizle görevli - hem kişisel hem de siber, ancak kendisinin yapamadığı şeyler için doğru bağlantılara sahip. Sinir bozucu biri ama

güvenilir ve asla kabul etmesem de, bir işi nasıl yapacağını başka hiç kimsenin bilmediği kadar iyi biliyor.

"Kötü haber mi?"

İç çekiyor. "Biz onu yakalayamadan kısa bir süre önce tekrar ortadan kayboldu. Belli ki sadece paranın satın alabileceği türden bir korumanın tadını çıkarıyor. Raven'ın babası ona yardım etmediklerine yemin etti ve doğrusu yalan söylediğine dair bir kanıt bulamadım. En azından henüz."

Asansöre doğru yürürken dişlerimi gıcırdatıyorum, öfkem omurgamdan aşağı akıyor. Lanet olası sürtük. Bizden nasıl kaçmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu uzun sürmeyecek.

"Xavier'den yardım isteyeceğim," diye mırıldanıyorum. "Dalga geçmekten bıktım. Baldızım geride bıraktığı hasarı telafi etmek için canını dişine takarken, onun lüks bir tatildeymiş gibi ortalıkta dolaşmasına izin verirsem lanetlenirim."

Silas cevap vermeye başlıyor ama kulaklarım yakınlardaki tanıdık bir sese uyum sağlayınca sözleri kayboluyor. *Faye*. Ona doğru attığım her adımda kahkahası daha da yükseliyor ve bir an için onu burada bulduğumu anlayamıyorum. "Seni geri aramak zorunda kalacağım," diye mırıldanıyorum, çok iyi tanıdığım bir adamın elini nişanlımın beline dolamasını izlerken damarlarımda saf soğuk dolaşıyor.

Ona gülümsediğinde midem bulanıyor. Hay *sikeyim*. Bana daha önce hiç böyle gülümsememişti ve nefes kesici görünüyor. Bu kadar *mutlu* göründüğünde tanınması zor. Neler oluyor burada? Asansörün kapıları açıldı ve farkına vardım. Nişanlım başka bir adamla bir odaya çıkıyordu.

"Eric?" Bir sonraki hamlemi hesaplayarak onlara doğru yürürken bağırıyorum. Beni tanıyınca omzunun üzerinden bakıp gülümsüyor ama benim dikkatim elinde tuttuğu küçük, güzel esmer kızda.

Faye bana arkasını dönmüş, ama sesimi duyunca nasıl donup kaldığını fark ediyorum. Eric'in dikkatli görünmemesi, beklendiği gibi sadece bizden haberi olmadığı anlamına gelebilir. Eğer ona hitap etseydim, onu içinde bulduğum koşulları mazur gösterecek bir hikâye anlatma fırsatı bulacaktı. Siktir et.

"Dion," diyor Eric, ses tonu heyecanını yansıtıyor. "Geri döndüğünü fark etmemiştim."

Bana elini uzatıyor, ben de sıkıyorum, elimi olması gerekenden çok daha sıkı tutuyorum. Bıraktığım anda yüzünü buruşturdu ve elini esnetti.

Eric'in henüz arkasını dönmemiş olan Faye'e uzanışını izliyorum, bakışları bir kez daha kapanan asansöre takılmış gibi görünüyor. İpuçları çok açık ama nedense içimde küçük bir parça hâlâ yanıldığımı umuyor. Düğünümüze sadece birkaç ay kalmışken, bunu cidden yapıyor olamaz. Benim çekingen nişanlım yapmaz, değil mi?

"Tatlım, bu müşterilerimden biri, Dion Windsor," diyor Eric, onu daha yakına çekerek.

Bedenimden taşan öfkeye rağmen kıkırdıyorum, kendime engel olamıyorum. Neden ailemin avukatlarından biri beni kendi nişanlımla bu şekilde tanıştırıyor?

Eric onu bana doğru çeviriyor, isteksizliği karşısında gözlerinden şaşkınlık akıyor ve ben de onu incelemek için zaman ayırıyorum. Bakışlarım vücudunun üzerinde geziniyor, kısa eteğinin ve ipeksi bluzunun kıvrımlarını nasıl vurguladığına bakıyorum

- Hepsi Eric için, şüphesiz. Uzun siyah saçları, sadece muhteşem yüzünü vurgulayan büyük dalgalar halinde beline kadar düşüyor ve birdenbire, o tellerin parmaklarımın arasında nasıl hissettireceğini öğrenmek için umutsuz bir ihtiyaç duyuyorum. İşte bu yüzden son birkaç yıldır giderek daha fazla korkmaya başladım - onu görmezden gelmek, ona *direnmek* giderek zorlaşıyor.

Faye onu her gördüğümde daha da güzelleşiyor gibi görünüyor, ama güzelliği beni hiçbir zaman bugünkü kadar etkilememişti. Belki de o seksi dolgun alt dudağının titreyişinden ya da gözlerimin içine bakmayı reddederek kaçınılmaz olana meydan okumaya çalışmasından. Kahretsin, belki de sadece o tatlı hindistan cevizi kokusudur. Her neyse beni büyüledi.

"*Faye,*" diye mırıldanıyorum, adı dudaklarımda bir zevk. Nefesi kesiliyor ve ben de mizahsızca gülümsüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışlarım Eric'in Faye'in belindeki eline iniyor ve kendi ellerim yavaşça yumruk oluyor. Bir an için, *bana ait olanın* üzerine koyduğu her bir parmağı kırarsam nasıl bir ses çıkacağını merak ediyorum, ama sonra Faye o masmavi gözlerini kaldırıyor ve tüm öfke damlaları akıp gidiyor.

Her geçen saniye, hüznü paniğinin gücüyle daha fazla bastırılıyor, ama buna rağmen başka tarafa bakmıyor. Büyüleyici gözlerinden bir damla yaş dökülürken bile, yüzünü bana dönüyor, bariz korkusuyla savaşan bir meydan okuma. Büyüleyici bir kadın. Yıllar boyunca onu sayısız kez gördüm ama hiçbir zaman bana şu anda gösterdiği duyguların bir kısmıyla bile bakmamıştı. Gülümsemeleri her zaman soğuk ve mesafeliydi, konuşmalarımız kibardı, aramızdaki hiçbir şey asla sapmadı

uygun olanın ötesinde. Şu anda karşımda duran kadın, beni olduğuna inandırdığı kız değil.

"Eric," diye mırıldanıyorum. "Faye'i tam olarak nereden tanıyorsun?"

Bunu ne kadar ileri götürdüğünü bilmem gerek. Faye evlenene kadar bana tek bir şey borçlu değil ama bilmem gerek. Bu sadece sıradan bir kaçamak mı, yoksa koridorda yürürken *onun yerinde* olmayı mı dileyecek?

"O benim kız arkadaşım," diyor, sesi yumuşak, tedirgin, sanki sonunda bir şeylerin yanlış gittiğini fark etmiş gibi.

Karnım ağrıyor ama kafamı çevirmiyorum. O da bakmıyor. Suçluluk duygusunun gözlerinde dans edişini, onu ele geçirdiği çok açık olan paniğe yenik düşerken nefes alışının hızlanışını izliyorum.

"Faye, sorun ne?" Eric sorar, sesi şefkatli ve endişelidir. Faye'in saçlarını yüzünden çeker, bu hareketinin onu panik atağa daha da ittiğinin farkında değildir.

Nefes nefese kalır ve yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Hay *sikeyim*. Bu durum bir rahatlama olmalıydı - bir kaçış, evlendikten sonra bile onu uzak tutmak için bir neden. Öyleyse neden kendimi ona uzanırken, vücudumu ikisinin arasında duracak şekilde açarken buluyorum? Neden kendimi onun yüzünü avuçlarken buluyorum, dokunuşum yapabileceğimi düşündüğümden daha hassas?

"Seni yakaladım," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak ve dikkatlice kontrollü. Başını bana doğru eğmeden önce bir elimi nazikçe saçlarının arasına sokuyorum. O kadar küçük ki, hiç bu kadar kırılabilir görünmemişti.

Bakışları benimkilere takılıyor ama bana odaklanmaya, vücudunun kontrolünü yeniden kazanmaya çabalıyor. "Benim için nefes al tatlım," diye yalvarıyorum, suçluluk duygum içimi kemiriyor. Ona çoktan bulaştırmıştım - bu durumda olmasının sebebi bendim. Bu durumu daha dikkatli ele almalıydım ama öfke ve kızgınlığımın beni ele geçirmesine izin verdim. "İyisin Faye," diye fısıldıyorum, sanki var olmasını dileyebilirmişim gibi.

Nefes alış verişi azalıyor, sonunda odaklanmayı başarırken vücudu bana karşı gevşiyor. "*Dion*," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor.

Onu öylece tutuyorum, bir elim saçlarında, diğeri yanağını kavrıyor, sonunda derin bir nefes alırken gözlerim onunkilerde.

Eric ona uzanmaya çalışıyor ve ben onu daha da yakınıma çekiyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum - *veremiyorum.* "Faye," diyorum, ses tonum tartışmaya yer bırakmıyor. "Ona sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Beşinci Bölüm

DION

Faye'in hüznünün sesi süitimin yatak odasını dolduruyor, her boğuk hıçkırık kalbime bir başka acımasız bıçak saplıyor. Onu ağlatacağımı hep biliyordum ama bu gözyaşlarının ne kadar derine ineceğini hiç fark etmemiştim.

Bakışlarım yatağımın kenarında oturan kadının üzerinde geziniyor, önceden mükemmel olan makyajı lekelenmiş ve altın rengi teni her zamankinden birkaç ton daha solgun. Faye hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere sahip, ama bugün gözleri keder ve suçluluktan başka bir şeyle dolu değil.

Elini uzun siyah saçlarında gezdirip duruyor, karıştırıyor. Onu hiç bu kadar *dağınık gör*memiştim. Ona bakmak acı veriyor ama gözlerimi ayıramıyorum. Şu anda bile büyüleyici.

Belli ki böyle düşünen tek kişi ben değilim.

Eric muhtemelen süitimin oturma alanında volta atıyor, onun vermek istemediği bir açıklamaya ihtiyaç duyuyor. Çok az konuştuğumuzda ondan ne beklediğimden emin değilim ama düğünümüze aylar kala biriyle çıkmasını kesinlikle beklemiyordum.

Ona doğru yürüyorum ve başını kaldırıp gözyaşlarıyla dolu gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Faye," diye mırıldanıyorum, onu görünce kalbim sızlıyor. Daha önce bana hiç bu kadar saf, filtresiz duygular göstermemişti. Onları ilk kez bir başkası sayesinde görüyor olmam ironik. Sanki evren bana onun bırakın gülümsemesini, gözyaşlarını bile hak etmediğimi söylüyor - sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. Belki de aynı derecede ironik olan

Burada olmamın tek sebebi evimin düğün hazırlıkları için yenileniyor olması. *Onun* için yenileniyor. Tüm bu durum beni neredeyse mahvedecek bir acıyla dolduruyor.

Önünde diz çöküyorum ve ellerimi yatağımın üzerine, kalçalarının iki yanına koyuyorum. Titreyerek nefes alıyor, yüzünü kaldırırken bakışlarında saf, katıksız bir kalp kırıklığı var. Lanet olsun, dikkatli olmazsam gözlerinde boğulabilirim.

Bir damla gözyaşı daha yanağından aşağı yuvarlanıyor ve kirpikleri titreyerek kapanıyor. İçimi çekip ona uzanıyorum, sağ elimle yanağını hafifçe kavrayıp başparmağımla gözyaşlarını silerken vücudunun nasıl gerildiğini fark ediyorum. "Bana bak," diye yalvarıyorum.

İstediğimi yapıyor, kırılganlığını ve acısını ortaya koyuyor. "Dion," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Hay *sikeyim*. "Çok özür dilerim."

Boştaki elimle saçlarını yüzünden çekiyorum, ona dokunma, onu teselli etme arzumu bastıramıyorum. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," diye onu rahatlatıyorum, ancak bu sözler dilimde karton tadı bırakıyor. "Henüz tam olarak evli değiliz ve nişanlılığımız da pek geleneksel sayılmaz. Bana hiçbir şey borçlu değilsin - henüz değil."

Titreyerek nefes alıyor, gözlerinden yeni bir yaş dalgası kaçıyor. Kalbim burkuluyor ve onu kendime doğru çekmeden önce bir elimi saçlarından dikkatlice geçirirken tamamen içgüdülerimle hareket ediyorum. Faye kucağımda dağılıyor, dizlerini kaburgalarıma bastırıyor ve yüzünü boynuma yaslıyor.

"Daha iyi bilmeliydim," diye hıçkırıyor. Faye duyguları üzerindeki kontrolünü kaybederken bana karşı titriyor ve ben onu bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Beni asla bu şekilde etkilememesi gerekiyordu, yine de buradayım, onun için dizlerimin üzerinde, acısını dindirmek için çaresizce.

Hıçkırıkları azalana, nefes alış verişi biraz daha düzene girene kadar onu kendime doğru tutuyorum. Ellerim omuzlarını sarıyor ve tekrar dik oturana kadar onu nazikçe geriye itiyorum, gözlerinin içine bakma ihtiyacım onu yakın tutma arzumdan daha büyük.

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Soruyu saklı tutamayarak soruyorum. Vereceği cevap bir şeyi değiştirmeyecek ama bilmem gerekiyor. Neden, tam olarak emin değilim.

Faye irkiliyor ve sanki benimle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi başka tarafa bakıyor. "Düşündüğün gibi değil," diyor bana, sesi son kelimede takılıyor. Kollarını kendine doluyor ve kalbim kıpır kıpır oluyor, yine de öfkem yatışmaktan çok uzak.

"Düşündüğüm gibi değil mi?" Tekrar ediyorum. "Yani ailemin avukatlarından biriyle çıkmıyorsun?" Eric ve ben gençliğimizdeki kadar yakın değiliz ama bir zamanlar ona arkadaşım derdim.

Bana cevap vermek için dudaklarını ayırıyor ve bakışlarım ağzına düşüyor. Benim hiç öpmediğim o güzel dudaklarını Eric'in öpmüş olması düşüncesi... *kahretsin*. Neden tanıdığım biri olmak zorundaydı ki?

"Babanın bundan haberi var mı?" Omurgamdan aşağıya huzursuzluk akarken soruyorum. Ben farkına varmadan bu nasıl oldu? Faye'i gerektiği kadar iyi tanımıyor olabilirim ama babasının yanında her zaman uysal ve itaatkâr olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu hafife aldım.

Gözlerinde korku parlıyor ve anında başını sallıyor. Eric'in arkasından iş çevirerek burada olması, Eric için oldukça ileri gidebileceği anlamına geliyor. Bu düşünceye *kıskançlık* kokan alışılmadık bir acı eşlik ediyor.

"Onunla kaçmayı mı planlıyordun?" Bunu düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Kendimi onu istemediğime ikna etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, aklımda ne kadar sık olduğunu hiç fark etmedim.

"Hayır," diyor Faye, bana doğru uzanarak. Elini pazuma koyuyor ve bunun bana herhangi bir şekilde dokunmak için ilk inisiyatif alışı olabileceğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. "Bu... bu değil... Onunla olan ilişkimi bugün bitirecektim. Yakında geri taşınacağını biliyordum, o yüzden..."

Ona bakıyorum, doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyorum. Gözlerindeki o azap, o samimiyet. Numara yaptığından şüpheliyim, yine de hikayesi mantıklı gelmiyor.

"Kesinlikle ondan ayrılmak üzereymişsin gibi görünmüyordu," diye mırıldandım, kinimi bastırarak. "Aksine, tamamen başka bir şey yapmak için yukarı çıkıyormuşsun gibi görünüyordu." Onu Eric'in altında düşününce midem bulanıyor. Ona kaç kez sahip olmuştu? Dişlerimi gıcırdatıyorum ve beni tüketmesin diye zihnimdeki görüntüyü uzaklaştırıyorum.

"Gerçekten düşündüğünüz gibi değil. Biz..." sesi sanki bahanesi kalmamış gibi kesiliyor.

Ona doğru uzanıyorum ve ellerimi beline dolayarak onu hazırlıksız yakalıyorum. Gözleri irileşiyor ve avuçlarım kalçalarına doğru kayarken dudaklarımda mizahsız bir gülümseme beliriyor. Kalçalarını ayırıyorum ve siyah eteğinin yukarı kalkışını izledikten sonra onu yatağın kenarına oturana, kalçaları belimi kavrayana ve yüzü benimkinden birkaç santim ötede olana kadar kendime çekiyorum. Daha önce hiç

Onu hiç bu kadar yakınımda, bu kadar samimi bir pozisyonda görmemiştim ama doğru hissettiriyor. Tedirginliğimi azaltıyor ama yine de yeterli değil.

"Faye, onu becermeye mi gidiyordun, yoksa gitmiyor muydun?" Soruyorum, sesim sert ve acılı. Bakışlarım tekrar gözlerine yöneliyor ve gözlerinde gördüğüm suçluluk duygusu azabımı körüklüyor. "Cevap ver bana."

Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum, nefes alış verişi birkaç dakika öncesine göre daha hızlı. "Evet. Evet, öyleydim."

Sözleri beni mahvediyor ve bana bakışı bunu bildiğini gösteriyor. Tanıdığım biri olmasaydı daha mı az acırdı? Onu hiç onunla görmek zorunda kalmasaydım? Evliliğimizden kaçtığım doğru, ama bu onu istemediğim için değildi. Başka biriyle hiç *çıkmadım* ve kendimi ondan başka biriyle evli hayal etmedim. Utancıma ve suçluluk duyguma o kadar kapılmıştım ki, soğukluğumun onu başka birinin kollarına iteceği aklıma gelmemişti.

"Dion," diye fısıldıyor, elini göğsüme koyarak. Boş yüzük parmağına bakıyorum, içimi pişmanlığa benzer bir şey kaplıyor. Ondan kaçmak için o kadar çok zaman harcadım ki, yokluğumun nelere davetiye çıkaracağını hiç düşünmedim. Bırakın kiminle nişanlı olduğumu, nişanlı olduğumu bile neredeyse hiç kimse bilmiyor. Büyükannemin bana söylediği gibi parmağına dikkat çekici bir nişan yüzüğü takmalıydım.

Cesaretini toplamaya çalışırken onu izliyorum. Sırtını biraz dikleştiriyor ve gözlerindeki o ateş biraz daha parlıyor. Ne kadar büyüleyici olduğu hakkında bir fikri var mı? Nedense bundan şüpheliyim.

"İngiliz dedikodu gazetelerinde senin hakkında yazılanları gördüm," diye mırıldanıyor sonunda, çenesi bir an için sıkılıyor. Geriliyorum ve ilk içgüdüm onun sözlerini yalanlamak oluyor. O on sekiz yaşına bastığından beri başka biriyle birlikte olmadım ama bunu itiraf etmek cevabını bilmediğim çok fazla soruya davetiye çıkarmak olur. "Birbirimize asla sadakat sözü vermedik," diye devam ediyor. "Aslına bakarsanız, birbirimize hiçbir zaman hiçbir şey için söz vermedik." O kadar ufak tefek ki, yine de hiç korkmuş görünmüyor. Bunca yıldır bu şevk neredeydi?

Faye bana her zaman porselen bir bebeği hatırlatırdı - güzel ama duygulardan yoksun. Onunla yaşadığım her etkileşim ürkütücü bir şekilde pratik, hatta robotik görünüyordu. Şimdi anlıyorum ki bana rol yapıyor, en iyi yanlarını saklıyor. Anlamadığım şey ise *nedeni*.

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum, bakışlarım yüzünde gezinirken belini kavrıyorum, başparmaklarım bluzunun ipeksi kumaşının üzerinde daireler çiziyor. Ben de

ona daha önce hiç bu kadar yakından dokunmamıştım. Yıllar boyunca birlikte katıldığımız etkinliklerde dans ettiğimizde bile ikimiz de rollerimizi oynuyorduk. Bu an... farklı ve ikimiz de bunu biliyoruz. "Son baktığımda bana evlilik sözü vermiştin."

Nefesi kesiliyor ve muhteşem gözleri bir parça açılıyor. "Ben öyle bir şey yapmadım." Sesi yumuşak ve acılı. "Evlilik anlaşmamız ailelerimiz tarafından yapıldı. İkimizin de bununla bir ilgisi yoktu ve eminim ikimiz de bununla bir şey yapmak *istemiyoruz*."

Bana bakıyor ve ben büyülenmiş gibiyim. Normalde uyuşmuş olan kalbim hiç düşünmediğim bir şekilde ağrıyor ve gözümü ondan alamıyorum. Demek müstakbel karım rol yapmadığında böyle görünüyor.

"Gerçekten beni daha az umursamayan bir adamla evlenmek istediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor, öfkesi yüzüne yansımış bir halde. "Telefon numaranı haftalar önce değiştirdiğine ve bana söyleme zahmetine bile girmediğine eminim. Sen aramıza bir çizgi çektin Dion, ben de kendi tarafımda kaldım."

İstemsizce irkiliyorum, sözlerini inkâr edemiyorum. Haklıydı. Birkaç hafta önce İngiltere numaramı ABD numarasıyla değiştirdim ve bunu ona hiç söylemedim. Sadece... aklıma gelmemişti. Ne de olsa onunla hiç konuşmuyoruz. Beni aradığı zamanları bir elin parmakları kadar sayabilirim.

"Kabul ediyorum, orada çuvalladım," diye kabul ediyorum. "Dayanacak hiçbir dayanağım olmadığının farkında değil miyim sanıyorsun? Nişanlılığımız boyunca seni neredeyse hiç umursamadığımı biliyorum, ama bu burada her ne halt oluyorsa görmezden geleceğim anlamına gelmiyor."

Bakışlarım yüzünde geziniyor ve başparmağım alt dudağına değdiğinde nefesi kesiliyor. Çok yumuşak. Sonunda onu kendime aldığımda tadı nasıl olacak? Onun herhangi bir parçasına sahip olmayı hak eden son kişi benim, yine de buradayım, ondan zaten sahip olduğumdan daha fazlasını almak üzereyim.

"Onunla aranızdaki bu şey artık sona eriyor." Gözlerindeki umutsuzluk beni kahrediyor ama yine de devam ediyorum. "Seni paylaşamam, Faye. Paylaşmayacağım. Ya nişanımızı bitirirsin ya da onunla olan ilişkini burada, hemen şimdi bitirirsin. Ne olacak?"

O da benim kadar bu nişanı bozabilecek kapasitede - yani hiç değil. Ona verdiğim ültimatom yersiz bir acımasızlık ve öfkeden doğan boş bir ültimatom. Bu tam da her zaman korktuğum şeydi. Ona karşı duyduğum suçluluk, ona sahip olma ihtiyacımdan daha ağır basmıyor ve basmalı da. Kahretsin, öyle olmalı.

Gözleri kapanıyor ve hıçkırıklarını bastırıyor. Bu beni öldürüyor ve bir an için kararlılığım sarsılıyor. Böyle yaşayabilir miydim? Ona mutluluk getirecekse görmezden gelebilir miyim?

Bakışlarım vücudunda geziniyor ve çenemi sıkıyorum. *Hayır*. Başka biriyle birlikte olduktan sonra bana döneceği düşüncesine katlanamıyorum. Keşke daha iyi bir adam olsaydım ama değilim ve asla da olmayacağım. Bunu hak etmediğimi biliyorum ama karım olacaksa, her şeyini istiyorum. Bu her zaman sorun olmuştur.

- Ben bencil bir canavarım.

Faye gözlerimin içine bakıyor ve derin bir nefes alıyor. "Buna bir son vereceğim," diye fısıldıyor ve içime bir rahatlama doluyor.

"Güzel," diyorum ona, ses tonum sert. "Açık konuşayım, Faye. Şu andan itibaren, ben senin olduğum kadar sen de benimsin. Sakın bir daha böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirme."

İfadesi tam olarak çözemediğim bir şeye dönüşüyor ve kendimi onu çözmek ve saklamaya çalıştığı parçaları keşfetmek isterken buluyorum. "Bir şans," diye mırıldanıyorum. "Sana sadece bir şans vereceğim. Bu olanları unutacağım ve babana bundan bahsetmeyeceğim ama karşılığında sen de bugünden sonra Eric'le konuşmayacaksın. Anlaştık mı?"

Başını sallayıp bakışlarını kaçırıyor ama kalp kırıklığını gizlemeyi başaramıyor. Onu sevdiğini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yok. Ondan ayrılacak çünkü başka seçeneği yok ve bunun için bana her zaman kızacak. Bu, sonunda yaratacağı şikayetler listesinde bir madde daha olacak.

Altıncı Bölüm

FAYE

Sahnede perdenin arkasında duruyorum ve hınca hınç dolu salona bakıyorum, kederim üzerimde ağırlaşıyor. Ne zaman iyi olduğumu düşünsem, bir şey bana Eric'i hatırlatıyor ve kalbim yeniden kırılıyor. Onunla ilişkimi bitireli neredeyse iki hafta oldu ve sözüme sadık kalarak o zamandan beri onunla hiç konuşmadım. Açıklamak için hiç şansım olmaması beni öldürüyor. Ona ilişkimizin bittiğini söylediğim anda çekip gitti, sanki bunu yaparak kelimeleri yok edebileceğini düşünmüş gibiydi.

O zamandan beri beni her gün aradı ama telefonu açmam aptallık olur. Dion bana sadece bir şans verdi ve o bile hak edilmemiş bir merhametti. Eric'le konuşursam ne yapacağından korkuyorum. Babam ve Dion arasında, iki kötülük arasında sıkışıp kaldım. H a n g i s i n i n daha az kötü olduğunu söyleyemiyorum. Belki de sesimi, ihtiyaçlarımı bastırma konusunda eşitler.

İç çekiyorum ve saçlarımı düzeltiyorum, performansım öncesinde tek bir telin bile yerinde olmadığından emin oluyorum. Her günün her saniyesinde, üzerinde hiçbir söz hakkım olmayan bir hikâyedeki rolümü oynamam bekleniyor. Mükemmel kız, mükemmel Windsor karısı. Eric'le birlikte olmak özgürleştiriciydi ve bu duygu bağımlılık yapıyordu. Aldatmak için tasarlanmış bir dünyada gerçekmiş gibi hissettiren o küçük anlar olmadan nasıl tutunabilirim bilmiyorum.

Ayrılığımızdan bu yana geçen haftalarda sayısız kez kendimi sorguladım, sürekli şu kafeye gitsem mi, gitmesem mi diye düşündüm.

Orada bir açıklama bekliyor olabileceğini umuyorum. Ama sonra Dion'un uyarısını hatırlıyorum ve cesaretim kırılıyor.

"Faye," diyor babam, sesi yumuşak ama tehditkâr. Ona doğru dönüyorum ve yüzümü tamamen boş tutuyorum, bir parça korku omurgamdan aşağı akıyor. "Sakın bunu mahvetme," diye tıslıyor, eli kolumu sarıyor. Tırnakları derime battığında bir iniltiyi bastırıyorum ve ayakkabılarıma bakıyorum, ruh halim daha da düşüyor. Bazı günler sadece var olmak bile çok zor geliyor ve bugün kesinlikle o günlerden biri. "Antrenmandaki performansın tüm hafta boyunca vasatın altındaydı. Bu gece beni utandırmaya cüret etme."

Her zamankinden daha endişeli görünüyor ve nedenini tam olarak anlayamıyorum. Ayda en az bir kez çalıyorum ve onu daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştım - bu konuda değil. Piyano çalmak her zaman benim kaçışım olmuştur. Parmaklarımın tuşların üzerinde uçuşması beni her zaman teselli etmiştir.

Ustalaştığım seviyede çalmak için belli bir miktar kontrol gerekiyor ve ben bununla her zaman gurur duydum. Kendimi gerçekten kontrol altında hissettiğim tek zaman performans sergilediğim zamandır. Çalmaya başladığım anda kimse bana bir şey emredemez, babam bile. Ancak o zaman gerçekten kendimde olurum. Antrenman sırasında bocalayabilirim ama sahnede asla ve babam da bunu biliyor.

Yine de başımı sallıyorum ve sahne görevlisi devam etmemi işaret ettiğinde rahat bir nefes alıyorum. Kalabalık alkışlıyor ama spot ışıkları beni onlardan ayırıyor. Görünüşe bakılırsa, yüzlerce insan bu gece beni dinlemek için toplanmış ve bu beni sonsuz bir şekilde alçaltıyor. Acaba akıl sağlığımı koruyanların onlar olduğunun farkındalar mı? Bu olmasaydı, acılarımın içinde boğulurdum.

Parmaklarımı hafifçe fildişlerinin üzerinde gezdiriyorum, ruh halim yumuşuyor. Performanslarım genellikle bir buçuk saat sürer ve her saniyesini çok severim, çünkü o dakikaların her biri gerçekten bana aittir. Umarım bu gece de farklı olmaz.

Risk almaya ve rotadan sapmaya, yapmam gerekenden farklı bir şey çalmaya karar verdiğimde gülümsüyorum. Babamın bundan hoşlanmayacağını biliyorum, çünkü kalabalığın beklediği şey bu değil, ama bu gece ihtiyacım olan şey bu. Bir kez olsun sahnede kendim için çalmak istiyorum. Kendi seçimimi yapma cüretini göstermenin, içimden geldiği gibi davranmanın bedelini ödeyeceğimi biliyorum ama sanırım buna değer. Çaresizlik bu gece beni öylesine şiddetle pençeliyor ki, birkaç dakikalığına yaşadığımı hissetmek için yapmayacağım şey yok.

Ravel'in şu eserini çalmaya başladığımda ön sıradan birkaç yumuşak

nefes sesi duyuyorum
Gaspard de la nuit, ama sonra her şey kayboluyor, sadece ben ve

Bu gece çalma şerefine nail olduğum güzel Steinway. Bu özel parçayı çalmak o kadar zor ki, tüm konsantrasyonumu gerektiriyor ve kısa bir süre için düşüncelerim nihayet duruluyor. Yedi dakika boyunca kalp ağrım kayboluyor ve geleceğin neler getirebileceği konusunda endişelenmeyi bırakıyorum.

Keşke rahatlama bundan daha uzun süre devam edebilseydi.

Alkışlar beni şimdiki zamana geri getiriyor ve titrediğimi, yüzümün düştüğünü fark etmediğim gözyaşlarıyla ıslandığını fark ediyorum. Kimsenin fark etmemesi için dua ederek ıslak izleri silerken titreyerek nefes alıyorum.

Seyirciye bir göz atıyorum ve son günlerde hem rüyalarıma hem de kâbuslarıma giren o koyu yeşil gözlerle karşılaşıyorum. Dion. Ön sıradan bana bakıyor, tamamen büyülenmiş görünüyor.

Beni daha önce çalarken hiç görmemişti. Piyanist olduğumu fark ettiğinden bile emin değilim, her ne kadar öğrenmeye zorlanmamın sebebi o olsa da. Daha önce benimle hiç ilgilenmedi, peki neden şimdi? Keşke bana eskiden davrandığı gibi davranmaya devam etse. Onun ilgisini istemiyorum. İstediği gibi yönlendirebileceği başka bir güçlü adamın radarında olmak istemiyorum. Onun melodisiyle dans etmek istemiyorum, bu yüzden piyanoma dönüp kendi melodimi çalıyorum. Bu küçük bir meydan okuma eylemi ama elimdeki tek şey bu.

Babam öfkelenecek ve ben de kalabalığı hayal kırıklığına uğratma riskini alıyorum, çünkü duymaya geldikleri şey bu değil, ama Beethoven'ın *Moonlight Sonata'sının* ilk bölümünü çalmaya başlıyorum. Bir kez daha, sadece birkaç dakikalığına da olsa Dion'u unutmayı başarıyorum.

Bu nafile bir çaba, çünkü son nota havada çınladığı anda, umutsuzluğum benimle alay etmek için geri geliyor. Buradan bile Dion'un yakıcı bakışlarını hissedebiliyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, burada ne yapıyor olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Sessiz kalmak konusunda fikrini mi değiştirdi, yoksa sadece beni mi izliyor? Onun motivasyonlarını belirleyemiyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Babam tahmin edilebilir biri ve bunda belli bir ölçüde teselli var. Ne zaman acı çekeceğimi bilmeyi tercih ederim - bu bana hesaplanmış riskler alma imkânı verir.

Gösterinin geri kalanı boyunca diken üstündeyim, kendimle ilgili hayal kırıklığım beni daha da tedirgin ediyor. Seyirciler elimden gelenin en iyisini hak ediyor ve ben duygularımı bir kenara bırakmayı başaramadığım için bunu onlardan esirgiyorum.

Neyse ki, onlara şükranlarımı sunarak selam verdiğimde alkışlar hâlâ gürlüyor. İçgüdüsel olarak gözlerim Dion'un koltuğuna takılıyor,

rahatlıyorum.

Boş bulduğumda içimden bir şeyler geçiyor. Keşke bu his soyunma odama yürümem için gereken birkaç dakikadan biraz daha uzun sürebilseydi.

"Faye."

Kapı aralığında donup kaldım, kapı yarı açıktı ve elim hâlâ kapı kolundaydı. Öylece çekip gitmeyeceğini bilmeliydim. Bu kadar şanslı olmama imkân yoktu. Dion kollarını kavuşturmuş, makyaj masama yaslanırken gülümsüyor ve ben de bir anlığına onu inceliyorum. Pahalı olduğu her halinden belli olan üç parçalı takım elbisesinin içinden bile kasları belli oluyor. Benden en az bir karış daha uzun ve isterse beni kolayca incitebileceğinden hiç şüphem yok. Verecek mi? Onunla ilgili bir şey bana ona güvenme isteği veriyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de Lacara'da bana kolayca vurabileceği halde vurmadığı gerçeğidir. Sözleri sertti, ama dokunuşu bunun tam tersiydi. Sanki küçük bir parçası benim gerçekten kırılmaya ne kadar yakın olduğumu fark etmiş gibiydi.

Babam Dion'un yanından bana sert bir bakış fırlatıyor ve ben odaya girip kapının arkamdan kapanmasına izin verirken kendime geliyorum.

"Lütfen bize müsaade et, Jimmy," diyor Dion babama, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Babam bir an için irkilmiş görünüyor, ama sonra kibarca gülümseyip bana doğru yürüyor ve yanımdan geçerken beni uyaran bir bakış fırlatıyor. Onu hiç böyle sinmiş görmemiştim, bir an için bile olsa ve bu bana sapkın bir haz duygusu veriyor.

Odaya doğru yürürken tereddüt ediyorum. Dion'un iri cüssesi alanın çoğunu kapladığı için oda birden eskisinden çok daha küçük görünüyor. Makyaj masamı itiyor ve benimle yarı yolda buluşuyor, bakışları inatçı.

"Muhteşemdin," diye mırıldanıyor, beni şaşırtarak. Elini kaldırıp parmaklarının ucuyla yanağımı okşayınca gerildim. "Sana çiçek getirmeliydim ama ancak zamanında yetişebildim."

Dilimi ısırmak için kendimi zor tutuyorum ama ona olan kızgınlığım kendimi koruma ihtiyacımı bastırıyor. "Gelmene gerek yoktu. Seni beklemiyordum," diyorum ona, ses tonumdaki küçümseme bariz. Neden her zaman mükemmel olduğum halde bugünlerde onun yanında dilimi kontrol etmekte zorlanıyorum?

Gülümsüyor ve yanağımı okşuyor, başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Yine de buradayım, sevgili nişanlım. Gelip benim için iyi bir kız olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu." Ona bakıyorum, içimde bir parça meydan okuma kök salıyor.

Kalbim. Çiçek açmasına izin vermiyorum. "Öyle mi, Faye? İyi bir kız oldun mu? Sözünü tuttun mu?"

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve titrek bir nefes alıyorum. "Evet," diyorum isteksizce. "Eric'le konuşmadım."

Dion başparmağını dudaklarıma bastırıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, yanlışlıkla parmağının ağzıma girmesine izin veriyorum. Dilim ona sürtünüyor ve gözleri kararıyor. "Onun adını dudaklarında görmek istemiyorum," diye uyarıyor.

Acaba beni bilerek mi kışkırtıyor, ama bu olamaz, değil mi? Dion Windsor gibi bir adam benim gibi biriyle küçük oyunlar oynayarak zaman kaybetmez. Dişlerim başparmağına sürtünüyor ve onu hafifçe ısırıyorum, keşke gerçek bir hasar verecek cesaretim olsaydı.

Garip bir şekilde memnun görünerek sırıtıyor. "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor. "Tadının nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum, Faye."

Gözlerim açılıyor ve elini çekip hınzırca sırıtıyor. Daha cesur olsaydım, o sırıtışı yakışıklı suratından tokat gibi indirirdim.

"Muhtemelen gelecek ayki yıllık yardım galamıza kadar seni bir daha göremeyeceğim. İşle ilgili bir sorun çıktı ve birkaç haftalığına Londra'ya dönmem gerekiyor. Ben yokken benim için iyi olmaya devam et bebeğim," diye mırıldanıyor. "Zamanına değmesini sağlayacağım."

Bu da ne demek oluyor? Ona kaşlarımı çatıyorum ama o başka bir açıklama yapmıyor. Sadece elimi tutuyor ve yavaşça dudaklarına götürüyor, parmak eklemlerimi öpüyor, gözleri benimkilerde.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu okuyamıyorum. Yine de her nasılsa, o koyu yeşil gözlerin ardında bulacağım şeyin beni daha da tedirgin edeceğinden hiç şüphem yok.

Yedinci Bölüm

DION

Odamda volta atarken telefonumun hoparlörünü açıyorum, tedirginliğimi yatıştıramıyorum. Gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum ve isteksizliğim için Faye'i suçluyorum. *Gözden ırak olan gönülden de ırak olurmuş*. İşe yaramayana kadar benim lehime çalışıyordu. Yokluğumu Eric'le iletişime geçmek için bir bahane olarak kullanması düşüncesi bile beni kudurtuyor.

"Dion, iyi misin?" Xavier sorar.

Tekrar telefonuma bakıyorum ve iç çekiyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Ben iyiyim, Xave.
Sadece bu işi bitirmeye hevesliyim."

Bir an için sessizliğe gömülür. "Hayır," diyor. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın. Aylardır Hannah'yı arıyorsun ve ben de sana onu İspanya'daki depolarımdan birinde kilitli tuttuğumu söyledim ama neredeyse hiç cevap vermedin."

"Bu doğru değil," diyorum ona, ama cevabım inandırıcılıktan yoksun. "Yarın sabah uçağa biniyorum, değil mi?" Silas'ın onu nasıl bulduğunu ve ayrıntıları ona nasıl verdiğini, ardından da onu nasıl tutukladığını bana anlattığını hayal meyal hatırlıyorum. Yasal olarak yapabileceğim her şey için Silas benim irtibat noktam, sonrasında Xavier'e başvurma eğilimindeyim.

Kingstonlar ellerini kirletmekten hiçbir zaman çekinmediler. Açıkçası, siyasete girmeleri ve dürüst vatandaşlar olma çabaları beni sonsuza kadar eğlendiriyor. Windsor'ların aksine, onlar

Ahlakları. Biz kâr ve prestijle mutlu olma eğilimindeyken, onlar yozlaştıran türden bir gücün peşindeler ve ne pahasına olursa olsun bunu umursamıyorlar.

Xavier bilerek kıkırdıyor ve bu ses beni rahatsız ediyor. "Faye'di, değil mi?" diye soruyor, sesi fazlasıyla keyifliymiş gibi çıkıyor. Yalanlarımı yüzüme vurmak çocukluğumuzdan beri onun en sevdiği hobiydi. Kendimizi aynı prestijli yatılı okulda bulduğumuzdan beri arkadaşız, ikimiz de kendi şeytanlarımızdan kaçıyoruz - gerçi bu ortak nokta olmasaydı bile arkadaş olacağımızdan şüpheleniyorum.

"Siktir git," diye çıkışıyorum, onu tartışmak istemiyorum, ama bu sadece onun daha çok gülmesine neden oluyor. Yıllar geçtikçe aileden biri oldu ve bu bilgiden sonuna kadar yararlanıyor. Sadece kendisinin ve kardeşlerimin onu bu şekilde gündeme getirmekten kurtulabileceğini biliyor. Geçen hafta poker gecesinde sarhoş olup onlara Faye ve Eric'ten bahsetmemem gerektiğini bilmeliydim. Bu işin peşini bırakmayacaklarını bilmeliydim.

"Siz Windsor erkekleri," diye bağırıyor. "Bir de bakmışsınız ki poker gecesine asık suratla katılıyor, ağzınızdan çıkan her cümlede *karım* kelimesini kullanıyorsunuz."

Ares ve Luca'yla sürekli dalga geçtiğimiz için yüzümü buruşturuyorum, aniden biraz pişmanlık duyuyorum. Sonunda anladım. Faye'e *karım deme* düşüncesi beni hastalıklı bir tatminle dolduruyor. Onunla ilgili düşünceler beni hâlâ utanç ve pişmanlıkla dolduruyor ama artık daha fazlası var - hem Lacara'da beni dedikodu gazetelerinde arayıp telefon numaramı değiştirdiğinde hem de soyunma odasında gözlerinde gördüğüm o alevli ateş beni sonsuza dek büyülüyor.

Yıllar boyunca kişiliği yokmuş gibi görünüyordu. Şimdi onun gerçekte kim olduğunu sakladığını fark ediyorum ve kendimi onun gerçek yüzünü ortaya çıkarma konusunda takıntılı hissediyorum. Gözleri öfkeyle parladığında ve tanımaya başladığım o çaresizlik kaybolduğunda, çözmek istediğim karşı konulmaz bir yaratık haline geliyor. Bağımlılığımı beslemek tehlikeli ve *pervasızca* olurdu ama karşı koyacak gücüm olduğunu sanmıyorum. Kısmen bu yüzden ondan uzak durdum - çünkü onda bana hitap eden bir şey var.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, kendime bir kıkırdama daha kazandırarak. "Peki," diyor, "bana Hannah'yla ne yapacağımı söyle yeter."

Düşünürken duraksadım. "Ben bazı işleri tamamlarken onu bir hafta kilitli tutun. Onun için kimin geldiğini görmek istiyorum. Kesinlikle birileri tarafından korunuyor. Eğer bir hafta boyunca kaybolursa, onu bulabiliriz.

kim olduğunu anlayacaklar. Gittikçe tedirginleşecekler ve hata yapacaklar. Eğer yaparlarsa, onları yok ederim. Windsor Ölüm Öpücüğü'nü ciddiye almadıkları için aptallar."

Xavier ıslık çalar. "*Güzel*. Tamam, anladın. Sana adresi göndereceğim ama bana borçlusun."

İç çekiyorum. "Siz Kingstonlar ve iyilikleriniz."

Xavier güler. "Merak etme," diyor. "Bunu nasıl nakde çevireceğimi zaten biliyorum. Benim için çok değerli ama senin için kolay olacak."

Tam bu saçma ifadeye karşılık vermek üzereydim ki odamın zili çaldı. Telefonu kapatıp kapıya doğru yürürken endişeliyim, ancak dört kardeşimi yüzlerinde kocaman gülümsemelerle koridorda dikilirken buluyorum. Kapıyı Ares'in suratına çarpmaya çalışmadan önce "Hayır," diyorum.

Kapıyı kapanmadan yakalıyor ve onu dışarıda bırakma çabalarımı görmezden gelerek zorla içeri giriyor. "Ne kadar sıcak bir karşılama," diyor gözleri süitimde gezinirken.

"Yarın erkenden uçağım var," diye uyarıyorum. "Bu her neyse, bunun için zamanım yok."

Habersiz gelmeleri, bir tür saçmalık peşinde oldukları anlamına gelir. Kardeşlerim ve ben çok yakınız, ancak bazı sınırları sağlam tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ares ve Luca'nın düğünlerinden sonra bu daha da arttı. Dördünün de burada olması benim için iyiye işaret değil.

"*Güzel,*" diyor Luca, Ares'i takip ederek. Başını oturma odasındaki masaya doğru eğerek, "Düzeni sevdim," diye ekliyor.

"Teşekkürler," diyor Zane kuru bir sesle ve Luca'ya ters bir bakış fırlatıyor. "Buranın *benim* otelim olduğunun farkındasın, değil mi? Dion'un değil."

"Benim için kapıyı bile tutmadığınıza inanamıyorum," diye bağırıyor Lex, beyaz tahtaya benzeyen bir şeyi getirerek.

Ne oluyor lan? Ares kolunu boynuma doluyor ve beni kanepeye doğru sürüklüyor. "En iyisi bu işi bitirmek," diye mırıldandı. "Zane ve Lex'in bir fikirleri olduğunda nasıl olduklarını biliyorsun. Luca ve ben onları vazgeçirmeye çalıştık ama olmadı, bu yüzden yapabileceğim en iyi şey hasar kontrolü. Onlar... birkaç kadeh içtiler."

En büyük ağabeyime bakıyorum ve beni kanepeye oturmaya zorlamadan önce bana güven verici bir gülümseme atıyor. Arkama yaslanıp Lex'in beyaz tahtasını kurmasını izlerken iç geçiriyorum; daha detaylı incelediğimde bir tür akıllı cihaz olduğu anlaşılıyor.

Açıyor ve *Faye nasıl kazanılır* yazısı belirince *gözlerim* açılıyor. "Hayatta olmaz," diye mırıldanıyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Ares kolunu omzuma atıyor ve beni oturtuyor.

Luca sempatiyle başını sallıyor ve gözlerinde bilmiş bir bakışla bana bir viski uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacak," diyor başını sallayarak. "Lex bir sunum yaptı."

Yok artık. Bardağı geri deviriyorum ve Luca hemen dolduruyor, yüzü acıma duygusuyla dolu. Sierra kardeşlerimiz arasında en çılgın olanı ama Lex de ondan geri kalmıyor. Buradan çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım var.

"Bugünün yeni akıllı tahtamın prototipini test etmek için mükemmel bir gün olacağını düşündüm. Buna Lexperience adını vermeyi düşünüyorum" diyor Lex.

"Hayır," diye inliyor Zane. "Siktir et."

"*Lex-board,*" diye karşı çıkıyor Lexington. "Kesinlikle hayır," diye itiraz ediyor Luca.

Lex bana başıyla selam veriyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Bu çok saçma ve onlar da bunu biliyor. Poker gecesinde onları ne kadar endişelendirmiştim? Tüm bunları yapma ihtiyacı hissettiklerine göre sandığımdan daha berbat bir halde olmalıyım. Korumak istediğim şey tam olarak bu. Bu bağı, bu sarsılmaz ve koşulsuz desteği. Bu yüzden gölgede kalıyorum, böylece kardeşlerim olmaları gereken yerde, ışıkta kalıp güneşlenebiliyorlar.

"İsim üzerinde çalışılıyor ama oldukça kusursuz çalışıyor." Ona dokunuyor ve slayt gösterisi başlıyor. Bu hayatımda gördüğüm en saçma şeylerden biri, ama iyi bir yerden geldiğini biliyorum, bu yüzden arkama yaslanıp çenemi kapalı tutuyorum. Bu tür şeyler benim için olduğu kadar onlar için de geçerli - yardım ettiklerine inandıklarında kendilerini daha iyi hissediyorlar, her ne kadar bitmek bilmeyen müdahaleleri çoğu zaman işleri daha da kötüleştirse de.

"Faye'i yıllarca tamamen görmezden geldiğini inkâr edemeyiz," diyor Lex, kelimeleri hafifçe geveleyerek. Şimdiden ne kadar içmiş olabilir ki? "Kendinizi savunmak gerekirse, nişanlılığınızın çoğunda o gerçek bir çocuktu, bu yüzden affedilebileceğini düşünüyorum. Ancak, en azından onun varlığını kabul etmiş olsaydınız sahip olamayacağınız bir rekabete sahipsiniz."

Sanki sözlerine katılmamı bekliyormuş gibi bana bakıyor, ben de isteksizce başımı sallıyorum. "Doğru," diye mırıldanıyorum, aynı fikirde olmasam da. Eric benim için bir rakip değil - sadece onun bunu görmesini

sağlamam gerekiyor.

Lex gülümser ve ekranı kaydırarak yeni bir slayt açar. "Eğer mirasını istiyorsan, onun sana sadık kalmasına ihtiyacın olacak.

yoksa büyükannenin şartlarını ihlal edersin. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Onu erkek arkadaşından uzaklaştırmalısın. Ondan ayrılmış olması, ondan uzak duracağı anlamına gelmez."

"*Eski sevgilisi,*" diye düzeltiyorum, ses tonum sert. Eric'e erkek arkadaşım demesi bile beni çok kızdırıyor. "Ve o şerefsizden uzak duracağından oldukça eminim."

Ares bana bakıyor, dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Neyse ki bir şey söylemiyor. Bu arada Lex bir süre boş gözlerle bana bakıyor. "Belki, ama sadece sözünü tutması riskini göze alamayız. Harekete geçmelisin." Ekranına dokunuyor ve sırıtıyor. "Ares ve Luca ile yaptığım konuşmalara dayanarak, onu kazanmanın en kolay yolunun onu baştan çıkarmak olduğu sonucuna vardım."

Gözlerimi kocaman açıp ekrana bakıyorum. O gerçek mi? Luca ve Ares garip bir şekilde boğazlarını temizliyorlar. "Yine de doğru," diye mırıldanıyor Ares. "Bedenini kazanırsan kalbi de onu takip edecektir."

Luca başını sallar. "Evet. Seni istediği sürece umut var demektir."

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve derin nefes alıyorum. Ciddi olamazlar. Bu durumdan nasıl kurtulacağım? Faye'i baştan çıkarmaya niyetim var ama bunu burada oturup kardeşlerimle tartışmayacağım kesin. Benim için geldiğinde gözlerinin aynı şekilde yanıp yanmayacağını merak etmeye başladım bile ama bunu bilmelerine kesinlikle gerek yok.

Kapım tekrar çalıyor ve kurtuluş için çaresizce ayağa fırlıyorum. Acele edersem, kardeşlerimi burada bırakıp kaçabilirim. Lex ayılana kadar *planını* unutacaktır.

Kapıyı açtığımda Sierra, Raven ve Val'in bana baktığını görünce tüm umutlarım suya düşüyor. Kız kardeşim bir şişe tekila tutuyor ve sırıtıyor.

Harika. Bu akşam on kat daha kötüleşti. Burada olmaları, Luca ve Ares'in Eric'le olanları karılarına anlattıkları ve onların da Sierra'ya anlattıkları anlamına geliyor. Hay *sikeyim*.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Sierra oturma odasına girerken soruyor. Raven ve Val kaşlarını kaldırarak kocalarına bakıyor. Ne Ares ne de Luca onların gözlerinin içine bakabiliyor. Tam olarak neler olup bittiğinden emin değilim ama en azından artık burada acı çeken tek kişi ben değilim.

Raven Ares'e doğru yürür ve onun kucağına kayar, ikisi gözlerinden başka hiçbir şey konuşmadan sohbet ederler. Adamın eli anında kızın beline dolanıyor ve yanağına yumuşak bir öpücük konduruyor. Onları görünce içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Val Luca'nın dizinin dibine oturuyor ve Luca ona hiç de ona benzemeyen tatlı bir gülümseme fırlatıyor. "Bu gece Zane'in evine gideceğini söylediğini sanıyordum?" diye mırıldanıyor.

Sanki ona dokunmaktan kendini alıkoyamıyormuş gibi bir elini hafifçe saçlarında gezdiriyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ofisten ayrıldığımda ben de öyle yaptığımı sanıyordum."

Bilerek kıkırdar ve dönüp Lex'e bakar, o da ona mahcup bir şekilde gülümser. Bunu istiyorum. Luca ona ne olduğunu bile söylemedi ama o birkaç kelimeyle anladı, çünkü onu ve ailemizi çok iyi tanıyor.

"Görüyorum ki hepimizin aklında aynı fikir varmış," diyor Sierra kanepenin kolçağına otururken, gözleri Lex'in sunumunda. "İyi ki gelmişiz," diye ekliyor Val'e sırıtarak. "Bu salaklar belli ki çükleriyle düşünüyorlar." Sonra bana bakıyor, yüz ifadesi belayı işaret ediyor. "Faye'i nasıl kazanacağını bilmek ister misin? Bir kadına sor - ya da daha iyisi, mesleği aşk romanları okumak olan bir kadına sor."

Ellerimi kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. "Faye'i kazanmak istemiyorum," diye inkar ediyorum. "Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Raven bana bakıyor ve başını sallıyor. "Yalancı," diye mırıldanıyor, ifadesi ciddi. Bana böyle baktığında bakışlarını tutamıyorum. Raven her zaman içimi görmüştür.

O da benim için her zaman Sierra kadar kardeş gibi oldu ve Hannah'yı öğrendiğinde ne diyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. İntikam alınmış gibi mi hissederdi yoksa benim sapkın ve zalim olduğumu mu düşünürdü? Beni gerçekten tanısalar, bu odadaki insanlardan herhangi biri Faye'in yakınında olmamı ister miydi?

Val, "Faye'in çıkarlarıyla başlayalım," diyor ve ben de Sierra'nın getirdiği tekila şişesini alıyorum. Bu uzun ve acı dolu bir gece olacak. En azından likör yarınki uçuşu kolaylaştıracak.

Sekizinci Bölüm

FAYE

Raven Windsor'ın gelinlik butiğindeki büyük aynalarda kendime bakıyorum, kalbim boş. Stilistimin benim için seçtiği gelinliğin çok güzel olduğunu inkâr etmek mümkün değil ama bu *ben değilim*. Karmaşık boncuklar ve ağır danteller paha biçilemez görünüyor ve tam da bir Windsor gelininin giyeceği türden bir şey.

Burada bu gelinliğin içinde durduğum için minnettar olmam gerekirdi ama bu butiğe her girdiğimde, köşede sergilenen çok daha sade uzun kollu ipek gelinlikten gözümü alamadım. Kolları ve güzel derin yakası aynı Raven Windsor imzalı dantel ve boncuklarla yapılmış, ancak diğer her şey şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıvrımlarla dökülen lüks ipekten ibaret. Denemek için dünyaları verirdim. Buraya tek başıma gelmeme izin verilseydi, sadece birkaç dakikalığına normal bir gelinmişim gibi davranabilmek için bile olsa bunu isterdim.

Evleneceğim kişi Eric olsaydı, giymek için bunu seçerdim. Gözlerimi kapatıp gerçekliğin kaybolmasına izin verdiğimde, koridorun sonunda dururken nasıl görüneceğini hayal edebiliyorum, hayallerimin elbisesiyle ona doğru yürürken gözleri sevgi ve şaşkınlıkla dolu.

Fantezilerim anılarımla birlikte eridikçe kalbim acıyla daralıyor, ta ki gözlerindeki o bakış, her şeyi bitirdiğimde takındığı bakışla aynı olana kadar - inançsızlık ve ardından gelen kalp kırıklığı, sonunda dönüşene kadar

çaresizliğe sürükledi. Bana sanki her şeyin ayrıntılı bir şaka olduğunu umuyormuş gibi baktı ve keşke öyle olsaydı. Eğer her şeyi geri alabilseydim, alırdım.

"Raven bugün burada olmayı çok istiyordu," diyor mağaza görevlisi Brianna, gözlerinde pişmanlık dolu bir ifadeyle bana doğru yürürken. "Size bizzat yardım etmek ve her provanızda burada olmak istiyordu ama programı o kadar yoğun ki bunu gerçekleştirmekte zorlanıyoruz."

Abigail'e de benzer bir özür dileyen bakış fırlatıyor ve üvey annem onunla konuşmak için araya giriyor, ben kendi cevabımı oluşturmaya fırsat bulamadan ona sorun olmadığına dair güvence veriyor.

Doğrusu, Raven'ın burada olmamasına seviniyorum. O Dion'un en büyük kardeşinin karısı ve beni sonsuza kadar korkutuyor. Bana baktığında sanki güvensizliklerimi ve korkularımı görüyor. Onun yanında hep yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyorum. Babamın beni Windsor'lardan bu kadar uzun süre uzak tutmasına garip bir şekilde minnettar olmamın nedenlerinden biri de bu.

Her hafta hiç aksatmadan Dion'un büyükannesinin evine yemeğe davet ediliyorum ama babam akşamlarımı piyano, dans, görgü kuralları ya da güzel konuşma dersleriyle doldurmayı başarıyor. Davetlerini reddetmek için her zaman bir bahanem vardı ama yakında onlarla yüzleşmek zorunda kalacağım. Windsor'ların etrafında olmak, Dion'un karısı olmak için ne kadar uygun olmadığımı anlamalarını sağlayacak ve bunu nasıl önleyeceğimden emin değilim.

Raven ünlü bir model ve tasarımcı, Luca'nın eşi Valentina ise Windsor Finans'ın COO'su. İkisi de kendi başlarına çok güçlüler ve ben asla onlarla boy ölçüşemem. Onların yanında durmanın aradaki farkı daha da belirginleştireceğinden korkuyorum ve Dion'un bu tür bir utanca nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Güçlü erkekler aşağılanmanın herhangi bir seviyesini nadiren iyi idare ederler.

"Gerçekten çok güzel bir elbise," diye mırıldanıyor Abigail. "Windsor'lar bunu sana aldığı için çok şanslısın, biliyor musun? Bir *Raven Windsor* gelinliği için iki yıllık bir bekleme listesi var."

Şanslıyım. Sanırım bazı açılardan öyleyim ama yine de öyle hissetmiyorum. Düğün planlaması aileme bu birliktelikte hiçbir seçeneğim olmadığını unutturdu. Belki de onlar için tüm bunlar gerçekmiş, ben sadece düğün gününü bekleyen bir kızmışım gibi davranmak daha kolay geliyordur. Farklı bir geleceğe dair hayaller kurmam alışılmadık bir şey değil, belki onlar da aynısını yapıyordur. Belki de bu şekilde başa çıkıyorlar.

Chloe nefesini tutuyor ve bana doğru uzanıyor, eli bileğime dolanıyor.

"Bunu gördün mü?" diye soruyor, telefonunu kaldırarak. Ondan alıyorum

Herald'ın yayınladığı fotoğrafı görünce kaşlarımı çatarak midemin bulandığını hissettim.

Dion, İspanya'da bir plajda sekreteri Maria'ya gülümserken fotoğraflandı. Mutlu ve rahat görünüyorlar ve mayolarına bakılırsa pek de çalışmadıkları anlaşılıyor. Uzlaşmacı bir pozisyonda yakalanmadılar ama medyanın Dion'un sekreteriyle evlenerek kardeşinin izinden gideceği ve düğün çanlarını duyabilecekleri masallarını anlatması için yeterliydi.

"Sana iş için Londra'ya gideceğini söylemedi mi? Ne Londra'da ne de çalışıyor," diyor Chloe, gözleri heyecanla parlıyor, sanki çılgınca bir komployu çözmüş gibi. "Seni daha önce hiç umursamadığı belliyken, gideceğini bizzat söylemesinin çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm, ama görünüşe bakılırsa bu sadece izini kaybettirmek içinmiş. Muhtemelen gerçeklerden şüphelenmeni istemedi."

Telefonunu geri verirken elim titriyor. Babamın bu yazıları görmesi an meselesi ve Dion'un davranışları için kesinlikle beni suçlayacak. Aslında korkularının yersiz olmayabileceği hiç aklıma gelmemişti. Dion'un da sevdiği biri olabileceğini, benim *onun* mutluluğuna engel olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Yeni bir tür çaresizlik üzerime çökerken kalbim acıyla sıkışıyor. Bana onun da benim kadar benim olduğunu söylemişti ve bilinçli olarak farkında olmasam da, küçük bir parçam aptalca ona inanmıştı. Beni, en azından bir dereceye kadar, onun hakkında yanıldığıma ikna etmişti. Sözlerinin düşündüğüm kadar boş olduğunu öğrenmek beni rahatlatmalıydı, ama bir şekilde, sadece acı veriyor.

Bir anlığına bana umut vermişti - geleceğimizin ihanetle ve benim görmezden gelmek zorunda kalmamla dolu olmayacağına dair bir umut. Aşkı asla birlikte bulamayabilirdik ama en azından aramızda dürüstlük olmasını ummuştum. Ondan bu kadarını bile bekleyemeyeceğimi bilmek acı veriyor.

Abigail elbisemdeki bir şeyi düzeltmek için sözsüzce kolunu kaldırıyor ve kolu hareket ederek bileğindeki mavi bir çürüğü ortaya çıkarıyor. Bunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve gözlerim onun korku dolu gözleriyle buluşuyor.

Düğün tarihi belirlendiğinden beri ona zarar vermeyi bıraktığını sanıyordum. Son zamanlarda daha sakin görünüyordu, ama bunun tek nedeni genellikle bana sakladığı öfkenin Abigail'e geçmesi miydi?

Şikayet edeceği bir şey olmaması için elimden geleni yaptım. Parmaklarıma ve bileklerime ek yük bindirmesine rağmen sessiz kaldım ve aniden planladığı ekstra konserlerde çaldım. Windsor'lar herhangi bir konuda fikrimi sorduklarında verdiğim cevaplarda çok dikkatli davrandım, çünkü bana hiçbir seçim yapmamı istemediğini söylemişti ve Anneanne Anne ile olan her etkileşimi, bana emrettiği gibi ona rapor ediyordum.

Bu da yetmediyse, Dion ve Maria hakkındaki makaleleri gördüğünde bize ne yapacak? "Paranın her şeyi değiştireceğinden emin misin?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Abigail başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor, hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. "Evet," diyor ama sesi artık eskisi kadar emin çıkmıyor. "Tabii ki olacak."

Babamın öfkesinin yükünü taşımak için artık etrafta olmadığımda neler olabileceğini düşünmemiştim. Öfke Chloe'ye mi kayacak? Linda üniversiteye gittiği için evde sadece Abigail ve Chloe olacak. Kızları korumak için evleniyorum ama ya yokluğum onlara daha çok zarar verirse? Şimdiye kadar Linda ve Chloe'yi korudu ama bu son olacak mı?

Abigail amaçsızca elbiseme dokunmaya devam ediyor. "Sadece bunu benim için yap, lütfen. Her şeyi değiştireceğini biliyorum. Sen onun eskiden nasıl olduğunu hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum." Bir adım geri çekiliyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. "Borçlarımız ödendikten sonra onu rehabilitasyona yatıracağım. Eminim direnecektir ama beni sevdiğini biliyorum. Şu anda olduğu adam... gerçekte o değil. Onu bu şekilde davranmaya iten şey içki. Derinlerde, o hala iyi bir adam. *Öyle*. Ayrıca, evliliğiniz Linda ve Chloe'nin okul masraflarını karşılayacak ve üçünüz için de pek çok fırsat yaratacak. Sadece bana güven, Faye. Evlendikten sonra her şey daha iyi olacak."

Başımı sallıyorum, ona inanmak için kendimi zorluyorum ama başaramıyorum. Korkuyu iyi bilirim ama gelecekten hiç şu an korktuğum kadar korkmamıştım.

Dokuzuncu Bölüm

DION

Xavier'in deposunun önüne park ediyorum ve daha önce hiç yaşamadığım bir dürtüyle telefonuma bakıyorum. Yıllarca Faye'i aklımdan kolayca çıkarmıştım ama şimdi onu düşünmeden iki saniye bile geçiremiyorum. Kollarımda parçalandığında bana gösterdiği kırılganlık mıydı, yoksa başparmağımı ısırırken gözlerindeki meydan okuma mıydı? Belki de her ikisinden de biraz vardı. Yol boyunca bir yerlerde, Faye içimde bir şeyleri kırdı, hiç beklemediğim bir anda dikkatle kontrol ettiğim düşüncelerimi istila etti ve bunun farkında bile değil.

Pes edip onu arıyorum, bir yandan da sesini duyma ihtiyacımı analiz etmeyi reddediyorum. Neredeyse anında telefonu açıyor, ses tonundan şaşkınlığı anlaşılıyor. "Merhaba, ben Faye," diyor, numaramı tanımadığı belli.

Sırıtıyorum ve koltuğumda geriye yaslanıyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum. "Merhaba, ben nişanlınız," diye cevap veriyorum, ses tonum eğleniyor.

Nefesi kesiliyor ve sikim dikkat kesiliyor. O küçük nefes alışları beni çılgına çeviriyor ve bu çok saçma, çünkü onu henüz öpmedim bile. Onunla ilgili bu kadar büyüleyici bulduğum şey nedir? *Yıllardır* hiçbir sorun yaşamadığım halde beni ondan uzak duramaz hale getiren şey ne?

"D-Dion," diye kekeliyor.

Kendime engel olamayarak kıkırdıyorum. Keşke şu anda yüzünü görebilseydim. Onun yerine görüntülü aramalıydım. Şimdi onun için akşam olacak ve ben

onu yatakta uzanırken izleme fikrine bayılıyorum.

"Size yeni numaramı vermediğimden şikayet etmiştiniz, ben de hatamı düzeltmem gerektiğini düşündüm. Artık numaram sende olduğuna göre, onu kullanmanı bekliyorum."

"Nasıl kullanacaksın?" diye soruyor, ses tonu temkinli. Bu bana karşı her zaman kullandığı ses tonuydu ve artık duygularını açığa vurduğunda sesinin nasıl çıktığını biliyorum, bu kıyaslandığında düz kalıyor. Aramızda çok fazla mesafe var ve ben bunu nasıl ortadan kaldıracağımdan emin değilim.

"Bir telefon numarasının ne işe yaradığını biliyorsunuz, değil mi? Ve telefonunuzun işlevleri hakkında bilgi sahibisiniz?"

Yumuşak bir huff duyuyorum ve sırıtıyorum. Onu yakaladım. "Seni *aramamı mı* istiyorsun?" diye soruyor, öfkesini tam olarak gizleyemeden. Hay sikeyim. Keşke şu anda onu görebilseydim. Tıpkı soyunma odasında olduğu gibi, gözlerinin kötü gizlenmiş bir kızgınlıkla parlayacağından hiç şüphem yok ve bu görülmeye değer bir manzara olurdu.

"O kadar titiz değilim," diyorum ona. "Bana mesaj atmanda da bir sorun yok."

"Sen... sen *o kadar titiz değilsin,*" diye tekrarlıyor yavaşça, inanamayarak. Onaylarcasına mırıldanıyorum, onunla uğraşmaktan zevk alıyorum. Çılgınca ama onunla ilgili bir şey beni kendim gibi davranmamaya itiyor. Onun dünyadan saklamaya çalıştığı kadını daha fazla görmek için yanıp tutuşuyorum. Onun gömdüğü versiyonunu, yani tamamen kendime ait olmasını istediğim versiyonunu.

Onu bu şekilde arzulamaya cesaret edememem gerektiğini biliyorum, ama lanet olsun, zayıfım. Düğünümüze sadece birkaç ay kala, her bir düşünceyi işgal etmek istiyorum, böylece Eric'e yer kalmıyor. Ondan uzak durmaktan bıktım. Bu hatayı bir kez yaptım, bir daha asla olmayacak. Ne de olsa bu evlilik kaçınılmaz.

"Tamam," diyor, teslim olmuş bir halde. "İstediğin buysa sana mesaj atarım.
Günlük faaliyetlerimle ilgili güncellemeleri size göndermemi ister misiniz?"

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. Ne oluyor lan? Ondan bana mesaj atmasını istiyorum ve o hemen bana rapor vermesini istediğimi mi varsayıyor? Sanırım bunu hak etmiştim - yakın zamana kadar neredeyse tüm konuşmalarımız faydacıydı. Nişanlılığımızdan hoşnutsuzluğumu belli etmiştim ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

Aptalca bir an için Lexington'ın sunumunu düşündüm. Onu Eric'ten çalmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim ama ya haklıysa?

"Bu tamamen aldığın her duşun fotoğraflarını bana göndermeye niyetli

olup olmadığına bağlı," diye mırıldanıyorum, aniden onunla uğraşmak için daha da hevesleniyorum. Onu kızdırmak Lexington'ın planının bir parçası değildi, ama maskesinin düşmesine izin vermesinin tek yolunun onu kışkırtmam olduğunu anlamaya başlıyorum

Ona. "Gelecek haftaki yardım galası için bana çeşitli kıyafet seçimlerinin videolarını göndermene de açığım, özellikle de üstünü değiştirirken kamerayı kayıtta tutarsan."

Nefes nefese kalıyor ve gözlerindeki öfkeyi hayal edebiliyorum. Sanırım Faye'le öfkeli bir seks yapmak hayatımın en önemli olayı olurdu. Bir gün onu kışkırtarak sikime binmesini sağlayacağım, tırnakları tenime batacak.

Eric'e kanında dolaşan zehri gösterdiğinden şüpheliyim. Ona en iyi yanlarını gösterirdi, rol yapmak zorunda olmamanın ne kadar büyük bir özgürlük olduğunu asla fark etmezdi. Sanırım bu yüzden ondan uzak durmakta bu kadar zorlanıyorum - çünkü Lacara'daki o gün, onda bulmayı hiç beklemediğim bir şey fark ettim. Karanlık, kırık ve benim için tamamen mükemmel bir şey.

"Sen delisin," diye tersliyor. "Bir daha böyle bir istekte bulunursan, ne demek istediğini anlamamış gibi davranarak büyükanneni ararım. O senin sözlerini mazur göstermek için çırpınırken ben aptal numarası yaparım."

İşte benim kızım ve onun güzel pençeleri. Bir kahkaha patlattım, elimde değil. Yıllar boyunca bana gösterdiği her şeyin bir illüzyon olduğunu anlamam nasıl bu kadar uzun sürdü? Beni bu illüzyonu yıkmaya bağımlı hale getirdiği için sadece kendini suçlayabilir.

Farkına vardıkça o öfke bulutunun dağıldığını neredeyse duyabiliyorum. Sevgili nişanlım aklından geçenleri söylemeye alışık değil ve bu belli oluyor. Titrek bir nefes alırken onu dinliyorum.

"Ben... Ben özür dilerim," demek için acele ediyor. "Ben-"

"Yapma," diye kestim sözünü. "Bana karşı gerçek olduğun için, saçmalıklarımı yüzüme vurduğun için özür dilemeye kalkma. Benim karım olmak üzeresin, Faye. Eşitim olacaksın. Senin rolünü oynadığını duymak büyük bir zevk. Benimle savaşmaya devam et, bebeğim. Her saniyesine bayılıyorum."

Şaşkın bir kahkaha kulaklarımı dolduruyor ve kendi kendime gülümsüyorum. "Sanırım gerçekten delirmiş olabilirsin," diye mırıldanıyor, sesi merakla dolu.

Gözlerimin kapanmasına izin verdim, onunla bu anın tadını çıkarıyordum. Sanırım bağımlılık geliştirdiğim şey *bu* - onunla gerçek anlar. Numara yok, beklenti yok, aramıza hiçbir şey girmiyor. Bundan, ondan daha fazlasını istiyorum. Umarım buna sahip olmak için çok geç değildir.

Gençken, onu asla isteyemeyeceğimden, onu görmenin bana verdiği suçluluk duygusunun üstesinden gelemeyeceğimden o kadar emindim ki. Her köprüyü yaktım

Yıllar boyunca aramızda bir bağ kurmaya çalıştı ama kendimi onun içinde boğulurken buldum.

"Dion," diyor, sesi yumuşak ve tereddütlü.

"Hmm?"

"Ben... bir soru sorsam sorun olur mu?"

"Elbette."

Titrek bir nefes alıyor ve ben de telefonumu daha sıkı kavrıyorum. Gergin, neden? "Lacara'daki o gün, benim senin olduğum kadar senin de benim olduğunu söylediğinde... Bunlar hemen hemen tam olarak senin sözlerindi, değil mi? Ne demek istedin?"

Kaşlarımı çatıyorum, ani sorusu ilgimi çekiyor. "Bunun açık olduğunu sanıyordum, Faye. Yanlış anlamalara pek yer bırakmadığımı sanıyordum. Karşılıklı sadakatten bahsediyordum ve sen de bunu biliyorsun." O çarpık zihninde neler oluyor böyle? Hâlâ Eric'le birlikte olabilmek için bir açık kapı mı bulmaya çalışıyor?

"Tamam," diyor, sesi titreyerek. Pencereden dışarı bakıyorum, onu ne kadar zorlayabileceğimden, ne kadar talep edebileceğimden emin değilim. Onunla yaptığım her konuşma bana Tetris oynamak gibi geliyor - tek bir yanlış hamleyle tamamen yanlış yönde sağlam olmayan bir temel inşa ediyor, hatalarımı düzeltme şansım olmadan boyumdan büyük işlere kalkışıyor olacağım. Bir yanlış hamle ve oyun biter.

"Gelecek hafta Windsor'un yıllık hayır galasında görüşürüz," diyorum ona. "O zaman daha çok konuşuruz. Bu arada beni çok fazla özlememeye çalış, sevgili nişanlım."

Sorusuna neyin yol açtığından emin değilim, ama her neyse, öğreneceğim. Yüz yüze, gözlerinin içine bakabildiğim ve o çok saklamaya çalıştığı duygularını okuyabildiğim zaman.

Onuncu Bölüm

DION

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Silas sinirli bir şekilde soruyor. Hem Xavier'i hem de Silas'ı deponun içinde beni beklerken bulduğuma şaşırarak kaşlarımı çatıyorum.

"*Ne*?" Xavier diyor ki. "İkimizi de canla başla çalıştırdın ama bizi çözümün dışında mı bıraktın? Kesinlikle hayır. Bu benim günümün en önemli olayı olmak üzere."

Silas beni açık alana götürürken onaylarcasına mırıldanıyor, Hannah'nın köşedeki bir sandalyeye bağlandığını fark ettiğimde omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Uzun saçları keçeleşmiş ve makyajı lekelenmiş, pis bir dağınıklığa benziyor.

"Görüyorum ki ağzını tıkama zahmetine girmemişsin," diye mırıldanıyorum.

Xavier omuz silkiyor. "Burada onun çığlıklarını duyacak kimse yok. Kendini gereksiz yere yormasına izin vermek eğlenceli görünüyordu."

Sahte bir uyarıyla başımı sallıyorum, oysa doğrusu ben de aynı şeyi yapardım. Boş bir sandalyeyi kapıp yavaşça ona doğru sürüklediğimde Hannah sertçe başını kaldırıyor, ses boş ve büyük deponun duvarlarında ürkütücü bir şekilde yankılanıyor.

Gözlerinde yanıp sönen duyguları okurken sırıtıyorum - önce korku, sonra tanıma ve son olarak da kafa karışıklığı. Evet, kimse bunun olacağını tahmin edemez. Hepsi Sierra'nın en çılgın Windsor kardeşi, Zane'in ise en tehlikelisi olduğunu düşünüyor. Herkes benim her ikisinin mükemmel bir karışımı olduğumu fark edemiyor.

Tatlı nişanlım bana deli olduğumdan şüphelendiğini söylerken ne kadar haklı olduğunu bilmiyor.

"Merhaba Hannah," diyorum ona, sandalyemi onunkinin tam karşısına yerleştirirken ses tonum kibar. Ben oturuyorum, Xavier ve Silas da arkamda duruyor. "Size ulaşmakta geciktiğim için özür dilerim." Sanki bir toplantıya sadece birkaç dakika geç kalmışım gibi saatime bakıyorum. "Sizi altı gün beklettim. Ne kadar kabayım."

Sanki durumu anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Bir an için gerçekten onu kurtarmaya geldiğimi düşündüğünü söyleyebilirim. Aptal kız.

Elimi uzatıyorum ve Silas bana en sevdiğim neşteri uzatıyor. O anda Hannah irkiliyor, gözlerinde gerçek bir korku parlıyor. İnliyor ve ben gülümsüyorum.

"Neden burada olduğunu tahmin etmek ister misin?" Neşteri parmağımın ucuna yerleştirip etrafında döndürürken ses tonum hoş bir şekilde soruyorum. Bir an için ona bakıyorum, mükemmel bir şekilde dengede tutuyorum. Hafif bir titreme derin kesiklere yol açabilir ve bir anlığına, sırf acıyıp acımayacağını öğrenmek için demir kontrolümü gevşetmek istiyorum.

"Dion," diyor Hannah, sesi sanki kafesten çıkarılmış bir yırtıcıyla konuşuyormuş gibi dikkatli. "Lütfen, kimseye zarar vermedim, vermediğimi biliyorsun. Ben sadece... Ben sadece..."

Bakışlarımı parmağımın üzerinde dönen metalden ayırıyorum ve iç çekiyorum. "Sen sadece... bilerek senin olmayan bir şeyi aldın ve bunu en az hak eden kişiye duygusal yaralar açmaya devam ettin. Yıllarca kardeşimi manipüle ederken, onun ahlakından ve ailemize olan sevgisinden faydalanarak kendi kız kardeşinin acı çekmesini izledin. *Sen* o koridorda yürümeyi reddettiğin için Raven Ares'le evlendiğinde bile onlarla uğraşmaya devam ettin. Bunun bedelini ödemeyeceğini mi sandın gerçekten?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben iç çekiyorum. *Ne kadar sinir bozucu*. Kaşlarımı çatıyorum, aniden gözyaşlarını hiç umursamadığımı fark ediyorum ama Faye'in gözlerinde yaş görmek beni neredeyse mahvediyordu. *İlginç*.

"Ares bana Windsor Ölüm Öpücüğü'nü verdi," diyor bana, gözleri öfkeyle parlayarak. "Yaptığım şeyin bedelini ödedim. Oyunculuk kariyerimi mahvetti.

- Sadece bu da değil. Artık bu sektörde çalışamıyorum. Birkaç ay içinde bir hiç oldum. En çok değer verdiğim şeyi elimden aldı. Bu yeterli değil mi?"

Öfkemi dizginlemek için neşteri tutup sıkıca kavrıyorum. "Seni lüks bir özel tatil köyünde yakaladığımızı düşünürsek, *hayır* diyeceğim. Bu yeterli değil, Hannah. Aileme öylece bulaşıp paçayı kurtarmayı bekleyemezsin. Raven'ın tasarımlarının sokaklarda yakıldığını her gördüğünde, yaptığı tek şey doğru şeyken birileri ona her yuva yıkıcı dediğinde olduğu gibi baktığını görene kadar durmayacağım. Kalbin hala atarken göğsünden sökülüyormuş gibi görünmeni ve nefes almak için elinden geleni yapmanı istiyorum."

Öne doğru eğilip neşterin ucunu yanağına dayıyorum. Donup kalıyor ve bıçağın ucunda bir kan damlası toplanırken sırıtıyorum. "Raven'ın seni bir daha görmek zorunda kalmaması için o güzel yüzünü oymayı ne kadar istediğimi bilemezsin," diye mırıldanıyorum. "Ares kariyerini bitirmiş olabilir ama bu benim için yeterli değil. Mesele şu Hannah. Ares'in benim paylaşmadığım değerleri ve ahlakı var. O dürüst ve sosyal olarak kabul edilebilir bir çerçeve içinde çalışıyor. Ben öyle değilim. Kardeşlerimin yapamayacağı ya da yapmayacağı şeyleri yaparım ve bunu zerre kadar utanç ya da pişmanlık duymadan yaparım."

"Bundan kurtulamayacaksın," diyor titreyerek. Gözleri odanın içinde geziniyor, sanki bulamayacağını bildiği bir kaçış yolu arıyor.

"Kimse senin için gelmiyor," diye mırıldandım. "Lüks yaşam tarzını finanse eden yapımcı mı? Ares'in arkasından yıllardır görüştüğün kişi mi?" Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve ben kıkırdıyorum. "Evet, selamlarını yolladı."

"Ne?" diye kekeliyor.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Kendini neye bulaştırdığının hâlâ tam olarak farkında değilsin, değil mi? Sadece Ares ve Raven'a haksızlık etmediğinin farkında değilsin. Hepimize yaptın. Birimize bulaşırsan, tüm gazabımızı hissedersin. Ares'ten kurtuldun ama geri kalanımızın birleşimi sana keşke kurtulmasaydım dedirtecek."

Elimi saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum. "Küçük yapımcının gerçekten baba olmak istediğini biliyor muydun? Ona tıbbi kayıtlarını gösterdiğimde yaşadığı şaşkınlığı bir düşünsene." Gözleri irileşirken alaycı bir şekilde dudak büküyorum. "Çok istediği bir bebeği aldırmak... Ben bile sırf doğmamış çocuğun için hayatının geri kalanını huzur içinde g e ç i r m e n e izin verirdim. Sanırım Ares bu yüzden sana bu kadar yumuşak davrandı, çünkü taşıdığın çocuk yine de Raven'ın yeğeni ya da yeğeni olacaktı."

Neşteri tekrar çevirirken iç çekiyorum, zihnim dönüyor. "Küçük sevgilinin senin hakkındaki fikrini değiştirme riskini göze alamazdım. Onu hareketsiz bırakmak zorundaydım. Gerçek bir gücü yoktu, onu koruyacak bağlantıları yoktu, sadece nüfuz yanılsaması yaratmak için etrafa saçtığı bir yığın parası vardı. Tek yapmam gereken baldızım Valentina'yı aramaktı. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Yenilgiyle uzaklara bakıyor ve ben sırıtıyorum. Onun hevesini kırmak eğlencenin yarısı. "Windsor Finans ve Windsor Bankası'nın COO'su mu? Hiç soru sormadı bile - sadece işi bitirdi. Üç gün sonra trajik bir şekilde iflas etmişti çünkü onun tavsiyesine *rağmen* yanlış şirketlere yatırım yapmıştı. Görünüşe göre arkadaşlarından heyecan verici yeni bir yatırım hakkında söylentiler duymuş. Çok komik. Tüm bu söylentilerin nereden çıktığını merak ediyorum."

Silas ve Xavier'e bakıyorum. "Onunla ne yapacağız?" Silas'a neşterimi uzatarak mırıldanıyorum. "Ben düşünürken sen de denemek ister misin? Raven'a yaptıkları yüzünden kızgın olduğunu biliyorum."

Başını sallamadan önce düşünür gibi oldu. "Hayır, kıyafetlerimi kirletemem. Karım bu sabah benim için bu kıyafeti seçti ve eve üzerimde kanla gelirsem nedenini açıklamak zorunda kalırım. Onu seviyorum ama yaptıklarımızı övmek için hemen Raven'a gitmeyeceğine güvenmiyorum ve Rave'in bilmesini istemediğini de biliyorum."

Xavier inliyor. "Yani sadece üstünü mü değiştireceksin?" diye mırıldanıyor.

Silas kıkırdar. "Eğer eve farklı bir kıyafetle gelirsem, o neşteri boğazıma kendin de sokabilirsin. Küçük psikopatım böyle aptalca bir şey yaparsam kesinlikle bir açıklama isteyecektir."

Kaşlarımı kaldırıp Xavier'e bakıyorum. "Sevdiğim şeyden bir şişe var mı sende?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor ve iç cebine uzanıp küçük bir şişe çıkarıyor. Bana uzatıyor ve ben de bir süre şişeye bakıyorum. "Yapacağımız şey şu," diyorum Hannah'ya. "Ya bu şişedeki zehri içersin ya da her şeyi şimdi bitirirsin." Ağlamaya başlıyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. Ağlamalarından gerçekten nefret ediyorum. "Ama tamamen kalpsiz değilim, bu yüzden baldızımla olan bağlarından dolayı sana kolay bir erteleme vereceğim. Sana yapabileceğim herhangi bir şey için kendini suçlayacağından çok endişeliyim, bu yüzden kalıcı hasar vermek istemiyorum. Sen umurumda bile değilsin ama Raven'a daha fazla zarar verme riskini kesinlikle göze alamam."

Tekrar Xavier'e bakıyorum ve yüz ifadesi düşüyor. "Hayır," diyor. "Her neyse-"

Sırıtıyorum ve sözünü kesiyorum. "Kingstonlar yeni bir hizmetçi arıyor," diye yalan söyledim. "Beş yıl boyunca onlar için çalış, daha iyi olduğunu düşündüğün o insanların her birine hizmet et." Neden *beş yıl diye* sormasına gerek yok.

- Raven'dan kaç yıllık mutluluğu çaldığını biliyor.

"Sana güzel bir hizmetçi kostümü giydireceğiz ve tanıdığın herkesin katılacağı her büyük etkinlikte içki ve yemek servisi yapacaksın. Tabaklarını toplatır, paltolarını alırsın ve hatta sana küçük bir maaş bile öderiz. Artık lüks kaçamaklar yok, emekli olmuş gibi davranmak yok. Her zaman istediğin ilgiyi görmeni sağlayacağım."

Hannah dehşete düşmüş görünüyor ve ellerimdeki zehre bir bakış attığını yakalıyorum. Cidden mi? Birkaç yıl hizmet işinde çalışmaktansa hayatına son vermeyi mi tercih ediyor? Sanırım aşağılanmak onun için çok fazla, ama yine de ceza olarak bunu seçmemin nedeni de bu. İnanılmaz derecede kolay kurtulmasına izin verdiğimin farkında olduğundan bile şüpheliyim. Ona bir şans veriyorum. Eğer başını öne eğmez ve ona çektireceğim aşırı aşağılanmaya katlanırsa, beş yıl içinde onu serbest bırakacağım. Aksi takdirde... sanırım onu inanılmaz talihsiz trajik bir kaza bekliyor, belki de onu ciddi şekilde yaralayan ama tam olarak öldürmeyen bir kaza. Hayatına son vermenin tüm yollarını elinden alırken ölmüş olmayı dilemesini sağlayacağım.

"Ben... Ben yapacağım," diyor, sesi yenik. "Kingstonlar için çalışacağım."

Gözlerinde hafif bir umut parıltısı var, sanki kaderinden kaçabileceğini düşünüyor. Bu umut sadece düşüşünü daha acı verici hale getirecek. "Başka bir seçeneğin olduğunu düşünmen çok tatlı," diye fısıldıyorum.

On Birinci Bölüm

DION

"Canını sıkan ne tatlım?" Annem kaşlarımı çatmamı engellemek için başparmağıyla kaşlarımın arasına bastırarak soruyor.

Onu gördüğümde kalbim anında özlemle dolup taşıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Parmaklarım yüzüne değdiği anda kaybolacağından korkarak ona uzanıyorum ama kaybolmuyor. O gerçekten burada benimle.

Dokunuşuma doğru eğilip yanağını avucumun içine bastırdığında yavaşça nefes veriyorum. "Anne," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. "Seni her gün çok özlüyorum. Hepimiz özlüyoruz." Bir daha söyleme şansım olmayacağından korktuğum için kelimelerim aceleyle dökülüyor.

"Hepiniz büyüdünüz," diyor, sesi kederle dolu. "Ares ve Luca artık evlendi, yakında sen de evleneceksin. Keşke orada olup kardeşlerinizin "evet" deyişini izleyebilseydim."

"Ben de," diye fısıldıyorum. "Raven ve Val'i çok seversin. Onlar aileden biri oldular ve onları kendi kızların gibi seveceğini biliyorum."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve avucumu yanağına bastırıyor. "Bunun senin hatan olduğunu biliyorsun, değil mi? Hiçbirinizin büyüdüğünü görememem sizin suçunuz. Beni sadece rüyalarınızda görebiliyor olmanız sizin suçunuz."

Kalbim acıyla burkuluyor ve kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Affet beni," diye fısıldıyorum. "Çok üzgünüm anne. Tahmin edemeyeceğin kadar pişmanım."

Başını sallıyor, yüz ifadesi nefretle dolu. "Sen bir canavarsın," diye mırıldanıyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bu yüzden Hannah'ya karşı kendini tuttun. Raven'ın öğrenmesinden ve sana hiç sahip olmadığı kardeşiymişsin gibi bakmayı bırakmasından korkuyorsun. Hannah'ya merhamet göstermedin çünkü onun için üzüldün - pişmanlık duymuyorsun. Bunu kendine kötü niyetli olmadığını kanıtlamak için yanlış yönlendirilmiş bir girişim olarak yaptın. Bu gerçekten gülünç."

"Anne," diye fısıldıyorum, sesim kırılıyor. Sözlerini çürütmeyi çok istiyorum ama yapamıyorum çünkü o haklı. "Ben... Ben özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Faye senin gerçekte kim olduğunu öğrendiğinde ne düşünecek?" diye düşünerek sözümü kesti, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. "Yıllarca ondan uzak durmaya çalıştın çünkü içeri girmesine izin verirsen bulacaklarından benim kadar nefret edeceğinden korkuyordun. Zamanın doldu, Dion."

Annem yanağımı hafifçe okşuyor, tatlı dokunuşu sarsıcı. "Eğer daha iyi bir insan olsaydın, belki bir gün annesine, babasına ve bana yaptıkların için seni affedebilirdi. Ama pişman değilsin, değil mi? Şimdi o zaman olduğundan daha kötüsün. Yakında bunu anlayacak ve o zaman sana o sahte gülümsemelerini bile vermeyecek. Umarım onun gözyaşlarıyla dolu bir okyanusta boğulursun."

Acımın şiddetiyle irkilerek uyandığımda nefes nefese kalıyorum. İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, nefesim kesiliyor. Göğsümde bir boşluk hissediyorum ve yaralarım aniden taze gibi geliyor.

Yıllar süren terapi ve tek bir rüya hâlâ her şeyi sorgulamama neden oluyor. Tavana bakıyorum, düşüncelerim yarışıyor.

Kayıtları defalarca inceledim ve soruşturmaya dahil olan herkesle konuştum. Ailemin uçağında hiçbir sorun yoktu ve düşmelerinin hiçbir açıklaması yok. Mantıken, tamamen suçlu olmadığımı biliyorum. Ya da en azından terapistim buna inanmamı istiyor.

Ona göre ben sadece ailemin eve dönmesini bekleyen bir çocuktum ve hepsi bu kadardı. Erken dönmelerini istememin uçaklarını düşürmediğine beni ikna etmeye çalışıyor ama bazı günler buna inanmak diğer günlerden daha zor oluyor. Özellikle de Faye'in hayatıma yeniden girmesiyle, suçluluk duygusu

Giderek acımasız bir canavara dönüşüyor ve hiç beklemediğim bir anda beni vuruyor. Ne de olsa onun annesi de o uçaktaydı, benimkiyle birlikte. Gerçek şu ki, eğer o ricada bulunmamış olsaydım, o uçakta hiç olmayacaklardı.

İç çekerek doğruluyorum ve uykudan tamamen vazgeçiyorum. Artık bu tür rüyaları o kadar sık görmüyorum ama her gördüğümde geçmişe dönüyorum. Yıllarca saplantılı bir şekilde dava dosyalarını inceledim ve artık bu işin peşini bırakmayı öğrendim. Bu gece hiç göze alamayacağım bir zamanda geri adım atmış gibi hissediyorum. Şirketin taşınması ve Faye arasında, düzeltemeyeceğim şeyleri takıntı haline getirecek zamanım yok. Kendimi geçmişte ve ona eşlik eden suçluluk duygusunda kaybetmeyi göze alamam, bir daha olmaz.

Bunun nedenini az çok tahmin edebiliyorum. Faye'i her gördüğümde başka bir rüya görüyorum. Bu seferki çok gecikmişti. Sanki onu hak etmediğimi, onun kaybında ne kadar küçük olursa olsun bir rol oynadığımı unutmama izin yokmuş gibi.

Otel odamda önünde diz çöktüğümde, kalçaları belime dolandığında bana karşı nasıl hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Aynı pozisyonda içine girdiğimde nasıl görüneceğini, dudaklarında adımla nasıl ses çıkaracağını hayal edip duruyorum.

Yıllar boyunca, onu her gördüğümde farkında olmadan savunmamı kırmaya devam etti, ta ki birkaç hafta önce odamdaki o gün savunmamı tamamen yok edene kadar. Artık bunu inkâr etmenin bir anlamı yok - Faye'i istiyorum ve sadece fiziksel olarak değil. İki erkek kardeşimin mutlu evliliğini görmek, hak etmediğimi bildiğim şeyleri istememe neden oldu. En azından Faye ile değil.

Bir elimi saçlarımda gezdirip bir an için çekiştiriyorum, kendimi yıkıcı düşüncelerimden s ı y ı r m a y a çalışıyorum. Onu istemek çok utanç verici geliyor. Onu arzulayarak kim olduğumu sanıyorum ben? Ona layık olmadığımı biliyorum ama yine de Eric'le ilişkisini bitirmesi için onu zorladım. İkimizin arasında mutluluğu hak eden o. Bunu biliyorum ama yine de onun gülümsemesini çaldım. Önümüzdeki birkaç yıl içinde ondan daha ne kadar şey alacağım?

Derin bir nefes alıyorum, keşke düşüncelerimin dönmesini engelleyebilsem. Bu nöbetleri artık çok sık yaşamıyorum ama lanet olsun, bu çok zor. Faye'in etrafında olmanın benim için tetikleyici olacağını biliyordum ama beni bu şekilde mahvedeceğini hiç düşünmemiştim.

Dayanamayıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Sadece bir kez daha. Dosyaları bir kez daha okursam, gözden kaçırdığım bir şey bulabilirim. İyice test edilmiş ve son derece gelişmiş bir özel jetin arkasında mantıklı bir

neden olmalı.

sayısız kez uçtuğu bir rotada düşüyor. Gözümün önünde duran bariz bir ayrıntı olduğu hissinden kurtulamıyorum - tüm davayı çözecek küçük bir iplik. Bunun sadece benim paranoyam olduğunu biliyorum ama bu duyguyu göz ardı edemiyorum.

Detaylar değişmediğinde, ipuçları gizli ve anlaşılması zor olduğunda iç çekiyorum ve yastığıma geri dönüyorum. Neden bir cevap aramaya devam ettiğimden bile emin değilim. Bu cevap olmadan kendimi affedebileceğimi düşünmediğim için mi? Belki de küçük bir parçam gerçekten suçsuz olduğuma dair bir kanıt arıyor.

Telefonumu elime aldığımda ellerim titriyor. Annemle babamın bir fotoğrafını açacaktım ama onun yerine kendimi tarayıcımda açık bıraktığım makaleye bakarken buluyorum. Faye'in bir müzik dergisiyle yaptığı bir röportajdı ve kuyruklu piyanosunun arkasında otururken çekilmiş bir fotoğrafını eklemişlerdi. Telefonuma kaydetmeden önce sadece bir an tereddüt ediyorum, içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

Kariyerinin yükselişini ve bir dereceye kadar *kendisini* yıllardır takip ettiğimi öğrense ne derdi? Yer aldığı her makaleyi okudum ve her röportajını izledim.

Faye'in konserinde çektiğim bir videoyu bulana kadar galerimde geziniyorum. Parmaklarım oynat tuşuna basmadan önce bir süre ekranın üzerinde geziniyor ve *Gaspard de la nuit'in unutulmaz* melodisi yatak odamı dolduruyor. Bunun eskiden en sevdiğim şarkılardan biri olduğunu biliyor muydu?

O performans boyunca oturmak işkenceydi, yine de buradayım, bir kez daha gözlerimi Faye'den alamıyorum. Henüz farkında değil ama o benim sonum olacak. Umarım onu da kendimle birlikte batırmam.

On İkinci Bölüm

FAYE

"Bu elbise gerçek dışı," diyor Chloe, gözleri ışıltılı mavi kumaşa yapışmış. "Gerçek bir *Raven Windsor* couture elbisesi giyebildiğine inanamıyorum. Bu *çılgınlık.*"

Kız kardeşime gülümsüyorum, gözlerindeki ışığın geri geldiğini görmekten memnunum. Babamın Maria ve Dion'un fotoğrafları konusunda öfkeli olduğunu söylemek çok hafif kalır. Normalde bunu takip edecek acıya hazırlıklıydım ve acı gelse de beklediğim şekilde değildi. Bütün hafta boyunca, her gün ya Abigail'i ya da Chloe'yi önümde sürükledi ve Dion'u kontrol altında tutamadığım için onları cezalandırırken bana izletti. Chloe'ye daha önce hiç dokunmamıştı ve dokunmaya başlamasının sebebinin ben olduğumu bilmek içimde bir boşluk ve kırıklık hissetmeme neden oldu.

Beni saran çaresizlik mide bulandırıcıydı. Bunun yerine vücudumdaki her bir kemiği kırmasını tercih ederdim. Beni Windsor'lardan uzun süre uzak tutan oydu, şimdi de onlara yeterince yakın olmadığım için kızıyor. Yıllarca, nişanın atılmasına neden olacak bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden korktu, ancak şimdi bir şekilde Dion'u bana yatırım yapmasını sağlayacak kadar iyi tanımam gerekiyor. Onun gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorum ve bu çok yorucu. Ailemi güvende tutmaya çalışmaktan ve başarısız olmaktan yoruldum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi zar zor tanıyarak aynaya bakıyorum. Elbisemin rengi gözlerimle neredeyse mükemmel bir uyum içindeydi ve ben bile

gerçek bir sanat eseri olduğunu kabul etmek zorundayım. Kumaş kıvrımlarımı çok güzel vurguluyor ve her hareketimde sol bacağım kalçama kadar açıkta kalıyor. Daha önce hiç bu kadar açık bir şey giymemiştim ve Windsor'ların bana bunu göndermesine biraz şaşırdım. Skandal sınırında görünüyor.

Babamın istediğini yapsam ve en azından Dion'un dikkatini üzerimde tutmaya çalışsam işler kolaylaşır mı? Bu elbisenin içinde bu mümkün olabilir. Kafam onun vücudumdaki ellerinin ve bana onun için iyi olmamı söyleme şeklinin anılarıyla dolarken dudağımı ısırıyorum. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama onunla birlikte olma düşüncesine tamamen kızmıyorum. Eskiden olduğum kadar değil - ve olmalıyım da.

"Windsor'lara her zaman yaptıkları gibi seni de bu şekilde fotoğraflayacaklarını mı düşünüyorsun? Belki seni dedikodu dergilerine koyarlar!" Chloe heyecanını belli ederek sordu. Babamın ona vurma şeklinden sonra benden nefret edeceğinden korkuyordum, ama neyse ki aramızdaki şeyler değişmemiş görünüyor.

"Bundan şüpheliyim," diye dikkatle cevap veriyorum. "Windsor'ların yıllık hayır galasında izin verilen tek fotoğrafçılar, mekânı terk etmeden önce kameralarını kontrol ettiriyorlar. Benim fotoğraflarımı çekseler bile, onları saklamalarına izin verilmeyecek. Windsor Medya bunun olmasına izin vermez."

Windsor'lar Dion'la olan nişanlılığımı her zaman gizli tuttular, bu da beni rahatlattı ve babamı kızdırdı. Bunun değişeceğinden şüpheliyim. Anladığım kadarıyla, basını düğünümüzden uzak tutmak için biz evlenene kadar resmi bir duyuru yapmayı bekleyecekler.

Chloe anlayışla başını sallıyor ve ellerini elbisemin askılarında gezdiriyor. "Bu çok güzel. Bunu baloda giymeyi çok istiyorum," diye mırıldandı. "Bu harika olur. Yine de terzide diktirmemiz gerekecek. Ya da belki evlendikten sonra bana yeni bir tane alabilirsin."

Sakin bir nefes alıyorum, omurgamdan aşağı bir tedirginlik akıyor. O genç, bu yüzden Windsor olmanın getirdiği lüksün gözünü kör etmesinin ne kadar kolay olduğunu anlıyorum. Yine de yorumları beni rahatsız ediyor.

Kızlara endişelerimi, korkularımı göstermemeye her zaman dikkat ediyorum ama bunun gerçek bir evlilik olmadığını biliyor. Ona her istediğini veremeyeceğim ve umarım o da benden bunu istemez. Onu daha da hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Onu düşündüğüm gibi koruyamamam yeterince kötü.

Ben rujumu tazelerken Chloe eğilip elbisemin kumaşını düzeltiyor. "Senin bu güzel şeyleri alıp durman, bizimse elden düşme kıyafetlerinle kalmamız hiç adil değil," diyor yüz ifadesi ekşiyerek. Geriliyorum, çaresizlik üzerime çöküyor. "Sen çoğu ünlünün davetiye bile alamadığı bir etkinlikte gece boyunca dans etmek üzeresin ve ben evde oturmak zorundayım. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, şimdi de senin hataların yüzünden acı çekmek zorundayım ve karşılığında hiçbir şey alamıyorum. En azından sen Windsor'lardan her türlü şeyi aldın ama ya ben?" Suçluluk ve şok beni susturuyor ve bakışlarımı indiriyorum. "Özür dilerim Chloe. Bunların olmasını hiç istememiştim. Düşündüm ki... Babam seni daha önce hiç incitmedi, bu yüzden elimden geleni yapmaya devam edersem güvende olacağını düşündüm. Daha iyisini yapacağım, söz veriyorum. Hiçbirimize kızması için bir neden olmadığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım." Keşke ona bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğime dair söz verebilseydim ama bu tutabileceğim bir söz değil. Babamın öfkesi son zamanlarda istikrarsız ve öngörülemez hale geldi.

Başını sallıyor, ikna olmamış ve acı dolu görünüyor. "Eğer gerçekten üzgünsen, hayır galasına gelmeme izin ver. Gerçekten gitmek istiyorum, Faye. Neden böyle şeylere sadece sen katılıyorsun?"

Kalbim sıkışıyor ve başımı hafifçe sallıyorum. "Elimden gelse seni de getirirdim, biliyorsun," diye mırıldanıyorum. "Yapamam... Windsor'lar üzerinde herhangi bir etkim yok. Davetli listesi özenle hazırlanıyor ve onlardan benim için bir istisna yapmalarını istersem bu onları üzebilir ya da nezaketlerinden faydalandığımı düşünmelerine neden olabilir. Babam böyle bir talepte bulunduğumu duyarsa ne olur sizce?"

Bana her zaman başımı eğmem ve mümkün olduğunca az konuşmam söylendi. Dion'dan bir şey istemeye cesaret edemezdim. Ayrıca, bana kalsaydı, kendim bile gitmezdim. Bu etkinliklerde kendimi hep yersiz hissediyorum ve her seferinde Dion'un beni orada istemediği çok açık. Dışarıdan göz alıcı görünebilir ama her zaman yanlış bir şey yapacağımdan ya da söyleyeceğimden endişe ediyorum. Bu etkinliklere katılmak, tüm salon başarısızlığımı beklerken, daha önce hiç görmediğim akorları çalmak için sahnede olmak gibi hissettiriyor.

Kapının sertçe çalınmasıyla gerildim ve ikimiz de sessizliğe gömüldük; babam odama girmeden önceki birkaç dakika içinde ikimiz de anında sırtımızı dikleştirdik.

Bakışlarındaki amansız öfke midemi bulandırıyor ve tam önümde durakladığında sığ bir nefes alıyorum. Dion'un

Anlaşmalı evliliğimizden kurtulmaya çalışıyor ve eğer başarırsa, bize ne yapacağından emin değilim.

Babamın bakışları vücudumun üzerinde geziniyor, hesaplıyor, analiz ediyor. "Faye," diyor, sesi yumuşak. "Anladığım kadarıyla Dion daha bu sabah dönmüş. Son saniyeye kadar Londra'da kalmış." Ses tonu suçlayıcı, sanki Dion'un seçimleri üzerinde herhangi bir etkim varmış gibi. "Yalnız dönmedi," diye ekliyor, ifadesi çirkinleşiyor. "Sekreteri Maria da onunla birlikte geri dönüyor."

Kalbim acıyla sıkışıyor ve The Herald'ın yayınladığı fotoğraflar zihnimde titreşirken bakışlarımı indiriyorum. Babam yanımdan geçip dişlerini gıcırdatıyor. Gözlerindeki kötülük Chloe'nin inlemesine neden oluyor ve bu onu daha da sinirlendiriyor.

Ona doğru uzanıyor ve elini sıkıca saçlarına doladıktan sonra öyle sert çekiyor ki kız ayaklarının dibine düşüyor. Ağlamaya başlıyor ve ben kendimi nefesimi sabit tutmaya, sakin kalmaya zorluyorum.

"Maria'ya göz kulak olman gerekecek. Her gün her saniye onunla birlikte ve yıllardır da öyle," diyor ayakkabısını Chloe'nin yüzünün yan tarafına koyup onu sertçe ahşap zemine bastırırken.

Kız kardeşimin hıçkırıkları yatak odamı doldururken kalbimi sağlam tutmak için elimden geleni yapıyorum. Onu ona karşı savunamamak bana acı veriyor. Ona ilk vurduğunda önüne atlamaya çalışmıştım ve beni bir daha denersem cezasını iki katına çıkaracağı konusunda uyarmıştı. Dion geri döndüğü için üzerimde herhangi bir çürük bırakma riskini almak istemiyor ama bu çok daha kötü. Chloe benim yetersizliklerim yüzünden cezalandırılmayı hak etmiyor ama bunun olmasını engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Dion'un dikkatini Maria'dan uzaklaştırmalı ve onu mutlu etmelisin. O güzel elbisenin içinde sen bile onu bir geceliğine baştan çıkarabilirsin," diye homurdanıyor. "Her yıl, sen galaya geldikten bir saat sonra seni eve götürüyor. Bu gece, seni gecenin sonuna kadar yanında tuttuğundan emin olmalısın. O saatten önce eve gelmeye cesaret edersen, dışarıda uyuyabilirsin, duydun mu beni? Eve erken geldiğin her dakika için Chloe ve Abigail'e yeni bir çürük vereceğim."

Sonra ifadesi sertleşiyor ve kendini top gibi kıvıran Chloe'nin omzunu tekmeliyor. "Neyin tehlikede olduğunu bir kez daha hatırlatmama gerek var mı?" diye soruyor, sesi yumuşak.

Korku omurgamdan aşağı akıyor ve başımı sallıyorum. "Hayır, baba," diye cevap veriyorum hemen. Eğer bu nişanlılık sona ererse, yılların fedakârlığı

İsraf. Evlendiğimde alacağımız paraya ihtiyacımız var. Babamın borçları, bu evlilik gerçekleşmezse evimizi kaybedeceğimiz anlamına geliyor, ancak bu muhtemelen endişelerimizin en küçüğü olacak. Chloe hâlâ reşit değil ve Abigail de gitmeyecek. Babam son umudunu da kaybederse, bunun acısını hepimizden çıkarır ve onları kurtarabileceğimden emin değilim.

"Eğer Dion'a ulaşamazsan, etrafındaki herkesi etkilemeye başlaman gerekecek. O koridorda yürüdüğün zaman, onun hayatına öyle bir girmelisin ki, ailesini hayal kırıklığına uğratmadan onun için hiçbir çıkış yolu kalmamalı."

Dion ve Windsor'ları bu şekilde manipüle etme düşüncesi midemi bulandırıyor ama yine de ağırbaşlı bir şekilde başımı sallıyorum. Hayatımın geri kalanı böyle mi olacak? Bitmek bilmeyen manipülasyon ve maskeler mi?

On Üçüncü Bölüm

DION

Arabama yaslanıp Faye'in evine bakıyorum ve düşüncelerimi toparlamak için bir an bekliyorum. O ve ben son üç yıldır bu galaya birlikte katılıyoruz ama onu bir kez bile kendim almadım. Her zaman bir şoför gönderdim ve ikimize de iyilik yaptığıma inanarak aramızdaki mesafeyi korumak için elimden geleni yaptım.

Onu kalabalığın içinde gördüğümde birkaç hoşbeş, tek bir zorunlu dans ve sonra ona eşlik etmeden önce eve gitmek isteyip istemediğini soruyorum. Son üç yıldır ikimizin de uyduğu senaryo buydu, ama bu gece farklı olacak. Şu andan itibaren her şey farklı olacak.

Uzaktayken, ona daha fazla ilgi gösterseydim ne olurdu diye düşünüp durdum. Yine de Eric'le birlikte olur muydu? Ya da düğünümüze giden bu birkaç ay farklı olur muydu - endişe yerine beklentiyle dolu? Geçmişi değiştiremem ama ileriye dönük daha iyisini yapabilirim. Asla yeterli olmayacak ama yine de elimden gelenin en iyisini hak ediyor.

Garip bir şekilde çelişkili hissederek ön kapıda durakladım. Onunla nişanlanalı on altı yıl oldu ve ben buraya daha önce hiç gelmedim. Bu kapının ardında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ve hiçbir zaman bilmek istemedim. Merak etmeme, ona sormam gerekenden fazlasını sormama asla izin vermedim - zorunda kalmadan önce değil.

Zili çaldıktan birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Faye beliriyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum, gözlerim onun üzerinde geziniyor. Yıkıcı derecede güzel görünüyor.

Maviler içinde bir görüntü ve elbisenin vücuduna yapışması kesinlikle günahkârca. O *böyle* görünürken bütün bir gece boyunca akıl sağlığımı nasıl koruyabilirim?

"Dion," diyor, gözleri bir an için şaşkınlıkla açılıyor, sonra alıştığım umutsuzluk onun yerini alıyor. Garip ama bir şekilde daha fazlasını istiyorum. Daha fazla tepki, gözlerinde daha fazla ışık, o güzel dudaklarından daha fazla kelime. Ondan daha fazlasını. Artık içinde sakladığı ateşi bildiğime göre, daha azı işe yaramayacak. Gece bitmeden, o güzel mavi gözlerinden ateş fışkırtacağım.

"Hazır mısın?" Ona kolumu uzatarak soruyorum. Başını sallıyor, kolu benimkinin arasından geçerken bakışları aşağıya kayıyor. Yere vuran topuklarına rağmen hâlâ inanılmaz derecede küçük ve kolumda olması daha önce hiç hissetmediğim bir duygu uyandırıyor. Şefkatle bağlanmış bir koruyuculuk.

Kapıyı onun için açık tutuyorum ve o da takdirle başını sallıyor, tavrı her zamanki gibi mesafeli. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Hatta hiç fark ettiğimden bile emin değilim. Her zaman ondan kaçmakla o kadar meşguldüm ki, bana doğru tek bir adım bile atmadığını fark edemedim.

Arabaya bindiğimde sessizdi, duruşu durgundu. Onu neden kendim aldığımı soracağını düşünmüştüm ya da en azından yolculuğumun nasıl geçtiğini sormasını bekliyordum. Ama sormadı. Aramızda hiçbir zaman bir konuşma başlatmadığını nasıl fark etmedim?

Ona doğru dönüyorum, onu içime çekiyorum. "Faye," diye mırıldanıyorum. Başını kaldırıp bakıyor, tavrında bir parça ihtiyat var. "Beni özledin mi?"

Gözleri açılıyor ve bir an için nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışırken gözlerinde panik görüyorum. İfadesi dikkatlice boş, ama o gözler. Ah o lanet gözler.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," diyorum kıkırdayarak.

Nefes veriyor, görünüşe göre rahatlamış. Çok basit bir soruydu ama cevabı yanlış vermekten gerçekten endişe duyuyor gibiydi. Onu gerçekten bu kadar korkutuyor muyum? Onunla biraz şakalaşmak istemiştim ama belki de yapmamalıydım.

"Peki," diye mırıldandım. "O zaman benim için iyi olduğunu söyle." Bu sefer şaka yapmıyorum. Onunla konuşmadığını bilmem gerekiyor. Bu kadar önemsememeliyim ama arkamdan iş çevirdiği, bütün gece onunla telefonda konuştuğu düşüncesine katlanamıyorum.

"Evet," diyor bana, maskesi çatlayarak. "Senin için iyi bir kız oldum, Dion."

Hay sikeyim. Ne demek istediğini biliyorum ama sözleri aklıma tamamen farklı bir görüntü getiriyor. Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi ondan ayırmak için elimden geleni yapıyorum ama bunun yerine kendimi dudaklarına bakarken buluyorum. Benim iyi kızım. Gelecekteki karım. Ona sahip olmak için sabırsızlanıyorum. O kadar küçük ki... Beni taşıyabilir mi?

"Dion?"

Kendime geliyorum ve koltuğumda doğruluyorum, giydiğim bu lanet olası dar smokinin içinde sikimin ne kadar sert olduğunu anlamaması için dua ediyorum. Onu daha öpmemiştim bile ama şimdiden beni kendine aşık etti. Ne değişti? Yıllardır onu hiç böyle düşünmemiştim ama şimdi onu arzulamadan duramıyorum.

Arabayı çalıştırırken ona "Paparazzilerden kaçınmak için mekâna farklı bir girişten gireceğiz," diyorum. "Bu gece kardeşlerimi ve beni çekmek için oldukça hevesliler."

Gözlerim onunkilere kayıyor, ancak onu bana okuyamadığım bir ifadeyle bakarken buluyorum. O güzel gözlerinin ardında neler olup bittiğini hiç merak etmemiştim ama şimdi ediyorum. Bana sadece başını sallayıp başka tarafa bakıyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Normalde bunun için minnettar olurdum ama bu geceki sessizlik çok şey anlatıyor. Ne söyleyecek bir şeyimiz var ne de birbirimizi anlamlı bir konuşma yapacak kadar iyi tanıyoruz. O sadece yakında adımı alacak bir yabancı ve ben bunun için sadece kendimi suçluyorum.

İçeri girdiğimizde gala tüm hızıyla devam ediyor, ancak birkaç erkeğin sohbetin ortasında durduğunu, gözlerinin nişanlımın üzerinde dolaştığını fark ediyorum. Dişlerimi sıkıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum. Şaşkınlıkla bana bakıyor ve birden daha önce onun elini hiç tutmadığımı fark ediyorum. Benimkinin içinde çok küçük hissediyor ve hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti.

"Unuttun mu?" Vücudum onunkine değene kadar ona bir adım daha yaklaşarak mırıldanıyorum.

"Unutmak mı?" diye tekrarlıyor, yüzünde sevimli bir kaş çatma ifadesiyle. "Neyi unuttum?" "Senin olduğumu." Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüp sırtından öpüyorum.

Elini. "Elimi tutmazsan kalabalığın içinde kaybolabilirim. Sonra ne olur?"

Sanki bir gülümsemeyi bastırmak için elinden geleni yapıyormuş gibi dudakları kenarlarından yukarı doğru çekiliyor. "Dion, sen bir devsin. En az 1.80 boyundasın. Herkesin başının üstünden bakabileceğinden nispeten eminim. Bence iyi olacaksın."

Onu dans pistine çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, sensiz iyi olacağımı sanmıyorum."

Faye'in gözleri açılıyor ve bana ilgiye çok benzeyen bir şeyle bakıyor. Kendi nişanlımın bana başka kadınların baktığı gibi bakmadığını hiç fark etmemiştim. Bu bir ilk.

"Dans et benimle," diye mırıldanıyorum onu kendime doğru çekmeden önce. Kolları her zaman olduğu gibi anında boynuma dolanıyor, ama bu sefer bu benim için yeterli değil. Onu daha da yakınıma çekiyorum, avuçlarım sırtının alt kısmında sahiplenici bir şekilde geziniyor ve nefesi kesiliyor, gözleri benimkileri buluyor.

Onlarda gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Güzel mavi gözlerinde dans eden arzuya benzer bir şey var ve hayatım boyunca başka tarafa bakamıyorum. Vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu daha da yaklaştırıyorum ve başını eğerek bana sorgulayan bir bakış gönderiyor. "Bu gece son derece büyüleyici görünüyorsun, Faye," diyorum düşünmeden.

Gözleri biraz açılıyor ve sonra gülümsüyor. *Sik beni*. Dansımızın ortasında duraklıyorum, düşünce akışımı kaybediyorum, zihnim bana sunduğu vizyonla dolup taşıyor. "Dion?" diye soruyor, sesi yumuşak.

"Sanırım seni ilk kez gülümserken görüyorum, biliyor musun? Gerçek bir gülümseme, genelde benim yanımda takındığın gülümsemelerden değil."

Yanakları hızla pembeleşiyor ve bu onu daha cazip hale getiriyor. Ona bakıyorum, bu yeni halinin tadını çıkarıyorum. Mükemmel maskesi düştüğü anda işte böyle görünüyor. *Büyüleyici*. "Bunu tekrar yapman için ne söyleyebilirim?"

O zaman gülüyor ve beni en çok neyin şaşırttığından emin değilim, eskisinden daha da güzelleşmesi mi yoksa sesin buz gibi kalbimi ısıtması mı? "Beni... *gülümsetmek mi* istiyorsun?"

Dansımıza devam ediyoruz ve ben de kendimi ona gülümserken buluyorum. Bu akşam tamamen beklenmedik bir hal aldı. "Demek istediğim buydu, evet, ama sen bana daha iyi bir meydan okuma verdin. Sanırım benim için tekrar güldüğünü duymam gerekebilir. Aslında, bu akşamdan alacağım keyfin büyük ölçüde buna bağlı olduğunu söylemeye cüret edebilirim."

Tekrar gülüyor ve başı biraz geriye düşüyor. Muhteşem ve düşündüğüm kadına hiç benzemiyor. Şu anda onda oyuncak bebek gibi bir şey yok. Hayır, o çok gerçek ve benim.

Şarkı bitiyor ama onu dans pistinden çıkarmak yerine kendime doğru bastırıyorum, henüz gitmesine izin vermeye hazır değilim. Ondan zevk almamam gerekiyor, bunu hak etmiyorum, ama lanet olsun, çekip gidebileceğimi sanmıyorum. Şu anda olmaz. Varlığımın her zerresini hor görmüyormuş gibi bana bakarken olmaz.

"Başka bir dans mı?" diye soruyor, ses tonu merakını yansıtıyor. "Bu gece için bir kaçış planın yok mu?"

Dudaklarım seğiriyor ve şaşkınlığımı gizlemeyi başarıyorum. Geçmişteki davranışlarımdan dolayı beni suçlayacağını düşünmemiştim ve bunu yapmasına çok şaşırdım. "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bahanelerim tükendi ve ikimizin de zamanı tükendi. Bu yıl bitmeden benim karım olacaksın. Bundan kaçış yok, artık yok."

Sonra gülümsemesi eriyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Biliyorum," diye mırıldanıyor ve pek de istekli olmayan sesi göğsüme bir ağrı saplıyor. Belki de bu gece beni gerçekten büyüledi, çünkü kendimi asla hayal bile edemeyeceğime yemin ettiğim şeyleri isterken buluyorum. Asla hak etmeyeceğim şeyleri.

Elim sırtının alt kısmında geziniyor ve yavaş bir türkü çalmaya başladığında bana karşı eriyor. "Telefonda sorduğun o soru," diye mırıldanıyorum, elim parmaklarımın uçları ensesine bastırana kadar yavaşça yukarı doğru ilerliyor. "Neden sordun?"

Rahatlığının bir kısmı kayboluyor ve o gülümsemesi de kayboluyor. Bakışlarını kaçırıyor ve ben onu daha da yakına çekiyorum, ta ki vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar, ikimiz dans pistinde duruyoruz. "Cevap ver bana." Ses tonum yalvaran bir tonda olmasına rağmen sert, içinde bir parça çaresizlik var.

"Bana bir söz verir misin?" diye mırıldanıyor, güzel mavi gözleri umut ve korkuyla doluyor, sanki bana güvenmek istiyor ama cesaret edemiyor. Bana bir şans veriyor, ama ne için, emin değilim.

"Her şeyi yaparım," diye fısıldadım, bir inanç sıçraması yaparak.

Vücudu benimkine karşı gevşiyor ve titrek bir nefes alıyor. "Sana cevabımı verdiğimde kızmayacağına ve mahremiyetine izinsiz girdiğim için beni cezalandırmayacağına söz ver. Evliliğimizin gerçek olmadığını biliyorum ve ben..."

"Söyle bana," diyorum. "Sana kızmayacağım bebeğim. Sadece bu soruya neyin yol açtığını söyle."

Tereddütlü görünüyor, ama kolları kesinlikle bayıldığım muhtaç bir şekilde boynuma dolanıyor. "Maria ve senin plajdaki fotoğraflarınız yüzünden sordum. The Herald'ın yayınladığı fotoğraflar. Bana iş için Londra'ya döneceğini söylemiştin ama sonra İspanya'da bir plajda sekreterinle yarı çıplak fotoğraflandın ve ben ne düşüneceğimi bilemedim." Gözlerinde saf bir çaresizlik ve boyun eğmişlik parlıyor ve kollarımda olmasına rağmen kendini gizleyerek yüzünü çeviriyor. "Özür dilerim," dedi.

mırıldanıyor. "Sormamalıydım... sormamalıydım. Benim bilmemi istemediğin çok açık. Görmezden gelebilirim, Dion. Tabii ki görmezden gelebilirim. Her zaman bunu yapmam gerektiğini düşünmüşümdür."

"Lütfen bana bak," diye mırıldanıyorum.

Bana bakarken tüm vücudu gergin ve onun çaresizliğini görünce midem bulanıyor. Çok umutsuz, çok incinmiş görünüyor ve hepsi benim suçum. Ergenliği boyunca, başka biriyle her fotoğrafım çekildiğinde takındığı bakış bu muydu?

Gözlerinin içine bakarken titreyerek nefes alıyorum. "Faye, buna inanmanın zor olduğunu biliyorum ama Sierra ve Zane arasındaki ortak bir satın alma işlemini kolaylaştırmak için oradaydım. Sierra ziyaret ettiğim otelin inşa edildiği araziyi, Zane ise otelin kendisini satın alıyor. Mayo giymiş olabilirim ama bunun tek nedeni CEO'nun görüşmelerimizi sahilde bir gün geçirirken, öğle yemeği yerken ve tüm tesisleri kullanırken tamamlamamızı talep etmesiydi. Fotoğrafları görmedim ama sizi temin ederim ki göründüğü gibi değil. Sana senin olduğumu söylediğim andan itibaren, gerçekten senin oldum. Her zaman da öyle olacağım."

Bana inanmak istiyormuş ama inanamıyormuş gibi bakıyor ve onun acı çekmesine neden olduğumu bilmek beni öldürüyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun için asla doğru olanı yapamayacakmışım gibi geliyor. Sanki kaderimiz kötü ve ona doğru attığım her adım sadece ona zarar vermekle sonuçlanıyor. Sierra bir keresinde bana Faye'i mutlu etmenin aradığım bağışlanma olabileceğini söylemişti, ama nasıl?

Sakladığı yönlerini ortaya çıkarması için onu nasıl kışkırtacağımı biliyorum ve adımlar yavaş yavaş atılsa da şu anda daha önce hiç olmadığımız kadar yakınız ama bu yeterli değil. Onu Eric'ten uzak tutmak, onu gerçekten benim yapmakla aynı şey değil. Gerçek mutluluğun nasıl bir his olduğundan bile emin değilken kollarımdaki kadını nasıl mutlu edebilirim?

Bölüm On Dört

FAYE

Telefonumun piyanomun üzerinde çalmasını izliyorum, Eric'in aramasını reddedip düşüncelerim Dion'a dönerken suçluluk duygusu baştan çıkarıcıyla savaşıyor. Galada benimle flört etmesinde, nişanlılığımızı daha önce hiç olmadığı kadar gerçek hissettiren bir şey vardı.

Dans pistinde onunla birlikte dururken, elleri belimde ve bedenim onunkine yaslanmışken... bu bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi - Eric'le bile. Kendimi güvende hissettim ve birkaç dakikalığına beni istediğini hissettirdi. Onunla dans etmek çok *doğru geldi*.

Daha önce hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Eric'i düşününce kalbim hâlâ sızlıyor ama Dion'u düşündüğümde artık endişe ve korkuyla dolmuyorum. Bana onun için iyi olup olmadığımı sorduğunu düşündüğümde midem kıpır kıpır oluyor ve kalbim biraz daha hızlı atıyor.

Bana artık benim olduğunu ve nişanlılığımızı ciddiye almaya başlayacağını söylediğinde şaka yaptığını düşünmüştüm. Aramızdaki hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünmüştüm ve görünüşte hiçbir şey değişmedi. Peki neden her şey farklı hissettiriyor?

"Faye," diye sesleniyor babam ve başımı kaldırdığımda onu ses geçirmez müzik odamızın kapısında dikilirken buluyorum. "Anne Windsor on dakika içinde seni alacak. Hazır ol."

Sesi çılgınca ve endişeli geliyordu, ben de hemen ayağa fırladım. Dion'un büyükannesi beni hep germiştir. Bana daha yumuşak, şiddet içermeyen bir versiyonunu hatırlatıyor.

Babamın. Hâlâ bir zorba ama farklı bir türden. Son birkaç yıldır onunla bir avuç kelimeden fazla konuşmadım ve düğüne kadar bu şekilde kalmayı umuyordum. Bugün yanlış bir şey yapacağımdan veya söyleyeceğimden ya da ne yaptığımı öğrenip benimle yüzleşmek isteyeceğinden korkuyorum.

Bakışlarım kıyafetime kayıyor ve beyaz ipek bluzumu, krem rengi kalem eteğimi ve uyumlu topuklu ayakkabılarımı inceliyorum. Bu iyi olmalı, değil mi? Gardırobumun çoğu babamın deyimiyle *Windsor Material.* On iki yaşımdan beri kıyafetlerimi seçen bir stilistim var. Her birkaç ayda bir, nasıl giyileceğine dair talimatlarla birlikte yepyeni bir kıyafet koleksiyonu ortaya çıkıyor. Bu sezon, her şey business casual. İçimden bir ses babamın Windsor'lara bir şekilde ödeme yaptırdığını söylüyor ama ona bunu sormaya hiç cesaret edemedim. Böyle bir sorunun onu kızdıracağından şüpheleniyorum.

"Beni neden görmek istediğini merak ediyorum," diye yüksek sesle düşünüyorum.

Babam başını kaldırıyor, öfkesi arttıkça omuzları geriliyor. Kalbim sıkışıyor ve keşke ağzımı kapalı tutsaydım diyerek gözlerimi indiriyorum. "Seni görmek istediği için minnettar olmalısın," diyor bana, sesi tehditkâr. "Minnettar ve medeni davransan iyi edersin. Bugünkü görüşmeniz hakkında tek bir kötü şey duyarsam, Chloe'nin en az bir hafta bu evden dışarı çıkamamasını sağlarım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve midem bulanıyor. İlk içgüdüm ona benim küstahlığım yüzünden cezalandırılmaması gerektiğini söylemek, ama bundan daha iyisini biliyorum. Onun yerine "Evet, baba," diyorum.

Makyajımı ve kıyafetimi tekrar kontrol etmek için yatak odama doğru yürürken ayaklarım titriyor. Bir kez olsun normal görünmeye çalışırsam sonuçlarının ne olacağını uzun zaman önce öğrendim. Babam oynamam gereken rolü unutmama asla izin vermez. *Geleceğin Windsor'ı*. Dudaklarımdan yumuşak, değer kaybettiren bir huff kaçıyor, mideme tiksinti yerleşiyor. Rol yapmaktan, korkmaktan yoruldum ama önümdeki tek şey bu. Bugün korkum sadece babamdan Dion'un büyükannesine kayacak.

Benden ne isteyebileceğinden emin olmadan aşağı inerken neredeyse uyuşmuş durumdayım. Beni ayda en az bir kez davet eder, ama babamın her zaman bir bahanesi hazırdır. Bugünü farklı kılan ne?

Evimin önüne park etmiş siyah limuzinini gördüğümde gözlerim biraz daha açılıyor, tüylerim diken diken oluyor. Onu evime getirmek istememiştim.

Bekle. Yapmak istediğim son şey, daha onu selamlamaya fırsat bulamadan sinirlerini bozmak.

"İyi günler Anneanne," diye mırıldanıyorum kibarca, arka koltuğa onun yanına geçerken.

Bana gülümsüyor, yeşil gözleri Dion'unkilere o kadar benziyor ki kendimi bir an uzun uzun bakarken buluyorum. "Gelebilmene çok sevindim," diyor kolunu bana dolayarak yandan sarılırken. Bu jest karşısında şaşırarak geriliyorum ve bana güven verici bir gülümseme daha fırlatıyor. "Seni ne zaman çağırsam hep bir şeyler çıkıyor. Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

Sözlerini çözmeye çalışırken kalbim tekliyor. Babamın beni ondan bilerek sakladığını biliyor mu? Bunun için beni mi suçluyor? "Seni görmek güzel," diye mırıldanıyorum kelimelerimi dikkatle seçerek.

Şoförle aramızdaki mahremiyet penceresi alçalıyor ve Maria görüş alanıma girince geriliyorum. "Merhaba Faye," diyor bana tatlı bir gülümsemeyle. "Umarım peşine takılmamın sakıncası yoktur."

Babamın sözleri aklıma gelince, bir an uyuşmuş bir halde ona bakıyorum. *Maria'nın sadece sekreteri olmasına imkan yok. Her gün her saniye onunla birlikte ve yıllardır da öyle*.

Dion bunu inkâr etti ama babamın sözlerinde bir gerçeklik payı olabilir mi? Bu düşünce beni garip bir şekilde rahatsız ediyor, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde. Omuz hizasındaki düz sarı saçları ve kusursuz makyajıyla kesinlikle çok güzel.

Maria'nın gülümsemesi dalgalanıyor ve sonunda kendime geliyorum. "Merhaba Maria," diyorum, sesim düzgün ve dudaklarım kibar bir gülümsemeye dönüşüyor. Başarılı olduğum bir şey varsa o da endişe içimi kemirirken her şey yolundaymış gibi davranmaktır.

Söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyor ama oturduğu yerde doğrulmadan önce bana kibarca başını sallamakla yetiniyor. Ben de onu takip ediyorum ve Anneanneme dönüp bakıyorum, ancak onun beni niyetli bir bakışla incelediğini görüyorum. Bana sırıtıyor, ifadesi yumuşuyor ama bir şeyler hesaplanmış gibi görünüyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama onda bana babamı hatırlatan bir şeyler var.

"Dion'un Windsor malikânesindeki evine gidiyoruz," dedi bana. "Dion evi yeniletiyor ve ben de senin evi kendin dekore etmek isteyebileceğini düşündüm. Maria sipariş etmek isteyebileceğin her konuda yardımcı olmak için burada. Dion henüz yerel bir kişisel asistan tutmadı, o yüzden şimdilik onun yerine bakıyor."

Büyükanne Anne açıklıyor. "Genelde Dion'un kişisel işlerini o halletmez ama şimdilik halledecek."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Düğünden sonrasını düşünmemek için o kadar çok uğraştım ki Dion'la yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak etmedim. Evimizin neye benzeyeceğini kesinlikle hiç düşünmedim ve acaba Anneanne Anne, benden fikir istemesinin benim için ne kadar önemli olduğunun farkında mı?

Uzakta büyük kapılar belirirken pencereden dışarı bakıyorum. Windsor malikanesi beni etkilemekten asla vazgeçmiyor ama aynı zamanda kendimi hep yetersiz hissetmeme neden oluyor. Buraya gerçekten ait olabilir miydim?

On Beşinci Bölüm

FAYE

Maria başparmağını Dion'un ön kapısındaki tarayıcıya bastırırken Büyükanne Anne'in arkasında duruyorum. Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve içimi kıskançlığa benzer bir şey kaplıyor. Ben daha önce buraya hiç gelmemişken, onun evine bu kadar kolay girebildiğine göre Dion ona çok güveniyor olmalı.

"Dion ve ben evin bu bölümünü bol miktarda açık alan olacak şekilde tasarladık," diyor bana, oturma odası olacağını varsaydığım yeri göstererek. "Tüm bu camlar eve çok fazla doğal ışık getiriyor, özellikle de sabahları."

Ses tonundaki bir şey beni rahatsız ediyor ve nedenini anlayamıyorum. Son derece kibar davranıyor ama söylediği her kelimeyle umutsuzluğum artıyor. Dion bana gerçekten İspanya'da çalıştığını söyledi ama haklarındaki söylentileri hiçbir zaman tam olarak yalanlamadı. Yakın zamana kadar çıkıyorlar mıydı?

Dudağımı ısırıyorum ve açık havuza bakan geniş cam duvara bakıyorum, bu düşünceden kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Maria beni bakarken yakalıyor ve bilerek gülümsüyor. "Havuz muhtemelen evin en sevdiğim kısmı," diyor. "Değiştirmediğimiz tek şey o."

O hüzünlü gülümsemesinde beni rahatsız eden bir şey var. Sanki orada Dion'la yaşadığı anıları h a t ı r l ı y o r g i b i ve tam olarak ne düşünüyor olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Hayır.

Şüphesiz, yarı çıplak bir Dion içeriyor. Takım elbise içinde olağanüstü yakışıklı, o yüzden takım elbise olmadan ne kadar karşı konulmaz göründüğünü ancak hayal edebilirim.

Bilmediğim bir duygu içime hücum ediyor ve bunun *sahiplenme* olduğunu anladığımda gözlerim biraz daha açılıyor. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim, Eric'e karşı bile.

Maria iç geçiriyor ve sahiplenme duygum hızla suçluluğa dönüşüyor. Belki de bu evlilikten kalbi kırılan sadece Eric ve ben değildik. Ben olmasaydım, Dion Maria'yla evlenir miydi? Birbirlerini mükemmel bir şekilde tamamlıyorlar. Yaşça ona daha yakın ve her zaman birlikte iyi çalıştılar. Fiziksel olarak bile, boyuyla ona daha uygun. İkisini birlikte hayal ettiğimde kalbim sızlıyor ve bu duygu beni şaşırtıyor.

"Büyük, yuvarlak bir kanepe eklemeyi düşünüyordum," diyor Maria. "Muhtemelen gri. Sanırım koyu renk mermer bir yemek masası da tercih edeceğim."

Evi nasıl dekore etmeyi planladığını anlatmaya devam edince gerildim. Konuşma tarzından burada sık sık bulunmayı planladığı anlaşılıyor ve ben şok içinde geri çekiliyorum, huzursuzluk omurgamdan aşağı akıyor. Bu daha önce ciddi olarak düşünmediğim bir şeydi, ama onun buradaki varlığı alışmam gereken bir şey olabilir. Dion şiddet yanlısı biri gibi görünmüyor ama bu bana başka şekillerde zarar vermeyeceği anlamına gelmiyor.

"*Maria*," diyor Büyükanne Anne, sesi keskin. "Faye'den emir almak için buradasın. Dekorasyon önerilerin hoş karşılanmıyor." Sertliği beni şaşırtıyor, özellikle de bana karşı her zaman oldukça nazik olduğu için.

Sonra bana döndü ve alıştığım o şekilde gülümsedi.

- Sanki hırçınlığını dostane bir dış görünüşün ardına saklamaya çalışıyor ama bunu tam olarak başaramıyor. "Söyle bana Faye," diyor, sesi yumuşak ve cesaret verici. "Evini nasıl dekore etmek istersin? Sadece aklından geçeni söyle, tatlım. Ne istersen."

Hazırlıksız yakalanmış bir şekilde ona bakıyorum. Hiç kimse bana fikrimi bu kadar doğrudan sormamıştı ve bu beni ürkütüyor. Maria'ya dönüp bakmaya cesaret edemiyorum. Kendimi iki kadın arasında sıkışmış hissediyorum ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Evdeyken en azından kimi kıramayacağımı biliyordum ama burada, şimdi, kaybolmuş durumdayım.

"Bence Maria'nın fikirleri kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum, sesim aşılamaya çalıştığım güvene rağmen biraz titriyor. Dekorasyon şekli bu alan için tamamen yanlış. O güzelim ışığın çoğunu alıp götürecek.

ama fikrimi söylemeye cesaret edemiyorum. Eğer onu üzersem, Dion daha sonra hıncını benden çıkarabilir. Bunu riske atmasam iyi olur.

"Katılmıyorum."

Dion'un sesini duyduğumda donup kalıyorum ve arkamı döndüğümde onu arkamdaki duvara yaslanmış halde buluyorum. Ne zamandır orada duruyordu? İçeri girdiğini hiç duymadım.

Bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde geziniyor ve bu beni tedirgin ediyor. Onun bu şekilde dikkatini çekmenin iyi bir şey olup olmadığından emin değilim ve onu gördüğümde kalbimin hızla çarpması kafamı karıştırıyor.

Dion duvarı itiyor ve bana doğru yürüyor, tam önümde duraklıyor, vücudu benimkine o kadar yakın ki kıyafetlerim neredeyse ona sürtünüyor.

"Yorgun görünüyorsun," diye mırıldanıyor elini yüzüme götürürken. İşaret parmağı koyu halkalarımın üzerinde geziniyor ve bana gösterdiği şefkat karşısında kafam karışarak keskin bir nefes alıyorum. Beni sürekli gafil avlıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Endişelenmesi beklediğim son şeydi.

"Dion, hayatım," diyor Anneanne Anne. "Gelemeyeceğini sanıyordum?"

Büyükannesine bakıyor ve başını sallıyor. "Önceliklerimi değiştirmeye karar verdim." Bu ne anlama geliyor? Bu büyükannesi için bir oyun mu?

Büyükanne Anne gülümsüyor, gözleri arabada beni Maria'ya bakarken yakaladığı zamanki gibi parlıyor. "O zaman sizi yalnız bırakalım," dedi. "Maria ve benim gibi yabancıların görüşlerine ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum."

Maria'ya başını sallar ve kolunu uzatarak onunla birlikte gitmesi için sessiz bir emirle kapıya doğru işaret eder. Maria fark etmemiş gibi görünüyor. Dion'a bakıyor ama o gözlerini bir an bile benden ayırmıyor.

Kendimi hazırlarken kalbim boğazımda atıyor ama ne için hazırlandığımdan tam olarak emin değilim. Bu arada Dion beni incelemeye devam ediyor, bakışları üzerimde gezinirken kaşları birbirine çarpıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ve düşüncelerimi ve endişelerimi susturmak için mücadele ediyorum. Birkaç dakika sonra nihayet kapının arkamdan kapandığını duyuyorum ve irkiliyorum. "Bundan hoşlanmayacak," diye mırıldanıyorum düşünmeden.

"Kim neyi sevmeyecek?" diye sorar, sesi yumuşaktır.

Dion bana bir adım daha yaklaşıyor, ben de bir adım geri atıyorum, ikimiz bu dansı beni arkamdaki duvara sıkıştırana kadar sürdürüyoruz.

Vücudu benimkine baskı yapıyor, başımın tepesi zar zor omzuna ulaşıyor. Sanki beni sevimli buluyormuş gibi sırıtıyor ve eli saçlarımın arasından geçiyor.

Yüzümü kendine doğru eğdiğinde nefesim kesiliyor. "Açıkla," diye mırıldanıyor, yumuşak sesi bana sarılma şekliyle tezat oluşturuyor.

Gözlerim açılıyor ve kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Onunla hayatımı nasıl sürdüreceğimi bilemiyorum. Pürüzlü yanlarına rağmen, beni her zaman çok güvende hissettiriyor - onunla ilgili bir şey beni harekete geçmeye, fikrimi söylemeye teşvik ediyor.

"Maria," diye fısıldadım. "Konuşma tarzından burada çok zaman geçirmeye niyetli olduğu anlaşılıyor. Dekorasyon kararlarının dışında bırakılmaktan hoşlanmayacaktır."

Nedenini açıklayamıyorum ama endişemle iç içe geçmiş bir umut var, sanki bir yanım endişelerimi dindirmesini diliyor. Hatta bunu bekliyor. The Herald'daki makale hakkında onu sorguladığımda, aralarında hiçbir şey yokmuş gibi davrandı ama kadının davranışı samimiyetini sorgulamama neden oldu.

Dion çenesini sıkıyor ve saçımı daha sıkı kavrıyor, tüm vücudu benimkine karşı geriliyor. "Sana senin olduğumu söylediğimi sanıyordum," diyor bana, sesi daha çok alçak bir hırıltıya benziyor. "Ben paylaşmam, Faye. Bu her iki taraf için de geçerli. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Bilmiyor musun?" Temkinli bir umutla soruyorum. Sonsuz sayıda metresi olacağından, onun için bir kukladan, gösteriş yapılacak bir oyuncak bebekten başka bir şey olmayacağımdan hep endişe etmişimdir. Tam korkularım azalmaya başlamıştı ki, Maria onları yeniden alevlendirdi.

"Bilmiyorum," diye açıklıyor. Gözleri parlıyor ve bir an tereddüt ediyor. "Bir daha senden başka kimseyle birlikte olmaya niyetim yok. Ne dediğinden emin değilim ama onunla konuşacağım ve ona evleneceğim kişinin sen olduğunu hatırlatacağım. Ona *sadece ve sadece* sana ait olduğumu söyleyeceğim. Bu seni daha iyi hissettirecek mi?"

Ona tereddütle başımı sallıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. Duvara yaslanmamış olsaydım, Dion'un bedeni bedenime yaslanmış olmasaydı, hissettiğim rahatlama dizlerimin bağı çözülürdü. Onun sürekli yokluğu ve aramıza koyduğu mesafe, şu anda bana sunduğundan çok farklı bir resim çiziyor ve bu beni korkutması gerekirken tam tersini yapıyor. Her nasılsa, ondan ve birlikte geleceğimizden korkmamı engelledi.

Dion gülümsüyor ve boştaki elini çeneme koyuyor, başparmağı ağzımın kenarını okşuyor. "Kıskançlık sana çok yakışıyor, Faye." İma ettiği şeyi reddetmek için dudaklarımı aralıyorum ama yapamayacağımı anlıyorum, gözlerinde o bilmiş bakışla bana bakarken olmaz. "Benim için iyi olmaya devam et bebeğim, ben de senin için iyi olacağım. Çok iyi."

Başparmağı yine dudağımın üzerinde geziniyor ve bana karşı sertleştiğini hissettiğimde geriliyorum. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, duyması gerektiğine ikna oluyorum. Dion'un bakışları ağzıma düşüyor ve sanki günaha direnmek için elinden geleni yapıyormuş gibi titrek bir şekilde nefes alıyor.

Ona bakıyorum, bekliyorum, istiyorum, ondan asla beklemeyeceğime yemin ettiğim bir şeyi umuyorum. Gülümsüyor ve dudağını ısırıyor, bu görüntü o kadar seksi ki kendimi kalçalarımı sıkarken buluyorum.

Dion iç geçiriyor ve sonra duvardan uzaklaşıyor, bir elini kalın siyah saçlarında gezdirirken aramıza biraz mesafe koyuyor.

Bana sırtını dönüyor ve bir süre tavana bakıyor. Bana döndüğünde yüz ifadesi her zamanki gibi sakin. "Faye," diyor, sesi yumuşak. "Ailemin kardeşlerime ve bana evlilikle ilgili öğrettiği bir şey varsa o da iletişimin çok önemli olduğudur. Bana kolay gelmese de bu derse katılmaya meyilliyim. Evliliğimiz alışılmadık bir evlilik. Tamamen yanlış bir başlangıç yaptık ve yanlış anlaşılmalara izin vererek kötü bir durumu daha da kötüleştirmeye niyetim yok." Çenesini sıkıyor ve derin bir nefes alıyor. "Sana yıllarca nişanlımmışsın gibi davranmadım, bunun bir nedeni de yaşın. Bu yüzden seni doğruca başka bir adamın kollarına ittim. Bu bir daha asla olmayacak, beni duyuyor musun? Artık sen *benimsin,* ben de seninim - sadece senin. Bu konuda herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum."

Gözlerindeki samimiyet karşısında nutkum tutuluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. Onunla her yalnız kaldığımda, beni şaşırtıyor ve ilgimi çekiyor ve bu bir yapmacıklık gibi görünmüyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Onu yıllardır tanıyorum, ama onu hiç tanımadığımı fark etmeye başladım.

On Altıncı Bölüm

DION

Faye'in parmaklarının tuşlar üzerinde büyüleyici bir hızla hareket edişini izliyorum, tanımadığım bir melodi aramızdaki havayı dolduruyor. Piyano odasında durduğumu henüz fark etmemişti ve bir an durup onu inceliyorum.

Kendini müziğe kaptırdığında çok güzel oluyor. Durduğum yerden dik sırtını, ellerimi sarmaya bayıldığım o zarif belini ve güzel uzun boynunu fark ediyorum.

Daha önce hiçbir kadının boynunu fark etmemiştim ama söz konusu Faye olunca fark ediyorum. Her santimetresi abartısız ama inanılmaz güçlü bir şekilde nefes kesici. Güzelliği dikkatinizi çeken, cesaretinizi kaybetmenize neden olan türden, çünkü onun gibi biriyle nasıl bir şansı olabilir ki?

Gözleri kapanıyor ve melodi değiştikçe, notalar rahatlatıcı bir şekilde yumuşadıkça gülümsüyor. O zaman anlıyorum ki gülümseyen tek kişi o değil.

Yıllarca piyano sesi duymaya dayanamadım, çünkü bana annemi hatırlatıyordu ve bu da henüz üstesinden gelemediğim suçluluk duygusunu tetikliyordu. Piyano sesi ne zaman anneme değil de Faye'e atfettiğim bir şey haline geldi? Ne zaman tekrar zevk almaya başladım?

Faye parmaklarını fildişinden kaldırdığında iç geçiriyor, son nota hala havada çınlıyor. Yüzündeki o memnuniyet... kahretsin. Şu anda ne kadar seksi göründüğünün farkında mı?

Hissettiğim ani arzuyu bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum ama nafile. Yatağımda, dudaklarında aynı memnun gülümseme, vücudu tamamen doymuş halde aklıma gelen görüntüleri durduramıyorum.

Sonunda beni fark ettiğinde geriliyor, gözleri şok içinde açılıyor. "Dion? Burada ne işin var?"

Onu daha önce hiç evinde ziyaret etmemiştim ve telaşlandığını söyleyebilirim. Daha fazla güzelleşebileceğini düşünmüyordum ama o pembe allık bunu yapıyor. "Seni almaya geldim."

Yavaşça oturduğu yerden kalkıyor, yüz ifadesi temkinli bir hal alıyor. Evde bile, kız kardeşimin işe giderken giyeceği türden mükemmel bir kıyafet giymiş. Bugün benim mahvettiğim bir planı mı var? Aramızdaki mesafeyi zorlayan bendim ama şimdi kendimi onu merak ederken buluyorum. Günlerini nasıl geçiriyor? Belli ki vaktinin çoğunu antrenmanlar alıyor ama başka neler yapıyor? Zor bir günün ardından onu gülümseten şey nedir?

Bana doğru yürüyor ve ben de onu yarı yolda karşılıyorum, kalbim ısınıyor. Onu yıllardır topuksuz görmemiştim ve ne kadar küçük olduğunu unutmuşum. Çok sevimli.

Bir an için, bacaklarının belime dolanmasının, ben onu iterken vücudunun duvara yaslanmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. O kadar küçük ki... Onu parçalara ayırabilirim.

"Beni almak mı?" diye tekrarlıyor, kafası karışmış bir şekilde. "Ne için? Çok özür dilerim. Bir yere beklendiğim konusunda bilgilendirilmedim. Hemen hazırlanabilirim. Seni fazla bekletmeyeceğim."

"Hawaii," diyorum ona, özür dilercesine omuz silkerek. "Büyükannem Hawaii'ye yapacağımız aile gezisinde bize eşlik edeceğini söyledi. Dürüst olmak gerekirse ben de sizin kadar şaşırdım. Anlaşılan büyükannem Luca ve Val'e büyük bir kazık atmış ve şimdi de yanlışlarını düzeltmek için hepimizi bu aile gezisine katılmaya zorluyor." Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman büyükannemin aklından geçenleri merak etmemek en iyisi. O ne derse onu yapmak en kolayı. İşte buradayım, seni almaya geldim."

Gözleri parlıyor, sanki birlikte bir sırrın içindeymişiz gibi ve sonra gülümsüyor. Hay sikeyim. Eminim böyle gülümsediğinde bana ne yaptığını biliyordur. "En az direnç gösteren yol, ha?" diye mırıldanıyor. "Bu konuda bir iki şey biliyorum."

Dönüp piyano odasından çıkıyor ve onu takip edip etmediğimi görmek için bir kez omzunun üzerinden bakıyor. Benim yanımda daha rahat görünüyor, ancak aramızdaki mesafe çoğu gün hala aşılamaz gibi geliyor.

Faye beni merdivenlerden yukarı çıkarırken sessiz ve bakışlarım kıçına düşüyor.

Şu lanet kıvrımlar... lanet olsun. Hep böyle güzel miydi?

"Ne kadar süre uzakta olacağız?" diye soruyor, tekrar omzunun üzerinden bakarak.

Boğazımı beceriksizce temizliyorum, beni onu süzerken yakaladığından endişeleniyorum. Ona olan arzumu tam olarak gizlememiş olsam da, beni lanet bir sapık gibi ona bakarken bulmasını da istemiyorum. "Bana üç gün için hazırlanmam söylendi ama sen en az bir hafta için hazırlansan iyi olur. Büyükannemin Luca ve Val onu affedene kadar bizi orada tutacağından hiç şüphem yok."

Başını sallayıp yatak odasına doğru yürüyor ve ben de merakımı bastıramayarak onu takip ediyorum. Odası çok güzel dekore edilmiş ama kişilikten yoksun. Bana onun hakkında bir şeyler söyleyecek hiçbir fotoğraf ya da küçük biblo yok ve bu konuda bir şeyler ters geliyor. Burası bir otel odası da olabilirdi. Minimalistlerin bile yaşam alanlarında birkaç kişisel eşya bulunur. Hiç değilse annesinin bir fotoğrafı olması gerekmez miydi?

Eşyalarını toplarken onu dikkatle izliyorum. Bana Luca ve Val hakkında ya da gideceğimiz tatil köyü hakkında sorular sormasını bekliyordum ama onun yerine sessizce hareket ediyor. Onu asla çözemiyorum. Tanıdığım diğer kadınlara hiç benzemiyor. Benden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor ve bu beni şaşırtıyor. Ondan bir şeyler koparmak istiyorum. Hiçbir zaman benim ilgimi bu şekilde çekmemesi gerekiyordu ve en kötüsü de bunu yapmaya niyeti bile yok. Bugünlerde ne kadar sık aklıma geldiğinden kesinlikle haberi yok.

Faye hiçbir zaman istenmeyen bir eşten, bana dayatılan birinden, asla önemsemeyi düşünmediğim birinden fazlası olmadı. Yine de buradayım, onu neyin harekete geçirdiğini bilmek istiyorum.

"Babamın bu yolculuktan haberi var mı?" diye soruyor aniden, sesi titreyerek.

Bavulunu ondan alırken, "Evet, büyükannem ona haber verdi," diyorum. "Senin programınla ilgileneceğini söyledi." Ses tonundaki bir şey beni rahatsız etti. Babasının yanında her zaman uysaldı ve o yokken ne kadar farklı olduğunu yeni yeni fark etmeye başlıyorum. Sadece katı biri mi, yoksa daha fazlası da var mı?

Yalnız kaldığımızda açıkça canlanırken, her zaman ne kadar korkmuş ve *kırılmış* göründüğünü düşündüğümde omurgamdan bir miktar huzursuzluk geçiyor. Bir şeyler ters gidiyor. Benim yanımda kendi ailesinin yanında olduğundan daha rahat ve açık sözlü olmamalı, özellikle de istikrarsız ilişkimiz düşünüldüğünde.

Faye'i arabama götürürken ikimiz de sessiziz ve kapıyı onun için açık tuttuğumda tereddüt ediyor. Acaba benimle seyahat etmenin nelere yol açacağının farkında mı? Muhtemelen ona aynı odayı paylaşacağımızı söylemeliyim, ama beklemeyi tercih ediyorum, böylece öğrendiğinde gözlerinin benim için ateş püskürüp püskürmeyeceğini görebileceğim. Onu kızdırmakla ilgili bir şey günümü gerçekten güzelleştiriyor. Çarpık ve berbat bir şey ama kendime engel olamıyorum.

En çok endişelendiğim şey bu. Onun yanındayken kendime engel olamıyorum. Ondan hak ettiğimden fazlasını istemekten kendimi alamıyorum.

On Yedinci Bölüm

DION

Luca ve Val özel jetimize doğru yürürken zar zor onlara odaklanabiliyorum, hepimizi burada buldukları için şok olmuş durumdalar. Büyükannem onlara sürpriz yapmak istemişti ama içimden bir ses bu *sürprizin* ne kadar hoş karşılanmadığının farkında olmadığını söylüyor.

Onlara yaşattıklarından sonra ne Luca'nın ne de Val'in onu görmek istemediğini biliyor ama yine de hepimizi bu lanet olası uçağa binmeye zorladı.

Uçak kapıdan uzaklaştıkça nefes alışım hızlanıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Keşke yanımda ilaç olsaydı ama yıllar önce bırakmıştım. Kendimi çok şaşırmış hissetmeme neden oluyordu ve kısa süreli hafızamı bozuyordu. Yine de şu anda keşke yanımda olsaydı. Aile üyelerimden hiçbiri uçmaya dayanamadığımı bilmiyor. Şüphelenmiyorlar bile. Neden şüphelensinler ki? Sonuçta ayda en az bir kez gönüllü olarak uçağa biniyorum.

Piste ulaştığımızda vücudum hafifçe titriyor ve mide bulantısı bana sert bir şekilde çarpıyor. Kendimi nefes almaya zorluyorum. Paniğimin en ufak bir belirtisinin bile ortaya çıkmasına izin verirsem, bu sadece kardeşlerimi endişelendirir. Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum, kendime uçmanın en güvenli ulaşım şekillerinden biri olduğunu ve pilot ile yardımcı pilotun her ikisinin de bizzat benim tarafımdan incelendiğini söylüyorum. Hatta tüm kontrolleri ben yaptım ve birkaç şeyi üç kez kontrol ettirdim. Bunun da ötesinde, Lex burada ve gerekirse uçağı devralabilir ve uçurabilir.

"Dion."

Gözlerimi kırpıştırıp yüzümü çevirdiğimde Faye'in bana baktığını görüyorum, bakışlarında bir parça endişe var. Yavaşça, tereddütle bana

doğru uzanıyor. Elleri bana değiyor.

İçgüdüsel olarak parmaklarımızı birbirine doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

Bana bakıyor, gözleri anlayış ve şefkatle dolu. Faye soru sormuyor - hiç sormaz. Sadece elimi sıkıyor ve ben de lüks deri koltuklarımızda ona doğru dönerek gövdemi büküyorum.

"Faye," diye mırıldanıyorum, ses tonum yalvarıyor ama ne istediğimden emin değilim. Belki de bir kez olsun korkularımda yalnız kalmak istemiyorum. Yorgunum ve bana sunduğunun farkında bile olmadığı bir teselli istiyorum. İç çekiyorum ve alnımı omzuna koyuyorum, üzerine eğildiğimde neredeyse vücudunu benimkiyle örtüyorum. Donup kalıyor ve tam tekrar ondan uzaklaşmaya başlamışken kolları beni sarıyor ve sıkıca sarılıp beni kendine çekiyor.

İnliyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, dudaklarım yumuşak teninde geziniyor. Çok güzel kokuyor ve daha derin nefes alıyorum, ondan bir ürperti uyandırıyorum. Hindistan cevizi. İşte böyle kokuyor. Çok lezzetli. Dudaklarımı nabzının attığı noktaya bastırıp kalbinin düzenli atışına odaklandığımda neredeyse delirmek üzereyim. Sadece o kalana kadar her şey eriyip gidiyor.

"Daha iyi misin?" diye fısıldıyor, sadece benim kulaklarım için.

Türbülans uçağı sarsarken kayıtsızca mırıldanıyorum. Eli saçlarımın arasından geçiyor ve bana sıkıca sarılıyor. Bana hiçbir şey borçlu değil, yine de bana desteğini sunmadan önce iki kez düşünmedi, sessizce sırlarımı sakladı. Beni sadece suçluluk duygumu körükleyecek bir evliliğe zorladığı için ondan nefret edeceğimden o kadar emindim ki, ama bunu yapmamı imkânsız hale getiriyor. Neden beni hiçbir kadının etkilemediği kadar etkilediğini anlamıyorum. Zihnimdeki kaosu nasıl sakinleştirebiliyor?

Başıma nazikçe masaj yapıyor ve neredeyse inliyordum. Bu çok basit bir hareket, ancak daha önce ondan başka hiçbir kadının benim için yapmadığı bir şey. Beni alışılmadık bir özlemle dolduruyor. Bu sadece şehvet değil. Bundan daha fazlası ve beni dehşete düşürüyor.

Bir elimi bacağına atıyorum ve eteğinin hemen altından geçiriyorum. Çıplak tenini hissetmek doğrudan sikime bir sarsıntı gönderiyor. Lanet olsun. Faye geriliyor ama başıma masaj yapmayı bırakmıyor ve elimi çekmiyor. Bunu hiç başkası için yaptı mı? Hiçbir zaman özellikle sahiplenici olmadım, ama bu tür bir yakınlığı Eric'le paylaştığı düşüncesinden nefret ediyorum. Parmaklarının kafa derisinde nasıl hissettirdiğini biliyor mu?

Ayrılmalarının üzerinden birkaç hafta geçti ve aniden, o zamandan beri onunla konuşup konuşmadığını bilmem gerekiyor. İki kez, bana konuşmadığını söyledi ama

sözünü tutmaya devam edecek mi?

Başlangıçta sadece gururum incinmişti ama şimdi daha fazlası var. Artık *benimmiş* gibi hissediyor ve bırakın başka bir parçasını, düşüncelerinin bile aklımdan çıkmasını istemiyorum.

Uçak tekrar sallanmaya başlıyor ve bacağındaki tutuşumu sıkılaştırarak tüm odağımı ona veriyorum. Dudaklarım hafifçe ayrılıyor ve dişlerimin tenine sürtünmesine izin veriyorum, koktuğu gibi tadı olup olmadığını bilmek istiyorum. Dilimin ucu tenine değdiğinde Faye'in nefesi kesiliyor ve oturduğu yerde kıpırdanıyor.

Bacaklarını birbirine sıkıştırıp elimi bacaklarının arasına hapsettiğinde boynuna doğru gülümsüyorum. Bundan hoşlanıyor, ha? Bu kadar hassas olmasına çok şaşırdım.

Kulağının hemen altına yumuşak bir öpücük konduruyorum ve titrek bir nefes alıyor, elleri saçlarımı sıkıca kavrıyor. "*Dion*," diye fısıldıyor ve bunun bir yalvarış mı yoksa uyarı mı olduğunu anlayamıyorum. Kendisinin de tam olarak emin olduğunu sanmıyorum. Onu tekrar öpüyorum ve omuzlarımı hafifçe itmeden önce ellerini geri çekiyor.

Ona bakacak kadar geri çekiliyorum, yüzüm onunkinin üzerinde geziniyor. Güzel pembe yanaklarını ve gözlerindeki o vahşi bakışı alıyorum. Hay sikeyim. Eskiden onun porselen bir bebeğe benzediğini düşünürdüm - mükemmel ve gerçekçi ama ruhsuz. Daha fazla yanılamazdım.

Ona sırıtıyorum, o da bakışlarını kaçırıyor ve çok telaşlı görünüyor. Sanırım yeni bir hobi geliştirdim. Onu gülümsetmek beni çok iyi hissettiriyor, ama o kızarma? Onu tekrar böyle kızartmak için şimdiden sabırsızlanıyorum. Büyüleyici.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere kayıyor ve bir an için silahsızlanmış gibi görünüyor. "Ben... um..." diye kekeliyor.

"Dikkatimi dağıttığın için," diye açıklıyorum, yüzümdeki sırıtmayı silemiyorum. En son ne zaman böyle gülümsedim? Hatırlayamıyorum. "Yardımı oldu, Faye." Başını sallıyor, bakışlarında bir parça utangaçlık var.

O gerçekten bir sanat eseri. Bunu daha önce nasıl göremedim? Çok genç olduğu için miydi, yoksa ben mi Suçluluk duygum gözümü kör mü etti?

"Dion," diye fısıldıyor ve sikim tekrar seğiriyor. Onun adımı söylemesine bayılıyorum. "Uçmakla gerçekten mücadele ediyor gibisin, ama sen... sen her zaman uçmuyor musun?"

Yüzümdeki gülümseme eriyor ve koltuğumda doğrulup başımı çevirerek pencereden dışarı bakıyorum, elim hâlâ onun kalçasında. "Evet," diye mırıldanıyorum. "Seviyorum."

"Neden?"

Çünkü acı çekmeyi hak ediyorum. Çünkü anneni daha tanıma fırsatı bulamadan kaybetmenin sebebi benim. Çünkü kız kardeşimin babamızın kolunda yürüyememesinin sebebi benim.

"İşim bunu gerektiriyor," diyorum ona, şu anda dayanabileceğim kadar dürüst davranarak.

Faye elini benimkinin üzerine koyuyor ve bir an için elimi bacağından çekmek istediğinden emin oluyorum ama onun yerine parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Hayatımdaki diğer kadınların aksine, daha fazla cevap talep etmiyor.

Beklediğim gibi biri değil ve bununla ne yapacağımdan emin değilim. Anlayamadığım ya da tahmin edemediğim şeylerden hoşlanmıyorum. Hayatımdaki sürprizleri ya da sapmaları sevmiyorum ve o bunların en büyüğü.

On Sekizinci Bölüm

DION

Faye ve ben odamıza girerken vücudum beklentiyle geriliyor. Onu dikkatle izliyorum, kalbim çılgınca çarpıyor.

Etrafına bakınırken garip bir şekilde boğazını temizliyor ve o dalma havuzumuzu, jakuzimizi ve güvertemizi incelerken ben de *onu* inceliyorum. Odanın içinde yürürken büyüleniyorum, ta ki sonunda yatağımızın yanında durana kadar. Bir kadın tarafından hiç bu kadar büyülenmemiştim ve bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Başını kaldırıp bana bakarken yanakları kıpkırmızı, gözlerinde tam olarak okuyamadığım ama hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim bir duygu titreşiyor. Utangaçlık mı? Coyness? Yoksa sadece merak mı?

"Bu biraz... uygunsuz görünüyor," diye mırıldanıyor, sesi normalden bir perde daha yüksek.

Telaş. Telaşlı ve bu ondaki yeni favori görüntüm olabilir. "Öyle mi?" Mırıldanıyorum. "Devam et ve büyükanneme söyle. Konaklamamızı ayarlayan kişi o. Benimle paylaşamayacağını söylersen, eminim senin için yeni bir oda ayarlayacaktır."

Faye'in gözleri açılıyor ve o porselen maskesi çatlayarak sözlerime verdiği tepkiden duyduğu hayal kırıklığını açığa vuruyor. Bir an için, yeni bir oda talep etmek için buradan gerçekten çıkıp çıkmayacağını merak ediyorum. Eğer yaparsa, büyükannem ne yapar? O konuşmaya tanık olmak için iyi para verirdim.

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana bir bakış fırlatıyor, bana bu şekilde baktığında aletimin nasıl dikkat kesildiğinin farkında değil, bana gerçek duygularını gösteriyor. Onu parça parça çözmeye kararlıyım.

Maskesini tekrar yerine oturtmasını, nefret etmeye başladığım o ağırbaşlı ifadeden başka bir şey kalmayana kadar öfkesinin akıp gitmesini izliyorum. Ondan gerçekliği böylesine zayıflatıcı bir şiddetle arzuluyorum ve nedenini bilmiyorum. Nefes almanın çok zor geldiği günlerde onu kışkırtmak bana kendimi canlı hissettiriyor. Belki boş gözlerindeki gizli acıyı fark ettiğim içindir, belki de sadece beni yok etme gücüne sahip tek kadında kurtuluş arayan bencil bir pislik olduğum içindir.

Faye bana bakıyor ve yüz ifadesini tam olarak okuyamıyorum. Uçakta kurduğumuz samimiyet gitmiş, yerini endişe almıştı. "Yakında evleneceğimizi anlıyorum ve evlendiğimizde seni hiçbir şeyden mahrum etmeyeceğim. Ama o zamana kadar bana dokunmaktan kaçınmanı istesem sorun olur mu? Uçuşumuz sırasında bunu gerçekten umursamadım, çünkü sana gerçekten yardımcı oluyor gibiydi, ama ben... Ben istemiyorum..."

Benimle. *Beni* istemiyor.

Reddedilme beklediğimden daha fazla acıtıyor, ama yine de ona doğru yürürken gülümsüyorum. "Düğün gecemizde o güzel bacaklarını benim için açacağını mı söylüyorsun?" Ona doğru uzanarak mırıldandım. Saçından bir tutam alıp parmağıma doluyorum, bir yandan da ona daha fazla sahip olabilmeyi diliyorum.

Faye başını kaldırıp bana bakıyor ve utangaç bakışları beni şaşkına çeviriyor. "Ben... Ben sadece... Ben senin..."

Ona sırıtıyorum ve saçlarının parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum. "Daha fazla istediğim bir şey yok," diye fısıldıyorum. "Günde kaç kez seni yatağımda düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı? Ne yaptığımın bir önemi yok. Birkaç endüstri lideriyle bir toplantıda olabilirim ve düşüncelerim sana döner. *Sen,* Faye. Seni ilk kez öptüğümde alacağın tat ya da benim için geldiğinde çıkaracağın ses. Bazen düşüncelerim dağıldığında, beni yardım galasında nasıl güldüğüne dair anılara götürüyor ve kendimi sana bunu tekrar yaptırmanın yollarını düşünürken buluyorum. Sen, sevgili nişanlım, çok sık aklıma geliyorsun ve bundan hoşlandığımdan emin değilim."

Ne zaman oldu bu? Ne zaman isteklerime rağmen düşüncelerime hükmetmeye başladı? Kendime yalan söyleyebilir ve Lacara'da olduğunu söyleyebilirdim, kalçalarını belime doladığımda ve ellerimi vücudunda bir

daha önce hiç sahip olmadığım şekilde. Ya da yaklaşık iki yıl önce Ares'in düğününde onunla dans ettiğim andan beri zihnimi işgal ettiğini sonunda kendime itiraf edebilirdim. Tamamen tanınmaz haldeydi, sanki tamamen yeni bir insana dönüşmüştü. Değişmeden kalan tek şey o aşılmaz maskesiydi. Onu kendime karşı tuttum ve tek bir dokunuşla savunmamın ilk katmanını yırttı. İki katına çıktım ve ondan her zamankinden daha sert bir şekilde kaçtım, beni etkileme yeteneği karşısında şok oldum, sadece tek bir gözyaşı damlasıyla beni yok etmesi için.

Faye şaşırmış görünüyor, güzel dudakları biraz aralanmış, sanki onu düşündüğümü hiç hayal etmemiş gibi. Beni nasıl gördüğünü merak ediyorum. Onu görmezden geldiğim ve ihmal ettiğim yıllar boyunca nasıl bir resim çizdim? Bunu nasıl düzeltebilirim?

Yatağımıza bakıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. En son ne zaman biriyle aynı yatağı paylaştığımı bile hatırlamıyorum. Bir kadınla uykuya dalmak her zaman sadece arzuya teslim olmaktan çok daha samimi görünmüştür. Ayrıca, bu günlerde kâbuslarım beni daha sık rahatsız ediyor. Faye uçmanın beni nasıl etkilediğini çoktan gördü ve bu beni hiç heyecanlandırmıyor. İsteyeceğim son şey zayıflıklarımı daha fazla keşfetmesi. Belki de aynı odayı paylaşmamak daha iyi olurdu. Tek yapabileceğim kâbusların beni uyandırmamasını ummak. Onları nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

Personelin bizim için masaya bıraktığı hoş geldin paketine bakıyorum ve dikkatini başka yöne çekmek ve sinirlerini yatıştırmak için şampanya şişesine uzanıyorum. "Bunu açmaya ne dersiniz? Bu akşam bize ait ve o korkunç uçuştan sonra bir içki içebilirim."

Gemiden inmeden önce büyükannem hepimizin yarın sabah kahvaltıya beklendiğini söyledi ama neyse ki bizi akşam yemeğinde bir araya getirme konusunda ısrar etmedi. Eminim Luca ve Val'in, büyükannenin bugün onlara söylediği her şeyi sindirmek için biraz zamana ihtiyaçları vardır. Yıllardır onlarla oynadığını itiraf etti. Bu onların iyiliği için olabilir ama Luca gibi biri bunu böyle görmeyecektir. Büyükannemin Faye ve benimle ne tür berbat bir oyun oynadığını merak ediyorum.

Faye bana bakıyor, bakışları kararsız. "Yapabilir miyiz?" diye soruyor, gözleri elimdeki şişeye kayıyor.

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum, soru karşısında kafam karışıyor. "Neden yapamıyoruz?"

Başını sallıyor, yanakları bir kez daha pembeleşiyor. "Çok isterdim, yani," diyor bana, sesi yumuşak. Sonra tereddüt ediyor, kollarını kendi etrafında sarıyor. "Dion, önce bir duş alabilir miyim? Uçuş beklediğimden biraz daha uzun sürdü ve eğer sorun olmazsa biraz tazelenmek istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Neden böyle bir şey için benim iznime ihtiyaç duysun ki? "Elbette," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Bana başıyla selam veriyor ve beni tedirgin bir halde bırakarak gardırobun içinde kayboluyor. Belki de onun için ayrı bir oda ayarlayıp ayarlayamayacağımı kontrol etmeliydim. Kaçınılmaz olanı ertelemenin bir anlamı olmadığını düşündüm ama belki de bu çılgın duruma alışmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardır. Yaklaşan evliliğimizi kabullenmek için hayatımızın büyük bir bölümünü geçirdik, ancak şimdi sadece birkaç ay uzaktayız, gerçeklik sonunda benim için batıyor. Onun için de aynı şey geçerli olmalı. Tek fark, onun korktuğu her şeyi ben dört gözle beklemeye başlıyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

DION

Banyodan çıkıp şüphe uyandıracak kadar sessiz yatak odamıza girerken havlumu ıslak saçlarıma doğru çekiyorum. Bir an için Faye'in kendine ait bir oda tutmaya karar verip vermediğini merak ediyorum ama sonra büyük sürgülü kapıların arasından bir hareket fark ediyorum.

Bir an durup onu inceliyorum, görüş alanının dışındaki konumumun tadını çıkarıyorum. Üzerinde her hareketinde vücuduna yapışan kısa, siyah, ipeksi bir gecelik var ve buradan bile hâlâ az önceki kadar telaşlı olduğunu söyleyebilirim. Şampanyanın sinirlerini yatıştıracağından ya da daha da kötüleştireceğinden emin değilim.

Dışarı çıktığımda Faye başını kaldırıp bakıyor, gözleri çoğunlukla çıplak olan vücuduma takılıyor. Üzerimde bir çift siyah boxer şorttan başka bir şey yok ve yüzündeki o ifade egom için harikalar yaratıyor.

Kendime bakıyorum ve ensemi avuçluyorum. "Yatarken pijama giymem ve bavulumu hazırlarken o kadar acelem vardı ki, şezlong kıyafeti getirmeyi unuttum. Senin gibi, bana da çok az haber verildi. Eğer rahatsız olursan, takım elbisemi geri giyebilirim."

"Hayır," diyor bakışlarını kaçırarak, yanakları kızarmış bir halde. "Bakmak istememiştim. Çok özür dilerim."

Ona çapkınca bir sırıtma fırlatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bakabilirsin, biliyor musun? Dünyada istediğin kadar bakmaya hakkı olan tek kadın sensin. Ne de olsa ben seninim."

Gözleri bir parça açılıyor ve dışarıda taşıdığı şampanya şişesini alırken bir gülümsemeyi ısırıyorum. Mantarı açarken onun şaşkınlıkla nasıl sıçradığını fark ediyorum. Ona bir kadeh uzatıyorum ve kendi kadehimi kaldırıyorum. "Muhtemelen kadeh kaldırmalıyız ama neye?"

Başını hafifçe eğiyor, bir an için düşüncelere dalıyor. Burada dururken o kadar güzel görünüyor ki, siyah ipek çıplak göğüs uçlarına yapışıyor ve uzun dalgalı saçları küçük gövdesinin etrafına bir tür karanlık lanet olası hale gibi düşüyor. Güzelliği gerçeküstü ve başka tarafa bakmak için kendimi zorlamam gerekiyor. "Şuna yaz esintiler, yeni deneyimler, ve *Bize.*" o fısıldar Sonunda. "Ne gerektirirse gerektirsin."

Dudaklarımdan yumuşak, eğlenceli bir huff çıkıyor ve kadehimi onunkine tokuşturuyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Bize, Faye."

İkimiz de bir yudum alırken onu izliyorum ve bardağına gülümsemesi kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor. Benim yanımda gülümsemesi o kadar nadir oluyor ki kendimi anın tadını çıkarırken buluyorum.

Faye köşedeki büyük yuvarlak salon yatağına oturuyor, ben de onun yanına oturuyorum, kalçası benimkine sürtünüyor. Rahat bir sessizliğe gömülüyoruz, ikimiz de şampanyalarımızı yudumlarken dalgaların çarpma sesi havayı dolduruyor, yumuşak bir esinti saçlarını dans ettiriyor.

Arada bir bakışları karın kaslarımda ve bacaklarımda geziniyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor. Hiç bu kadar güzel görünmemişti ve lanet olsun, muayene olduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Garip ama hiç bu kadar *huzurlu* hissetmemiştim. Onunla o anda var olmak bile bana yetiyor.

"Faye," diye mırıldanıyorum, düşüncelerim geleceğimize kayıyor. "Yaklaşan evliliğimiz hakkında ne hissediyorsun?" Bu soruyu neden sorduğumdan bile emin değilim. Tek bildiğim bir cevaba ihtiyacım olduğu.

Onu Eric'le gördüğüm andan itibaren evliliğimizin kırgınlıklarla dolu olacağından endişelendim, ancak şu ana kadar iyi görünüyoruz. İçinde bulunduğumuz durumdan o da benim kadar hoşlanmıyor gibi görünüyor ama sandığım gibi beni kişisel olarak suçladığını sanmıyorum. Sanırım asıl sormak istediğim *benim* hakkımda ne hissettiği. Ona öyle gelmeyebilir ama son birkaç haftadır daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Denemek bile saçma geliyor ama o bunu istememi sağlıyor.

Faye boş bardağına bakıyor. Huzursuz ellerimi meşgul etmek için yeniden dolduruyorum ve bana bakmak için dönmeden önce yarısını deviriyor.

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor, bakışları belirsizlikle dolarken sesi titriyor. "Korkuyorum, Dion."

Kalbim sıkışıyor ve onun sözlerini düşünürken kendi şampanya kadehimi geri deviriyorum. "Seni korkutuyor muyum?" Soruyorum, sesim yumuşak.

"Evet," diye fısıldıyor. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Bardağımı bir kenara bıraktım ve onun üzerinde yükselmemek için salondaki yatağa uzandım. Arkama yaslanıp kısık kirpiklerimin arasından onu izliyorum, nasıl cevap vereceğimden, korkularını nasıl yatıştıracağımdan emin değilim. Beni korkutucu bulması pek de şaşırtıcı değil. Bunun nedeni sadece boyum ve posum değil, istemeden de olsa ona herkesten sakladığım yönlerimi göstermiş olmam. Her zamanki kibar ve arkadaşça tavrım, tam olarak göremediğim bir şey yaptığı anda eriyip gidiyor, ki bu giderek daha sık oluyor.

Tereddütle ona uzanıyorum, parmaklarımın ucu yanağında geziniyor. "Anlat bana," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak ve ikna edici. "Seni nasıl korkutuyorum? Söyle bana, böylece değişmeye çalışabilirim."

Faye bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve sonunda yüzüme yerleşiyor. "Sen... sen bana kendimi durağanlık içindeymişim gibi hissettiriyorsun, sanki diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi. Seni anlamıyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Evlenene kadar mirasına erişemeyeceğinin farkındayım ve artık bana ihtiyacın kalmadığında bana ne olacağından korkuyorum. Sahte bir güvenlik hissine kapılmaktansa, şimdi senin acımasızlığını tercih ederim. Düğüne kadar beni mutlu etmek için bir tür oyun oynadığından ve düğünden sonra da yaptığım şey için beni cezalandıracağından korkuyorum. Eğer bana zarar vereceksen, bunu şimdi yapmanı tercih ederim. Kaçıp gidebileceğim gibi değil, biliyor musun? Ben de senin gibi bu anlaşmaya hapsolmuş durumdayım."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve eline uzanıyorum. Parmaklarımızı birbirine doladığımda dokunuşum yumuşuyor. "Bu korkular asla gerçekleşmeyecek, Faye. Yemin ederim. Evliliğimizden önce bir hayatın olduğu için seni cezalandırmayacağım, tıpkı benim olduğu gibi. Bunu yapmaya ne hakkım var?"

Beni inceliyor, o büyüleyici mavi gözlerinde bir umut kıvılcımı var. Bana bu şekilde bakmaya devam etmesini istiyorum, sanki bana bir şans veriyor, sanki bana güvenmeyi seçiyor.

"Ve ne olursa olsun," diye fısıldıyorum. "Sen de beni korkutuyorsun."

Dudakları aralanıyor ve boğazından yumuşak, şaşkın bir ses çıkıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Beklediğim gibi biri değilsin. Seni tanıdığımı

sanıyordum ama birlikte geçirdiğimiz her saniye tanımadığımı daha da kanıtlıyor. Beni korkutuyorsun, çünkü şu ana kadar keşfettiklerim hoşuma gidiyor. Daha da kötüsü...

Daha fazlasını öğren. Sahte gülümsemelerinizin her birinin ardında ne sakladığını, sizi neyin harekete geçirdiğini, neyin mutlu ettiğini bilmek istiyorum. Seni neyin inlettiğini, nasıl hissedeceğini öğrenmek için ölüyorum. Uçakta boynunu öptüğümde yaptığın gibi seni nefessiz bırakıp bırakamayacağımı ve vücudunun başka hangi kısımlarının hassas olduğunu bilmem gerekiyor. Seni istemeyi hiç beklemiyordum ve istediğim gerçeği... vücudundan daha fazlasını istediğim gerçeği, bu çok korkunç."

Başka tarafa bakıyor ama kulaklarının ucuna kadar uzanan kızarıklığı gizleyemiyor. Çok sevimli. Şampanya şişesine uzanırken sırıtıyorum, kadehini doldururken eli titriyor.

"The Herald'ın yayınladığı tekzibi gördünüz mü?" Dikkatlice sordum. "Maria ve benim hakkımda çıkardıkları dedikodulara açıklık getirmelerini talep ettim. Hatta basmaları için Maria'yla ne yalnız ne de tatilde olduğumuzu kanıtlayan ek fotoğraflar bile verdim. Elimden gelse sana zarar vermem, Faye. Dolaylı ya da istemeden bile olsa. Sana karşı iyi olacağım. O kadar iyi olacağım ki o piçi hatırlamayacaksın bile. Sana hissettirdiği her şey, sana verdiği her şey, sahip olacaklarımızın yanında sönük kalacak."

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve eli kayarak şampanyasının bir kısmının göğsüme dökülmesine neden oluyor. Soğuk sıvı tenime çarptığında nefesim kesiliyor ve o da bana doğru dönerek dizlerinin üzerinde doğruluyor. "Çok özür dilerim!" diyerek üzerime uzanıyor ve ellerini göğsümde gezdiriyor. O kadar telaşlı ve özür diliyor ki, bana nasıl bir manzara sunduğunun farkında değil - o kızarmış yanaklar ve vahşi saçları, üzerime eğilirken geceliğinin göğsüne yakın boşlukları ve koyu meme uçlarının uçlarını açığa çıkarmasıyla birleşiyor. *Sikeyim*.

Kalbim hızla çarparken bileğini kavrayıp yerinde tutuyorum. "*Bu,*" diye fısıldıyorum. "İşte bu yüzden beni dehşete düşürüyorsun, sevgili nişanlım."

Zerre kadar anlamadan bana bakıyor ve avucunu yavaşça vücudumda gezdirip karın kaslarımın çıkıntılarını hissetmesine izin verirken çenemi kilitliyorum. Sıvı tenime yayılırken bakışları ortak ellerimizi takip ediyor ve nefesi hızla sığlaşıyor.

Elini boxer'ımın üzerine koyduğumda keskin bir nefes alıyor, kaya gibi sertleşmiş sikim avucuna bastırıyor. Sanki onu haşlamışım gibi elini çekmesini bekliyordum ama onun yerine gözlerinde inançsızlıkla bana bakıyor.

"Beni korkutuyorsun çünkü bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatta en çok değer verdiğim şey kontrolken, beni kontrolsüz hissettiriyorsun. Senin yanındayken doğru düzgün düşünemiyorum bile, Faye. Sen beni

Beni deli ediyorsun ve keşke sana olan ihtiyacım sadece fiziksel olsaydı. Seni sistemimden söküp atabilseydim, atardım." Elinin yerini biraz değiştiriyorum ve parmaklarını sikimin etrafına sarıyorum, sıkıca tutmasını sağlıyorum, elim onunkinin üzerinde. Sanki o da benim kadar sarhoş olmuş gibi bana bakıyor, sanki daha ileri gidip gitmeyeceğimi görmek için bekliyor, sanki bunu yapmamı *istiyor*.

Elini bırakıyorum ama o geri çekilmiyor. Sikimi sıkıca kavramaya devam ediyor, gözlerinde arzu titreşirken dudakları hafifçe aralanıyor. Onu ilk kez gülerken gördüğümde daha güzel olamayacağını düşünmüştüm ama yanıldığım ortaya çıktı. İşte bu. Buna doyacağımdan şüpheliyim.

Ellerim beline dolanıyor, o da geriliyor ve sersemliğini üzerinden atıyor gibi görünüyor. Onu üstüme kaldırırken sırıtıyorum, ta ki bana sarılana kadar, sikim tam kalçalarının arasına yerleşiyor.

Nefes nefese kalıyor ve kalçalarını savuruş şekli beni mahvediyor. "D-Dion," d i y e kekeliyor, sesi boğuk ve çok seksi.

"Beni mahvettin," diye mırıldanıyorum. "Beni temizlemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Sertçe yutkunuyor ve titreyen elini göğsüme koyuyor. Parmaklarının karın kaslarımda gezinme şekli ancak okşamak olarak tanımlanabilir. Şampanyayı hızlıca silebilirdi ama bunun yerine vücudumu keşfetmek için acele etmiyor.

Elimi kalçasına koyduğumda geriliyor ama elimi elbisesinin altından yukarı kaydırıp kalçasında duraklattığımda beni durdurmuyor. Parmaklarım külotunun dantel kumaşına sürtünüyor ve bana karşı kayıyor, hareketleri ihtiyacına ihanet ediyor. Küçük masum dokunuşlarıyla beni çılgına çeviriyor. "Yapamam," diye fısıldıyorum, onu daha sıkı kavrıyorum. O hâlâ kucağımdayken doğrulup bedenimi onunkine yaklaştırdığımda nefesi kesiliyor. "Sana bir saniye daha karşı koyamam."

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve üzerimde kayarak beni çılgına çeviriyor. Elimi beline doğru kaydırıp geceliğinin yukarı kalkmasına neden olurken dokunuşum sahiplenici.

Nefes nefese kalıyor ve ben bir parça eğilerek burnumu onunkine değdiriyorum. "Bana hayır de, Faye," diye yalvarıyorum. "Eğer seni öpmemi istemiyorsan, bana hayır demeni istiyorum."

Titreyerek nefes alıyor, sessiz kalıyor. Bir süre bekliyorum, sonra bir süre daha, ama o uzaklaşmıyor. Onun yerine güzel nişanlım ağzıma bakıyor,

Sanki o da bunu benim kadar istiyormuş gibi. Hay sikeyim. Ben sadece bir ölümlüyüm, onun tanrısallığına karşı koyamam ve o bunu biliyor olmalı.

Eğiliyorum ve onun o dudaklarını, seksi dudaklarını alıyorum, sonunda onları benim yapıyorum. Tadı her zaman düşündüğüm kadar güzeldi - tatlı, masum, lanet olası lezzetli. İnliyorum ve dilimi dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve o da bana açılıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum. Hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim.

Dilim onunkine sürtünüyor ve onun geçici dokunuşlarında çok çekici bir şey var, benimle okşamaya okşamaya buluşmaya çalışması. Hay sikeyim. Eğer beni bu şekilde öpüyorsa, o ağzını sikime yaklaştırırsa hayatta kalamam.

Faye ağzıma doğru inliyor ve ben daha fazlasına ihtiyaç duyarak dudaklarını ısırıyorum. Elim kalça kemiğine ve parmaklarımın uçları kalçalarının arasındaki kumaşa değene kadar aşağı iniyor. Sırılsıklam bulduğumda ağzına karşı gülümsüyorum. "Dion," diye inliyor. "Dur, lütfen, ben-"

Anında dudaklarımı onunkilerden çekip alnımı omzuna koyuyorum, nefesim kesiliyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Daha yavaş olmalıydım."

Başını hafifçe sallıyor ve beni tamamen reddetmediği gerçeği ruhumu rahatlatıyor. Ona sıkıca sarılıyorum, kollarım beline dolanıyor, onu kendime sarıyorum, dudaklarımı boynuna bastırıyorum. Henüz gitmesine izin veremem. Bu anın biraz daha uzun sürmesine ihtiyacım var, sadece bir saniye daha. "Benim için çok iyisin," diye fısıldıyorum. "Çok mükemmel, çok lezzetli."

Yumuşakça inliyor, sesi muhtaç ve memnun, sanki övgüm tam da ihtiyacı olan şeymiş gibi. Elimde rahatlıyor ve bu beni çok etkiliyor. Bu güven seviyesi az önce paylaştığımız akıllara durgunluk veren öpücükten çok daha etkili ve beni bu şekilde etkilemesi tam da bu yüzden beni dehşete düşürüyor.

"Git," diye fısıldıyorum kulağına, tutuşum gevşiyor. "Yatağına git, bebeğim. Ben biraz daha burada kalacağım."

Kendimi toparlamak için bir ya da on dakikaya ihtiyacım var. Eğer sikim zonklarken tekrar yanına gidersem, bir öpücük daha isteyeceğim ve vücudumdaki her içgüdü bana onunla ağırdan almam için bağırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi o kadar yumuşak ki ona bu kadar sıkı sarılmasaydım sözlerini kaçırabilirdim. Hafifçe itiyor ve ben de tutuşumu gevşetiyorum, gözlerim onunkileri buluyor. Hay sikeyim. Bu kadar güzel olması gerçek dışı.

Bu gece ve onun gözlerine o bakışı yerleştirdiğimi bilmek çok heyecan verici. "Beni... beni... yapmadığın için..."

Donup kaldım, şehvetim tükeniyordu. "Seni zorlayacağımı mı düşündün?" Acı çekerek soruyorum.

Başını sertçe sallıyor ama gözlerindeki şüpheyi görebiliyorum. "Ben sadece... Emin değildim..."

Nazikçe yanağını okşuyorum ve iç çekiyorum. "Faye, seni becerdiğim zaman, bunun için yalvarıyor olacaksın. Ne kadar istesem de seni bir an bile erken almayacağım."

Titrek bir nefes alıyor ve sonra en harika şeyi yapıyor. Bana gülümsüyor ve yanağıma tatlı bir öpücük kondururken gözlerinde utangaç bir bakışla eğiliyor. Yıllardır yüzümün kızardığını hatırlamıyorum ama kucağımdan inip yatak odamızda kaybolurken bana tam da bunu yaptırıyor.

Kapı arkasından kayarak kapanıyor ve ben aptal gibi sırıtarak yatağa düşüyorum. İyice boku yemiştim.

Yirminci Bölüm

FAYE

Uykumda kayarken dudaklarımdan bir inilti kaçıyor, bacaklarımın arasındaki zonklamanın belli belirsiz farkındayım. Ağrıyı hafifletmeye çalışarak kalçalarımı eğiyorum ve yumuşak bir inilti beni tamamen uyandırıyor.

"Faye," diye inliyor Dion, kolları etrafımda sıkılaşarak beni esir alıyor. Her tarafına yayılmış durumdayım, dudaklarım göğsüne değiyor. Bacaklarımdan biri kalçasına dolanmış, sanki uykumda ona tırmanmaya çalışmışım gibi. Kalbim hızla çarpıyor, utancım üzerime çöküyor.

Sertleşti ve hareketlerim onu tam bacaklarımın arasına yerleştirdi. Beni öptüğünde yaptığı gibi bana doğru itiyor ve ben de o zamanki kadar ıslağım. Dion'u istemeyi hiç beklemiyordum ve bu beni inanılmaz derecede çelişkili hissettiriyor. Her zaman kızdığım birini nasıl isteyebilirdim?

"Kıpırdama bebeğim," diye mırıldanıyor Dion, bir elini yavaşça saçlarıma gömerken diğer elini sırtımda gezdiriyor. Saçlarımı kavradığında tekrar inliyor.

Kalçalarını nazikçe içime doğru yuvarlayarak kıçımı okşadı. "Çok iyi hissediyorsun."

Onun sözleriyle içime daha fazla sıcaklık doluyor ve zonklama şiddetleniyor. Sesi çok memnun, çok doygun geliyor. Dion yavaşça kıçımı yoğuruyor ve ben ona doğru kayıyorum, dudaklarım kulağının hemen altına yerleşene kadar boynunda ilerliyor. Hareket etmek, ona bu şekilde sürtünmek istememiştim... Bunu tamamen düşünmeden yaptım.

"Faye," diye uyarıyor Dion ve ben hâlâ onun kucağındayım, uykulu sesinin üzerimde gezinmesine izin veriyorum. Ona doğru gevşediğimde mutlu bir şekilde iç çekiyor, nefesi

Yavaş yavaş tekrar düzeliyor.

Dün gece yatağa geldiğinde, aramızda çok fazla boşluk bıraktı, ama bir şekilde ikimiz de ortada kaldık, vücutlarımız birbirine dolandı. Evlendiğimizde sabahlarımız böyle mi olacak? Bundan nefret edeceğimi, gerçekte olduğundan daha da garip olacağını düşünmüştüm.

Dün gece Dion bana hiç de beklediği gibi biri olmadığımı söyledi ama bunun tersi de doğruymuş. Tüm güçlü erkeklerin babam gibi olduğunu düşünürdüm - kontrolcü, agresif, bencil. Dion yanılıp yanılmadığımı merak ettiriyor. Ona beni korkuttuğunu söylediğimde, bunun sadece bahsettiğim nedenlerden kaynaklanmadığını söylemeyi unuttum. Aynı zamanda bana umut verdiği için ve bu hiç sahip olmayı beklemediğim bir şey.

Uykusunda biraz kıpırdıyor ve ben kucağından dikkatlice kayıyorum, yataktan çıkarken hareketlerim sessiz. Çarşaflar kalçalarına dolanmış, tüm üst bedeni bana sergileniyor. Dün gece ona çok fazla bakmaya cesaret edemedim ama gerçekten de inanılmaz derecede kaslı. Dion'un yakışıklı olduğunu hep biliyordum ama kızgınlığım bunu takdir etmeme asla izin vermedi. Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve çarpan kalbimi görmezden gelmek için elimden geleni yaparak banyoya doğru ilerliyorum.

Duşun sesinin onu uyandıracağından endişeleniyordum, ama yatak odasına geri döndüğümde hala derin uykudaydı, kolu yüzünü kapatıyordu. Üç ay içinde onunla evleneceğimi düşünmek çok garip. Onun fikrinden nefret etmek için o kadar çok zaman harcadım ki, altındaki adamı düşünmek için hiç durmadım.

Saate bakmak için telefonumu elime alıyorum ve elimde titremeye başlıyor. Ekranda Eric'in adının yanıp söndüğünü görünce midem bulanıyor ve gözlerim Dion'a kayıyor, ama o henüz kıpırdamamış bile.

Eric'in beni aramaktan vazgeçtiğini sanıyordum ve bazı açılardan, cevapsız çağrılarımda artık onun adını görmemek beni rahatlattı. Neden beni tekrar arıyor? Neden *şimdi*?

Sahile açılan sürgülü cam kapıdan sessizce geçmeden önce Dion'a bir kez daha bakıyorum, kalbim öncekinden farklı bir ritimde atıyor. Telefonum çalmayı bıraktığında rahatlayarak iç geçiriyorum, suçluluk duygusu beni geriyor.

Dün gece Dion'la birlikte olmaktan çok keyif aldım ve birkaç saat boyunca Eric'i hiç düşünmedim bile. O anın içinde kaybolmuştum ve bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin değilim.

Benim Telefon Vızıltılar Tekrar, ve Ben kopmuş dışarı . benim Düşünceler, farkına varma. *Yine* Dion'u düşünüyordum.

ERIC

Bu doğru mu?

Bana gönderdiği linke tıklıyorum, Herald'daki manşeti okuduğumda midem bulanıyor. Dion'un evimin önünde arabanın kapısını benim için açarken çekilmiş bir fotoğrafını yayınlamışlardı. Fotoğrafçı bile görmemiştim, peki bu nasıl oldu?

DION WINDSOR ÜNLÜ PİYANİST FAYE MATTHEWS İLE NİŞANLANDI

Dion Windsor son aylarda her zamankinden daha sık Amerika'da görülüyor ve artık nedenini biliyoruz. Windsor ailesinin bir temsilcisi Dion'un eski bir aile dostu olan Faye Matthews ile nişanlandığını doğruladı. Bu da Bay Windsor'un sekreteri ve kendisi hakkındaki söylentileri geri çekmemiz konusundaki ısrarını açıklıyor. Görünüşe göre düğün çanları konusunda haklıymışız - sadece kimin için çaldıkları konusunda değil.

Yakalanması zor milyarder Londra'da yaşıyor, ancak öngörülebilir bir gelecek için evine geri döndüğü konusunda iyi bir otoriteye sahibiz. Görünüşe göre Windsor ailesi Dion'u eve geri getirdiği için Faye'e teşekkür etmeli. Dahi piyano, dünyanın en genç konser piyanistlerinden biri - Windsor varisi için etkileyici bir eşleşme.

Muhabirlerimiz Dion ve Faye'in ilişkisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için çok çalışıyorlar, ancak şu ana kadar elimiz boş döndük. Şüphesiz, burada bir hikaye olmalı. Ne de olsa 22 yaşındaki Faye, Dion'dan tam on yaş daha genç. Ayrıca piyanistin yüzükle görülmemiş olması da dikkatimizden kaçmadı

henüz. Bu konu sorulduğunda, temsilcileri yorum yapmayı reddetti. Ne kadar da skandal. Araştırmaya devam edeceğiz ve bu konuda her şeyi ilk okuyan siz olacaksınız, sevgili okuyucular.

Kalbim çılgınca çarpıyor, düşüncelerim fırıl fırıl dönüyor. Nişanlılığımız yaşım nedeniyle yıllarca bir sır olarak saklandı, babamın dehşetine rağmen. Windsor'ların beni Dion'un nişanlısı olarak resmen kabul etmediklerinden emindi, böylece çizginin dışına çıkarsam fikirlerini değiştirebileceklerdi. Belki bu doğrudur, ama ben bunun daha çok mahremiyetle ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Windsor'lar sürekli olarak medya tarafından sıkıştırılıyor ve beni ellerinden geldiğince tüm bunlardan korudular. Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini biliyordum ama nişanımızın bu kadar ani bir şekilde duyurulmasını beklemiyordum.

Telefonum tekrar çaldı ve tereddüt ettim. Eric'le ayrıldığımızda, ben kendimi açıklamaya fırsat bulamadan çekip gitmişti. Hıçkırıklarımı bastırıyordum ve o çok üzgün görünüyordu. Ona bir açıklama borçlu olduğumu biliyorum ama söyleyebileceğim hiçbir şey bu durumu daha iyi hale getirmeyecek.

"Alo?"

"Faye," diyor ve kalbim acımaya başlıyor. Sesini son duyduğumdan beri çok uzun zaman geçmişti ve onu tahmin ettiğimden daha fazla özlemiştim. "Bu doğru mu?"

Titreyerek nefes alıyorum ve okyanusa bakıyorum, dalgaların çarpma sesi kulaklarımı dolduruyor. "Evet," diye itiraf ediyorum, sesim kırılıyor. "Ama düşündüğün gibi değil."

Eric gülüyor, sesler rahatsız edici. "Tüm ilişkimiz boyunca Dion'la nişanlı mıydın? Her zaman bir nişanlısı olduğunu biliyorum. Sen miydin?"

Gözlerimde biriken yaşları geri kırpıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu ailelerimiz tarafından ayarlanmış bir şey Eric. Annelerimiz... onlar en iyi arkadaşlardı ve bunu biz çocukken ayarladılar. Onunla evlenmek istemediğimi biliyor ve aynı şey onun için de geçerli. İkimiz de buna zorlanıyoruz. Eğer... eğer her şey düşündüğünüz gibi olsaydı, Dion o gün otelde verdiği tepkiyi vermezdi. Bu kadar sakin, bu kadar etkilenmemiş olmazdı."

"Faye," diye mırıldanıyor, sesi benim hissettiğim aynı özlemle dolu. "*Etkilenmemiş değildi*. Dion'u yıllardır tanırım. Ondan biraz daha genç olabilirim ama babalarımız arkadaştı, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu

biliyorum.

O gün... onu gördüğüm en kızgın gündü. Onu hiçbir şey etkilemez ama bize bakışı... Bunu o zaman fark etmeliydim. Zar zor dizginlediği öfkesi bana ipucu vermeliydi ama belki de sadece kandırılmak istedim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken sertçe yutkunuyorum. "Seni asla kandırmak istemedim," diyorum ona, ses tonum yalvarırcasına. "İnanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama aramızdaki her an gerçekti. Eğer zamanda geri gidebilseydim, bunu tekrar yapardım. Yaşadığımız anıları hiçbir şeye değişmezdim."

"Ben de yapmazdım," diyor. "Ama Faye-"

Telefonum elimden çekilip alındığında nefesim kesiliyor ve arkama döndüğümde Dion'un arkamda durduğunu görüyorum, gözleri öfkeyle parlıyor. "Tek bir şans," diye mırıldanıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Sana tek bir şans verdim ve sen bunu mahvettin."

"Dion," diye fısıldadım, şok olmuş bir halde.

Aramayı bitirip telefonuma bakarken onu izliyorum. "Elinde olsa her şeyi baştan mı yapardın?" diye soruyor, sesi yumuşak ve acılı.

"Ben... Dion..." Kekeledim, ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemedim. Benden Eric'le bir daha asla konuşmamamı istedi ve ben de onu hayal kırıklığına uğrattım. "Sadece açıklamak istedim."

Çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine doğru çeviriyor, nazik dokunuşu gözlerindeki öfkeyle tezat oluşturuyor. "Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "Sadece benimle evlenmeye zorlandığını mı açıklamak istedin? Beni istemediğini açıkça belirtmek mi istedin?"

Eli saçlarımın arasına giriyor ve beni sıkıca tutuyor, dokunuşu sahiplenici. "Dün gece dudaklarıma karşı inlediğinde, kucağımda sikim için çaresizce kıvranırken kesinlikle öyle görünmüyordu. Bu sabah uyandığımda da öyle görünmüyordu, tatlı küçük bedenin her tarafımdaydı. Amının benim için ne kadar ıslak olduğunu fark etmediğimi mi sandın? Bana doğru bastırma şeklin, sanki sikimi içine sokmamdan başka bir şey istemiyormuşsun gibi... evet, kesinlikle beni istemiyormuşsun gibi görünüyordu."

İçimi bir utanç kaplıyor ve duygularım beni ele geçirdiği için bir an için sağlıklı düşünemiyorum. "Belki de yatakta kiminle olduğumu unutmuşumdur."

Dion'un yüz ifadesi bir anlığına acıyla buruşuyor, sonra yüz hatlarını düzeltiyor. Bedenim onunkine bastırılana kadar beni daha da yaklaştırıyor. "Sabrımı sınıyorsun," diye uyarıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. "Karım olmana üç ay var, Faye. O zamana kadar

onu unut. Eğer unutmazsan, tek düşünebildiğin ben olana kadar onunla ilgili her anını sikip atacağıma inansan iyi edersin. Tekrar tekrar adımı haykırmanı sağlayacağım ve sonra daha fazlası için yalvarmanı sağlayacağım."

Nefesim kesiliyor, o da sırıtıyor ama gözlerinde mizah yok. Dion yüzümü hafifçe kavrıyor, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. Karnıma doğru sertleştiğini hissedebiliyorum ve yanaklarım anında kızarıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Seni öyle güzel becereceğim ki, bir daha asla başkasını istemeyeceksin. İstediğimiz şeyin bu olmaması, bundan en iyi şekilde yararlanamayacağımız anlamına gelmiyor, Faye. Senden zevk almaya niyetim var."

Biraz geri çekiliyor, bakışları elindeki telefonuma düşüyor. Dişlerini sıkıyor ve kolunu geri çekip telefonumu okyanusa fırlatmadan önce bana sert bir bakış fırlatıyor. Dudaklarım şokla aralanıyor, gözlerim açılıyor.

"Üç ay bekleyeceğim, ama bir saniye daha değil. Soyadımı aldığın andan itibaren benim olacaksın. Her bir santiminle. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi."

"Delirdin mi sen?" Bağırıyorum, sonunda kendime geliyorum. "Nasıl... nasıl yaparsın?"

Bakışlarıyla beni yere yapıştırıyor ve gülümsüyor. "Çılgınca mı? Bebeğim, daha yarısını bile bilmiyorsun."

Sonra yanımdan geçip gidiyor, beni arkasından bakakalıyorum, kalbim çılgınca çarpıyor ve bedenim ısınıyor.

Bölüm Yirmi Bir

DION

"Faye ile aranızda neler oluyor?" Lexington bana bir viski doldururken Zane soruyor. Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve iki kardeşim de bilerek gülümsüyor.

Üçümüz Lex'in odasında saklanmış, Sierra'dan kaçmak için elimizden geleni yapıyoruz. Luca ve Val kaçıp gittikleri ve kendi gerçek düğünlerini yapamadıkları için kız kardeşim Val'in rüya düğününü burada planlamayı kendine görev edindi. Bu onu her zamankinden daha da zorba biri haline getirdi.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, yalan söylüyorum. Kaçındığım sadece Sierra değil. Faye'den de. O telefon konuşmasını duymak beni mahvetti ve o sabah gerçekten Eric'i düşünüp düşünmediğini merak edip duruyorum. Benim o olduğumu mu düşündü? Bu yüzden mi üzerime öyle tırmandı?

O zamandan beri her gece yatağın kendi tarafında kaldı, ikimiz de birbirimize karşı kibar ve mesafeli olmaya geri döndük. Garip çünkü onu çok az tanıyorum ama onu özlüyorum. Gözlerindeki o boş bakıştan nefret ediyorum, sanki sadece hareketleri yapıyormuş gibi, benden çekiniyor. Bu sefer, bunun için sadece kendimi suçluyorum. Onu öyle terslememeliydim ama bir gece önce onu kucağıma alışımdan sonra Eric'e benimle evlenmeye zorlandığını söylediğini duymak? Bu beni mahvetti.

"Yani bunun arkasında bir hikaye yok mu?" Lex, içinde şirketinin en yeni telefonunun bulunduğu bir kutuyu kaldırırken soruyor. Telefonun çıkmasına daha birkaç ay var ve belki, sadece belki, Faye'in öfkesini biraz yatıştırır.

Bana doğru itiyor ve ben de viskiyi bardağımda döndürüyorum. "Telefonunu okyanusa attım."

Zane'in gözleri büyür ve Lex kahkahayı patlatır. "Plana ne oldu lan?" Lex sorar. "İyi davranıp onu kazanman gerekmiyor muydu? Bu ortam tam anlamıyla baştan çıkarmak için mükemmel ve sen gidip onun telefonunu lanet okyanusa mı atıyorsun?"

Omuz silktim. "Onu bir dalgıca aldırdım. Çöp atmadım."

Zane başını sallar. "Bence asıl meseleyi kaçırıyorsun," der.

Be

n. "Keşke Lex-Board'a sahip olsaydım," diye düşünüyor Lex.

Zane gözlerini devirerek, "Ona öyle demiyoruz," diye tersliyor.

Telefon kutusunu elime alıyorum ve bir süre ona bakıp iç çekiyorum.

Luca ve

Val'in düğün hazırlıkları hem Faye'e hem de bana aynı ortamda olsak bile birbirimizi görmezden gelmemiz için bir bahane verdi. Sadece geceleri gerçekten yalnız kalıyoruz ve onunla konuşmaya çalıştığımda uyuyormuş gibi yaparak doğruca yatağına gidiyor.

Ona bu kadar kızmamalıydım. Niyetim asla onu korkutmak değildi, ama lanet olsun, benimle dalga geçemeyeceğini bilmesini istiyorum. Onu Eric'le düşünmek bile kanımı kaynatıyor. Ona onu unutturacağımı söylerken şaka yapmıyordum.

Onunla evlenme fikrinden her zaman nefret ettim, ama bir şekilde şimdi kendimi günleri sayarken buluyorum. 74 gün sonra ona resmen benim diyebileceğim. Onu unutması için ona verdiğim süre bu kadar.

Bardağımı boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum, Faye'in yeni telefonu elimde. Ona bir özür ve yeni bir telefon borçluyum.

"Dion," diye sesleniyor Zane ben kapıya ulaştığımda. Omzumun üzerinden baktığımda iki kardeşimin de gözlerinde bariz bir endişeyle bana baktığını görüyorum. "Lütfen bu işi daha fazla berbat etme, olur mu? Faye iyi bir kız ve bu işe zorlanmak onun için kolay olmasa gerek. Sen yirmili yaşlarını etrafta takılarak geçirdin ama o sana bağlı olmayan bir hayatı hiç yaşayamadı. Sadece... sadece bunu aklında tut, tamam mı?"

Kafamı salladım ve kendimi çelişkili hissederek dışarı çıktım. Hay sikeyim. Tabii ki bunu biliyorum. Bu evliliğin ona benden daha pahalıya mal olacağını hep biliyordum. Ona karşı asla bencil olmak istemedim, çünkü onu hak eden son kişi olduğumu biliyorum, ama o seksi mavi elbiseyi giyip bana gülümsediği an tüm planlarım suya düştü. O zamana kadar, onunla evlenmenin basit olacağına, mesafemi korumanın kolay olacağına ikna olmuştum.

Büyükannemin şartlarına uymak için asgari düzeyde - ama bu artık benim için yeterli değil. Onun her şeyini istiyorum. Onu *kendime* ait kılmak istiyorum, gerçekten, bencilce.

Odamıza girdiğimde duş akıyordu ve arkamı duvara yasladım, gözlerim dışarıdaki yuvarlak salon yatağında. Buradaki ilk gecemiz mükemmeldi. Buna nasıl geri döneceğiz?

Faye kabarık bir havluya sarınmış halde banyodan çıkıyor, beni görünce o güzel dudaklarından bir nefes kaçıyor. "Geç döneceğini söylediğini sanıyordum," diyor, havlusunu tutarken yanakları kızarıyor. "Sen gerçekten lanet olsun Güzel, sen Biliyorum Bu mu?" I üfürüm düşüncesizce.

Gözleri açılıyor ve yanakları daha da kızarıyor. Başka tarafa bakıyor ama dudaklarının kenarlarının küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. Çılgınca ama onu gülümsetmek gerçekten de en sevdiğim hobilerimden biri haline geldi.

"Ben... Ben... Ben senin beni bu şekilde fark ettiğini hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor, sesi şaşkınlığını yansıtıyor. Sanırım ona zıt sinyaller gönderiyorum - yıllarca onu görmezden geldim, bu yüzden şimdi onu gerçekten istediğime inanmakta zorlanıyor olmalı.

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum, kapalı banyo kapısına dayanana kadar bir adım geri atmasını sağlıyorum, gözleri aletimi acı verici bir şekilde sertleştiren bir şeyle dolu. *Yetmiş dört gün*. Beklemek beni öldürebilir.

"Seni öyle güzel becereceğim ki benden başka kimseyi düşünemeyeceksin dediğimde beni duymadın mı?" Eğildim, kollarımı başının iki yanına yerleştirdim ve onu kafesledim.

Faye'in nefes alış verişi hızlanıyor ve avuçlarını göğsüme dayıyor. Bir an için beni iteceğini düşünüyorum ama itmiyor. Sadece gözlerimin içine bakıyor, gözlerindeki mavilik her zamankinden daha parlak. "Yoksa seni daha fazlası için yalvartacağımı söylediğim kısmı kaçırdın mı?" Yüzümü onunkine yaklaştırmak için biraz eğilerek mırıldanıyorum. Nefesi kesiliyor ve dudakları biraz aralanıyor. "Günleri sayıyorum bebeğim. Benim olmana yetmiş dört gün kaldı. Seni sikimin üzerine boşaltmak için sabırsızlanıyorum, Faye. Kukun benim için damlayana ve o güzel gözlerinde çaresizlik titreşene kadar seni kızdıracağım."

Ellerim beline gidiyor ve onu duvara doğru kaldırdığımda nefesi k e s i l i y o r , bacakları içgüdüsel olarak kalçalarıma dolanıyor. Bir kez daha itiraz etmedi. Sadece bana bakıyor, büyülenmiş gibi, nefesi

küçük pantolon. "Sen çok küçüksün, güzel kız. Sence sikimi kaldırabilecek misin?"

Kalçalarımı ona doğru itiyorum, kaya gibi sertleşmiş sikimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. Nefes nefese kalıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Hay sikeyim. Önümüzdeki birkaç ay nasıl hayatta kalacağım?

Kollarını boynuma dolayana kadar ellerini yukarı kaydırıyor. Havlusu çözülüyor ve göğüslerinin üst kısmı ortaya çıkıyor. Ne yazık ki geri kalanı aramızda sıkışmış, yerine sabitlenmiş durumda. Daha fazlasına ihtiyacım var ve sanırım onun da var.

"Faye," diye fısıldıyorum, yarı sayıklayarak. Onunla ilgili kontrolümü kaybetmeme neden olan şey ne? Beni çılgına çeviriyor. "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin," diye mırıldanıyorum, dudaklarım dudaklarına değene kadar başımı eğiyorum.

Nefes nefese kalıyor ve yüzünü çevirerek öpücüğümü reddediyor. Hay sikeyim. İç çekiyorum ve dudaklarımı kulağının hemen altına bastırıyorum, hassas olduğunu bildiğim yerden öpüyorum. "Yetmiş dört gün," diye fısıldıyorum, o da başını sallıyor, parmaklarının ucu ensemde geziniyor. "Geriye kalan tek zaman bu, bebeğim."

Ona bakmak için biraz uzaklaşıyorum, ikimiz de zor nefes alıyoruz. "Buraya bunu yapmak için gelmedim," diye itiraf ediyorum. "Ama sana bir kez bakınca tüm mantığımı kaybediyorum."

"O zaman ne için geldin?" diye soruyor, sesi boğuk. O kadar seksi ki, gerçek dışı.

"Özür dilemeye geldim," diye mırıldanarak alnımı onunkine koyuyorum. Onu içime çekiyorum, üzerinde yıkadığım vücut losyonunun kokusunu seviyorum. "Sana kızmamalıydım ve kesinlikle telefonunu atmamalıydım. Özür dilerim, Faye."

Beni daha sıkı kavrıyor ve titreyerek nefes alıyor. "Ben de üzgünüm," diye fısıldıyor. "Sözümü tutmadım ve bunun için hiçbir mazeretim yok. Gerçekten sadece Herald'ın yayınladığı makaleden sonra kendimi açıklamak istediğim için açtım, ama açmamalıydım. Ben... ben seni hayal kırıklığına uğrattım ve özür dilerim. Henüz evlenmemiş olabiliriz ama evleneceğiz, bunu biliyorum. Geçmişin ait olduğu yerde kalması gerektiğini biliyorum. Bu bir daha olmayacak."

Biraz geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum ve samimiyetini anlıyorum. "Olmasa iyi olur," diye mırıldanıyorum, altta yatan uyarı açık. "Güvenimi bir daha kırarsan sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın. Beni aldatmana izin vermeden önce sahip olduğum her şeyi bırakıp giderim. Seni paylaşmayacağım."

Başını sallıyor, sanki onu gerçekten istediğime, sadece ve sadece benim olup olmamasını önemsediğime inanamıyormuş gibi gözlerinde şaşkınlık titreşiyor. "Sana söz veriyorum," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve kalbim deli gibi çarparken onu dikkatlice aşağı indiriyorum. Faye havlusunu tutuyor ve ayakları üzerinde duramıyormuş gibi duvara yaslanıyor ve ben sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Onu tekrar öpmeme izin vermeyebilir ama öpmemi istiyor. Bu benim için yeterli, şimdilik.

Yatağımıza doğru yürürken bakışlarını üzerimde hissediyorum, onun için uçakla getirdiğim telefonu almadan önce bir an tereddüt ediyorum. "İşte," diyorum ona. "Eskisinin yerine."

Titreyen elleriyle benden alıyor, kaşları kalkıyor. "Bu henüz çıkmadı," diye mırıldanıyor. "Tasarımı bile onaylanmadı."

Başımı salladım. "Evet, şimdilik bununla fotoğraf çektirmemek en iyisi. Senin için çoktan ayarladım." Eric'in numarasını engellediğimden ve kendi numaramı *Koca* olarak kaydettiğimden bahsetmiyorum. Eninde sonunda kendisi anlayacaktır.

Telefon ekranı benden gelen bir aramayla aydınlandığında onun gözlerini hayal ederken gülümsüyorum. Dehşete mi düşerdi, utanır mıydı, heyecanlanır mıydı? Her iki durumda da, gözlerinde o ateşin dans edeceği kesin ve bunu görmeyi özleyeceğim için üzgünüm.

"Teşekkür ederim," diyor bana, yeni telefonunu göğsüne bastırarak.

Ona başımı sallıyorum ve yatmaya hazırlanmak için banyoya yöneliyorum. Bu ereksiyon haliyle uyumamın imkanı yok. Sanırım günleri geri sayarken elim bol bol hareket edecek.

Yirmi İkinci Bölüm

FAYE

"Buna şimdiden sahip olduğuna inanamıyorum," diyor Chloe, komodinden telefonumu alırken gözleri kıskançlıkla parlıyor. "Alabilir miyim?"

Normalde hemen teslim olurdum. Daha önce mecbur olmadığım halde ona hayır dediğimi hiç sanmıyorum ama bu sefer hayır demek istiyorum. Aslında umurumda olmamalı ama bu Dion'un bana verdiği ilk hediye.

"Sana verememem. Üzgünüm."

Chloe'nin kaşları birbirine çarptı ve çenesini sıktı. "Ne?" dedi şaşırarak. "Neden olmasın? Dion sana yeni bir tane alır, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. "Ondan yeni bir telefon isteyemem Chloe," diye mırıldanıyorum, ses tonum özür diler gibi.

Dişlerini gıcırdatıyor ve bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor. "Güzel olmalı," diye mırıldanıyor. "Yakında bir Windsor olacağını bilmek. Sahip olamayacağın neredeyse hiçbir şey yok, değil mi? Seninle bir kalp atışında yer değiştirirdim. En azından çektiğim acıya değerdi."

Sesindeki zehir karşısında gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Babam onu her incittiğinde ruhunun giderek daha fazla kaybolmasını izlemek beni öldürüyor. Tatlı küçük kız kardeşim zaman geçtikçe bıkkın ve acımasız hale geliyor ve bunu önlemek için yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu koruyamam. Tek yapabildiğim Abigail'in haklı olması ve babamın söz verdiği parayı aldıktan sonra her şeyin daha iyi olması için dua etmek.

Telefonuma dönüp bakıyorum, pişmanlık göğsüme yerleşiyor. Telefonu ona verip kendime ucuz bir tane almalıyım. En azından bunu yapabilirim. Dion asla fark etmezdi, fark etse bile muhtemelen umursamazdı.

Chloe'nin elindeki telefonum çalıyor ve ifadesi daha da kötüleşiyor. Göz ucuyla bakıyorum, ekrandaki ismi gördüğümde yüzümdeki renk uçup gidiyor.

Koca.

İçime bir sıcaklık doluyor ve telefonu elinden alıyorum. Chloe şok içinde bana bakıyor, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Bu alıştığım hafif malzeme kıskançlığından daha fazlası.

"Alo?" Dikkatle, tereddütle cevap veriyorum. Arayan sadece Dion olabilirdi ama küçük bir parçam hâlâ başka biri olabileceğinden, bunun tuhaf bir şaka olduğundan korkuyor.

"Faye," diyor Dion ve kalbim küt küt atıyor. Adımı söyleme şekli her zaman farklı, bir şekilde sahiplenici olmuştur. "Henüz uyumadın, değil mi?"

Yatağıma oturuyorum ve bana tam olarak okuyamadığım bir ifadeyle bakan Chloe'ye bakıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Hâlâ uyanığım. Ben de tam yatmak üzereydim."

Chloe gözlerini kaçırıyor ve odamdan çıkıp gidiyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor. İrkildim, kendi ruh halim dibe vurdu. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Babasının ona karşı artan saldırganlığı Linda'nın varlığını kaybetmesiyle birleşince onu yiyip bitiriyor. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu koruyamıyorum - tam olarak değil.

"Yüz ifadeni görmek istedim, anlıyor musun?"

Yatağa girip yorganı üzerime çekerken kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Yumuşak bir sesle soruyorum.

"Bunun hayalini kuruyordum... benden gelen bir aramayı gördüğünde nasıl bakacağını, ekranında yanıp sönen *kocanı.*"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve boğazımı beceriksizce temizliyorum, düşüncelerim berraklaşıyor. "Sen aradığında kız kardeşim telefonumu tutuyordu," diyorum ona. "Daha önce elinden bir şeyi bu kadar çabuk aldığımı sanmıyorum. Muhtemelen artık benim tuhaf, klişe bir insan olduğumu düşünüyordur."

Dion kıkırdıyor ve bu ses kalbimi hızlandırıyor. Birkaç hafta önceki yolculuğumuzdan beri onunla konuşmadım ama işler kesinlikle eskisi gibi değil. Aramızdaki mesafe azaldı ve onunla evlenme düşüncesi artık bana eziyet etmiyor. Bunun ne zaman değiştiğinden bile emin değilim,

Ama bir süre sonra düğün günümden korkmayı bıraktım. Ben de dört gözle beklemiyorum ama artık babamın yaptığı gibi beni inciteceğinden korkmuyorum.

Öfkelendiğinde bile kendimi güvensiz hissetmeme neden olmuyor. Sözlerinin sert olduğu zamanlar oldu ama dokunuşu asla öyle olmadı. Eğer Dion bana zarar verecek olsaydı, bunu beni Eric'le konuşurken yakaladığında yapardı. Garip ama bir şekilde bunun olmasına minnettarım. Bunu Dion'a asla açıklayamazdım ama onun bu kadar sinirlenmesine ve yine de elini kaldırmamasına tanık olmak garip bir şekilde güven vericiydi.

"Hâlâ orada mı?" diye sorar.

"Hayır. Artık yataktayım." Dion inliyor ve ben dudağımı ısırıyorum. "Ben... Yani..."

"Kırk sekiz gün," diye mırıldandı. "Sana dokunamayacağımı bile bile seninle aynı yatağı paylaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim kapanırken gülümsüyorum. "Gerçekten geri sayıyor musun? Ben de benimle evlenmek istemediğini sanıyordum."

Dion bir an sessiz kalır. "Bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Ama sen olduğun için mutluyum, Faye."

Telefonu sıkıca kavradım, kalbim hızla çarpıyordu. Dion bana yıllarca soğuk davrandı, sanki beni hiç umursamıyormuş gibi, sanki hayatında istemediği büyük bir rahatsızlıkmışım gibi. Bana sürekli olarak kendi alanında tahammül etmek zorunda kalırsa ne olacağından hep korktum. Etrafımda olmaktan nefret ediyor gibiydi ve babamın toplum içinde yaptığı gibi zalimliğini sakladığını düşünüyordum. Biri hakkında yanıldığım kanıtlandığı için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Aslında sizi birkaç hafta uzakta olacağımı bildirmek için aramıştım. Şirketimin taşınma işlemlerini tamamlamam gerekiyor. Düğünden iki hafta önce dönmüş olurum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bunu bizzat sizden duymak gerçekten hoşuma gidiyor." Yıllarca nerede olduğunu ya da neler yaptığını dedikodu dergilerinden takip ettim. Özellikle Herald, Windsor'ların hareketlerini haber yapmaya bayılırdı. Dion ne zaman başka bir kadınla görüntülense, babam her zamankinden daha fazla öfkelenirdi ve ben de bir tür uyarı almaktan hoşlanırdım. Linda ve Chloe'yi daha iyi koruyabilmek ve gözünün önünden uzak tutabilmek için makaleleri her zaman ondan önce gördüğümden emin olurdum.

"Bir soru sorsam sorun olur mu?"

"Elbette, Faye. Bana her şeyi, her zaman sorabilirsin. Her zaman çok dikkatli olmadığımı biliyorum ama bu artık değişecek. *Bana sahip olmaya* hakkın var. *Her şeyimle.*"

Cevabına şaşırarak sessizliğe gömülüyorum. "Sadece neden seninle Londra'ya taşınmamı istemek yerine şirketi taşıdığınızı merak ediyordum," diyorum sonunda.

İç çekiyor, bir an duraksıyor. "Büyükannemle bir anlaşmamız vardı," diye itiraf ediyor. "Evlendiğimde eve döneceğime söz verdiğim sürece yurtdışında okumama ve çalışmama izin verdi. Zamanım doldu, bu yüzden sözümü tutuyorum."

Kendi kendime başımı salladım. "Anlıyorum. Özleyeceğini düşünüyor musun?" Arkasında bıraktığı hayatı merak etmekten kendimi alamıyorum. Orada arkadaşları var mı? Düşüncelerim farklı bir yöne dönerken midem bulanıyor. Bana sadakat sözü verdi ama bu, benim Eric'i geçmişte bıraktığım gibi, onun da Londra'da birini bırakmayacağı anlamına gelmiyor.

"Evet," diye cevap veriyor hemen. "Özleyeceğim ama zaten muhtemelen birkaç ayda bir geri dönmemiz gerekecek. Tüm yabancı varlıklarımızla ben ilgileniyorum, bu yüzden her zaman ya İngiltere'de ya Avustralya'da ya da Kanada'dayım. Arada bir Asya'ya gideriz ama o kadar sık değil."

"Seninle gelebilir miyim?" Büyükannesinin kuralını hatırlamadan önce sordum. Evlendikten sonra, birbirini izleyen üç günden fazla ayrı kalmamıza izin verilmiyor. Eğer ayrılırsak, Dion mirasını kaybeder ve babama yapılan ödemeler durur.

"Umarım öyledir," diyor dikkatle. "Varsaymak istememiştim, Faye."

"Hayır, özür dilerim. Sadece bir an için kuralları unuttum, hepsi bu." I bir an tereddüt etti. "Sen... sen uçarken iyi olacak mısın?"

Dion sessizliğe gömülür. "Evet," diyor sonunda. "İyi olacağım, tatlım. Yine de yanımda olman güzel olacak. Dört gözle beklenecek bir şey sanırım."

Yatağımda dönüyorum, düşüncelerim geleceğe kayıyor. Artık o kadar kasvetli, o kadar korkutucu görünmüyor. Mutluluğu birlikte bulabilir miyiz emin değilim ama acı çekmeyeceğimizi bilmek içimi rahatlatıyor.

"Bu, evi kendin bitirmek zorunda kalacağın anlamına geliyor, bebeğim."

Heyecandan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Yapabilir miyim? Sorun olur mu?"

Kıkırdıyor ve ben telefonumu sıkıca kavrıyorum. "Elbette, Faye. Evimize ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu ilk konuştuğumuzda

dekor açısından aynı fikirde görünüyorlardı, bu yüzden iyi olmalı. Büyükanneme tüm müteahhitlerimizin bir listesini bıraktım. Onlarla irtibata geçeceğinizi biliyorlar, bu yüzden istediğiniz her şeyi istemekten çekinmeyin. İstersen sık sık kullandığımız bir iç tasarım şirketi var ama sen dekorasyon fikrini gerçekten seviyor gibisin, o yüzden bu işi sana bırakmayı düşündüm."

"Teşekkür ederim," demek için acele ediyorum. "Bu konuda bana güvendiğin için. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, Dion. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz veriyorum."

Gülüyor. "Çok sevimlisin," diye mırıldanıyor. "Kırk sekiz gün... en azından çoğunda çalışıyor olacağım, belki bu zamanın geçmesine yardımcı olur."

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Onunla aynı yatağı paylaşma düşüncesi beni hep korkutmuştur. Beni kullanacağından, kaba davranıp canımı yakacağından, rahatımı umursamadan sadece ihtiyacı olanı alacağından korkuyordum. Bunun yeni bir tür ceza olacağını varsaydım ve belki bazı açılardan hala öyle olacak, ama artık eskisi gibi korkmuyorum.

"Gitmem gerekiyor. Arada bir seni aramaya çalışacağım, tamam mı? Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at. Saat farkı biraz rahatsız edici ama hallederim."

"Tamam," diye mırıldandım. "İyi uçuşlar, Dion." Bir an için, güvenli bir şekilde indiğinde bana mesaj atmasını istemeyi düşünüyorum ama sonra vazgeçiyorum. Bir yanım hâlâ onu rahatsız etmekten korkuyor. Dikkatleri üzerime çekmek ya da bir şey istemek her zaman uzun vadede acıya neden olmuştur ve ben bunu riske atmak istemiyorum.

Dion bir an tereddüt eder gibi olur ama sonra iç çeker. "İyi geceler, Faye. Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyor ve ben telefonuma bakıyorum, kalbim ağırlaşıyor. Onunla konuşmayı kesmek istemedim ve bundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

FAYE

Odadan odaya geçip nihai sonucu hayranlıkla izlerken Dion'un evi sessiz. Evi kendim dekore etmiş olmanın çok özel bir yanı var. Bir evin böyle sıcak hissettirebileceğini hiç bilmezdim.

Buraya her adım attığımda kendimi huzurlu hissediyorum. Teknik olarak buranın sadece dört duvardan ibaret olduğunu ve hiçbir mistik güce sahip olmadıklarını biliyorum. Yine de bir şekilde burada kendimi güvende hissediyorum. Sanki babam bana ulaşamıyor, sanki sorumluluklarımın ağırlığı azalıyor. Bu evi bir kaçış olarak kullanıyordum, ona Dion dönmeden önce dekorasyonu bitirmemin önemli olduğunu söylüyordum ve bana sağladığı rahatlama paha biçilemezdi.

Bu evin iç tasarımı tüm seçimlerimin bir sonucu ve burada olmak bile bana keyif veriyor. Babamın evinde masa sandalyemin rengini bile seçmeme izin verilmiyordu ama burada kapı kollarına kadar her ayrıntıyı kendim seçtim. Her şeyin mükemmel olması için haftalarımı harcadım ve kendimi gerçekten kendi ortamımda gibi hissettim.

Piyano çalmanın bana verdiği huzuru başka hiçbir şeyin veremeyeceğini düşünüyordum ama tasarım detaylarında kendimi gerçekten kaybettim. Belki de sadece yeni yaşam ortamımı kontrol edebilmenin ve bunun verdiği umudun etkisiydi, ama *daha fazlasını* hissettim.

Oturma odasında duraklıyorum, bakışlarım pencerenin yanındaki kuyruklu piyanoya takılıyor. Büyükanne Anne piyanoyu geçen hafta teslim etmişti ve içinde bulunduğu duruma tanık olmak acı vericiydi. Bana bunun Dion'un en değerli varlığı olduğunu söyledi,

ama o kadar kötü akortsuzdu ki zar zor çalınabiliyordu. Akort ettirdim ve elimden geldiğince restore ettim ve kısa sürede evin en sevdiğim parçası haline geldi. Acaba Dion neden bu kadar bozulmasına izin verdi?

Bunun sebebinin pek ortalıkta olmaması olduğunu varsayabilirim ama nedense buna inanmakta zorlanıyorum. Bu piyano muhtemelen babamın evinden daha pahalıydı ve açıkça özel yapımdı.

Oturuyorum ve parmaklarımın ucuyla muhteşem ve paha biçilmez Steinway'in tuşları üzerinde hafifçe geziniyorum, Liszt'in *La Campanella'sını* çalmaya başladığımda damarlarımda bir heyecan dalgası dolaşıyor. Bunun gibi bir piyano çalınmak için yapılmıştır.

Melodi oturma odasını doldururken gülümsüyorum, akustik bir evde olabileceği kadar iyi. Bu parçayı çalabilmek için yıllarca çalışmam gerekti ve o zamandan beri en sevdiğim parça haline geldi. Hayat çok zor geldiğinde ve ailemin beklentileri çok ağırlaştığında, bunun gibi piyano parçalarında kendimi kaybederdim. *La Campanella'yı* çalmak belli bir kontrol gerektirir ve bunu yapabilmek beni her zaman güçlü hissettirmiştir. Son notayı çalarken iç çekiyorum, gözlerim kapanıyor. Keşke her gün her saniye böyle hissedebilseydim.

"Çok güzel."

Dion'un sesini duyunca gerildim, omurgam kaskatı kesildi. Bu kadar çabuk döneceğini tahmin etmemiştim ve onu bu gece burada bulmayı kesinlikle beklemiyordum.

Keskin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı kaldırdığımda onu arkamdaki duvara yaslanmış buluyorum. "Ben... Ben özür dilerim," diye mırıldanıyorum, olduğum yerde donakalıyorum. Ayağa kalkıp düzgünce özür dilemem gerekiyor ama nedense ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir kez daha kusursuz giyinmiş ve yüzündeki hafif kirli sakal keskin çenesini daha da belirginleştiriyor. "Ben... Ben piyanona dokunmak istememiştim. Ben sadece... Ben... Çok çarpıcı ve ona karşı koyamadım," diye itiraf ediyorum, kalbim çılgınca çarpıyor.

Bakışları üzerimde geziniyor ama gözlerindeki o yoğun bakışı okuyamıyorum. Aynı anda hem perili hem de büyülenmiş görünüyor. Konserime katıldığında bana tam olarak böyle bakmıştı ve beni mest etti. Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı - Eric bile.

"O hissi bilirim," diye fısıldıyor, sanki duymamı istemiyormuş ama aynı anda kelimeleri saklayamıyormuş gibi.

"Benim olan her şey senindir, Faye," diye mırıldanıyor, sesi bu kez daha yüksek. "Her şey."

Duvarı itiyor ve bana doğru yürüyor, adımları yavaş ve ağır. Oturduğum piyano sırasının hemen yanına gelene kadar durmuyor, diz çökerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Tekrar çal," diye mırıldanıyor, eli belime dolanıyor. "Bu sefer benim için." Titreyerek nefes alıyor ve yüzünü boynuma gömüp nefesimi çalıyor. "Lütfen, Faye." Sesi fısıltılı bir yalvarış - reddedemeyeceğim bir yalvarış.

Parçayı tekrar çalmaya başladığımda parmaklarım titriyor ve birkaç notayı kaçırıyorum. Beni azarlamasını ya da babamın her zaman yaptığı gibi baştan başlamamı istemesini bekliyordum ama onun yerine usulca boynumu öpüyor, avucu yavaşça karnımdan aşağı kaymadan önce bir an için belimi sıkıyor. Nefesi kesiliyor ve elini daha da aşağı kaydırmadan önce eteğimin kenarına ulaşana kadar boynumu ısırıyor.

Parmakları altımdan kayıyor ve eli uyluğuma doğru kayarken birkaç notayı kaçırarak geriliyorum. Bana hissettirdikleriyle kafam karışmış bir şekilde elinin altında kıpırdanıyorum. Tıpkı Hawaii'de beni öptüğü zamanki gibi. Vücudum ısınıyor, ihtiyaç duyuyor ve parmaklarını kalçalarımın arasından geçirip başparmağını dantelli iç çamaşırıma sürttüğünde dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Elini orada tutuyor ve onu daha da yakınlaştırmak, başparmağının bana biraz daha sürtünmesini sağlamak için koltuğumda kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"On altı gün," diye mırıldanıyor, *La Campanella'nın ne* kadar tanınmaz hale geldiğinden rahatsız *olmamış* gibi görünüyor. O kadar çok nota kaçırdım ki artık ne çaldığımdan emin değilim ve hayatımda ilk kez umursamıyorum. "Yakında, o güzel bacaklarının arasına diz çöküp amının tadına bakarken sana bildiğin en zor parçayı çaldıracağım."

Boğazımın derinliklerinden çıkan muhtaç sesi tanımakta güçlük çekiyorum ve Dion kıkırdıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Yakında, her çaldığında beni düşüneceksin ve ben de her piyano sesi duyduğumda seni düşüneceğim. Benim güzel, lezzetli *karım.*"

Parmaklarım kıpırdamıyor ve oda sessizliğe gömülüyor. Dion biraz uzaklaşıp bana bakıyor, boştaki eli yanağımı hafifçe kavrıyor. Beni kendisine doğru çeviriyor ve gözlerindeki arzu nefesimi kesiyor. Bana görebildiği tek şey benmişim gibi bakıyor, sanki bana böyle sarıldığında diğer her şey kaybolup gidiyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve iç geçiriyor. "Ben yokken her gün seni düşündüm. Gözlerimi kapattığımda, neredeyse

tadını hayal et... ama bir hatırlatıcıya ihtiyacım var, Faye. Bana hatırlatmayacak mısın?"

Dion dudakları dudaklarıma değene kadar hafifçe eğiliyor, dokunuşu tereddütlü, sanki bana geri çekilmem için bir şans vermek istiyor. Çekilmediğimde inliyor ve dudaklarımı yakalıyor, hareketleri yumuşak ama acil.

Dili dudaklarıma değdiğinde inliyorum ve içgüdüsel olarak ona açılıyorum. Dion'un eli saçlarımın arasından geçiyor ve dilini benimkine dolayarak, tadarak, yutarak sıkıca kavrıyor. Ona uzanıyorum, kollarım boynuna dolanıyor ve o da beni kendine çekiyor, dokunuşu benimki kadar çaresiz.

Bir an için alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor, sonra bırakıyor, alnı benimkine düşüyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Faye," diye inliyor. "Seni tekrar görürsem sana karşı koyabileceğimi düşünmüştüm ama daha iyi bilmeliydim."

Eğilip yanağıma, kısmen ağzımın kenarına yumuşak ve kalıcı bir öpücük konduruyor ve ona doğru dönüp onu tekrar öpmemek için kendimi zor tutuyorum. Her adımda o beni şaşırtıyor, ben de kendimi şaşırtıyorum.

Dion alnımdan öpüyor ve sonra tatlı, samimi bir gülümsemeyle geri çekiliyor. Gözlerindeki o bakışla ilgili bir şey benim de ona gülümsememi sağlıyor ve garip hissettirmesi gereken bir an bunun yerine doğal geliyor.

Ayağa kalkarken iç geçiriyor, arzusunu benden gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Hareketleri sert aletini göz hizasına getirdiğinde içgüdüsel olarak kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve Dion bana doğru uzanıyor. İşaret parmağını çenemin altına yerleştirirken sırıtıyor ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar başımı kaldırıyor.

"Ve böylece, yeni bir fantezi yarattın bebeğim. Sen, tam burada oturuyorsun," diye mırıldanıyor, sesi boğuk. Parmağı çenemden dudaklarıma doğru ilerliyor. "Ve o güzel ağzın sikimin etrafına sarılmış."

Çizdiği imge zihnimde geziniyor ve bu şekilde kullanılmak beni tiksindirmesi gerekirken tuhaf bir şekilde heyecanlandırıyor. Küçük bir parçam, ona yaptığım bir şey yüzünden kontrolünü kaybeden Dion'un nasıl görüneceğini merak ediyor.

"Ama şimdilik," diye fısıldıyor. "Bana yeni evimizi gezdirmeni istiyorum." Bir adım uzaklaşıyor ve oturma odasına bakıyor. "Şimdiye kadar gördüklerime bayıldım."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle geniş beyaz kanepemize doğru yürüyor. Takım elbisesinin ceketini ve yeleğini çıkarırken onu izliyorum, kol düğmelerini yavaşça çözüp ceketinin üstüne bırakırken yumuşak bir iç çekişi var.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz," diyorum ona. "Çok yorgun olmalısın. Rahatsız etmek istememiştim. Zaten geç oldu ve muhtemelen yatmak istiyorsundur." Kollarını sıvayıp ön kollarını ortaya çıkarırken başını sallıyor. Alışkın olmadığım bir his içime hücum ederken dudağımı ısırıyorum. "İstediğim şey," diyor gözleri vücudumda gezinirken. Çapkınca gülümsüyor ve başını sallar. "Bana etrafı göstermen için."

Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama elimi tutarak beni şaşırtıyor. Dion parmaklarımızı birbirine geçirirken gözlerimin içine bakıyor, bakışları hararetli. "Gidelim," diyor sırıtarak.

Gergin bir gülümsemeyi bastırıyorum ve onu yanıma çekiyorum, ellerinin ne kadar büyük olduğunu ve benimkilerden ne kadar sert ve güçlü olduklarını fark etmemek için elimden geleni yapıyorum. Yine de bir şekilde, odadan odaya geçerken düşünebildiğim tek şey bu.

"Çok iyi yapmışsın meleğim," diyor bana yeni ev ofisine girerken. Koyu ahşap tonlarında dekore ettim ve muhtemelen en sevdiğim odalardan biri oldu. "Yaptığın her şeye bayıldım. Burayı gerçek bir eve dönüştüreceğini biliyordum."

Sözlerine şaşırarak ona bakıyorum. Daha önce hiç kimse bana böyle iltifat etmemişti. Ciddi olup olmadığını sormak istiyorum ama iltifat aradığımı düşünmesinden çok korkuyorum ve onu kızdırmak isteyeceğim son şey.

Onu son odaya, yatak odamıza götürürken yere bakıyorum. Nedense burada onunla birlikte olma fikri beni geriyor, hem de eskiden olduğu gibi değil.

Dion kıkırdıyor ve birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor. Elimin arkasını öpüyor ve gözlerimin içine bakarak kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Şimdiye kadar en sevdiğim oda burası," diye mırıldanıyor.

"Beğendiğine sevindim," diye fısıldıyorum, rahatlamış bir şekilde. "Koyu tonlar ve modern bir estetik tercih ettim."

Bana doğru dönüyor ve ben istemsizce bir adım geri atıyorum ama bu onu caydırmıyor. Sırtım duvara çarpıyor ve yanaklarım ısınırken gülümsüyor. Acaba Hawaii'de beni duvara nasıl sıkıştırdığını da mı hatırlıyor?

"Eşyalarını içeri taşımaya başla," dedi bana. "On altı gün, Faye. Kalan tüm zamanın bu kadar. Evlendiğimiz andan itibaren o yatakta tek bir gece bile yalnız kalmayacağım."

Başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor. En azından beni istiyor gibi göründüğü için rahatladım, ama yatakta hiç deneyimim olmadığını fark ettiğinde ne olacak? Onu nasıl memnun edeceğimi bilmediğimi anladığında ne olacak? Benden sıkılması ve arzusunun hayal kırıklığına dönüşmesi ne kadar sürer? Sonra ne olacak?

Yirmi Dördüncü Bölüm

FAYE

Makyözüm rujumu son bir kez tazelerken kıpırdamadan duruyorum. Aynada bana bakan kadın kesinlikle bir gelin gibi görünüyor, ama ben öyle hissettiğimden emin değilim. Belki de hissetmeyi beklediğim gerginliğin belirgin bir şekilde yokluğundan, belki de etrafımdaki bitmek bilmeyen konuşmalardan.

Bir düğün gününün nasıl hissettirmesi gerektiğinden emin değilim ama Abigail, Linda ve Chloe yanımdaki koltuklarda hazırlanıyor olsalar da kendimi bu kadar yalnız hissedeceğimi düşünmemiştim.

Linda'nın kız öğrenci yurdu ve Chloe'nin notları hakkında konuşmayı bırakmadılar, ama ne zaman sohbete katılmaya çalışsam beni görmezden geliyor gibiydiler. Bir soru soruyordum ve sanki birbirlerine dönmeden önce verdikleri cevaplarla benimle dalga geçiyorlarmış gibi sohbet duruyordu. Sonunda, araya girmeden arayı kapatmalarına izin vermeye karar verdim. Bunu bilerek yapmadıklarını biliyorum ama arada bir kendimi gerçekten yabancı hissetmeme neden oluyorlar. Bugünkü gibi günlerde, bu normalden daha fazla acı veriyor.

Makyözüm "Hepsi bitti," diyor ve ben minnettarlıkla ona gülümsüyorum. Bir an için Dion'un beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim ve beni öpmeden hemen önce olduğu gibi gözlerinin nasıl kararacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bu gece için gergin olduğumu söylemek hafif kalır ama bana zalimce davranacağından korkmuyorum.

Belki de gerçekten yaldızlı bir kafesi diğeriyle takas ediyorum, ama babam ve Dion arasında Dion'u tercih ederim.

Kapı hafifçe vurulduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum ve içeri girmeme izin vermeden önce kapı açıldığında geriliyorum. Sierra ve Raven birlikte içeri girdiğinde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor, onları siyah takım elbiseli iki koruma takip ediyor.

"Faye," diyor Raven, yüzünde kibar bir gülümsemeyle. "Böylesine önemli bir günde sana bunu yaptığım için gerçekten üzgünüm ama gelinliğinle ilgili büyük bir sorun çıktı, bu yüzden sana başka bir tane getirmek zorunda kaldım."

Linda oturduğu yerden fırlar, yüzü öfkeyle buruşur. "Bu *kesinlikle* kabul edilemez. Kız kardeşimin kiminle evlendiği hakkında bir fikrin var mı-" diye söze başladı, kiminle konuştuğunu fark edince sözleri yarıda kaldı.

Raven kaşlarını çatıyor ve bakışlarıyla onu yere yapıştırıyor. "Tanıştığımızı sanmıyorum," diyor, sesi küçümseme dolu. "Ben Raven Windsor."

Raven'ı her zaman korkutucu bulmuşumdur ama şu anda karşımda duran hali tek kelimeyle dehşet verici. Sierra da Linda'ya aynı şekilde bakıyor ve beni şaşırtıyor. İkisini de çok iyi tanımasam da Hawaii'de bana karşı inanılmaz naziktiler. Davranışlarındaki değişiklik sarsıcı ve sinmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Sierra Windsor," diyor Sierra, ses tonu sert. "Bildiğim kadarıyla bu oda sadece Faye için ayrılmıştı. Bize onunla biraz zaman ayırmanız konusunda ısrar etmek zorundayım. Windsor güvenlik ekibi size başka bir oda gösterecek."

Raven arkasındaki iki korumaya bakar ve başını sallar. "Sierra kendini tekrar etmekten gerçekten nefret ediyor," diyor. "Bu yüzden onu zorlamayacağım."

Adamlar Abigail, Linda ve Chloe'ye doğru ilerliyor ve endişem omurgamdan aşağı akıyor. Sierra ve Raven ailemi gerçekten dışarı atmayacaklar mı? "Kalmaları sorun olur mu?" Sesim titreyerek söylemek için acele ediyorum.

Korumalardan biri elini koluna doladığında Abigail bana paniklemiş bir bakış fırlatıyor ve ben de ne yapacağımı bilemez bir halde aynı şekilde karşılık veriyorum. "Bir sürü yer var ve tek başıma hazırlanmaktan nefret ediyorum. *Lütfen,*" diye yalvarıyorum titreyerek. Sözlerim duyulmuyor ve oda boşaltılırken şok içinde bakakalıyorum.

"Biz kapıyı koruruz," diyor korumalardan biri dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce, dizlerimin bağını çözen bir kesinlikte.

"Vay be," diyor Sierra, Abigail'in makyaj sandalyesine otururken. Etrafında dönüyor ve sırıtıyor. "Bu kadar kolay gideceklerini düşünmemiştim."

Sert ifadesi artık yok ve bana her zaman olduğu gibi nezaket ve şefkatle gülümsüyor. Raven Sierra'ya açıkça uyarı anlamına gelen bir bakış fırlatıyor ama alıştığım o tatlı gülümsemesi geri geldi ve bana bakarken gözleri parıldıyor. "Bunun için üzgünüm ama mahremiyet bizim için çok önemli. Yakında bunun değerini anlayacaksın." Ses tonu nazik ve anlayışlı ama kararlı. Elindeki giysi çantasının fermuarını açmadan önce, "Elbisene gelince," diyor.

Hayalimdeki elbiseyi yavaşça ortaya çıkarırken dudaklarımdan yumuşak bir nefes kaçıyor, inançsızlık beni suskun bırakıyor. Raven tepkimi anladığında kıkırdıyor, gözlerinde bilmiş bir bakış var. Nasıl bilebilirdi ki? Hiç denemek istememiştim bile.

"Giymeniz gereken elbisede bir sorun vardı, bu yüzden onun yerine bu elbiseyi sizin için değiştirdim. Umarım sorun olmaz?"

"Evet," diyorum hemen, gözlerim onunkilere kayıyor. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğinin farkında mı? Bu iyi bir alamet gibi geliyor ve bana tutunacak küçük bir umut veriyor. "Sizin elbiselerinizden birini giyiyor olmak benim için bir onur."

Sierra ayağa fırlıyor, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede kırılgan. "Senin için de uygunsa, giyinmene yardım etmek isteriz," diye mırıldandıktan sonra bana tatlı ama biraz tereddütlü bir gülümseme attı. "Hawaii'den sonra birlikte fazla vakit geçiremediğimiz için sana ulaşmak istedim ama Dion düğüne kadar senden uzak durmamızı söyledi. Garip bir nedenden ötürü seni korkutup kaçıracağımıza inanıyordu." Raven'a kuşkulu bir bakış fırlatıyor. "Biz!" diye ekliyor. "Sanki biz tam bir zevk değilmişiz gibi!"

Kahkahalarımı bastırıyorum, ruh halim anında düzeliyor. Sierra'da beni çok rahatlatan bir şey var. Hawaii'deyken de bana karşı çok tatlıydı ama o zamanlar Dion'la aramız pek iyi değildi ve ben de bu yüzden ondan olabildiğince uzak durmuştum. Şimdi pişmanım ve umarım bana ulaşma çabalarına karşılık vermek için çok geç değildir.

Sierra bana sırıtıyor ve çantasına uzanıyor. "Aklıma gelmişken, Dion bunu sana vermemi istedi."

Bana bir zarf uzatıyor ve bir an için zarfa bakıyorum, ani bir sinir krizi geçiriyorum. El yazısıyla yazılmış bir notu çıkarırken parmaklarım titriyor, gözlerim açılıyor.

Faye,

Bugün geri saymayı bıraktığım gün. Bunun yerine, nimetlerimi saymaya başlayacağım, çünkü sizinle geçireceğim her günün böyle olmasını umuyorum. Biliyorum, her birimizin istediği bu değildi, ama şu andan itibaren birlikte olacağız. Şu andan itibaren, gerçekten seninim. İyi geceler.

- D. W.

Tekrar tekrar okudum, kalbim küt küt atıyordu. *Seninkini*. Artık ona ait olduğumu söylemiyor, sanki satın aldığı bir mülk parçasıymışım gibi. Bana artık *benim* olduğunu söylüyor ve bu beni çok etkiliyor. Acaba bir parçası bugün duymaya ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu biliyor muydu?

Kafamı kaldırdığımda Sierra ve Raven'ın birbirlerine baktıklarını görüyorum, ikisi de sırıtıyor. Yanaklarım anında ısınıyor ve bakışlarımı indiriyorum. Bu kartı bana vermeden önce okudular mı? Bana gönderilen her şeyin babam tarafından okunmasına alışkınım ama nedense bu küçük kartı kendime saklamak istiyorum. Sadece bu seferlik.

"Hazır mısın?" Raven soruyor, sesi sabırlı ve nazik, sanki gerçekten ihtiyacım olduğu kadar bekleyecekmiş gibi. Gözlerimde yaşlar birikiyor, kontrol edemediğim ani bir duygu nöbeti beni suskunlaştırıyor. Sabahtan beri bu bana katılmam gereken başka bir etkinlik, oynamam gereken başka bir rol gibi geliyordu - ama şu anda Sierra ve Raven yanımdayken birden kendimi *gelin gibi hissettim*.

Gerginlik, düşüncelerimin sürekli Dion'un sözlerine dönmesi ve yüzlerindeki gülümseme... Bu anın ne olduğundan emin değilim ama kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar özel hissediyorum. Çok iyi tanımadığım bu iki kadının yanında kendimi üvey annem ve kız kardeşlerimin yanında hissettiğimden daha rahat hissediyorum.

"Evet," diye cevap verdim. "Ben hazırım."

Raven başını sallayıp gelinliğimi kaldırıyor ve bunun benim için ne kadar gerçeküstü olduğunun farkında olup olmadığını merak ediyorum. Kendisi dünyanın en ünlü model ve tasarımcılarından biri ve burada giyinmeme bizzat yardım ediyor. Yakında baldızım olacağını biliyorum ama bana bu kadar nazik davranmasını beklemiyordum. Daha önce beni birkaç dakikalığına korkutmuştu ama çoğu zaman düşündüğüm gibi biri değil. Acaba bu bir Windsor özelliği mi?

"Çok güzel görünüyorsun Faye," diyor aynanın önünde arkamda durup sırtımdaki düğmelerle uğraşırken. "Bu elbise gerçekten senin için yapılmış."

Raven geri adım atıyor ve elini Sierra'nın omzuna doluyor, gözleri memnuniyetle üzerimde geziniyor. "Bugün Dion'la evleniyor olabilirsin Faye, ama yepyeni bir aile de kazanıyorsun. Windsor olmak zaman zaman bunaltıcı olabilir ama asla yalnız olmayacaksın. Bir daha asla."

Boğazım düğümleniyor ve titrek bir nefes alıyorum. Bunun sadece söylenecek güzel bir şey olduğunu biliyorum ama sözleri beni çok etkiledi. Hiç *yalnız* olmadığım halde kendimi hep ne kadar *yalnız* hissettiğimi bilmiyor.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve babam hayatımda gördüğüm en nazik gülümsemeyle içeri giriyor. Gözlerinde öfke görmediğim için o kadar rahatladım ki ona neredeyse içtenlikle gülümsedim. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum.

Sierra bana "Bu bizim işaretimiz," diyor ve uzaklaşmadan önce bana nazik bir bakış fırlatıyor. Raven Sierra'yı takip ederek dışarı çıkıyor ve kapı arkasından kapandığı anda babamın gülümsemesi eriyip gidiyor.

"Bu elbise tam bir rezalet," diye çıkıştı. "Bir Windsor gelini için fazla basit. Daha evlenmedin bile ve şimdiden seninle alay ediyorlar. Raven Windsor gibi birinin düğünden günler önce, son provanda hiçbir sorun yokken elbiseni berbat etmiş olması mümkün değil. Bizi utandırmaya çalışıyorlar ve biz de bunu gülümseyerek karşılamaktan başka bir şey yapamıyoruz."

"Ben... Ben sanmıyorum -"

Bana doğru uzanıyor ve kolumu sıkıca kavrıyor. Korku içime hücum ediyor ve sessizliğe gömülüyorum. "Bundan sonra rahat edeceğini sanma ve o ikisinin senin iyiliğini düşündüğünü bir an bile aklından çıkarma. Dion'u kazanmak için çok çalışmalısın. Onun desteği olmadan bizi ezip geçerler. Abigail ve kızlardan gitmelerini istediklerinde yaygara koparmalıydın. Senin neyin var, seni omurgasız pislik? Orada öylece durup ailenin böyle utandırılmasını nasıl izleyebildin?" O

beni öne doğru çekiyor ve neredeyse topuklarımın üzerinde tökezliyorum. "Beni daha fazla utandırmadan düğünü atlatmaya çalış, yoksa Tanrı yardımcım olsun, hatalarının bedelini Chloe ve Linda'ya ödetirim."

Yirmi Beşinci Bölüm

DION

Faye tüm törenimiz boyunca gözlerimin içine bile bakmadı. Koridorda yürürken bile bakışlarını kaçırdı, sanki yeminlerimizi tamamlayabilmesinin tek yolu ayrışmakmış gibi. Koşullar göz önüne alındığında aramızın olabildiğince iyi olduğunu düşünüyordum ama belki de böyle hisseden tek kişi bendim.

Karı koca ilan edildikten sonra onu öpmek bile yanlış geldi - eğer dudaklarımın onunkilere değdiği o kısacık fırça öpücük olarak sayılabilirse. Keşke iki hafta önce evimizde yaptığı gibi bana doğru eğilseydi. Keşke o da beni öpseydi, böylece düğün törenimizin en azından bir kısmı gerçek hissi verseydi.

"İyi misin?" Bizden beklendiği gibi ağ oluşturarak odada ilerlerken mırıldanıyorum. Salon bağışlarımızı bekleyen politikacılar, Windsor Enterprises'ın yan kuruluşlarıyla çalışan iş ortakları ve bize ya da bugün burada bulunan diğerlerine yakınlaşmak isteyen sayısız tanıdıkla dolu. Bu mide bulandırıcı.

"Ben iyiyim," diyor Faye, sonunda başını kaldırıp bana bakarak. Yüzünde her zaman nefret ettiğim o kapalı ifade, kibar bir gülümseme var. Karım bana bir yabancıymışım, herhangi biri olabilirmişim gibi bakıyor. Dengeli ve sofistike duruşu için onu alkışlamam gerekirken, kendimi onu kışkırtmak isterken buluyorum. Benim için yanmasını istiyorum.

Elim beline dolanıyor ve onu kendime doğru çekiyorum, hareketlerim amaçladığımdan daha sert. Elimden geldiğince ona doğru eğilirken Faye nefes nefese kalıyor.

- Giydiği yüksek topuklu ayakkabılara rağmen kulağı benim için hala biraz ulaşılmaz. "Ciddiydim. Notta." Sesim yumuşak, sakin ve güven verici.

Gözlerimin içine bakıyor ve yüz ifadesi nihayet kırılıyor, tek bir umut ışığı parlıyor. Bu benim için yeterli değil.

"Sıfır gün," diye mırıldanıyorum ve o büyülenmiş bir şekilde bana bakıyor. Küçük, güzel dudaklarının aralanışını izliyorum ve sikim anında kıpırdıyor. "Bugün muhteşem görünüyorsun, Faye. Beni büyüledin, bunu biliyor musun?"

Yanakları çok güzel kızarıyor ve bu beni başka hiçbir şeyin heyecanlandırmadığı kadar heyecanlandırıyor. Bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

"Faye."

Tüm vücudu geriliyor ve bir anda, o çok nefret ettiğim porselen maske yerine oturuyor, tüm çabalarım boşa gidiyor. Faye kucağımdan iniyor ve omurgasını düzeltiyor, davetsiz misafirimize döndüğünde yüzünde kibar bir gülümseme var.

"Eric," diyor, sesi yumuşak. Onu dikkatle inceliyorum, nasıl hissettiğini anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor. Yanılmıyorsam, ayrıldıklarından beri onu ilk kez bugün görüyor ve gözlerinde bir acı pırıltısı olsa da, ifadesini tamamen rahat tutuyor.

"Neden buradasın?" diye sordum. "Baban davetliydi. *Sen davet* edilmedin."

Eric bana bakıyor, bakışları az önce Faye'in bakışlarında gördüğüm acıyla dolu. Bu beni kahrediyor - kendi düğün günümde kendimi bir yabancı gibi hissettiriyor.

"Babamın adına buradayım. O gelemedi." Başını kaldırıp Faye'e başını sallamadan önce derin bir nefes alarak yere bakıyor. "Ayrıca, bunu kendi gözlerimle görmeliydim."

"Eric," diye fısıldıyor karım, sesi özlemle dolu. İçimi parçalıyor, benimle alay ediyor. "Özür dilerim."

Başını sallıyor ve ona öyle bir sevgiyle gülümsüyor ki kendimi gerilirken buluyorum, tüm bedenim şiddetli bir tepki veriyor. "Olma, benim küçük perim."

Peri mi? Ona kendi lakabını takmış olmasından nefret ediyorum, ama daha da nefret ettiğim şey, o bu lakabı takmasaydı ona bu şekilde hitap etmeyi ne kadar çok isterdim. Peri. İsminin anlamı bu, içinde barındırdığı şey bu. Ona bu kadar yakışmasından nefret ediyorum.

"O benim *karım,*" diye çıkışıyorum, kolum beline dolanıyor. "Ona *Bayan Windsor* diyeceksin."

"Şimdilik," diyor bana, çaresizliği yerini meydan okumaya bırakıyor. "O *şimdilik* senin karın."

Faye'i daha yakına çekiyorum, sıkıca kavrıyorum. "Bu da ne demek oluyor Eric? *Benim olana göz dikmemen gerektiğini çok* iyi biliyorsun. Bu şartlar altında olabildiğince nazik davrandım ama bu artık sona erdi. Nezaketimi zayıflıkla karıştırma - sonuçlarına katlanamazsın."

Kendine güveni sarsılıyor ve gözleri Faye'e kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Babamın şirketi yıllardır Windsor ailesini temsil ediyor," diye hatırlatıyor bana, sesi yumuşak. "Evlilik sözleşmesini gördüm." Sonra Faye'e bakıyor, bakışları yalvarıyor. "Üç yıl," diye mırıldanıyor. "Bekleyebilirim, Faye. Senin için bekleyeceğim."

Gözlerindeki şoku, farkındalığı ve *umudu gördükçe içimi bir* korku kaplıyor. Bana sadece üç yıl bağlı k a l m a s ı gerektiği hiç aklına gelmiş miydi? Ondan sonra beni terk edebileceğini ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını?

En kötü kısmı mı? Eric'in bunu yaptığını görebiliyorum. Artık yasal olarak benimle evli kalmak zorunda olmadığı günü beklediğini görebiliyorum. Tıpkı benim düğünümüze kadar günleri saydığım gibi, o da bitene kadar günleri sayacak.

Katıksız bir öfke beni ele geçiriyor ve karımı daha sıkı kavrıyorum. "Beni doğurduktan sonra seni isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Soruyorum, ses tonum keskin. "Gecenin sonunda, bırak seninkini, kendi adını bile hatırlamayacak." Sonra Faye'e dönüyorum, içimi bir sahiplenme duygusu kaplıyor. Bu duygu o kadar güçlü ki onun dışında her şey kayboluyor. "Öyle değil mi, karıcığım?"

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları durmam için yalvarıyor. "Dion," diye fısıldıyor. Hayır. Onun adına merhamet dilediği düşüncesine dayanamıyorum. "Lütfen-" Eğilip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve sözünü kesiyorum. Dilim dudaklarının üzerinde gezinerek onu bana açılmaya zorluyor. Vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar onu kendime doğru çekerken boğazının arkasından yumuşak bir inilti kaçıyor. Onu yutuyorum, ona sahip ç ı k m a ihtiyacımın içinde kayboluyorum. Her zaman şaşmaz kontrolümle tanınmışımdır ama burada karım tarafından derinden sarsılmış bir şekilde duruyorum.

Uzaklaştığımda nefes nefese kalmıştı ve alnımı onunkine değdirdim. Benim mükemmel, *kusursuz* karım gözlerini kaçırmıyor ve bunun beni ne kadar memnun ettiğinin farkında bile değil. İstediği zaman çok iyi olabiliyor.

"Dion," diye fısıldıyor, sesi yumuşak, yenilmiş. Tam olarak tanımlayamadığım bir duygu beni sarıyor ve onu kollarımın arasına almak için eğiliyorum, onu gafil avlıyorum.

"Ciddiydim," diye mırıldanıyorum onu mekandan çıkarırken, saatler önce çıkarmam gerekiyordu. "Sana onu unutturacağım, Faye. Karımın bir başkasının peşinden koşmasına izin verirsem lanetlenirim."

Yirmi Altıncı Bölüm

DION

Onu evimizin eşiğinden geçirip doğruca yatak odamıza taşırken Faye kollarımda titriyor. "Seni uyarmıştım," diye mırıldanıyorum. "Sana onu unutmak için bugüne kadar vaktin olduğunu söylemiştim, peki neden hâlâ seni ona bakarken buldum, sanki onun yerinde olmak istermişsin gibi?"

Onu yatağımızın kenarına yerleştirdim ve önünde diz çöktüm. Gelinliği etrafını çok güzel sarıyor ve gözlerimi ondan ayırmak neredeyse imkânsız. "Hawaii'de sana ne demiştim?" Ayak bileğini tutarken sordum. Ayakkabılarını çıkarmak istiyordum ama bu gümüşi ışıltılı topuklu ayakkabılar ona çok yakışıyor ve birdenbire bunlardan başka bir şey giymeden nasıl görüneceğini bilmek istiyorum.

"Sen... sen bana, tek düşünebildiğim sen olana kadar onunla ilgili her anıyı içimden söküp atacağını söylemiştin."

Bacağını kaldırıyorum ve tenini ortaya çıkarırken ipeksi gelinliğinin yukarı kayışını izliyorum, ayak bileğini dudaklarıma getiriyorum. Onu usulca öpüyorum ve nefesi kesiliyor. "Sana başka ne demiştim?"

"Bana adını tekrar tekrar haykırtırsın diye..."

Kalçasına kadar yumuşak öpücükler konduruyorum ve bacaklarını açıp onu daha fazla ortaya çıkarırken nefesi kesiliyor. Giydiği mavi dantel külotu görünce bir iniltiyi bastırıyorum, hepsi benim için. "Ve sonra?" Bacağını omzumun üzerinden kaldırırken soruyorum. Dengesini kaybediyor ve arkasına uzanıp kendini yatağımıza dayıyor. "Sana daha sonra ne yaptıracağımı söylemiştim?"

Gözlerinin içine bakıyorum, dudaklarım kalçasının iç kısmına bastırılmış, amına sadece birkaç santim mesafede. Sert nefes alıyor, parmakları beyaz çarşaflarımızın etrafında kıvrılıyor. "Beni daha fazlası için yalvartacağını söylemiştin."

Sırıtarak daha da eğilip kalçasının tepesine, iç çamaşırının hemen kenarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sarı," diye fısıldıyorum. "Hoşuna gitmeyen bir şey yaptığımda bana *sarı de,* tamamen durmamı istiyorsan *kırmızı de."* Ona bakıyorum, yüzümde ciddi bir ifade var. "Seni isteğin dışında almayacağımı söylediğimde ciddiydim, Faye. Söyle, ben de hemen şimdi çekip gideyim. Öfkemi duşta sikimden çıkaracağım ve seni kendi haline bırakacağım. Saçının tek bir teline bile dokunmayacağım. Anladın mı?"

Tereddütle başını sallıyor, sanki benden ne anlam çıkaracağından emin değilmiş gibi çelişkili bir ifadesi var. Biraz daha eğiliyorum, dudaklarım örtülü amına değiyor ve kalçalarını hafifçe yukarı kaldırarak içime doğru itiyor. Kumaşı usulca öperken bir sırıtışı bastırıyorum, onun tadına bakmak için çaresizim. "Anladığını söylediğini duymaya ihtiyacım var, Faye. Herhangi bir noktada rızanı geri çekebileceğinin farkında olduğunu bilmem gerekiyor."

Gözlerinin içine bakıyorum ve gözlerinde gördüğüm temkinli güven nefesimi kesiyor. "Anlıyorum," diye fısıldıyor.

Bir süre onu izliyorum, göğsünün yükselip alçalmasını, gelinliğinin yakasının göğüslerini mükemmel bir şekilde sergilemesini gözümün önüne getiriyorum. *Büyüleyici*. "O zaman söyle bana, sevgili karıcığım. O gün sahilde sana söylediğim son şey neydi?"

Bir an dudağını ısırıyor ve sikim seğiriyor. Ona o kadar umutsuzca ihtiyacım var ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile. Eğiliyorum ve burnumu amının üzerinde gezdirirken gözlerimin zevkle kapanmasına izin veriyorum.

"Beni o kadar iyi becereceğini söylemiştin ki başka kimseyi istemeyecektim."

Bacağını tekrar yere indiriyorum ve elimi boynunun arkasına dolayarak ona uzanıyorum. "Seni en son ne zaman bu pozisyona getirdiğimi hatırlıyor musun?" Lacara'daydı ve bacaklarını tıpkı bu gece yaptığım gibi açmıştım. "O zaman sana ne yapmak istediğim hakkında hiçbir fikrin yok, ama öğrenmek üzeresin."

Hissettiğim aciliyete rağmen yüzünü nazikçe okşuyorum. Onu benim yapma ihtiyacım neredeyse doyumsuz ve onunla geçireceğim bir gecenin yeterli olmayacağını şimdiden biliyorum. Başparmağım dudaklarının üzerinde geziniyor ve nefesi kesiliyor.

"Benim," diye fısıldıyorum eğilirken. O küçük tatlı ağzını tamamen yakalamadan önce dudaklarım bir, iki kez onunkilerin üzerinde geziniyor. Beni anında öptüğünde inliyorum, omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Bir daha asla

Faye'i öpmekten yoruldum - bu her şeyi tüketen bir deneyim, vücudunun benimkinin içinde erimesi, o küçük pantolonlarının ve inlemelerinin sesi ve lanet olsun, en iyisi, beni çok hevesli bir şekilde öpmesi.

Alnımı onunkine değdirdiğimde neredeyse delirmek üzereyim, sikim tek bir öpücükle zonkluyor. "Bir keresinde seni geçmişin için asla cezalandırmayacağımı söylemiştim ama meğer düşündüğümden çok daha aşağılık biriymişim. Bunun peşini bırakamam, Faye. Yapamam amına koyayım."

Tüm vücudu geriliyor ve ben biraz uzaklaştığımda bana gözlerini dikmiş baktığını, bana olan inancının sarsıldığını görüyorum. "Lacara'da yaptıkların için seni bir kez parmaklarımla cezalandıracağım," diye mırıldanıyorum ve gözlerinde şehvet titreşirken dudaklarından şaşkın bir nefes kaçıyor. "Bir kez sahilde ona söylediklerin için ağzımla, bir kez de ona bakış şeklin için sikimle. Sıranı seç. Önce ne istiyorsun?"

Dudakları şokla ayrılıyor ve bu ne lanet bir manzara. Onu yatağımda o güzel beyaz gelinliğin içinde görmek ve gözlerindeki o lanet bakış. Gerçeküstü. Sanki en çılgın fantezilerimden çıkıp gelmiş gibi.

"Seç," diyorum.

Tereddüt ediyor ve tam onun yerine seçim yapmak zorunda kalacağımdan emin olduğum anda güzel dudaklarını aralıyor. "Parmaklar," diye fısıldıyor, gözlerini kaçırarak.

Karıma sırıtıyorum. "Ne kadar büyülendiğimi tahmin bile edemezsin," diye fısıldıyorum. "Ne kadar güzelsin."

Eğilip onu tekrar öpüyorum, bir parmağımı amının üzerinde gezdirdiğimde ağzımın içinde inlemesinin tadını çıkarıyorum. Dudaklarını ısırıyorum, kumaşı kenara iterken dolgun alt dudağını dişlerimin arasında yuvarlıyorum.

Onu benim için çoktan ıslanmış bulduğumda ağzımı onunkinden ayırıyorum, nefesim kesiliyor. "Görmem gerek," diye fısıldıyorum. "Benim için ilk kez boşalmanı zihnime kazımam gerek. Her inleyişini, her ifadeni, her hareketini. Hepsini, Faye."

Ellerim külotunun kenarlarına dolanıyor ve yavaşça aşağı doğru çekiyorum. İki elini de omuzlarıma koyuyor ve kalçalarını benim için kaldırıyor ve eğer bu en seksi şey değilse lanet olsun. Açık mavi kumaş kalçalarından aşağı inip mükemmel pürüzsüzlükteki amını ortaya çıkarırken kalbim deli gibi çarpıyor.

Parmaklarım tekrar yukarı çıkarken gözlerinin içine bakıyorum ve parmaklarım ilk kez çıplak amına hafifçe değdiğinde dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. Elleri omuzlarımda sıkılaşıyor ve nefes alış verişi hızla soluk soluğa dönüyor.

Orta parmağımı ıslak kıvrımlarında gezdirirken büyüleniyorum. "Çok mükemmelsin," diye fısıldıyorum klitorisinin etrafında dönerken. Zaten benim için mükemmel bir şekilde kabarmış, ilgimi istiyor. Hoşuna giden bir ritme girerken karımı dikkatle izliyorum.

"Dion," diye fısıldıyor, ses tonu arzusunu yansıtıyor.

Duraklıyorum, sikim sarsılıyor. "Tekrar," diyorum. "Adımı tekrar söyle." "*Dion*," diye nefes alıyor ve bir parmağımı içine sokuyorum.

"Siktir, çok darmışsın bebeğim." Sikimi bu şekilde almasının imkânı yok, ama yine de dünya kadar zamanım var. Benim için hazır olana kadar onu yavaşça gevşeteceğim.

Bir parmak daha ekliyorum ve sanki çok fazlaymış gibi biraz kıvranıyor. "Çok iyi gidiyorsun meleğim," diye mırıldanıyorum parmaklarımı içinde döndürüp G noktasına bastırırken. Parmaklarım onun içinde bu şekilde pompalıyor, onu yavaşça kızdırıyor ve amının onları emme şekli gerçek dışı.

Benim için inliyor ve ben de boştaki elim ona katılırken sırıtıyorum, başparmağım klitorisinin etrafında daireler çiziyor. Bu, onunla ilgili kurduğum tüm fantezilerden daha iyi. Siktir, bu çok daha iyi.

Faye'in elleri saçlarımda geziniyor, tırnakları ne yapacağını bilmiyormuş gibi kafa derimi kazıyor ve ben hızımı artırırken gülümsüyorum, onun kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. Mükemmel karımın çözülüşünü izlemekten daha çok istediğim bir şey yok.

Elimi sürmeye başladığında onu dikkatle inceliyorum, hareketleri çılgınca bir hal alıyor, her türlü utanç duygusu yerini katıksız şehvete bırakıyor. Ne zaman daha güzel olamayacağını düşünsem, gidip yanıldığımı kanıtlıyor.

"Yapamam," diye inliyor, sesi kırılıyor. "Bu çok fazla, Dion. *Lütfen.*"

Hızımı daha da artırıyorum, dokunuşum klitorisinde sertleşiyor. "Yapabilirsin," diye söz veriyorum ona. "Benim için boşalabilirsin ve *boşalacaksın*, aşkım."

Gözlerimin içine eşit oranda korku ve güvenle bakıyor, sanki onda uyandırdığım duygular onu dehşete düşürüyor ama yine de onu taşıyacağıma güveniyor. "Benim için gel bebeğim," diye fısıldıyorum, klitorisine sertçe vurarak. "Teslim ol."

Ve öyle de oluyor. Boğazından bir inilti geçerken dudakları aralanıyor, gözleri zevkle kapanıyor. Amcığı parmaklarıma kenetleniyor, inanılmaz derecede sıkılaşıyor ve ben de zevk onu ele geçirirken huşu içinde onu izliyorum.

Daha önce ona bağımlı olduğumu sanıyordum ama bir kez daha yanılmışım. Bu heyecanı hiçbir şey yenemez. Yemin ederim sadece onu

gördüğümde bile boşalabilirdim.

Gözlerini açıyor ve tam olarak ne olduğunu anladığı anı görüyorum. Gözlerinde bir parça utanç titreşiyor, ama ben buna izin vermiyorum. "Bu bir taneydi," diye mırıldanıyorum, eğilip kalçasını öpüyorum. "Bana iki tane daha borçlusun."

Hassas amcığını kucaklarken parmaklarımı içine gömülü tutuyorum, sonunda onun tadına bakıyorum. Beklediğim gibi çok lezzetliydi.

"Oh Tanrım," diye inliyor. "Dayanamıyorum. Yapamam, Dion. Gerçekten yapamam.

Lütfen... lütfen dur. Bir molaya ihtiyacım var."

Dilimi yavaşça klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, gözlerim onunkilere kayıyor. O da benim hissettiğim kadar delirmiş görünüyor ve bu görülmeye değer bir manzara. "Yapman gereken şey," diye fısıldıyorum amına karşı. "Bana bir tane daha ver."

Klitorisi o kadar şişmiş ve hassas ki, dilim bile ona fazla geliyor, ama yakın olduğunu söyleyebilirim. "Sarı ya da kırmızı, bebeğim," diye hatırlatıyorum ona. "Bu onlardan biri mi? Cevap vermeden önce dikkatlice düşün."

Saçlarımı tutuşu sıkılaşıyor ve sonra başını sallıyor. İçimden yoğun bir zevk akıyor ve bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırırken ona gülümsüyorum. Yatağımıza geri düşüyor ve ben kıkırdamadan edemiyorum. "Bana bir tane daha vereceksin, değil mi?"

Kalçalarını havaya kaldırırken, "Cevap ver bana," diyorum. "Benim için iyi olacağını söyle." Onu bu şekilde tutuyorum, ellerim kalçalarında ve kalçaları omuzlarımda. Bana sunduğu görüntü o kadar gerçek dışı ki, cevabımı beklerken kalçasının iç kısmını yavaşça öperken büyük bir zevkle iç çekiyorum.

"Evet," diye inliyor. "*Evet*. İyi olacağım, Dion. Yemin ederim."

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum dilimle klitorisinin etrafında dönmeden önce, hareketlerim artık öncekinden daha yavaş. Beklediğimden daha hassas ve onu aşırı uyarma riskini almak istemiyorum. Henüz değil.

Klitorisini nazikçe emiyorum ve o da beni daha da yaklaştırmak için bacaklarını boynuma doluyor. Benim mükemmel, mükemmel karım. Ona istediğini veriyorum, nefes alış verişi düzensizleşene ve yumuşak iniltiler yatak odamızı doldurana kadar dilim alay ediyor, alıştırıyor. "Dion," diye yalvarıyor ve ben teslim oluyorum, klitorisini sertçe emerek onu uçurumun kenarına gönderiyorum.

Dilimin üzerine boşalıyor ve bu şimdiye kadar yaşadığım en seksi şey değilse ne olayım. Bacaklarındaki tüm gücü kaybediyor ve ben onu yavaşça yatağımıza indiriyorum, ağzımı henüz ondan ayırmayı reddediyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Sen mükemmelsin,

Faye." En çılgın hayallerim bile onun gerçekliğiyle baş edemiyor.

Ayağa kalkmadan önce amına son bir öpücük konduruyorum, papyonumu çıkarırken onun üzerinde yükseliyorum. Yeleğimi çıkarıp yere bırakırken ona "Bu iki," diyorum. İndirdiği kirpiklerinin arasından beni izliyor, gelinliği beline dolanmış ve uzun saçları yatağımızın üzerine yayılmış. Ne kadar seksi göründüğünün farkında bile değil, değil mi?

Faye'in gözleri her hareketimi takip ediyor ve gömleğim açıldığında dudaklarından yumuşak bir nefes kaçarken sırıtıyorum. "Karın kaslarımı ilk kez görüyormuşsun gibi davranıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Sanki daha birkaç ay önce onlara şampanya masajı yapmamışsın gibi."

Gömleğim düşüyor ve elim pantolonumun kemerinde duraklıyorum. "Buraya gel," diyorum, sesim sert. "Fantezilerimi gerçeğe dönüştür, Faye. Soy beni."

Yirmi Yedinci Bölüm

FAYE

Dion'un yatağında otururken kalbim deli gibi çarpıyor, gelinliğim üzerimin çoğunu örtüyor. Hiç bu kadar kontrolden çıkmış, bu kadar doygun hissetmemiştim. Bana dokunma şekli tamamen beklenmedikti. Küçük bir parçam hâlâ bana karşı sabırsız davranacağından ve istemeden de olsa beni inciteceğinden emindi. Daha fazla yanılmış olamazdım.

Dion elini bana uzatıyor, ben de tereddütle avucumu onunkinin üstüne koyuyorum. Ortak ellerimizi pantolonundaki şişkinliğin üzerine bastırırken sırıtıyor ve kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Bunu Hawaii'de de yapmıştı ve o zaman da aynı şekilde telaşlanmıştım.

"Hadi," diye ısrar ediyor. "Çıkar şunu."

Gözlerinin içine bakıyorum, bedenim hâlâ arzuyla uğulduyor. Pantolonunun fermuarını açtığımda neredeyse sersemlemiş gibiyim, sanki varlığından bile haberdar olmadığım bir parçam beni ele geçiriyor. Siyah boxer şortunu ortaya çıkardığımda Dion inliyor, yüzüm kumaşa o kadar yakın ki hafifçe eğildiğimde sertliği dudaklarıma değiyor.

Onun bana kaybettirdiği gibi benim de ona kaybettirmem mümkün mü? Eğer onu ağzıma alırsam, benim için olduğu kadar onun için de iyi hissedecek miyim?

"Orada durma," diyor, sesi sert.

Parmaklarımı boxer şortunun bel bandına geçirirken dudağımı ısırıyorum, ereksiyonu omurgamdan aşağıya doğru bir miktar korku yayıyor

Yaylar serbest. Tamamen masum değilim - bu gece ne bekleyeceğimi bilecek kadar porno izledim, yine de bir şekilde bunu tahmin etmemiştim. Onu Hawaii'de hissetmiştim ama görmek hissetmekle aynı şey değil, açıkçası.

İstemsizce inliyorum, içime nasıl sığabileceğinden emin değilim. Bir an için ona bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemeyi düşünüyorum ama artık bu konuyu açmak için çok geç olduğunu hissediyorum.

Dion yüz ifademi görünce kıkırdıyor, ben de utanarak hemen başımı çeviriyorum. Beni kendimden çok farklı davranmaya zorluyor ve bu garip bir şekilde özgürleştirici olsa da aynı zamanda beni şaşırtıyor. Bana dokunduğunda sanki kendimi tanıyamıyorum. O bunu bilmiyor ama *ceza* kelimesinin üzerimdeki etkisini tek başına yok etti.

"Sıra sende," diye mırıldanıyor. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun aşkım, ama seni ilk becerdiğimde aramızda hiçbir şey olmasını istemiyorum."

Dudağımı ısırdım, utanç aniden üzerime çöktü. Vücudumun bir kısmını kapalı tutmak bana kendimi bir şekilde korunmuş hissettirdi. Başka birinin önünde hiç çıplak kalmamıştım ve bu kadar samimi bir şeye hazır olduğumdan emin değilim. Şimdiye kadar yaptıklarımızı düşününce tuhaf geliyor ama bana bakıp beni eksik bulmasından korkuyorum. Bu elbise beni inanılmaz gösteriyor ve hissettiriyor, onsuz sadece... *ben* olacağım.

"Işıkları kapatabilir miyiz?" Sesim titreyerek soruyorum. Yere bakıyorum, güvensizlik Dion'un yarattığı puslu şehveti alıp götürüyor.

"Kesinlikle olmaz," diye fısıldıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Tökezleyip ona çarpıyorum, çıplak vücudu gelinliğime baskı yapıyor. Dion kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor, gözleri yüzümde geziniyor, sonunda cesaretimi toplayıp ona bakana kadar. "Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum bebeğim. Vücudunun her santimetresinin tadını çıkarmak ve yaptığın her ifadeye tanık olmak istiyorum. Seni ilk kez karanlıkta almayacağım, Faye. Bu gece benim için iki kez geldin, ama şimdi utanıyor musun?"

Gözlerimi kaçırıyorum, ani kırılganlığımı açıklayamıyorum. O haklı, elbette. Daha birkaç dakika önce utanmadan onun adını sayıklıyordum ama bu kadar basit bir şey bile kendimi güvensiz hissetmeme neden oldu.

Dion etrafımda dolanıyor ve elbisemin düğmelerini çözmeye başlıyor, dokunuşu bütün gece olduğu gibi sabırlı. Beni balo salonundan çıkardığında endişeli ve kaygılıydım ama her hareketi sert sözleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Onun ceza sandığı şey tam da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şeydi.

Elbisem çözülüyor ve vücudumu ortaya çıkaracak şekilde düşmesine izin veriyor. "Lanet olsun," diye fısıldıyor, bakışları göğsüme yapışmış. "Mükemmel olmayan bir yanın var mı?"

Sözleri karşısında midem bulanmasına rağmen elimde olmadan geriliyor ve kollarımı kavuşturuyorum. Dion'un ifadesi bir anlığına kararıyor ama beni durdurmuyor. Bunun yerine sırıtıyor ve eğilip beni tek bir yumuşak hareketle kollarının arasına alıyor.

"*Dion*," diye fısıldıyorum, yatağımızın etrafında yürürken yüzümü boynuna gömüyorum, kollarım boynuna dolanıyor. Bir an için saklanmak için ona sarılmayı düşünüyorum ama beni yatırıp vücudumu kendi vücuduyla örttüğünde buna o l a n ihtiyacımı ortadan kaldırıyor.

Bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor, hâlâ zonklayan ateşime bastırıyor, ön kolları başımın iki yanında.

"Bir tane daha," diye mırıldanıyor, gözleri benimkilerde. "Bana bir tane daha verebilir misin bebeğim?"

Bana bakışında beni ondan saklanamaz ve saklanmak istemez hale getiren bir şey var. O kadar büyülenmiş görünüyor ki, sanki ben gerçekten onun söylediği kadar mükemmelmişim gibi.

"Dion," diye fısıldıyorum, titrek bir nefes alarak kollarımı boynuna doluyorum. "Ben... Ben gerçekten korkuyorum."

"Neden?" diye soruyor, sesi yumuşak, dikkati dağılmış. Dudakları boynuma düşüyor ve beni uçaktakiyle aynı noktadan öpüyor, boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Kıkırdıyor ve beni tekrar öpüyor, tüm düşüncelerimi, endişelerimi çalıyor. "Bunun hayalini kuruyordum," diye fısıldıyor köprücük kemiğime doğru öpücükler kondururken. "Vücudunu keşfetmek için bir ömrüm var ama şu anda her santimini ezberlemek istiyorum."

Dilini yavaşça meme ucumun üzerinde g e z d i r m e d e n önce boğazının arkasından muhtaç bir ses çıkarıyor ve sertleşene kadar etrafında dönüyor. Altında kıvranıyorum, içimde taze bir arzu dalgası kabarıyor. "Evet," diye inliyor. "Hoşuna gidiyor, değil mi?" Diğer göğsüme geçiyor ve tekrar yapıyor. "Tabii ki seviyorsun. Sen çok mükemmelsin... benim iyi kızım, *karım*."

Boştaki eli uyluğuma doğru kayıyor ve bacağımı yeniden konumlandırıyor. İçgüdüsel olarak onunla birlikte hareket ediyorum ve onun rehberliğini takip ederek bacağımı kalçasına sarıyorum. Dion biraz uzaklaşıp bana bakıyor, bakışları arzuyla bulanık. "Bebeğim," diye yalvarıyor. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

Tekrar yukarı doğru hareket ediyor ve ereksiyonunun bana doğru kayma şekli dudaklarımdan bir inilti daha çıkarıyor. Tekrar yapıyor ve sanki onu büyülüyormuşum gibi dikkatle beni izliyor. "*Dion*." Ses tonumun uyarıcı mı yoksa yalvarıcı mı olduğundan emin değilim ama benimle tekrar dalga geçerken gülümseme şekli bana bunu ikincisi olarak anladığını söylüyor.

"Sikimin klitorisine doğru kayması hoşuna gidiyor, değil mi? Bana bunun gibi bir tane daha verebilir misin, Faye? Sadece bir tane daha, meleğim."

Ucu bana doğru kayarken nefesi hızla düzensizleşiyor, çekilmeden önce bir parça içeri itiyor, tekrarlanan his çıldırtıcı. "Evet," diye inliyorum, içimde bir kez daha tanıdık bir his oluşuyor. Kırılma noktamda olduğumdan, bir daha boşalamayacağımdan emindim ama yine de kontrolümü hızla kaybettiğimi hissediyorum. Ellerim Dion'un saçlarına dolanıyor ve hareketleri daha çılgınca hale geldikçe sıkıca kavrıyorum, her hareketinde biraz daha derine iterken kendi kontrolü kayıyor, beni acı verici ama tatmin edici bir şekilde geriyor.

"Lütfen," diye inliyorum. "*Evet*."

Bana gülümsüyor, tamamen büyülenmiş görünüyor ve ben onun için yeniden paramparça olurken inanılmaz derecede memnun, iç kaslarım horozunun ucu etrafında neredeyse acı verici bir şekilde sıkılaşıyor, zevk dalgaları beni yıkıyor. "İşte benim kızım," diye övüyor. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi? Benim için çok iyisin. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Ben de ona gülümsüyorum, midem bulanıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bana sanki harika bir şey başarmışım, onu gururlandırmışım gibi bakıyor ve bu benim tutkumu artırıyor.

Nazikçe alnımdan öpüyor, dokunuşu o kadar hassas ki kalbime yeni bir acı veriyor. Onu böyle gururlandırmaya devam etmek istiyorum. Gözlerindeki o bakışı kaybetmesini istemiyorum.

Dion kollarının üzerinde doğruluyor, bakışları araştırıyor. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var, Faye, *tamamen.*"

Başımı sallıyorum ve o da yavaşça içime biraz daha batarak boğazımdan acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Çok mu fazla?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve saçlarını sıkıca kavrıyorum. "Dion, ben... benim de sana ihtiyacım var. Seni istiyorum. Hepinizi istiyorum."

İnliyor ve gözleri şehvetle parlıyor. "*Siktir,*" diye inliyor, içime biraz daha girmeden önce.

"Acıyor," diye fısıldıyorum, omurgamdan aşağı bir korku akıyor. Daha önce beni çok iyi hissettirmişti ama bu... beni esnetme şekli acıtıyor.

"Çok ıslaksın, sevgilim," diye mırıldanıyor. "Bunu yapabilirsin. Her şeyimi alabilirsin, Faye. Ağırdan alacağız."

Başımı sallıyorum ve o da çenesini kilitliyor, içime daha fazla girerken gözleri benimkilerde. "Çok iyi gidiyorsun. Çok mükemmel hissediyorsun, Faye. Biraz daha alabilir misin?"

Başımı salladım. "Yapamam." Sesim kesiliyor ve başka tarafa bakıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama elimde değil.

Dion bana güven verici bir şekilde gülümsüyor ve eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Dünya kadar zamanım var, Faye. Yavaş gidebiliriz." Beni yavaşça öpüyor ve kalçalarını geri çekerek içimden neredeyse sonuna kadar çıkıyor, sonra yavaşça tekrar içeri itiyor, hareketleri sığ ve yavaş.

Tırnaklarım kafa derisini sıyırıyor ve eskisinden biraz daha derine itmeden önce ağzımın içinde inliyor. "Tamam mı?" diye fısıldıyor dudaklarıma karşı. Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor. "Ne kadar iyi bir kızsın. Sikimi çok iyi alıyorsun bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Bedenim yavaşça uyum sağlıyor ve onun hareketleri midemde yanan ateşi yeniden alevlendiriyor. Belli bir şekilde hareket ettiğinde yumuşakça inliyorum ve içime tamamen girmeden önce titreyerek nefes alıyor. İnleme şekli, yakıcı acıya rağmen vücudumda farklı türde bir arzunun dolaşmasına neden oluyor. Onun altında yatarken kendimi güçlü hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim ama bana yaptığı tam olarak bu. "Çok iyi," diye fısıldıyor, sesi yarı sayıklıyor gibi geliyor. "Bu beni ayakta tutan fantezilerden daha iyi bebeğim. Çok daha iyi."

Gülümsüyorum ve nazikçe yanağını okşuyorum, bana bütün gece gösterdiği şefkatin aynısını ona gösteriyorum. Dudaklarımı onunkilere değdirirken dokunuşum tereddütlü ve o beni yavaşça, nazikçe öperek devralıyor.

Bacaklarımı kalçalarına tamamen doladığımda Dion dudaklarıma doğru inliyor ve hareket etmeye başlıyor, ilk başta yavaşça, öpücükleri kadar nazik itişleriyle.

"Karımın amı çok mükemmel," diye fısıldıyor dudaklarıma ve göğsümde bir şey çiçek açıyor - tam olarak adlandıramadığım karanlık ve sahiplenici bir şey. Tek bildiğim, bu yeni parçamın onun sözleri karşısında memnuniyetle mırıldandığı. "Sen benim için yaratılmışsın, Faye."

Bana bakmak için biraz geri çekiliyor ve yavaşça içime geri itmeden önce neredeyse sonuna kadar çekiyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Beni dikkatle izliyor, sanki bana zaten çok şey vermişken benim zevkim onunkinden çok daha önemliymiş gibi.

"Hâlâ acıyor mu bebeğim?"

Başımı sallıyorum, hareketleri biraz daha sertleştikçe midemde ısı birikiyor, itişleri daha sert ve daha derin. "Siktir," diye inliyor kalçalarımı biraz kaldırıp onunla daha iyi hareket etmeye çalıştığımda. "Evet, böyle," diye inliyor, beni daha hızlı, daha sert alıyor. "İşte benim kızım," diye inliyor. "Şu sikimi alışına bak, Faye. Sen benim için çok iyi bir kızsın, çok iyi, çok mükemmel."

Hareketleri daha çılgınca hale geliyor ve hisler lezzetli bir şeye dönüşürken inliyorum. Parmaklarını ya da dilini kullandığı zamanki gibi değil ama *iyi hissettiriyor*. "Dion," diye inliyorum ve o da çenesini sıkıyor.

"Adımı böyle söylemene dayanamıyorum meleğim. Beni çok zayıf düşürüyorsun."

Dudağımı ısırıyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum. "Mükemmel amını beyaza boyayacağım, Faye," diyor, beni hızlı, sert vuruşlarla alırken hareketleri neredeyse acı verici hale geliyor, kontrolü kayıyor. *Benim yüzümden* o buz gibi kontrolünü kaybetmesini izlemenin garip bir şekilde güçlendirici bir yanı var.

"Siktir, *Faye,*" diye inliyor, içime derinlemesine boşalırken dudaklarında adım, saf zevk ifadesini ele geçirirken gözleri kapanıyor. Alnı benimkine düşüyor ve üzerime yığılıyor, ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcı. "Mükemmel," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarımı buluyor. "Sen mükemmelsin amına koyayım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

DION

Ondan hafifçe uzaklaştığımda Faye inliyor, ancak anında tekrar uykuya dalıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum, kalbim yıllardır ilk kez bu kadar rahat. Kendimi hiç bu kadar doymuş, tatmin olmuş hissetmemiştim. Onunla birlikte olmak düşündüğüm her şeydi ve daha fazlasıydı.

Evliliğimiz istediğimiz gibi olmayabilirdi ama belki de kardeşlerim bir şeylerin peşindeydi. Onu yatağıma aldığımda aramızda mesafe kalmıyor. Zamanla, yatağımızın dışındaki mesafeleri de ortadan kaldırabilirim.

Dikkatlice yatağımızın kenarına ilerliyorum, ancak örtüleri kaldırdığımda donup kalıyorum, sabah ışığı çarşaflarımızdaki koyu lekeleri aydınlatıyor. Farkına varana kadar birkaç dakika geçti ve şok içinde karımın uyuyan formuna baktım. *Lanet olsun*. Nasıl fark edemedim? Onu kaç kez boşalttığımı düşünürsek, hissettiği acı normalin çok ötesindeydi. Ben tam bir aptalım.

Hemen durmalıydım, ama bunun yerine bencilce onu becermeye devam ettim ve farkında bile olmadan bekaretini aldım. Beni kaldırabileceğinden emin olana kadar parmaklarımı kullanarak onu yavaşça germeliydim, ama bunun yerine onun ilk deneyimini acı dolu bir deneyim haline getirdim.

Yatağımızdan çıkıp atılmış boxer'ıma uzanırken titriyorum, midem bulanıyor. Her şeyi berbat ettim ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yok. Mutfağa doğru yürürken şaşkınlık içindeyim, taze bir

Büyükannemin hizmetçi kılığındaki casusları sayesinde bir fincan kahve beni bekliyor.

Bir fincanın yarısını devirirken dalgınım, bunu telafi etmenin bir yolunu bulamıyorum. Ne bok yedim ben? Dün gece onu temizlemeli ve acı çekmediğinden emin olmalıydım ama bunun yerine bizi ters çevirdim, ikimiz de kendimizden geçerken aletim hala onun derinliklerine gömülüydü, kollarım ona sarılmıştı. Bana mükemmel gelmişti ama onun için rahatsızlığın ötesinde bir şey olmalıydı.

"Dion?"

Kafamı kaldırdığımda Faye'in kapıda durduğunu görüyorum, gömleğim vücudunu sarmış. Hayretler içinde ona bakıyorum, onun *karım* olduğunu zar zor idrak edebiliyorum.

"Ben... Özür dilerim... Ben sadece... Bavulumu açmadım ve gömleğin-"

"Gömleğim sana çok yakışmış," diye mırıldanıyorum. "Aslında, sanırım hepsini sana vermeliyim. Senin üzerinde benim üzerimde olduklarından çok daha iyi duruyorlar."

Gözleri bir parça açılıyor ve sonra gülüyor. Ona inanamayarak bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Büyüleyici.

Ona doğru yürüyorum ve yavaşça kollarıma alıyorum, bu onu ürkütüyor. Onu dikkatlice mutfağa taşıyor ve kollarımı iki yanına koyarak tezgahın üzerine yerleştiriyorum. "Affet beni, Faye," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Bilmiyordum."

Bakışlarını indiriyor ama ben yine de gözlerindeki suçluluk duygusunu fark ediyorum. "Bana kızgın mısın?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Deli mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum. "Neden kızgın olayım ki bebeğim? Eğer kızgınsam, bu sadece kendim içindir. Seni asla incitmek istemedim meleğim. Bilseydim daha dikkatli olurdum."

Kollarını kendi etrafında sarar ve yere bakar. "Belki de kızgınlık doğru kelime değil. Hayal kırıklığına mı uğradın, Dion? Olmadığımı biliyorum... Genelde birlikte fotoğraf çektirdiğin kadınlara hiç benzemiyorum. Hiç *tecrübem yok*. Bana yaptıkların... Senin de aynı şekilde hissetmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

"Faye," diye fısıldıyorum. "Lütfen bana bak."

Dediğimi yapıyor ve güzel mavilerinde umutsuzluğu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ona gülümsüyorum ve başımı hüzünle sallıyorum. "Bunu kibar bir şekilde söylememin gerçek bir yolu yok, ama dün gece senin içine gömüldüğüm kadar sert *boşalmamıştım.* Bu yaşadığım en iyi cinsel

şimdiye kadar yaşadığım deneyim. Eğer hiç deneyimim yokken bana bunu yapıyorsan, birbirimizin vücutlarını daha iyi tanıdığımızda gerçekten sikilmiş olacağım, değil mi?"

Gülümsemesini ısırarak geri çekmesini izliyorum ve elimde olmadan ona sırıtarak karşılık veriyorum. *Hoşlanmak* istediğim biri bile değildi, ama işte buradayım, yavaş yavaş ağına dolanıyorum. Onun hakkında öğrendiğim her küçük şey, savunmamdaki bir başka çip haline geliyor.

"Nasıl hissediyorsun?" Garip bir şekilde telaşlanmış hissederek soruyorum. "Hala... hala acıyor mu?"

Gözleri bir parça açılıyor ve yanakları pembeleşiyor. "Her şey biraz hassas," diye mırıldanıyor, gözlerimin içine bakamıyor. Çok sevimli bir kız. Bu ilkel ve yanlış bir şey, ama onun amını yalayan tek kişinin ben olduğumu bilmek beni yoğun bir zevkle dolduruyor. Benim. O gerçekten tamamen *benim*.

Onu Eric'le ilk gördüğüm anı düşündükçe memnuniyetim yavaşça buharlaşıyor ve parçalar bir araya geldikçe midem acıyla burkuluyor. "Lacara'da," diye mırıldanıyorum, sesim gergin. "Ona bekâretini vermeyi mi planlıyordun?"

Faye'in gözleri açılıyor, korku ve endişe gözlerinden okunuyor. Söylemeden bıraktığı şeyi fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. Eric'e vermek istediği şeyi aldım.

Bakışlarımı kaçırıyorum, şu anda ona bakamıyorum. "Anlıyorum," diye mırıldanıyorum, ondan çok kendime.

"Dion," diye inliyor, sesi kırılıyor. "I..."

Ona sırtımı dönüyorum ve derin, sakin bir nefes alıyorum. Elbette benimle bu kadar özel bir şeyi paylaşmak istemezdi. Elimi saçlarımda gezdiriyorum, midem bulanıyor. Ondan zaten çok şey almıştım ama bu onun *vermesi* gereken bir şeydi. Seçme şansı olsaydı, beni asla seçmezdi.

O da ben de biliyoruz.

"Pişman değilim," diye fısıldıyor. "Sen olduğun için mutluyum."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu gülümsemeye zorluyorum. "Ben de," diye mırıldanıyorum. En azından bu kadarı doğru. Kısa bir süre için kendimi ona kaptırdım. Dokunduğum her şeyin çürüdüğünü unutmama izin verdim.

İşte tam da bu yüzden onunla evlenmek istemedim, neden bu kadar uzun zamandır ondan kaçıyordum - çünkü o daha iyisini hak ediyordu. Buna rağmen, karanlık ve çarpık bir şey kalbime yayılıyor ve bana onun *benim* olduğunu hatırlatıyor

Şimdi, vücudu benden başka kimseyi tanımayacak. Ona bakıyorum, onu yatak odamıza götürme ve hatırladığı tek kelime benim adım olana kadar onu becerme ihtiyacımı zar zor bastırabiliyorum.

Direnmeye çalışıyorum ama kendimi ona doğru yürürken buluyorum, fincanı elinden alırken öfkem alevleniyor. "Faye," diye mırıldanıyorum, ellerim yanaklarını hafifçe kavrıyor, ses tonum çaresizlikle karışık. "Sana bir şans verdim ve sen bunu mahvettin. Sana o zaman gösterdiğim hoşgörüyü bir daha asla göstermeyeceğim. Anlıyor musun?" Sesim yumuşak, aldatıcı. "Sana karşı iyi olacağım bebeğim," diye onu rahatlatıyorum. "İsteyebileceğin en iyi koca olacağım.

- Benim için iyi bir kız olmaya devam ettiğin sürece. Benimle bir daha yatarsan seni cezalandırırım."

"Nasıl?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Beni nasıl cezalandıracaksın? Dün geceki gibi... gibi mi olacak?"

Gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. Korku. Merak. *Güven*. Ellerimden biri çenesini kavramak için hareket ediyor ve başparmağımı dudaklarına bastırarak onları birbirinden ayırıyorum. Seksi ağzını biraz daha açıyor ve başparmağımı u s u l c a ısırıyor. Bu bana onun soyunma odasında durup dudaklarında onun adını görmek istemediğimi söylediğim zamanı hatırlatıyor ve tıpkı o zaman olduğu gibi sikim sertleşiyor.

"Eğer onun hakkında hayal kurduğunu öğrenirsem, seni dizlerinin üstüne çöktürür ve sikimde boğulurken ona izletirim," diye tehdit ediyorum. Boğazının arkasından yumuşak, lezzetli bir ses çıkarıyor ve sikim sarsılarak onun dokunuşu için yalvarıyor. Bunun bir tehdit olmasını istemiştim ama bundan hoşlanacak gibi görünüyor.

Çenesindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve dili başparmağımın kenarlarına sürtünüyor, sanki bana sikimi nasıl emeceğini göstermeye çalışıyor. Beni çıldırtmaya mı çalışıyor? Dün gece onu korkuttuğumu sanmıştım, ama onun yerine içinde bir ateş yakmış gibiyim.

"Seni cezalandırmak istemiyorum güzelim, ama mecbur kalırsam yaparım." Yanağını bırakıyorum ve elimi vücudundan aşağı kaydırıp kalçasına koyuyorum. Sözlerim onu hiç de caydırmışa benzemiyor. Genelde uysal olan karım bana gözlerinde sadece bela kokan bir meydan okumayla bakıyor. "Eğer onu hayal etmekten fazlasını yaparsan, seni yatağımıza bağlarım ve vücudunun her santimini tuvaletlerle tararım, onunla konuştuğun her kelime için teninde bir öpücük izi bırakırım. Tüm dünyanın görmesi için seni işaretleyeceğim, Faye. Seni sadece çaresiz bırakmak için mantığın ötesinde tahrik edeceğim. Gelmene izin vermeyeceğim, sevgili karım. Kime ait olduğunu hatırlayana kadar seni

sınırda tutacağım.

Beni affetmem için yalvarıyorsun. Bunu istemiyorsun, değil mi? Benim için iyi olmak istiyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor, bakışları istekli, sanki beni gerçekten memnun etmek istiyor. Elim bacaklarının arasında gezinirken ona gülümsüyorum, gömleğimin altında onu sırılsıklam ve çıplak buluyorum. Onu lanetleyeceğimden çok korkuyordum ama lanet olsun, şeytan benimkinde olduğu gibi onun gözlerinde de dans ediyor. O benim için mükemmel.

Klitorisini hafifçe okşuyorum ve gözleri açılıyor, kendini geri çekerken dudaklarından yumuşak bir tıslama kaçıyor. Kendine olan güveni kayboluyor ve bana öyle bir kırılganlıkla bakıyor ki hemen onu rahatlatmak için elimden geleni yapmak istiyorum.

Ellerimi yavaşça kollarının üzerinde gezdiriyorum, bu hareket yatıştırıcı oluyor. "Çok ağrın var meleğim," diye mırıldanıyorum. "Sana güzel, sıcak bir banyo hazırlayayım mı? Kendini daha iyi hissedersin."

Tereddütlü görünüyor, daha önce bana gösterdiği güven şimdi yok. "Sana dokunmayacağım," diye söz veriyorum ona. "Sana asla zarar vermeyeceğim, Faye. Sen istemediğin sürece."

Bu bir yalan tabii ki. Ondan zaten çok şey aldım ve hoşuma gitse de gitmese de benimle birlikte olmak ona zarar verecek.

Bu bir yalan, ama belki yeterince sık söylersem ikimizi de kandırabilirim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DION

Büyükannemin gözlerindeki memnuniyet ifadesi beni rahatsız ediyor ve ona alaycı olmayan bir bakış fırlatıyorum. "Büyükanne," diye mırıldanıyorum oturma odama doğru yürürken. "Düğünden bu kadar kısa bir süre sonra bu zevki neye borçluyum?" Bize ancak bir tam gün ayırabildi. Onun gülünç oyununda rollerimizi bu kadar mükemmel oynadıktan sonra elbette bir ertelemeyi hak ediyoruz.

Bana dönmeden önce gözleri köşedeki annemin piyanosunda oyalanıyor. "Sesi hâlâ eskisi kadar güzel mi?" diye soruyor, yumuşak bir sesle.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, Faye'i annemin piyanosunun arkasında oturmuş, çaldığı her akorun beni nasıl daha da mahvettiğinden habersiz bulduğumu hatırlayınca midem çalkalanıyor. Çok sakin görünüyordu ve benim ona asla veremeyeceğim türden bir mutluluğu ona getirdiği çok açık olan bir şeyden onu uzaklaştıracak güce sahip değildim.

Ben yokken o piyanoyu evime göndermesi, Faye'in anında ona aşık olacağını bilmesi, hesaplanmış bir risk ve gerçekten alçakça bir darbeydi. İşin onun lehine sonuçlanmasından nefret ediyorum, ama daha da nefret ettiğim şey onun motivasyonlarını anlayamamam.

Kaçtığım geçmişimle yüzleşmemi sağlayarak bana eziyet etmeyi mi amaçlıyordu? Yoksa Faye'in başka hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermediğim bir çizgiyi aşmasına nasıl tepki vereceğimi görmek için bir test miydi? Her neyse, kumar oynadı ve kazandı.

"Karımı entrikalarına dahil etmen hoşuma gitmiyor," diye mırıldandım. "Ares ve Luca'nın yaptığı gibi birlikte oynamayı reddediyorum."

Kollarını kavuşturuyor, ifadesi buz gibi. "Onunla evlendin, değil mi?"

Sözlerini reddedemeyerek donup kaldım. "Bana başka seçenek bırakmadın - ama senin bu işe karışman burada sona eriyor. Karımı manipüle etmene izin vermeyeceğim."

Gözlerinde sıcaklık kaynıyor, dudaklarının kenarları şifreli bir gülümsemeye dönüşüyor. "*Karın,*" diye tekrarlıyor. "Yıllardır hiçbir şey yapmak istemediğin bir kadına karşı çok korumacısın. Görünüşe göre boşuna endişelenmişim."

Benimle alay ediyor ve savunmak için söyleyebileceğim tek bir kelime bile yok. Çenem titriyor ve ben gençken yaptığı gibi bana gülümsediğinde kızgınlığım daha da artıyor. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi, sanki beni sevimli buluyormuş gibi.

"Büyükanne Anne?"

Faye'in tatlı sesiyle geriliyor ve döndüğümde onu oturma odasına girerken buluyorum, beyaz elbisesi her hareketinde sallanıyor. Bana dün sabah onu mutfak tezgâhının üzerine yerleştirdiğimde giydiği gömleği hatırlatıyor.

Faye benden birkaç adım ötede duraklıyor, bakışları bir bana bir yere kayıyor, yanaklarında muhteşem bir allık beliriyor. Bir gülümsemeyi ısırıyorum, vücudumdaki gerginlik yavaşça boşalıyor.

"Faye, tatlım," diyor büyükannem, ona öyle içten sırıtıyor ki iki kere bakıyorum. Büyükannemin böyle gülümsediğini görmeyeli yıllar olmuştu. "Ev çok güzel görünüyor. Hepsini tek başına dekore ettiğine inanamıyorum. Çok yeteneklisin tatlım."

Arkama yaslanıp karımın biraz olsun kabuğundan çıkmasını izliyorum. Bütün gün benden saklanıyordu ve ben de ona çok istediği boşluğu verdim - tıpkı dün gece uyuyormuş gibi yaparken yaptığım gibi. Ne düşündüğünden emin değilim. Vücudu hala iyileşme sürecindeyken ona dokunacağıma gerçekten inanıyor muydu?

Onun ikiliği ilgi çekici - onu tahrik ettiğimde, tamamen farklı bir insan haline geliyor ve bu versiyonun gerçek ona şu anda önümde duran, büyükannemle küçük sohbetler yapan utangaç kızdan çok daha yakın olduğundan şüpheleniyorum.

"Bugün buraya yeni sorumluluklarınız ve ikinizin de uyması gereken kurallar hakkında konuşmak için geldim," diyor büyükannem ve ben dikkatimi başka yöne veriyorum

Ona geri dön.

Faye başını sallıyor, ifadesi ciddi. Gerilip omuzlarını dikleştirirken onu dikkatle inceliyorum. Memnun etmeye bu kadar hevesli olması ilgi çekici ve Eric'e karşı meydan okumasını daha da çileden çıkarıcı kılıyor.

"Bugün ilerleyen saatlerde hizmetçin Lauren ve şoförün Garret'ı göndereceğim. İkisi de sizinle tanışmak için sabırsızlanıyor," diyor büyükannem Faye'e. Yüzümü buruşturuyorum. Onun için bizi gözetlemeye hevesli demek istiyor. Yanındaki parmaklarının seğirme şekli, Faye'in de bunu fark ettiğinden şüphelenmeme neden oluyor.

Büyükannemle konuşurken yüz ifadesindeki her bir değişikliği alıyorum. Her hareketini, her iç çekişini. Onunla ilgili her şey çok dikkatli kontrol edilmiş, çok hesaplanmış. Sanırım bu yüzden onu kışkırtmaya bu kadar hevesliyim. Onun soğukkanlılığını kaybetmesini izlemek muhteşem bir şey.

Bana verdiği tepkilere onun da benim kadar şaşırdığından hiç şüphem yok, özellikle de düğün gecemizden önce bakire olduğunu düşünürsek. Başparmağımı emme şekli ve Eric'e yaklaşırsa onu cezalandıracağımı söylediğimde gösterdiği şaşırtıcı heves, bana şu ana kadar gösterdiklerinin buzdağının görünen kısmı olduğundan şüphelenmeme neden oluyor. Onun benim için gerçekten de tahmin ettiğimden çok daha mükemmel olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

"Ne kadar süredir nişanlı olduğunuzu düşünürsek, kuralları hatırlatmama ihtiyacınız yok sanırım?"

Faye başını sallıyor. "İkimizin de elinden gelenin en iyisini yaptığı en az üç yıllık sadık bir evlilik, bu süre boyunca art arda üç günden fazla ayrı kalmamak ve bir yatak odasını paylaşmak," diye özetliyor sözleşmemizin ince ayrıntılarını geçiştirerek.

"Bu durumda geriye kalan tek şey, benim için en değerli olan Windsor Staccato Vakfı'ndan başlamak üzere, yürüttüğüm bazı hayır kurumlarını ve vakıfları devretmek olacak."

İstemsizce irkiliyorum, tüm vücudum geriliyor. Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Büyükannem konuşmam için bana meydan okur gibi bakıyor ve sessiz kaldığımda zaferle gülümsüyor. "Gelinimin annenle birlikte kurduğu vakıf," diye devam ediyor. "Dion vakfın finansmanını sağlıyor ama vakıfla yapılabilecek çok daha fazla şey var. Amacı, parası olmayanlar için ücretsiz müzik dersleri sağlamak ve yetenek bulduğumuzda onu beslemek. Her ikinizin annesi de müziğe erişimin hiçbir çocuktan esirgenmemesi gereken temel bir hak olduğuna inanıyordu ve sanırım siz de aynı şeyi hissediyorsunuz."

Bu vakıf Faye'le evlenmeyi kabul etmemin başlıca nedenlerinden biriydi, ama büyükannem onun korunmasını sağlamak dışında onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyor. Önce piyano, şimdi de bu. Bunu bana neden yapıyor?

Onunla tartışamam bile, çünkü o haklı. Bu Faye'in gerçekten önemseyeceği bir amaç. Vakıf onun ellerinde güvende olacaktır.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyor Faye, sesi titreyerek.

Büyükanne ona güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Yapmayacağını biliyorum." Faye'in yanında bu kadar büyükannemsi olması garip. Onun bu yanının hâlâ var olduğunu fark etmemiştim - ailemle birlikte öldüğünü sanıyordum.

İzin vermem gerekenden çok daha uzun süre Faye'in dikkatine hükmettikten sonra nihayet çıkışa doğru yürüdüğünde rahat bir nefes alıyorum. Büyükannemi her gördüğümde içimde yaklaşan bir kıyamet hissi oluşuyor. Bu evlilik onun müdahalesi olmadan da yeterince karmaşık.

"Ya Faye?" diyor kapıya ulaştığında, sesi biraz dehşet içinde. "Bugün baban beni aradı. Sana ulaşamadığını ve gelecek haftaki konserini hatırlatmak istediğini söyledi."

Karım irkildi, ben de kaşlarımı çattım. Tepkisindeki bir şey kesinlikle *yanlıştı*. Konser piyanisti olmayı sevdiğini sanıyordum. Kaçırdığım bir şey mi var?

Kapı kapanıyor ve Faye dalgın dalgın kapıya bakıyor. "İstemiyorsan çalışmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" Mırıldanıyorum. "Konserlerden hoşlanmıyorsan ya da sadece bir molaya ihtiyacın varsa, sorun değil. Sen artık bir Windsor'sın, Faye. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Bana bakmak için dönüyor ve omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Bütün gün ilk kez gözlerimin içine doğru dürüst baktığının farkında olduğundan şüpheliyim. "Piyano olmadan ben bir hiçim," diye mırıldanıyor, gözleri garip bir şekilde boş. "Lütfen bunu benden alma."

Kaşlarımı çatıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Senden hiçbir şey alma gücüne sahip değilim meleğim. Ben senin kocanım, müdürün değil."

Bana bakıyor ve başını sallıyor ama gözlerindeki güvensizlik ve korku azalmıyor. Bunu hak etmek için ne yaptığımdan tam olarak emin değilim, nasıl geri alacağımı da bilmiyorum.

Otuzuncu Bölüm

FAYE

Araba konser salonunun önünde durduğunda Dion "Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor, bakışları takdirle vücudumda geziniyor. "Konserini kaçıracağım için üzgünüm, Faye."

Gülümsemeye çalışıyorum ama tek başardığım onun endişeyle kaşlarını çatmasına neden olmak oluyor. Bana doğru uzanıyor ve saçlarımı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Beni inceleme şekli sinir bozucu. Bunu bazen yapıyor; sanki saklamak için çok uğraştığım her şeyi görebiliyormuş gibi bana bakıyor ve bu beni korkutuyor.

"Gerginsin," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar kalabalık önünde çalmaya alışmışsındır diye düşünmüştüm ama sanırım hiç kolaylaşmıyor. Söylediklerimi bir düşün, Faye. Eğer bir molaya ihtiyacın olduğunu hissedersen, bir tane al."

Dalgınca başımı sallıyorum, ona gerçeği söyleyemiyorum. Korktuğumun performans değil, babam olduğunu nasıl açıklayabilirim? Düğünümüzün üzerinden sadece bir hafta geçti ama bu süre içinde Dion'un evinde kendimi evimde gibi hissetmeye başladım. Birkaç gün boyunca kendimi güvende ve rahat hissettim ve beni bekleyen gerçekliğe geri dönme düşüncesi dehşet verici.

Dion bana o kadar nazik ve ilgili davrandı ki onun dışındaki her şeyi unutmak çok kolay oldu. Bir çeşit rutine girdik. Günlerimi eskiden olduğu gibi ağırlıklı olarak piyano çalışmalarına odaklanarak geçirirken, düğün hazırlıkları için harcadığım zamanı artık hayır kurumlarına ve vakıflara harcıyorum. Dion bana istediğimden çok daha fazla yardım teklif etti.

Bekleniyordu. Evliliğimizden önceki yıllarda olduğu gibi beni çoğunlukla görmezden geleceğini düşünmüştüm ama inanılmaz derecede ilgili davrandı.

Düğünümüzden sonraki Pazartesi günü işe geri döndü, ancak her akşam yemeğe eve geldi, benimle sohbet etmek ve günüm hakkında bilgi almak için zaman ayırdı. Tek bir korku belirtisi olmadan akşam yemeği yemek gerçeküstü bir şeydi ve bundan ne kadar keyif aldığımı bildiğinden şüpheliyim. O yokken bunu özleyeceğim.

"Uçuş sırasında iyi olacak mısın?" Dikkatlice sordum.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Merak etme, Faye. İyi olacağım, söz veriyorum. Anlaşma görüşmeleri beklendiği gibi ilerlerse, iki gün içinde döneceğim."

Anlayışla başımı salladım. O zamana kadar evrakları imzalatamazsa, büyükannesinin şartlarını ihlal etmemek için Kanada'da ona katılmam gerekecek.

"Kollarımda sen olmadan uykuya dalmak tuhaf olacak," diye mırıldanıyor. Sertçe başımı kaldırıyorum, yüzüm kızarıyor.

"Sanırım bu ateşli küçük ağzı özleyeceğim," diye fısıldıyor, eğilerek. Dudakları dudaklarıma değiyor ve ben de hemen onu öpüyorum. Dion beni sadece yemekte tanımaya çalışmıyor, vücudumla ilgili her şeyi öğrenmek için de elinden geleni yapıyor ve ben de bundan itiraf etmek istediğimden daha fazla keyif alıyorum. Geçen her gün, kendimi onun daha çok ilgisini çekerken buluyorum. Evliliğimizle ilgili hiçbir şey beklediğim gibi değil.

Uzaklaşıyor ve alnını benimkine dayıyor. "Ben yokken benim için iyi ol," diye emrediyor, sesi yumuşak. Yanağımı avuçluyor ve gözlerimin içine bakıyor, bakışları araştırıyor. Hâlâ arkasından iş çevirip Eric'le bağlantıya geçeceğimi düşünmüyordur herhalde? Ona başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Aklıma bile gelmediğini itiraf etsem nasıl tepki verirdi? *İstemediğimi*.

Dion alnıma uzun bir öpücük konduruyor ve iç çekiyor. "Git," diye mırıldandı. "İki gün sonra görüşürüz."

Garret bana kapıyı açarken başımı sallıyorum, arabadan çıkmadan önce gözlerim son bir kez Dion'u arıyor. Yıllarca ondan korktum, şimdi kendimi onsuz korkarken buluyorum. Onun varlığı bile beni rahatlatıyor, sanki o yanımdayken hiçbir şey bana zarar veremezmiş gibi ve bir dereceye kadar bu doğru.

Babamın beni beklediğini bildiğim soyunma odama doğru ilerlerken adımlarım isteksiz. Bu bina ve durduğum oda

çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı geliyor. Daha önce hiç bu kadar isteksiz, bu kadar yenilmiş olmamıştım.

Soyunma odamın kapısını dikkatlice açana kadar neyin değiştiğini fark etmemiştim. Hayatımda bana saygı ve nezaketle davranan ve misilleme korkusu olmadan fikrimi söyleme özgürlüğü veren birine sahip olmanın ne kadar güçlü olacağını asla tam olarak anlayamamıştım.

Bunu ittifaktan başka bir şey olarak görecek kadar aptal değilim.

- Bakışları tutkuyla dolup taştığında ya da bana ne kadar mükemmel olduğumu düşündüğünü söylediğinde bile kocama karşı romantik duygular beslemiyorum. İçinde bulunduğumuz durumu en iyi şekilde değerlendirdiğinin farkındayım, ama yine de bunun için minnettarım, çünkü bu beklediğimden çok daha fazlası.

"Faye," diye alay ediyor babam ben içeri girerken. "*Geç kaldın.*"

Sesini duyunca tüm bedenim geriliyor, içimi bir istifa duygusu kaplıyor. "Özür dilerim baba," diye cevap veriyorum hemen, midemde derin bir utanç kök salıyor. Hissettiğim çaresizlikten nefret ediyorum ve çok daha kötüsü, ne kadar bencil olduğumdan nefret ediyorum. Birkaç gün boyunca kendime Abigail ve kız kardeşlerimi unutmak için izin verdim.

"Buraya gel," diyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Ona doğru yürürken titriyorum, adımlarım isteksiz. Midem şiddetle bulanıyor ve eli boğazıma dolandığında sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Beni bekletmeye nasıl cüret edersin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve sertçe yutkunuyorum. "Hayır, baba. Ben... Dion'u beklemek zorundaydım. Birlikte gitmemiz konusunda ısrar etti."

Sonra beni tutuşunu gevşetiyor, görünüşe göre memnun. "Güzel," diye mırıldanıyor ve elini bırakıyor. Kıpırdamaya cesaret edemiyorum, ama vücudumdaki her içgüdü bana onun ulaşamayacağı bir yere gitmemi söylüyor. "Sanırım bu da bir şeydir, ama evlendikten bir hafta sonra seni neden yalnız bıraktığını açıklamıyor. Neden sekreteri Faye ile bir hafta sonu tatiline çıkıyor? Ona bir hafta bile yatırım yapamadın mı? Genç ve masum bir eşe sahip olmak onun için heyecan verici olmalı. Dikkatini Maria'dan uzaklaştırmak için yeterli olmalıydı, ama bacaklarını açık tutmakta bile iyi olmadığına şaşırmamalıyım. *Zavallı.*"

Yere bakıyorum, günlerce şefkatle sarmalandıktan sonra gözlerindeki nefrete dayanamıyorum. Dion beni yükseltti ama düşüşümü daha da zorlaştırdı. Kendimi hiç şu anda hissettiğim kadar değersiz hissetmemiştim ve babamın Dion'dan şüphe duymama neden olmasından nefret ediyorum. Bütün hafta sonu Maria'yla yalnız kalacağı aklıma bile gelmemişti.

"Daha çok çalış," diye uyarıyor. "Hamile kalmalısın. İkinizin bir çocuğu olduğunda, seni asla terk edemez. Onu baştan çıkar, kitaptaki her numarayı oyna. Ne yapman gerekiyorsa yap ama bir an önce hamile kalsan iyi olur. Eğer yapmazsanız, üç yıl içinde sizi kapı dışarı eder ve Windsor'lara erişimimizi kaybederiz."

Boğazımda safranın yükseldiğini ve onu yuttuğumu hissedebiliyorum. Dion'u bu şekilde kandırıp tuzağa düşürme düşüncesi beni her şeyden daha çok hasta ediyor. Evlenmenin tüm sorunlarımıza çözüm olması gerekiyordu. Kızların ve benim sonunda rahatlayacağımızı, işlerin sonunda yoluna gireceğini sanmıştım. Hiç bu kadar yanılmamıştım.

Her zaman kapana kısılmış olacağım ve kaçış yok.

Bölüm Otuz Bir

DION

Eve giriyorum ve tanımadığım, unutulmaz bir melodinin sesiyle duraklıyorum. Çok güzel ama o kadar derin bir acı ve çaresizlikle dolu ki dinlemesi neredeyse zor.

Karanlık oturma odamıza adım attığımda kalbim deli gibi çarpıyor, Faye'in silueti pencerelerden içeri süzülen ay ışığıyla aydınlanıyor. Bu gece üzerinde beyaz, ipeksi bir gecelik var ve gözlerimi ondan alamıyorum. Sadece uzun saçlarının dümdüz sırtına düşüşü ya da parmaklarının hareketindeki hız ve zarafet değil, annemin piyanosunu kısa sürede unutamayacağım bir şekilde çalıyor olması da değil.

Gözleri kapalı, başı hafifçe arkaya eğik, sanki müziğinde kendini kaybediyor gibi - mutsuzluğun kişileşmiş hali gibi görünüyor ama öyle olmak istemiyor, akıl sağlığının son parçalarına tutunuyor gibi.

Onun tarafından o kadar büyülendim ki, neredeyse fildişlerinin artık... fildişi olmadığını fark edemeyecektim. Canlı bir kırmızıyla boyanmışlar ve kalbim acıyla daralıyor.

Ona doğru yürüyorum ve yavaşça omuzlarını tutuyorum, bu onu ürkütüyor. Elleri titriyor ve parmak uçlarının kanlı olduğunu fark ediyorum. Bana bakmak için dönmüyor. Onun yerine, yaralarını ve benim varlığımı görmezden gelerek yeniden oynamaya başlıyor.

"Dur," diye yalvarıyorum, arkasında diz çökerek. "Kendine zarar veriyorsun, Faye."

Kollarımı ona doluyorum ve bileklerine uzanıyorum, çenemi omzuna yaslarken onları yerinde tutuyorum. "Yapamam," diyor bana, sesi kırılarak. "Duramam. Lütfen beni durdurma, Dion. Buna ihtiyacım var. İhtiyacım var... *Yaşadığımı* hissetmeye ihtiyacım var. Bu... sahip olduğum tek şey bu."

Onu piyano sırasının üzerinde bana bakacak şekilde çeviriyorum, bakışlarım ellerine kayıyor. Ellerini dikkatlice avuçlarımın içine alıp kırık derisini inceliyorum. Saatlerdir çalıyor olmalı - yaralarına ve kendi kişisel deneyimlerime dayanarak doğru tahmin ediyorsam en az on saattir.

"Hayır," diye mırıldanıyorum elini dudaklarıma götürüp arkasından öperken, acıtması gereken yerlerden uzak duruyorum. "Sahip olduğun tek şey bu değil, Faye. *Bana da* sahipsin. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Sonunda bakışlarını kaldırıp bana bakıyor ve o güzel derin mavilerindeki kırılganlık nefesimi kesiyor. Çaresiz ve kırılmış görünüyor ve bu beni öldürüyor, çünkü böyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Bu tür bir karanlıktan çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Anlamadığım şey, buna neyin sebep olduğu. Benim yüzümden mi? Bütün hafta iyi görünüyordu. Ayrılmam ona aramızda olanları sindirmesi için yeterli zamanı mı verdi? Bunu ona ben mi yaptım? Benimle bu evliliğe hapsolmak onu şimdiden mahvediyorsa, sonunda ondan geriye ne kadar kalacak?

"İhtiyacım var... *Unutmaya* ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acı içimi parçalıyor ve başımı sallıyorum. Neyi ya da *kimi* unutmaya ihtiyacı olduğunu az çok tahmin edebiliyorum.

Ellerimi bacaklarına koyarken gözlerinin içine bakıyorum, hareketlerim yavaş ve dikkatli. Bacaklarını ayırdığımda keskin bir nefes alıyor, geceliği kalçalarının etrafında toplanarak beyaz dantel külotunu ortaya çıkarırken umutsuzluğunun bir kısmı dalgalanıyor. "Sana farklı bir kaçış yolu göstereyim," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak.

Başını sallıyor, ben eğilip kalçasını öperken bakışları okunmuyor, yavaşça yukarı çıkıyorum, dokunuşum alıştığından daha sert. Teninin her yerinde küçük izler bırakıyorum ve boğazından kaçan yumuşak nefesler parçalanmış ruhumu rahatlatıyor.

Dudaklarım giydiği dantelin üzerinde geziniyor ve yumuşak bir inilti odayı dolduruyor. "Bu amcığı özledim," diye mırıldanıyorum, dişlerim kumaşın etrafını sarıyor. Kumaşı kenara itiyorum ve çıplak tenine bir öpücük daha konduruyorum. Faye'in eli saçlarımın arasına giriyor ve dilimi amının derinliklerine doğru sürüklerken ona bakıyorum.

tek bir akıcı, yavaş hareketle. Yüksek sesle inliyor, gözleri benimkilerde, içlerinde ateş parlıyor.

Tekrar yapıyorum, onun benim için yandığını görmek istiyorum. Onsuz geçen iki gece de işkence gibiydi - onu dilimle şu anda yaptığım gibi becerdiğimi hayal ettim, klitorisinin yanından geçip onu uçurumun kenarına göndermeden uyarılmasını sağlayacak şekilde daireler çizdim.

Dilimi aşağı çekip içeri itiyorum ve ondan bir inilti çıkarıyorum. Onu piyanosunun yanına oturtmak, bakışları ihtiyaçtan yanıyor ve gözleri benden başka her şeyi görmüyor... *lanet olsun*. Titrediğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum, zar zor dayanabiliyorum. Sikim ihtiyaçtan zonkluyor ama bu benimle ilgili değil. Hassas klitorisini nazikçe emiyorum ve inlemeleri daha yüksek, daha muhtaç hale geliyor.

"*Dion*," diye yalvarıyor. "*Evet*."

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve kalçalarını yüzüme daha sert bastırıyor. Karımın bir kez olsun duygularına karşı dürüst olduğunu görmenin çok seksi bir yanı var - saklanmak yok, numara yapmak yok, sadece bana güvendiği bir yüksekliğin peşinde. Parmakları kafa derimin üzerinde geziniyor ve dilimle klitorisine fiske vurup onu zorlayacağını bildiğim bir tempo ayarlarken kendi arzum artıyor.

Daha fazla bir şey istediğimi sanmıyorum. Ağzım amının üzerindeyken ve dudaklarında benim adım varken onun da böyle boşalmasını istiyorum. Buna en az onun kadar ihtiyacım var. Onun üzüntüsünü alıp yerine onu ele geçiren saf şehveti koyanın ben olduğumu bilmek paha biçilemez bir şey. Ona ihtiyacı olan teselliyi sunamayabilirim ya da asla hak ettiği adam olamayabilirim ama ona *bunu* verebilirim.

Karım dilimin üzerine öylece boşalıyor, amı parmaklarımın etrafında çırpınırken inlemeleri oturma odamızı dolduruyor, bacakları boynuma sarılıyor. O kendinden geçene kadar onu yalamaya devam ediyorum, gözlerim onunkileri buluyor. Gözlerinde hâlâ keder var ama ağırlığı azalmış.

Dizlerimin üzerindeki pozisyonumdan kalkıp yere oturuyorum, bacaklarımı onun bankına doğru uzatıyorum, arkama yaslanırken avuçlarımı altımdaki mermere bastırıyorum. Hareket etmeliyim ama büyülenmiş gibiyim - elimde olmadan bir anlığına onu izliyorum, saçları dağınık, bacakları ayrık, gözlerinde aç bir bakışla tüm ihtişamını içine çekiyorum. Onun benim olduğuna inanmak zor ama parmağındaki alyans bunu kanıtlıyor.

Kendine gelmesini ve saklanmasını bekliyorum ama bunun yerine bana uzanıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor, kendini kucağıma bırakırken sıkıca kavrıyor. Kalçalarıma otururken bana bakıyor, pantolonumun düğmesini çözerken elleri titriyor. Sikimi serbest bıraktığında keskin bir nefes alıyorum, gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Faye kendini biraz yukarı kaldırıyor ve beni girişinde konumlandırıyor, yavaşça horozumu alırken gözleri benimkinde, kedi sıkı, sıcak ve tamamen mükemmel. "Siktir," diye inliyorum, ellerim beni tutmak için hâlâ arkamda. Ona dokunmak, bizi ters çevirmek ve umutsuz vuruşlarla onu almak için kaşınıyorum, ama bunun yerine kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum. "Sür beni," diye fısıldıyorum. "Benden ne istiyorsan al, Faye. Almak için seninim."

İnliyor ve ben içine gömülene kadar tüm ağırlığını üzerime veriyor. İnliyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Bana kurtuluşuymuşum gibi bakıyor, kurtarılmaya ihtiyacı olmasının sebebinin ben olduğumun farkında değil. Onu mahvoluşuna götüreceğim ve bunu yaparken ikimizi de lanetleyeceğim.

Yine de... Gitmesine izin vermeyeceğim. Bırakamam.

Otuz İkinci Bölüm

DION

Sonunda arama düğmesine basmadan önce telefonuma ne kadar süre baktığımdan emin değilim. Silas hemen telefonu açıyor, ben daha ona ne söyleyeceğime karar veremeden.

"Bir sorun var," diye mırıldanıyor hemen konuşmadığımda, her zamanki alaycı tonu yok. "Ne oldu, Dion?"

İç çekiyorum ve ofisimin penceresinden dışarı bakıyorum. "Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum. "O kadar endişeli görünüyorsun ki arkadaş olduğumuza inanmaya başlayabilirim."

Silas kıkırdar. "Öyleyiz," diyor basitçe. "Bana ne olduğunu anlat ki düzeltebilelim."

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bu Faye."

Sonra sustu. "Kardeşlerinden biri olsaydı, aptalca ve mantıksız bir istekle aradığından endişelenirdim," diyor, sesi hafif. "Ares bir keresinde tuhaf bir istekle beni aramıştı, biliyor musun? Raven'la evleneceğini öğrenmeden çok önceydi. Benden ona gizlice korumalar koymamı istedi çünkü onun güvenliği konusunda çok endişeliydi. Endişesinin arkadaşlar arasında kabul edilebilir olanın çok ötesinde olduğunu fark edemeyecek kadar aptaldı."

Gülümsüyorum, ruh halim hafifçe yükseliyor. Bu tam da Ares'in yapacağı türden bir şeye benziyor.

"Ve Luca bir keresinde Valentina'nın hangi restorana gideceğini sormak için beni aradı, ancak tüm mekanı satın aldı ve randevuyu mahvetti. Bu olaydan *sonra*

Bunun olmasını engellemek için şirket çapında bir randevu yasağı uygulamaya çalıştı."

Bu sefer kıkırdıyorum ve o zaman anlıyorum ki beni neşelendirmeye çalışıyor. Kendince, karımla ilgili garip olabilecek bir taleple onu arayan ilk Windsor olmadığımı söylemeye çalışıyor.

"Varlığımın her zerresi bana onda bir sorun olduğunu söylüyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Düğünden sonra iyi görünüyordu. Her şey umduğumdan bile daha iyiydi, ta ki hafta sonu için Kanada'ya seyahate gidene kadar. Eve geldiğimde onu tehlikeli bir ruh halinde buldum. Her zamankinden daha kırılmış görünüyordu, düğünümüzden önceki aylarda olduğundan çok daha fazla."

"Siz ayrılmadan önce bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir işaret var mıydı?"

Tereddüt ediyorum. "Evet. O hafta sonu sahneye çıkma konusunda isteksiz görünüyordu ama ben fazla düşünmedim ve yine de gittim." Duraksıyorum, içimden bir parça aşağılama geçiyor. Eric'i performansında gördü mü? Yoksa ben Kanada'dayken onunla buluşmak için gizlice mi kaçtı?

"Büyükannen evlendiğiniz andan itibaren onun için görünmez ama aşılmaz bir koruma talep etti," diyor sessizce. "Faye konusunda Raven ya da Val konusunda olduğundan daha huzursuzdu, bu yüzden sen yokken karını bizzat ben gözetledim. O süre içinde temas ettiği sadece üç kişi vardı: şoförünüz, hizmetçiniz ve babası. Gösterisinden sonra fazla oyalanmadı. Faye doğruca eve gitti ve siz dönene kadar evden ayrılmadı."

Başımı sallıyorum, emin değilim. "Bir sorun olduğunu inkâr etti ama bir şey onu tetikledi," diye mırıldandım. Davranışları geçmişte benimkilere çok benziyordu ve ne kadar saklamaya çalışsa da bu tür bir umutsuzluğu tanıyabilirdim. Hawaii'de ya da bir hafta önce, birbirimize sarılmışken, ikimiz de kendi yöntemlerimizle evliliğimize alışmaya çalışırken böyle davranmamıştı. Kanada'dan döndüğümde, sanki tüm umudunu yitirmiş ve umutsuzluğun onu bütünüyle yutmasını dilemiş gibiydi. Bu beni dehşete düşürdü, çünkü onun gözlerinde gördüğüm şey, beni neredeyse ailemden koparan kederin aynısıydı. "Onu yakından izlemeni istiyorum. Evimizden dışarı adımını atarsa, gözlerin üzerinde olmasını istiyorum. Ne tür bir tehdit aradığımdan emin değilim ama bunu hissedebiliyorum Silas. Yanlış bir şeyler var."

"Bu işin aslını öğreneceğiz," diye mırıldanıyor, ses tonu endişesini yansıtıyor. "Bu arada, onun güvenini kazanmaya çalışmalısın. O

Karın, Dion. Onu bu şekilde gözetlemek zorunda kalmamalısın."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, kalbim acıyla çarpıyor. Bunu ben yaptım. Aramıza o kadar çok mesafe koydum ki, parmakları kanayana kadar onu neyin oynattığını bile söylemiyor. Bana bedenini özgürce verecek ama bundan fazlasını değil ve ben sadece kendimi suçluyorum.

Başlangıçta bunun Eric'le ilgili olduğunu düşünmüştüm ama düşündükçe daha az olası geliyor. Eğer onu böyle bir umutsuzluğa kapılacak kadar sevseydi, bana o şekilde binmezdi. Ona o şekilde yaklaşmama izin vermezdi ve kesinlikle *iki kez* üzerime gelirken gözlerimin içine bakmazdı. Bana unutması gerektiğini söylerken kastettiği kişinin o olduğunu sanmıyorum.

Bir saat sonra Maria ofisime girdiğinde hâlâ düşüncelere dalmıştım. "Dion?" diyerek beni şaşırttı. Yüz ifadesinden bir süredir dikkatimi çekmeye çalıştığı anlaşılıyor ve koltuğumda doğrulurken iç çekiyorum.

Elinde bir dosyayla bana doğru yürüyor, ancak odanın ortasında duraklıyor. Yavaşça etrafımda dönüyor, gözleri duvarlarda geziniyor. "Bu ofis Londra'daki küçük ofisinizden çok farklı," diye mırıldanıyor. "Buna alışabileceğimden emin değilim."

"Evet," diye iç geçirdim. "Ben de." Sadece Faye yüzünden değil, oldukça zor bir alışma süreci oldu. Geri dönmek düşündüğümden daha karmaşık oldu. Kısa bir süre için şeytanlarımdan kaçtığımı düşünerek kendimi kandırdım ama eve döndüğüm anda onları beni beklerken buldum.

Maria bana bakıyor, yüzünde kederli bir ifade var ve suçluluk duygusu bir anda içimi kemirmeye başlıyor. "Maria, benimle gelmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi? Senden çok şey istediğimi biliyorum ve tüm arkadaşların ve ailen Londra'da yaşıyor. Orada kalmak istersen anlarım. Sadece söyle, ben de sana övgü dolu bir tavsiye mektubu yazayım."

Bir an yere bakıyor, kısa sarı saçları omuzlarına dökülüyor. "Hiç sormadın," diyor, sesi her zamankinden farklı. "Seninle gelmeyi *teklif ettim* ama keşke sorsaydın."

Üniversitede tanıştıktan sonra yaklaşık on yıldır birlikte çalışıyoruz. Tüm bu süre boyunca hep profesyonel davrandı. Bugün bana ilk kez biraz kırılganlık gösteriyor ve ben bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

"Minnettarım," diyorum sonunda. "Umarım bunu biliyorsundur."

Maria başını sallar ve yüzüne bir gülümseme yapıştırır, ancak bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmaz. "Elbette. Bensiz bir gün bile dayanamazsın, biliyorsun değil mi?"

Bir an için onu inceliyorum, yumuşak ruh halini çözmeye çalışıyorum.

Evini özlemiş olması beni şaşırtmazdı. "Fikrini değiştirirsen bunu sana karşı kullanmayacağım Maria. Eğer geri dönmek istersen, seni sonuna kadar destekleyeceğim."

Başka tarafa bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hayır," diyor, sesi yumuşak. "Senin yanında olmak istiyorum. Taşınma ve mevcut sözleşmelerimizle ilgili yapmamız gereken çok şey var ve bu senin için zor olacak. Her şeyi tek başına yapamazsın, Dion. Arada bir insanlara güvenmende bir sakınca yok."

Başımı salladım. "Sana güveniyorum."

"İstediğim kadar değil," diye mırıldanıyor, sonra başını sallıyor ve alıştığım o profesyonel ifadeyi takınıyor. "Aslında size Windsor Staccato Vakfı'nın bütçesini getirmek için gelmiştim," diyor, ben daha önceki yorumuna cevap verme fırsatı bulamadan.

Kaşlarımı çattım. "Bunun Faye'e verilmesi gerekmez miydi?"

Maria donakalıyor, şaşkınlığı gözlerinden okunuyor. "Vakıf senin için her zaman önemli oldu, bu yüzden son sözü senin söylemek isteyeceğini düşündüm. Büyükannenin bile bu işe gereğinden fazla karışmasını istemedin."

Dosyayı ondan alırken dudaklarımı büzüyorum, aklım şimdiden Faye'e gidiyor. Belki de bu onun için iyi bir dikkat dağıtıcı olabilir, ona bir amaç verebilir. Kendini hayır kurumlarımızın idari işlerine verdi ama belki de daha aktif bir rol onun için iyi olabilir. Bence öğretmenlik yapmayı çok ister. Bunu ona önermem gerekecek.

"Dion?"

Yukarı bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Her zaman evliliğinin sadece ailevi bir zorunluluk olduğunu ve kiminle evlendiğini daha az önemseyemeyeceğini söylerdin. Yıllarca sen de böyle davrandın. Bir şey mi değişti?"

Kaşlarımı çatıyorum, sorusu kafamı karıştırıyor. Maria muhtemelen Xavier'den başka tek arkadaşım, bu yüzden bana bunu sorması çok da sıra dışı değil, ama nedense içime sinmiyor. "Neden soruyorsun?"

Gözlerimin içine bakıyor, dudaklarında zayıf bir gülümseme. "Sadece merak ettim," diyor. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten tanımadığın biriyle, seninle eşit olamayacak kadar genç biriyle evlenmeye zorlanmak... Hak ettiğinden daha azına razı olacağından endişeleniyorum. Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmak, gerçek mutluluğun peşinden koşmakla aynı şey değildir."

Başka tarafa bakıyorum. "Karımı asla aldatmam," diyorum ona, sesim sert çıkıyor. "Bu yüzden tek seçeneğim elimden gelenin en iyisini yapmak ve evliliğime bir şans vermek."

"Şimdilik," diyor Maria, sesi keskin. "Üç yıl içinde büyükannenin şartlarına uymuş olacaksın ve ondan boşanabileceksin. Sonra ne olacak? Üç yıl uçup gidecek."

Omurgamdan aşağı huzursuzluk akıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Faye'le evleneceğimi hep biliyordum ve bunun sonsuza kadar sürmesi gerekmediğini hiç düşünmemiştim. Hayatımda sadece bir kez evleneceğimi düşünmüştüm ama şimdi iki kez onu kaybedebileceğimi hatırladım.

Maria dışarı çıkmadan önce bana tatlı bir gülümseme atıyor ve beni sarmal düşüncelerimle baş başa bırakıyor. Üç yıl içinde Faye'i gerçekten bırakmak zorunda kalabileceğim hiç aklıma gelmemişti.

Otuz Üçüncü Bölüm

FAYE

Hizmetçimiz Lauren, Raven'ı oturma odasına götürürken kısmi bir şaşkınlık içindeyim. Ayağa fırlayıp parmaklarımı piyanodan çekerken bana gülümsüyor.

Dion ve ben evlendiğimizden beri kendi küçük balonumuzda yaşıyoruz. İlk birkaç hafta boyunca, diğer herkesle birlikte genellikle zorunlu olan haftalık aile yemeğine katılmaktan muaf tutulduk ve bunun için minnettarım. Evliliğimize alışırken bunalmamı engelledi ama bu ertelemenin uzun sürmeyeceğini biliyordum. Raven'ın uğraması muhtemelen bunun ilk göstergesi.

"Umarım bölmüyorumdur," diyor özür dileyen bir ses tonuyla. "Daha önce aradım ama size ulaşamadım, bu yüzden evde olup olmadığınızı görmek için uğrayayım dedim."

"Hiç de değil," diye onu rahatlatıyorum, sinirlerime rağmen. Daha önce onunla hiç yalnız kalmamıştım ve nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. "Lütfen, içeri gelin."

Başını sallıyor ve gözleri parlayarak oturma odasına bakıyor. "Evinizin içi gerçekten büyüleyici," diyor, sesinde bir parça hayranlık var. "Kim tasarladı?"

Söyleyecek söz bulamıyorum. Beni pohpohlamaya mı çalışıyor, yoksa övgüleri gerçek mi? "Um, ben yaptım."

Raven'ın gözleri büyür. "Bir iç mimar tutmadınız mı?"

Başımı salladım. "Dion istersem kendim yapabileceğimi söyledi, ben de yaptım."

"Vay canına," diye mırıldanıyor. "Ares ve ben kısa bir süre önce evimizi yeniledik ama bunun kadar güzel değil. İç tasarım okudun mu?"

Rahatsız bir şekilde başımı sallıyorum. "Bazı temel bilgilere baktım ama çoğunlukla kendim yaptım. Yine de bir gün bir kurs almayı çok isterim."

Raven heyecanla etrafına bakınıyor ve tam daha fazla soru sormak için dudaklarını aralamışken Lauren elinde ikimiz için de çay bardakları ve bir tabak kurabiye ile içeri giriyor. Raven'a sırıtıyor. "Büyükannen bunları Faye için gönderdi," diye mırıldanıyor. "Bu bilgiyi Sierra'dan başarıyla sakladım."

Ünlü modelin tabaktan bir kurabiye alıp ağzına atmasını ve kırıntıların kıyafetlerinin üzerine dökülmesini izliyorum. Beni bakarken yakalıyor ve elini ağzına götürüyor, dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçıyor.

"Özür dilerim," diyor çiğnemeyi bitirdiğinde. "Kurabiyeler... Bu bir şey. Sierra ve ben yıllardır bu kurabiyeler için kavga ediyoruz, bu yüzden artık onları gördüğümde içgüdüsel olarak hemen kapıyorum. Ondan daha hızlı olmaya alıştım. Yakında anlayacaksın. Sierra kurabiyelerin olduğunu öğrenince kapını çalacaktır."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve tabağı ona doğru itiyorum. "Hepsini alabilirsin," diyorum ona beceriksizce. Kurabiyeleri seviyorum ama onun kadar sevdiğimden emin değilim.

Bir kahkaha patlatıyor ve çantasını kapıyor. "Sierra'ya bir resim göndereceğim. Şu anda bir toplantıda olduğunu biliyorum, o yüzden çok kızacak. Eğlenceli olacak."

Onu izlerken kalbim sızlıyor, içimde yeni bir özlem duygusu kabarıyor. Sierra ve Raven'ın, Raven Ares'le evlenmeden çok önce çok iyi arkadaş olduklarını biliyorum ama onların arkadaşlığına tanık olmak beni daha önce hiç hissetmediğim türden bir kıskançlıkla dolduruyor. Benim hiç kendime ait bir arkadaşım olmadı ve onların sahip olduğu şey benim umabileceğim her şeyin ötesinde görünüyor.

"İşte," diyor Raven, bana birkaç moda dergisi uzatarak. "Aslında b u n u n için gelmiştim."

Elinden alıyorum, bunların marka katalogları olduğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor - çoğunlukla onun.

"Ben Windsor'un resmi stilistiyim," diyor ve bir kurabiye daha ısırırken sırıtıyor. "Yakında öğreneceğin gibi, çoğu şeyi bir arada tutmaya çalışıyoruz.

Başkasına güvenmektense ailemi tercih ederim, bu yüzden hepimizi giydiririm. Nelerden hoşlandığını öğrenmek için buradayım. Seni son birkaç kez gördüğümde oldukça iyi bir fikrim vardı, ama yine de kontrol etmek ve en sevdiğin parçalardan birkaçını seçtiğinden emin olmak istedim."

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Yani sadece benim için seçim yapmayacak mısın?"

Tereddüt ediyor ve başını sallıyor. "Önceki stilistiniz de böyle mi yapıyordu?" diye soruyor, sesi yumuşak ve temkinli. "Kıyafetlerinizi sizden herhangi bir görüş almadan mı seçiyorlardı?"

Donup kalıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Rahatsızlığımı fark etmiş gibi görünüyor, çünkü dergilerden birini karıştırmaya başlıyor ve bana uzatıyor.

"Böyle rahat bir tarz hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor ve bana koyu renk kot pantolon ve sevimli zümrüt rengi bir üst giymiş bir kızı gösteriyor.

"İstersem kot giyebilir miyim?" Düşünmeden sordum.

Raven'ın gözlerinde bir şey parlıyor ve bana tekrar gülümsediğinde gözlerine ulaşmıyor. "Sen bir Windsor'sın," diyor not almaya başlarken. "Ne istersen giyebilirsin, Faye. Evden kafana delik açılmış bir çöp torbasıyla çıkabilirsin ve The Herald yeni bir uygun fiyatlı moda standardı belirlediğin için seni övecektir." Sonra dişlerini gıcırdatıyor. "Ya da reklam gelirlerini ve tıklamalarını artıracak uydurma bir nedenle sizi yerden yere vururlar. Bu konuda iyiler."

Onun hakkında yazdıkları makaleleri ve insanları ona ve markasına karşı kışkırtma şekillerini hatırlayarak geriliyorum. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve başını sallıyor.

"Sana doğru dürüst teşekkür edemedim," diye mırıldanarak konuyu değiştiriyorum. "Gelinliğim için."

Bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Benim için bir zevkti. Gerçekten ışıl ışıl görünüyordun ve Dion gözlerini senden alamadı. Seni resepsiyon salonundan çıkarışı peri masallarını andırıyordu."

Yanakları biraz pembeleşiyor ve ben de düğün gecemizi düşünürken onunla birlikte kızarmaktan kendimi alamıyorum. Sanırım o zaman Dion'a güvenmeye başlamıştım - alev alev yanan öfkesine rağmen bana acı yerine zevk verdiğinde.

"Nereden biliyorsun?" Dikkatlice sordum.

Raven'ın gözleri yüzümde geziniyor ve onun yanında kendimi hep huzursuz hissetmeme neden olan o şeyi yapıyor. Sanki sırlarım yüzümün her yerinde yazılıymış gibi bana bakıyor.

"Bir gün bilekliğimi kaybettiğim için butiğin güvenlik kayıtlarını incelemek zorunda kaldım ve seni o elbiseye bakarken gördüm." Ses tonu dikkatli ve bir an tereddüt ediyor. "Görünüşünle ilgili bir şey beni rahatsız etti, bu yüzden tüm ziyaretlerinin güvenlik kayıtlarını inceledim. Her seferinde o elbiseye huşu içinde bakmışsın ama hiç denemek istememişsin bile."

Birden kendimi savunmasız hissederek gerildim. Butiğinde kamera olduğu hiç aklıma gelmemişti.

"Faye," diyor, sesi yumuşak. "Güvenlik sistemim çok kapsamlı ve buna ses de dahil. Üvey annen ve üvey kız kardeşlerinin sana karşı bu kadar küçümseyici olmalarından ya da sen odada yokken senden bahsetme biçimlerinden rahatsız oldum. Bu bana biraz annem ve kız kardeşimin bana her zaman nasıl davrandığını hatırlattı. Bu yüzden düğün gününde onlardan gitmelerini istedim."

Ona bakıyorum, bana vermeye çalıştığı dikkatli uyarıyı duyuyorum. Haklı olduğunu bilsem de ilk içgüdüm ailemi savunmak oluyor. Her zaman fark etmemiş gibi davrandım, ama dinlemediğimi düşündüklerinde söyledikleri iğneleyici sözlerin farkındayım - piyano kariyerim ve Dion'la anlaşmalı evliliğimle ilgili kıskançlıklarının. Sahip olduğum tek şey onlar, bu yüzden her zaman görmezden geldim, ama acımı gerçekten anlıyormuş gibi görünen bir kadın karşısında onları nasıl savunacağımdan emin değilim.

Söyleyecek doğru kelimeleri bulmama fırsat kalmadan Raven bana başka kıyafetler göstermeye başlıyor, ağzından bitmek bilmeyen sorular dökülüyor. Zarif ve şefkatli bir şekilde, onun için açıkça önemli olan bir şeyi kabul etmem için beni zorlamak yerine bana bir çıkış yolu veriyor.

"Karıma saldırıyorsun, öyle mi, Rave?"

İkimiz de başımızı kaldırdığımızda Dion'un yüzünde hoşgörülü bir gülümsemeyle oturma odasına girdiğini görüyoruz. Bana bakıyor, bakışları uzun sürüyor.

Ayağa kalkıyorum ve o bana doğru yürüyor, eğilip başımın üstüne bir öpücük kondururken kolu doğal bir şekilde belime dolanıyor.

Beni piyanosunun arkasında kanlı parmaklarla otururken bulduğundan beri bana karşı çok dikkatli ve nazik davrandı ve bunun için ona minnettarım. Evlenmenin hiçbir şeyi değiştirmediğini fark ettiğimde kendimi çok kaybolmuş hissettim ama o beni hiç beklemediğim bir şekilde bir arada tuttu. Dion her seferinde beni şaşırtmaya devam ediyor. Cevaplar isteyeceğini düşünmüştüm ama bana verdiği tek şey sessiz ve tereddütsüz destek oldu. Hak ettiğimden daha fazlası.

"Eve erken gelmişsin," diye mırıldanıyorum. Raven'ın koltuktan bize baktığını görünce yüzüm ısınıyor ama Dion onun neşeli bakışlarını görmezden geliyor.

Başını sallıyor ve beni kendine çekiyor. "İşle ilgili bir sorun çıktı, bu yüzden birkaç günlüğüne Londra'ya dönmem gerekiyor. Belki birlikte gidebiliriz diye düşündüm."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, kalbim ısınıyor. İş seyahatlerini benden biraz uzaklaşmak için kullanacağını düşünmüştüm. "Hiç gitmedim," diyorum ona. "Size katılmayı çok isterim."

Aklıma istenmeyen bir düşünce gelince heyecanım azalıyor. Bu kez babam Dion'un yokluğu için beni suçlayamayacak, çünkü onunla birlikte olacağım.

Midem bulanıyor ve babamın sözleri kafamın içinde yankılanırken bakışlarımı kaçırıyorum. *Hamile kalmalısın, Faye. İkinizin bir çocuğu olduğunda, seni asla terk edemeyecek. Seni işe yaramaz, omurgasız, iğrenç küçük şey.*

"Faye?"

Başımı kaldırdığımda hem Raven'ın hem de Dion'un gözlerinde endişeli bir ifadeyle bana baktıklarını görüyorum. Birkaç hafta önce Kanada'dan beklediğimden erken döndüğü o geceden beri bana giderek daha sık bu şekilde bakıyor.

Onunla geçireceğim samimi anları umutsuzca arzularken, onun varlığında rol yapmak giderek zorlaşıyor. Babamın benim için yazdığı rolü oynamaktan yoruldum ve kendim olabildiğim tek zaman onun kollarında olduğum zamanlar.

O bile artık lekeli.

Otuz Dördüncü Bölüm

FAYE

"Haftalardır böyle gülümsemeni sağlamaya çalışıyordum," diyor Dion, piste, üzerinde Windsor arması bulunan büyük siyah özel jetin girişine park ederken. "Seni bir yolculuğa çıkarmanın işe yarayacağını bilseydim, seni her gün uçağa taşırdım."

Gözlerim onun adına dehşetle açılıyor ve o kıkırdıyor. "Bu konuda şaka bile yapma," diye mırıldanıyorum. "Seni her gün acı çekerken görmekten nefret ediyorum."

Bakışları yüzümde geziniyor, arıyor. "Beni önemsiyorsun, ha?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Elbette, Dion. Sen benim kocamsın."

Gözleri parlıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bana ilk kez kocam diyorsun," diye mırıldanıyor, beni yavaşça, usulca öpmeden önce. Eli yüzüme gidiyor ve dudaklarını dudaklarımdan ayırırken yanağımı hafifçe kavrıyor. "Yatakta karım gibi davranıyorsun ama dışarıda değilsin," diye ekliyor, sesi biraz buruk. "Konuşmalarımız hâlâ aşırı kibar ve mesafeli. Beni içeri almıyorsun."

Gerildim, irkildim. "Ben... Ben..."

Bunun isteyeceğin bir şey olduğunu düşünmemiştim.

Seni içeri alsaydım, bulacağın şey hoşuna gitmezdi. Sen de beni içeri almadın.

Ne söylemeye çalıştığımdan bile emin değilim. Asıl bilmek istediği şeyin ne olduğunu biliyorum elbette. Neden kanayana kadar oynadığımı merak ediyor ama bunu ona açıklamamın bir yolu yok. Bunu ona nasıl söylerim?

Benimle evli kalması için onu manipüle etme emri almak, birlikte sahip olabileceğimizi düşündüğüm her şeyi lekeledi mi? Onunla evliliğimin kılık değiştirmiş bir lütuf olduğunu düşündüğümü, ancak babamın pençelerinden ayrılmama asla izin vermeyeceğini öğrendiğimi ona nasıl söylerim? Daha önce hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim. Asla özgür olamayacağım, gerçekten olamayacağım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Hadi," diye mırıldanıyor. "Kalkıştan önce fazla zamanımız kalmadı."

Uçağa giden merdivenleri çıkarken Dion bana elini uzatıyor ve attığımız her adımda daha da gerginleşiyor. Onu bu kadar kötü etkilediği halde bunu neredeyse her hafta nasıl yaptığını anlamak benim için çok zor.

"Bu uçak son bindiğimizden çok daha büyük," diye mırıldandım. "Umarım daha yumuşak bir uçuş olur."

Başını sallıyor, yüzü öncekinden biraz daha solgun. Maria pilotun yanında duruyor ve Dion'un arkasında olduğumu fark edince konuşmanın ortasında sessizliğe gömülüyor, gülümsemeye zorlamadan önce gözlerinde bir şaşkınlık beliriyor.

"Faye," diyor gülümseyerek. Gözleri birleşmiş ellerimize kayıyor ve bakışlarını aniden kaçırıyor. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Bize katılman için tüm evrak işlerinin tamam olup olmadığını kontrol edeyim."

Dion beni koridora götürürken o uzaklaşıyor ve ben de çevremize bakıyorum. Bu uçak geniş bir oturma odası gibi düzenlenmiş, arkada rahat kanepeler, karşılıklı birkaç sıra sandalye ve aralarında masalar var. "Nereye oturmak istersin?" Dion soruyor, ben de ona bakıyorum ve artan endişesini fark ediyorum.

"En çok hangi koltukta rahat edersiniz?" Ben de karşılığında soruyorum.

Gülümsüyor ve beni arkadaki kanepeye götürüyor. "Buraya ne dersin?" diye mırıldanıyor. "Bacaklarımı uzatabilmeyi seviyorum."

Başımı sallayıp benim için seçtiği koltuğa oturuyorum ve ayaklarımı yere tam olarak basamadığımı fark edince kıkırdıyor.

"Bu uçak kardeşlerim ve benim için yapıldı ve hepimiz senden çok çok daha uzun boyluyuz," diyor önümde diz çöküp beni şaşırtırken. Emniyet kemerimi tutuyor, ayarlamak ve beni bağlamak için zaman ayırıyor. Kalbim küt küt atarak ona bakıyorum. O keskin elmacık kemikleri ve mükemmel yüzüyle inanılmaz yakışıklı. Kirpikleri bile sinir bozucu derecede uzun ve elimi kalın, siyah saçlarının arasından geçirmek gibi sağlıksız bir takıntım var. Ama bu duvarlarımı yıkmak için yeterli olmazdı. Bana davranış şekli.

"Neden hep önümde diz çöküyorsun?" Mırıldanıyorum.

Gözleri parlıyor ve bir an için onları yavaşça bacaklarımdan aşağı indiriyor, şüphesiz bu pozisyonda en son ne zaman olduğunu hatırlıyor - oturma odamızda. "Ben de senin *arkanda* dizlerimin üzerinde olmak isterdim," diye fısıldıyor. "Seni henüz arkadan becermedim."

Gözlerim açılıyor ve sıcaklık anında yüzüme hücum ediyor, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. Elinin tersiyle yanağımı okşamadan önce, "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor. "Çünkü sen çok küçüksün. Önünde durduğumda, seni öpmek için çok fazla eğilmem gerekiyor. Göz hizasında olmayı seviyorum - ayrıca sen otururken ve ben dizlerimin üzerindeyken *bunu* yapmak daha kolay." Çenemi tutup yüzümü yaklaştırıyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. Kıpkırmızı kesiliyorum ve Maria bize doğru yürümeden birkaç dakika önce yanıma otururken sırıtıyor. Maria karşımızdaki kanepeye otururken o da kemerini bağlıyor ve bir elini bacağıma koyuyor.

"Son kontrolleri için pilota eşlik etmek ister miydin?" diye dikkatle soruyor, sanki onun uçuş korkusunun farkında olduğumdan emin değilmiş gibi. Ona bu konuda sayısız kez yardım etmiş olabileceğini düşününce geriliyor, mideme rahatsız edici bir his yerleşiyor.

"Sorun yok," diyor bacağımı sıkarak. "Sanırım iyiyim."

Gözleri adamın eline kayıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Tamam," diye yanıtlıyor. "O zaman birazdan kalkışa hazır oluruz."

Dakikalar ilerledikçe Dion'un huzursuzluğu artar ve uçak hareket eder etmez ayağını yere vurmaya başlar.

Maria onun dikkatini dağıtmak için, "Müşteri detaylarının üzerinden geçelim," diyor. Tavrındaki bir şey bana pek iyi gelmiyor. Belki de sadece hassas davranıyorum ama sanki ben burada yokmuşum gibi davranmaya çalışıyor ya da varlığım önemsiz, hatta istenmeyen bir şeymiş gibi.

Ona sözleşme şartlarını, müzakere ve itiraz noktalarını ve benzerlerini anlatmaya başlıyor. Sesi yatıştırıcı, muhtemelen kasıtlı olarak öyle ve bunun onlar için bir tür ritüel olduğu hissine kapılıyorum. Bencilce ama aralarındaki etkileşimden, onu benim kadar, hatta daha iyi tanıyor gibi görünmesinden hoşlanmıyorum. Nişanlıyken Dion'un bana ilgi göstermemesine her zaman minnettardım ama şimdi kendimi, benimle hiçbir şey yapmak istemezken onu bu kadar yakınında tuttuğu için sessizce onu suçlarken buluyorum.

Pistte durduğumuzda Dion'un başparmağı eteğimin üzerinde daireler çizmeye başlıyor ve nefesi daha sığ hale geliyor. Yüzümü ona dönüyorum, onun için duyduğum endişe her geçen saniye artıyor.

"Dion," diye mırıldanıyorum, Maria'nın sözlerini keserek. Bana bakıyor ve tereddütle ona uzanıyorum, yanağını okşarken elim hafifçe titriyor, gözlerini benden ayırmıyor. Uçak pistte hızla ilerlemeye başlıyor ve o çenesini sıkıyor.

Onu öpmek için eğildim, dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinirken dokunuşum tereddütlüydü. İnliyor ve hemen boştaki elini saçlarıma gömüyor, beni kabaca öperken sıkıca kavrıyor, beni yutuyor. Nefesim kesiliyor ve dili benimkine doğru kayıyor, tadına bakıyor, alay ediyor. İkimizin de emniyet kemeri takılıyken beni olabildiğince kendine çekiyor, eli kalçalarımın arasından, eteğimin hemen altından kayıyor.

Türbülans uçağı bir iki an sarsıyor ve Hawaii'ye gittiğimizde yaptığı gibi yüzünü boynuma gömmek için dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor. Bu kez tenimi sertçe emiyor ve dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor.

Gözlerimi açtığımda Maria'nın acı dolu bir ifadeyle bize baktığını görüyorum, bakışlarını kaçırmadan önce gözlerinde şok ve sefalet parlıyor.

Dikkatimi yeniden Dion'a odaklayarak, "Sadece biraz daha, uçak sabit kalacak," diye mırıldandım.

Başını sallıyor ve kulağımı ısırıyor, tenime yumuşak öpücükler kondurmaya devam ederken vücudu hafifçe titriyor, sanki dokunuşum onun için de benim için olduğu kadar uyuşturucuymuş gibi.

Başımın üzerinde yumuşak bir ses çınlıyor ve Maria anında emniyet kemerini çözüyor, sanki onu haşlamış gibi, sanki bir an daha yanımızda olmaya dayanamayacakmış gibi koltuğundan fırlıyor. Bu gaddarca ve düpedüz acımasızca, ama o tam oradayken kendini *benim içimde* kaybetmeyi seçtiğini bilmek beni tatmin ediyor. O *beni seçti*.

"Yatak odası," diye mırıldanıyor, emniyet kemerimi hızlı bir hareketle çözüyor. Dion beni kollarına alıp arkadaki kapıya doğru götürdüğünde ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattığında nefesim kesiliyor. "Şu anda sana karşı sabırlı olamam," diye uyarıyor beni bir uçak için fazla lüks olan odadaki yatağın kenarına oturturken.

"Olmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum kirpiklerimin arasından ona bakarken. "Beni kullanmanı istiyorum, Dion. Senin kaçışın olmama izin ver. Sana unutturmama izin ver."

Pantolonunu indirip sikini çıkarırken inliyor ve birkaç kez okşuyor. "Ağzını aç," diye emrediyor. "Güvenli kelimelerini kullanamayacaksın, bu yüzden rahatsız hissedersen belimi çimdikle, ben de durayım."

Hemen dediğini yapıyorum ve sikini dilimin ucuna yerleştiriyor. "Ne kadar da iyi bir kızsın," diyor bana biraz daha sokarken, eli saçlarıma gömülüyor. "Sikimi nasıl aldığına bak bebeğim. Sadece kendine bak."

Dudaklarımı onun etrafında kapatıyorum, dilim onun çıkıntıları üzerinde dönüyor, onu öptüğümde yaptığım gibi yalıyor.

"Beni biraz daha derine götürebilir misin?"

Başımı sallıyorum ve öğürme refleksim devreye girene kadar daha fazla itiyor. "Yavaş nefes al, bebeğim. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

Saçlarımı sıkıca kavrıyor ve başımı yukarı kaldırıyor, boğazımın arkasında hissedene kadar biraz daha içeri itiyor. Daha yarısına bile gelmemişti ve daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum, gözlerindeki hazzı ve huşu duygusunu içime çekiyorum. Bunu onun için yaptığımı bilmek beni çok iyi ve çok güçlü hissettiriyor, bana fark ettiğinden daha sık verdiği kaçışı sağlıyorum.

Onun etrafında yutkunuyorum ve o yüksek sesle inliyor. Gözlerim açılıyor, pilot ya da Maria duyabilir diye endişeleniyorum ama umurunda değil gibi görünüyor. İçimde kayboldu. "Hareket edebilir miyim bebeğim? Ağzını sikmem gerek Faye. Sana ihtiyacım var."

Başımı hafifçe sallıyorum ve yavaşça itmeye başlıyor, ben onu emerken başımı sabit tutuyor, dilim ulaşabildiğim her yeri yalıyor. Dudaklarımdan yumuşak iniltiler kaçıyor ve bakışları daha da hararetleniyor. "Bundan hoşlanıyorsun, ha? Kocanın sikini emmek hoşuna gidiyor mu?"

Cevap olarak inliyorum ve o da memnun bir şekilde bana sırıtıyor. "Benim iyi kızım," diye fısıldıyor. "Ağzın çok mükemmel bebeğim. Bu işte çok iyisin, sikimi almakta çok iyisin."

Onun sözleriyle karnımda bir sıcaklık birikerek kıvranıyorum ve o karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Amın benim için ıslak mı, Faye?"

Gözlerim açılıyor ve saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Elini vücudundan aşağı kaydır ve iç çamaşırını kenara it," diye emrediyor. Dediğini yapıyorum, gergin ve hevesliyim, bir parça utanç beni tereddüt ettiriyor. "Orta parmağını içeri it bebeğim."

Yüksek sesle inliyorum ve o da boğazımın derinliklerine doğru itiyor, hafifçe itiyor, sadece bir inç kadar ileri geri hareket ediyor. Sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi beni izliyor, gözlerinde yoğun bir memnuniyet kaynıyor.

"Ver şu parmakları bana," diye inleyerek elime uzanıyor. Yüzüne doğru kaldırıyor, ağzı orta parmağımın etrafında kapanırken gözleri benimkilerde.

onu emerken izliyorum ve türbülans uçağı tekrar sarsarken amım zonklamaya başlıyor.

Dion geriliyor ve dişlerini sıkıyor, ağzımdan çekilirken gözlerinde bir parça panik beliriyor. Bir süre öylece duruyor ve elini saçlarında gezdiriyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar kaybolmuş görünüyor.

"Al beni," diye yalvarıyorum. "Becer beni, Dion."

Dikkati yeniden bana odaklanıyor ve omzumu iterek beni yatağa geri düşürürken sırıtıyor. "Daha fazla istediğim bir şey yok," diye mırıldanıyor kalçalarımı kaldırıp külotumu çıkarırken, üstüme tırmanırken kıyafetlerimizin geri kalanıyla uğraşmıyor.

Parmakları amıma değiyor ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince yüksek sesle inliyor. "Şu haline bak," diye inliyor. "Kocan için sırılsıklam olmuşsun. Benimkini emmek seni de ıslattı mı meleğim?"

Başımı sallıyorum ve o da girişime doğru itiyor. "Tabii ki öyle, benim *mükemmel* küçük karım." Uçak sallanırken bir an gözlerimin içine bakıyor ve sonra sert, derin bir vuruşla içime girerek boğazımdan yüksek bir inilti çıkarıyor. Bunu itiraf etmekten neredeyse utanıyorum ama ona sakso çekmek beni orgazmın eşiğine kadar getirdi. Fark ettiğinden çok daha yakınım.

"Sikimi almakta çok iyisin," diye mırıldanıyor, elleri bluzumu çekiştiriyor. "Seni görmem gerek." Bluzumu çıkarmasına yardım ediyorum ve sütyenim çözüldüğünde inliyor. "*Siktir*."

Elleri kalçalarımı sarıyor ve dizlerinin üzerine yükselirken alt bedenimi de kendisiyle birlikte yukarı kaldırıyor, beni sikinin daha derinlerine çekiyor.

"Bacaklarını etrafıma sıkıca sar," diye emrediyor. Dediğini yapıyorum ve gözleri bir an için kapanıyor, soyunmaya başladığında nefes alış verişi düzensizleşiyor. Takım elbise ceketini ve ardından gömleğini çıkarırken beni izliyor, gözlerim karın kaslarında gezinirken sırıtıyor. "Gördüklerini beğendin mi?"

Gömleği yere düştüğünde ve elleri tekrar kalçalarıma uzandığında kıpkırmızı kesiliyorum. Gözlerindeki hayranlıkta çok büyüleyici bir şey var. Bakışları çıplak göğüslerimde ve eteğimin belimi sarışında geziniyor ve sonra benden biraz çekiliyor, gözleri kalçalarımın tepesine gidiyor. Kabaca içime geri iterken sırıtıyor ve bacaklarımı kalçalarının etrafında daha da sıkıyorum, iç kaslarım istemsizce sıkılıyor. "Sikimin senin dar, aç amcığında kayboluşunu izlemeye bayılıyorum," diyor ve tekrar yapıyor.

Hareket edişinde çok seksi bir şey var, takım elbisesinin pantolonu hala kalçalarını sarıyor.

onları tamamen kovacak kadar uzun süre benden koparmak.

Kaslarım tekrar onun etrafında çırpınıyor ve beni tekrar yere yatırıp üstüme çıkarken gözleri parlıyor. Elini kalçama götürüp yukarı kaldırıyor ve beni aldığı açıyı değiştiriyor.

"Tüm dünyayı unutturuyorsun, bunu biliyor musun?" diyor daha sert itmeye başlarken, hareketleri hızlı ve derin, hissettiğim aynı çaresizlikle dolu. "Senin içindeyken kendimi tamamlanmış hissediyorum. Bana asla böyle hissettirmemen gerekiyordu, Faye. Bana ne yaptın böyle?"

"Dion," diye inliyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Beni kabaca becermeye devam ederken alnını benimkine yaklaştırıyor, kalçaları içimdeki hassas bir noktaya baskı yapacak şekilde hafifçe dönüyor. "Dayanamıyorum."

"Yapabilirsin," diye hırlıyor. "*Yapacaksın.*" Beni daha sert sikiyor, elleri sanki bana doyamıyormuş gibi vücudumun her yerinde dolaşıyor. "İyi bir kız gibi sikimi al, Faye."

Uçak tekrar sallanmaya başlıyor ama onun hareketleri duraksamıyor bile. Gözleri gözlerimde kalıyor ve hiçbir şey benden daha önemli değilmiş gibi içime girmeye devam ediyor. "Kendine bir bak bebeğim," diye fısıldıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum. Sikimi almakta çok iyisin. Çok *iyisin.*"

Nefes almaya başlıyorum, dudaklarımdan tutarsız yakarışlar kaçıyor ve o sırıtıyor, onun için parçalanmamın tadını çıkarıyor. "Benim için boşalmak istiyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Başımı sallıyorum. "Lütfen," diye inliyorum. "Çok yaklaştım."

Eli aramıza giriyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken gözlerimin içine bakıyor. "Oh Tanrım, Dion," diye inliyorum. "*Evet*!"

"Seni küçük seksi şey. Benim mükemmel, *mükemmel* karım. Benim için gel, bebeğim. Amının sikimin etrafında sıkılaştığını hissetmeliyim."

Ve öyle de oluyor. Onun için sıkılaşıyor, zevk dalgaları bedenimi sarsıyor. İnliyor ve kendini içime sokmadan önce neredeyse sonuna kadar geri çekiyor, yanıma gelirken tatmin olmuş bir inilti kulaklarımı dolduruyor.

Dion üstüme yığılıyor ve ben kollarımı ona dolayarak sıkıca sarılıyorum, o da boynuma yumuşak ve kalıcı öpücükler konduruyor. Türbülans uçağa tekrar çarpıyor, ama bu sefer gerilmiyor bile, sadece beni öpmeye devam ediyor.

Ellerimden biri saçlarına doğru ilerliyor, birlikte bindiğimiz son uçuşta yaptığım gibi ona masaj yaparken tırnaklarım kafa derisini hafifçe kazıyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime. "Seni içeri almak istiyorum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Bölüm Otuz Beş

DION

Sözleşmeler nihayet imzalandığında rahat bir nefes alıyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Luca'nın genişleme planları yüzünden dört gün boyunca neredeyse bitmek bilmeyen müzakereler ve yanımda olmasına rağmen karımı zar zor görebilmek.

"Fiyatı biraz daha aşağı çekebilirdik," diyor Maria, sesi biraz hoşnutsuz geliyor.

Ona bir bakış attım. "Ve bunu yapmak bana fazladan bir güne mal olacaktı.

Buna değmezdi."

Toplantı odalarımızdan birinden çıkarken kaşlarını çattı. Binanın sahibi benim, bu yüzden her şeyi çalışır durumda tuttuk, ancak kilit personelimizin çoğunun taşınması gerekti. "Fazladan bir gün daha müzakere etmek bize birkaç yüz bin kazandırabilirdi."

Omuz silkiyorum. "Para sıkıntım yok," diye mırıldanıyorum, ses tonum sinirli. Gerçek şu ki Faye ile biraz zaman geçirmek ve ona yıllardır yaşadığım şehri gezdirmek istiyorum. Bana neye mal olacağı umurumda değil.

Beni ofisime kadar takip ederken sessizleşiyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum. Belli ki bana söyleyecek bir şeyi var ve bunu bir an önce halletmeyi tercih ederim. Faye Londra'daki ofisimi görmek istedi ve ben hâlâ çalışırken buraya gelmesini istemiyorum. Onu bekletmeyeceğim.

"Son zamanlarda farklısın," diyor sonunda. Kaşlarımı kaldırıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Çalışman her zamankinden daha özensiz ve sen

Dikkatim dağıldı. Senin için endişeleniyorum, Dion. Kendinde değil gibisin."

İç çekiyorum, kızgınlığım azalıyor. "Maria," diye mırıldandım. "İşimin kalitesinin düştüğünü düşündüğün için üzgünüm. Daha dikkatli olacağım ve hiçbir anlaşmamızın etkilenmemesini sağlayacağım."

Başını sallıyor. "O mu? Onun yanındayken böyle davrandığını hiç görmemiştim."

"Faye?" Düzeltiyorum, karıma "*o"* diye hitap etmesinden bir şekilde rahatsız oluyorum. "Sanırım bazı açılardan evet. Her zaman kendimi işime verdim çünkü sahip olduğum tek şey oydu ve bu artık doğru değil."

Evliliğimin hayatımı etkilemesine izin vermek gibi bir niyetim olmadığını biliyor, bu yüzden beni bu kadar aşık bulmasının neden endişe verici olduğunu anlayabiliyorum.

"Onunla işleri yoluna koymak istiyorum," diye itiraf ediyorum sonunda, ondan çok kendime. Buna layık olmadığımı biliyorum ama denemeye devam edersem belki olabilirim. O ve benim aynı kumaştan yapıldığımızı, ikimizin de birbirimizde bulduğumuz bir şeyi aradığımızı söyleyebilirim. Belki onun kadar harika birini asla hak edemeyeceğim ama *deneyebilirim*.

"Anlıyorum," diyor Maria, bana doğru yürürken yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. Kravatımı tutuyor ve düzeltiyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. "Sadece mutlu olmanı istiyorum, Dion," diyor sonunda, avucunu ipeksi kumaşa bastırarak. "Uçakta aranızda bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Sadece şehvet değildi. Bundan daha fazlasıydı. Onu rahatlatmak için aradın ve o da seni gerçekten anlamış gibi bunu sağladı."

Sekreterime bakarken utançtan gözlerim yaşardı. Onun orada olduğunu bile unutmuştum ve şüphesiz bizi duymuş olmalıydı. "Bu konuda," diye mırıldandım. "Niyetim sizi rahatsız etmek değildi ama artık eşim ve benimle uçmak istemezseniz bunu anlayışla karşılarım. Sizin için alternatif düzenlemeler yapmaktan mutluluk duyarım."

Kravatımı okşuyor ve başını sallıyor. "Sorun değil, Dion. Anlatmak istediğim bu değildi. Sadece sadakat ve yükümlülük duygunu başka bir şeyle karıştırmandan endişeleniyorum, özellikle de işin içinde açıkça şehvet olduğu için. Ona razı olacağından ve ikinizin de hayatınızın geri kalanını ne olabilirdi diye düşünerek geçireceğinizden - ya da daha kötüsü, olması *gerekeni* kaçıracağınızdan endişeleniyorum." Sonra tereddüt ediyor. "Ama umarım yanılıyorumdur, çünkü daha önce hiç olmadığın kadar sakin görünüyorsun. İşini olumsuz etkilese bile senin üzerinde olumlu bir etkisi var gibi görünüyor."

Ona bakıyorum, gözlerindeki gerçek endişeyi fark ediyorum ve kalbim yumuşuyor. "Maria-"

Kapı açılıyor ve Faye içeri giriyor, ancak bakışları üzerimize geldiğinde donup kalıyor, gözleri Maria'nın kravatımdaki eline odaklanıyor. Maria hemen geri çekilip özür diliyor ama Faye kıpırdamıyor, Maria kapıyı arkasından kapattıktan sonra bile.

"Faye," diye mırıldanıyorum, vücudumdaki tüm içgüdüler bana dikkatli olmamı söylüyor. Dişlerini gıcırdatıyor ve yüzünü kaldırıyor, gözlerinde acı ve ihanet parlıyor. Geriliyorum ve başımı sallayarak ona doğru yürüyorum. "O güzel aklından her ne geçiyorsa, seni temin ederim ki doğru değil. O sadece benim için kravatımı düzeltiyordu."

"*Neden*?" diye sorar, sesi kırılır.

Ellerimi omuzlarına doluyorum ve karıma gülümsüyorum, kesinlikle memnun ama kötü bir his omurgamdan aşağı akıyor. Hay sikeyim. Kıskanmasına bayılıyorum. Karım gibi davranması o kadar nadir oluyor ki her seferinde tadını çıkarıyorum.

"Emin değilim. Sanırım çarpıktı."

Kravatıma tiksintiyle bakıyor ve elleri hafifçe titreyerek onu tutuyor. Kravatı tamamen çıkarmadan önce tereddüt ediyor gibi görünüyor, yere düşmesine izin vermeden önce parmakları bir an için kumaşın etrafında kıvrılıyor. Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum - bunun onu daha da kızdıracağından oldukça eminim. "Kravata ihtiyacın yok," diyor, ses tonu sert. "İş günün artık bitti zaten. Düzeltmene gerek yok."

Dudağımı ısırıyorum, son derece memnunum. "Bana bak," diye mırıldanıyorum. Bakışlarını kaldırıyor, gözlerinde bir belirsizlik var, sanki kendi tepkisi onu şaşırtmış gibi. Sıkı sıkıya tutunduğu kontrolünü kaybetmesine bayılıyorum. Maskesinin kırılmasını izlemek büyük bir zevk. "Bana dokunmasından hoşlanmadığını ve bir daha asla olmayacağını söyle. Sadece söyle, Faye."

Dudakları hafifçe aralanıyor ve yüzünde tam olarak çözemediğim bir şey yanıp sönüyor. "Bundan hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor. "Sana bu kadar yakın olmasından gerçekten hoşlanmıyorum, Dion. İkinizin arasında bu kadar çok geçmiş olması hoşuma gitmiyor ve etrafınızdaki tüm söylentiler hoşuma gitmiyor. Bunların hiçbiri hoşuma gitmiyor."

O zaman gülümserim. Elimde değil. "Aferin kızıma. Bana ne istediğini söyle," diye ısrar ediyorum. "Beni içeri almak istediğini söyledin, o yüzden bana bu kadarını söyleyerek başla." Benden hiç talepte bulunmaz ama ben bulunmasını istiyorum. Ne isterse isteyebileceğini ve dünyanın ona itaat edeceğini öğrenmesini istiyorum. O artık bir Windsor, *benim karım*. Öyle davranmaya başlamasını istiyorum.

"İkinizin arasına daha iyi sınırlar çizmenizi istiyorum," diyor tereddütle, sanki bunu itiraf etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. "I

Bir daha sana bu kadar yakın durmasını istemiyorum ve kesinlikle kravatına o şekilde dokunmaması gerekiyor."

Başımı sallıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Birkaç hafta sürdü ama düğünümüzden sonraki günlerdeki kadın haline geri dönmüş görünüyor. Ben Kanada'dayken ne olduğunu anlayamadım ama her ne olduysa artık geride kalmış gibi görünüyor. Uçakta beni öptüğü andan itibaren yeniden kendisi oldu. Onu ne kadar özlediğime şaşırdım.

"Bitti," diyorum basitçe. Gözleri dolu dolu bana bakıyor ve ben de yanağını hafifçe okşuyorum, içimden saf bir şefkat fışkırıyor. "Yine de keşke kravatımı öyle buruşturup yere atmasaydın. Onu gözlerinle aynı renk olduğu için almıştım - en sevdiğim renk."

Bakışları yere doğru kayıyor. "Ah!" diyor sesi tizleşerek. Elini uzatmak için hamle yapıyor ama onun yerine ben onu kendime çekiyorum, kollarım onu sıkıca sarıyor.

"Seni yemeğe götürmeme izin vererek bunu telafi edebilirsin," diye mırıldanıyorum. Son birkaç hafta zor geçti. Yatakta kendini tamamen bana teslim etti, ama bunun dışında mesafeliydi, benimle zaman geçirmemek için bariz bahaneler bulmaya kadar gitti. Kendi evimizde benimle akşam yemeği yemesini sağlamak bile neredeyse imkânsızdı.

Korkuya teslim olmaktan bıktım. Ondan daha fazlasını istiyorum. *Her şeyini* ve bunun için savaşacağım.

Hem onun hem de benim güvensizliklerimle, ortak geçmişimizle ve henüz yüzleşmediğimiz her engelle savaşacağım. Onunla tek bir mutluluk şansı için savaşacağım... çünkü onun da bunu isteyebileceğini düşünüyorum.

Otuz Altıncı Bölüm

DION

Bizim için ayırttığım restorana girerken Faye'in elini kendi elimde tutuyorum. "Çok güzel ama çok boş," diye mırıldanıyor, kafası karışmış bir halde. "Buranın ünlü olması gerekiyordu. Burada yapılacak en iyi şeylerle ilgili tüm makalelerde gördüm."

Ona bu akşam için tüm restoranı rezerve ettiğimi söyleme zahmetine girmiyorum. Muhtemelen bundan bunalmış hissedecektir ve henüz bu konuda rahat değilken ne kadar çok paranın artık onun emrinde olduğunu vurgulamak niyetinde değilim. Tek istediğim karımla biraz baş başa kalmak ve şu anda buna sahibiz.

"Bay ve Bayan Windsor," diye selamlıyor şef oturur oturmaz, bu gece için hazırladığı ısmarlama menüden bahsederken sesi istekli ama saygılı. Faye her yemeğin detaylarına dalmış görünüyor ve ben sadece arkama yaslanıp onu izliyorum. Onunla birlikte olmak beni suçluluk duygusuyla doldurmayı ne zaman bıraktı? Aynı karanlığın ikimizi de tükettiğini ama ben onun içine gömüldüğümde ikimize de dokunamadığını fark ettiğim zaman olmalı. Gözlerine ışığı geri getiren kişi olduğum her seferinde, suçluluk duygum biraz daha hafifliyor.

İkimize de birer kadeh şarap dolduran şarap garsonuna teşekkür ediyorum ve yalnız kaldığımız anda kadehi onunkine doğru kaldırıyorum. "Bize," diye mırıldanıyorum.

Kadehini benimkine vuruyor ve kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Evet, gerçekten her şeyi onunla istiyorum. Düşüyorum, değil mi? Hiç istememiştim

Ama o bana sahip. Belki Hawaii'de onu ilk öptüğüm zamandı, belki de onunla dans edip onu güldürdüğüm zamandı. Belki de bundan çok daha önceydi, onu kollarımda titrerken, panik atağın eşiğinde bulduğumda. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama benden geriye kalanları aldı.

"Daha fazlasını istiyorum," diye mırıldanıyorum, kelimeler düşünmeden dudaklarımdan dökülüyor. Faye'in kaşları kalkıyor ve gülümsüyor.

"Neyin daha fazlasını?"

"Sen."

Gözleri bir parça açılıyor ve yanaklarına güzel bir kızarıklık bulaşıyor. "Oh," diye nefes alıyor. "Ben... Ben senin ne..."

"Havadan sudan konuşmanın ötesine geçmekle başlayalım," diye teklif ediyorum. "Benim yanımdayken bu kadar dikkatli olmayı bırakmanı gerçekten istiyorum. Sanki sadece yataktayken bana karşı gerçekten dürüst oluyorsun, Faye."

Yanakları daha da kızarıyor ve konuşmamızın hala özel olduğundan emin olmak için etrafına bakıyor. Onun bu kaçamak bakışlarını bile çok sevimli buluyorum. Boku yedim.

"Şimdi, beni yanlış anlama. Seni sikmeyi seviyorum, sevgili karım. Seni sikime boşaltmayı seviyorum ve lanet olsun, senin tadına bayılıyorum. Ama bu yeterli değil. Seni yatağın dışında da istiyorum." Ona neyin yanlış olduğunu sorabilmek ve dürüst bir cevap almak istiyorum. Zor bir gün geçirdiğinde, sadece bir kaçışa ihtiyacı olduğu için değil, sadece *onun insanı* olduğum için başvurduğu kişi olmak istiyorum. "Söyle bana, sen de aynısını istiyor musun? Beni içeri almak istediğini söylerken bunu mu kastediyordun?"

Kadehini dudaklarına götürüyor ve sözlerimi düşünerek bir yudum alıyor. "Evet," diye cevap veriyor, sesi yumuşak.

"O zaman yüzeysel olmaktan çok daha derin konuşmalar yaparak başlayalım. Ne zaman denesem, bir bahane ya da kulağa son derece alışılmış gelen bir cevapla beni başından savıyorsun. Ben sadece seni istiyorum, Faye. Benim yanımdayken rol yapmana gerek yok - istediğim tek versiyonun *gerçek* sen."

"Dion," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor. "Ya hangi versiyonumun gerçek olduğunu bilmiyorsam?"

Nasıl hissettiğini çok iyi bildiğim için ona gülümsüyorum. "O zaman bana her şeyini ver, kırılmış her parçanı. Bana her şeyini ver, Faye, çünkü kırık olduğunu düşündüğün o parçalar? Onlar beni tamamlıyor."

Ona doğru uzanıyorum ve elini tutup dudaklarıma götürüyorum. Bana öyle umutla bakıyor ki, içimde kaybettiğimi sandığım bir şeyler yanıyor. "Bana denemek istediğini söyle," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak.

"Benimle birlikte."

O zaman gülümsüyor ve bu gülümseme kalbimin göğsümün dışında atmasına neden olan gülümsemelerden biri. Rahat bir nefes alıyorum ve "*İstiyorum*" dediğinde parmak eklemlerini nazikçe öpüyorum. Seninle denemek istiyorum."

Sunucumuz bize mezelerimizi getirirken parmaklarımızı masanın üzerinde dolaştırıyorum, atmosfer tamamen değişiyor. Her zaman çok net olan mesafe şimdi belirgin bir şekilde yok ve elimde olmadan koltuğumda rahatlıyorum. Düşüncelerim bu geceki gibi durulmayalı çok uzun zaman olmuştu ve hepsi onun yüzünden.

Bana gülümsüyor, gözlerinde bir parça endişe var. Bazen ona bakmak acı veriyor çünkü onda kendimden çok şey buluyorum ve içimde sakladığım şeyler o güzel maviliklere asla girmemeliydi.

"O zaman basit bir soruyla başlayayım," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor. "Piyano çalmaya nasıl başladınız? Ülkedeki en genç konser piyanistlerinden birisiniz ve bu etkileyici bir başarı, ancak kariyerinizin kökenleri hakkında hiçbir şey bilmediğimin farkındayım. Annen yüzünden mi?"

İkimizin annesi de ünlü birer piyanistti, dolayısıyla Faye'in annesi de onun kendi izinden gitmesini isterdi. Annem de benim için hep bunu isterdi.

Karım bembeyaz kesiliyor ve bardağına uzanırken elinin titrediğini fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Dion," diyor başını sallayarak.

"Dene bebeğim," diye yalvarıyorum. Bu çok basit bir soru, ama itiraf etmeliyim ki daha fazlası var. Neden kanayana kadar çaldığını bilmek istiyorum. Piyanosu hem rahatlık hem de acı kaynağı gibi görünüyor ve ben bunun nedenini anlamak istiyorum. Yaraları benimkilere benzediği için mi?

Faye'in ifadesi kapanıyor, bakışları bir kez daha okunamaz hale geliyor. "Senin sayende oldu," diyor, sesi sakin ve eşit. "Konser piyanisti olmamın tek nedeni *sensin*. Babam gelecekteki evliliğimizi öğrendiği andan itibaren beni öğrenmeye zorladı. *Üç* yaşındaydım. Öğrenmek zorundaydım çünkü o zamanlar sen hâlâ annenin izinden gidecekmişsin gibi görünüyordu. Bunu yapmayacağın belli olduğunda, babam annemin yeteneğini miras aldığımı çoktan fark etmişti ve yetenekli bir piyanist olmanın ailenin takdir edeceği bir özellik olduğunu düşündüğü için beni derslere devam ettirdi. Başka bir şey olmasa bile, bu ortak bir noktamız olurdu ve üzerinde konuşabilir ya da bağ kurabilirdik." Sonra yüzünü buruşturuyor. "Havadan sudan konuşmanın ötesinde konuları tartıştığınızı mı söylüyorsun? Herhangi bir konu seç. Herhangi bir şey. Benim

Tüm hayat sizinkine fayda sağlamak ve onu tamamlamak için yaratıldı, bu yüzden eğer siz buna ilgi duyuyorsanız, ben de duyuyordum."

Şok içinde ona baktım. Ne oldu? Ne oluyor lan? Faye'in ifadesi kızgınlıktan dehşete dönüşüyor ve sanki söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş gibi elini dudaklarına götürüyor. "Ben... Ben özür dilerim," diye kekeliyor. "Ben... bu..."

Geçmişimizi düşünüyorum ve her şey yavaş yavaş yerine oturuyor. Tabii ki. Benim ailem yıllarca bu evlilikten kaçmama izin verirken, onun ailesi onu mükemmel bir Windsor eşi olması için eğitmişti. Büyükannem sadece annelerimizin verdiği sözü yerine getirmek istiyordu ama Faye'in ailesi için çok daha fazlası söz konusuydu. Söz konusu olan para miktarı hayatlarını değiştirebilirdi. Tam anlamıyla.

Faye hakkında bildiğim her şeyi düşündüğümde midemin bulandığını hissediyorum. Ondan aldığım her şey yüzünden kendimi suçlu hissetmiştim, ama bunun anlayabileceğimden çok daha fazla olduğunu fark etmemiştim. Şimdi onun karşısında oturup daha da fazlasını istemeye ne hakkım var?

Otuz Yedinci Bölüm

DION

Eve girdiğimde Faye şaşkınlıkla başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle buluştuktan birkaç saniye sonra bakışları alçalıyor. Beni boğmakla tehdit eden suçluluk duygusunu bastırıp bir adım öne çıkıyorum, elim beline dolanıyor. Onu kendime doğru çekiyorum, giydiği elbiseye ve topuklu ayakkabılara bakıyorum, evden çıkmaya hazır olduğu belli. "Nereye gidiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde mırıldanıyorum.

İkimiz için de acı verici olan birkaç günlük yapmacık konuşmalar oldu, ama bu kadar kolay pes etmemin imkanı yok. Bana söylediklerine bakılırsa, üç yılımız dolduğunda gitmesine izin vermek zorunda kalma ihtimalim yüksek, ama o zamana kadar o benim. Bana verilen her saniyeyi onu kalmaya ikna etmek için kullanacağım. Çocukluğunun büyük bir kısmını ve seçimlerinin çoğunu çalmış olabilirim ama kaybedilen zamanı geri getiremem. Yapabileceğim tek şey, zamanımız dolduğunda yine beni seçmesini sağlamak.

"Babamın evi," diyor sesi titreyerek. Uzun zamandır gözlerimin içine birkaç saniyeden fazla bakmamıştı ve lanet olsun, onu özlüyorum. Aramızda bu kadar mesafe varken onun bu kadar yakınımda olması garip. Yaptığı şeyi söylediği için pişman olduğu çok açık ve bunu tartışmak için yaptığım her girişim bizi daha da uzaklaştırdı.

"Ben de seninle geleceğim."

O zaman bana bakıyor, gözlerinde bir parça panik var. "Oh, hayır. Buna gerek yok. Lauren sana yemek yaptı."

Belini sıkıca kavrıyorum ve yüz ifadesine bakıyorum. Bu eskiden tanıdığım Faye ve bu garip, çünkü bana bakan kız karım değil. "Seninle geleceğim," diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor ve kapıdan çıkarken elimden kurtuluyor, ama nasıl titrediğini fark ediyorum. Beni yanında istemediği için mi bu şekilde tepki veriyor? Karıma cevaplamak istemediği sorular sormak onu paniğe sevk ediyor ve onu bu şekilde görmekten nefret ediyorum ama lanet olsun, benimle konuşmasına ihtiyacım var. Benden korkmasına neden olacak hiçbir şey yapmadım, yine de açıkça korktuğu anlar oluyor. Hiç bu kadar kayıp hissetmemiştim. Ben bir *Windsor'ım*. Sahip olamayacağım pek bir şey yok ama karımın düşünceleri ve duyguları kesinlikle ulaşılmaz.

Bizi babasının evine götürürken Faye sessiz ve ben de ne söyleyeceğimden emin değilim. Birbirimize doğru atmaya çalıştığımız her adım bizi daha da ayırıyor.

Babasının evinin önüne park ettiğimde, "Seni beklemiyor," diye kekeliyor. "Aramalıydım."

Ön kapıya doğru yürürken eli benimkinde nemli ve soğuk, ona bakıyorum. "Ben senin kocanım," diye hatırlatıyorum ona. "Akşam yemeğine katılmamın bir önemi yok mu?"

Sanki anlayamıyormuşum gibi bana hayal kırıklığıyla bakıyor ve bunun doğru olduğunu hissetmeye başlıyorum - ama aynı zamanda gördüğüm resmi tamamlayan eksik yapboz parçalarının hepsinin burada, bu evde olduğunu ve beni yakınına bile yaklaştırmak istemediğini görmeye başlıyorum.

Yemek odasına girdiğimizde babasının bakışları bir anda yukarı kalkıyor ve sert ifadesi yerini benim için ayırdığı kibar ve hoş ifadeye bırakıyor. Onu, ağarmış saçlarını, gözlerindeki o hesapçı bakışı ve yüzüne zorla yerleştirdiği sıkı gülümsemeyi içime çekiyorum. Onun hakkında hiçbir zaman fazla düşünmedim - o her zaman büyükannemin sorunuydu. Faye ya da onunla hiçbir şey yapmak istemedim ve işte bu noktada yanıldım.

"Dion," diye selamlıyor hemen, kızını görmezden gelerek. "Faye bize katılacağını söylememişti." Ona attığı bakış tüylerimi diken diken ediyor ve elimi daha sıkı kavrıyor, vücudunu birazcık kaydırıp bana doğru eğiliyor. Kolumu ona doladım ve çenemi kilitledim.

"Eşim evden çıkmaya hazır olana kadar benim de katılacağımı bilmiyordu. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eğer gitmemizi isterseniz, gidebiliriz."

Faye'in vücudu titremeye başlıyor, bakışları yere odaklanıyor ve benim de öfkem yükselmeye başlıyor. Bunu nasıl gözden kaçırmışım? Yetiştirilme tarzıyla ilgili cevaplamayı reddettiği her soru, babasının Eric'i bilip bilmediğini sorduğumda gözlerindeki korku ve hatta Kanada'ya yaptığım yolculuktan sonra bulduğum duygusal enkaz. Tek bir ortak nokta var. Jimmy Matthews. Hizmetçimiz ve şoförümüz dışında gördüğü tek kişi oydu. Her babanın benimki gibi olmadığını unutarak onu kolayca göz ardı ettim.

"Hayır, tabii ki rica ederim. Bilseydim daha güzel bir akşam yemeği hazırlardım. Ne de olsa Faye seni ilk kez eve getiriyor." Jimmy bana yerimi gösterirken başımı sallıyorum ve Faye'i de yanıma çekiyorum. "Git mutfakta kız kardeşine ve Abigail'e yardım et ve bir misafirimiz olduğunu haber ver," diyor, ses tonu sert. "Dion'la iş konuşmak istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum ve Faye'in elini bırakmayı reddediyorum. "Benim karım kendi evimizde parmağını bile kıpırdatmaz, seninkinde kıpırdatmasına izin verirsem namerdim," diyorum ona, birleşen ellerimizi dudaklarıma götürüp Faye'in elinin arkasını öpmeden önce, bakışlarımı sabit tutarak.

Gözlerinde tam olarak çözemediğim bir şey parlıyor - bir tahminde bulunacak olursam, kızgınlıkla karışık bir ilgi. Faye yanıma oturuyor ve babası hemen madencilik işinden ve yatırım yapmak istediği ek madenden bahsetmeye başladığında elimi kalçasına koyuyorum.

"Belki de ortak bir girişim ilgi çekici olabilir," diyor istekli bir ses tonuyla. "Windsor'ların işleri aile içinde tutmayı tercih ettiklerini biliyorum, o yüzden bunu önce size getirmeyi düşündüm."

Bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyor ama aslında benden para istiyor. Faye'in kalçasını sıkıca kavrıyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Kızın buraya geldiğimizden beri tek kelime etmedi. Bunu fark ettin mi?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyor ve Faye dönüp bana bakıyor. Ona bakıyorum, sessiz yalvarışlarla iç içe geçmiş panik ipuçlarını bulduğumda kalbim sıkışıyor. Yanıldığımı, hayal gücümün aşırı aktif olduğunu umuyordum ama yüz ifadesinden şaşmak mümkün değil. Korkmuş.

"Faye her zaman sessizdir," diyor babası, sesi sinirli. "Düzgün yetiştirildi ve nadiren sıra dışı konuşur."

Bir an için, kafasını mermer yemek masasına çarparsam kırıp kıramayacağımı düşünüyorum ama sonra Faye'in üvey annesi ve kız kardeşi içeri giriyor ve dürtülerimi kontrol ediyorum.

İkisi de beni burada bulduklarına şaşırmış görünüyorlar ve beni selamlarken yüzlerine anında gülümsemeler yapıştırıyorlar, yemek tabaklarını bırakırken hareketleri hızlı. İkisi de kibarca sohbet ediyor, ailem ve işimle ilgili sorular soruyor ama benim odaklanabildiğim tek şey karım. Dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı ve kimse bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Jimmy sonunda yükselen öfkemin farkına varmış gibi, "Faye," diyor.

Sırtını dikleştiriyor ve ağırbaşlı bir şekilde başını sallıyor. "Evet, baba?" Sesinde hafif bir titreme var, hiç hoşlanmadığım bir saygı ifadesi.

"Piyano çalışman nasıl gidiyor? Anladığım kadarıyla birkaç günlüğüne uzaktaydınız? Umarım işini ihmal etmiyorsundur. Bir hafta içinde konserin var."

Bir an tereddüt ediyor, eskiden nefret ettiğim o boş bakış güzel mavilerini bastırıyor. "Antrenmanlar iyi gidiyor," diye sakince cevap veriyor. "Konserin beklendiği gibi geçeceğinden eminim."

Babası memnun görünüyor, ama bundan daha fazlası var. Yapbozun bir parçası daha yerine oturuyor ve onun sesi zihnimde yankılanırken midem bulanıyor. *Babam gelecekteki evliliğimizi öğrendiği andan itibaren beni öğrenmeye zorladı. Üç yaşındaydım.*

"Konser başına ne kadar kazanıyorsun, sevgilim?" Faye'e bakarak mırıldandım.

Babası kaskatı kesilir. "Ah, emin değilim," diye mırıldanıyor. "Fazla bir şey değil ama." Gözlerini tabağına dikiyor ve ben kendimi hasta hissetmeye başlıyorum.

"Sen en yüksek kalibrede bir konser piyanistisin. Çaldığın her konser sana en az yüz bin kazandırmalı ve evlendiğimizden beri ayda iki kez çalıyorsun."

Kafasını kaldırıyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hayır," diye söze başlıyor ve kanım donuyor. "Kesinlikle o kadar değil. Böyle bir miktar için gerçekten yeterince iyi değilim."

Bakışlarımı ondan ayırıp Jimmy'nin sarsılmış yüz ifadesine bakıyorum. "Anladığım kadarıyla karımın parasını sen yönetiyorsun?" İsteksizce başını salladı. "Sana banka bilgilerimi göndereceğim. Evlendiğimiz andan itibaren kazandığı her şeyi o hesaba yatıracaksın. Yarın kazancını doğrulaması için bağımsız bir denetçi göndereceğim."

"Buna gerek olmadığına eminim," diye söze başlıyor, bakışları kızının üzerinde. "Öyle mi, Faye?"

Titremeye başladı ve ben de kolumu ona doladım. "Dediğiniz gibi, karım nadiren sıra dışı konuşur. Kocasına itaatsizlik edecek şekilde yetiştirilmedi." Ama er ya da geç öğrenecek. Ben ne dersem diyeyim, istediği her şeyi yapabileceğini ve sahip olabileceğini öğrenecek. "Yarın öğleden önce parayı yatıracaksın, yoksa seni alıp Windsor Bank'a kendim götürürüm."

Gözlerindeki o boş bakış şimdi anlam kazanıyor ve yılların hasarını nasıl geri alacağımı bilmiyorum. Ona söz verdiğimiz para ve bilmeden kendi kazandığı büyük meblağlar için onu kontrol ediyordu ve tuttuğu ipleri kesmenin ne kadar kolay olacağından emin değilim.

Ama lanet olsun, deneyeceğim.

Bu dünyada hiç kimsenin karımı kontrol etmesine imkan yok. Ben bile.

Otuz Sekizinci Bölüm

FAYE

Her kalp atışında, korkum havaya nüfuz eden somut bir varlık haline gelene kadar artıyor. Dilimin ucunda tadını alabiliyorum ve onu yutmak için elimden geleni yapıyorum ama nafile.

"Faye?"

Başımı kaldırdığımda Dion'un bana baktığını görüyorum, bakışları yıllar önce olduğu gibi okunmuyor. Bana bakıyor, bakışları araştırıyor ve bulabileceği şeyden dehşete düşüyorum. Utanç, vücudumun her santimini işgal edene kadar midemde yayılıyor. Gerçekte ne kadar zayıf olduğumu öğrenirse, bana asla eskisi gibi bakmaz.

"Bana odanı göstermeyecek misin?"

Dalgınca başımı sallıyorum ve onu merdivenlerden yukarı çıkarıyorum, kalbim boğazımda atıyor. Babam yemekten sonra bir şeyler içmek için kalmasını istedi ve ben de ne olacağından korkmadan edemiyorum. Dion'un daha önce onunla konuşma şekli onu çileden çıkarmış olmalı ve babamın hasar kontrolü yapmaya çalışacağından şüpheleniyorum. Yine de bunu başaramayacak ve bunu fark ettiğinde, bunun bedelini Abigail ve Chloe ödeyecek. Muhtemelen bu evden ayrıldığımız anda.

Yatak odamın kapısı arkamdan kapanıyor, tanıdık oda içimi soğuk bir tiksintiden başka bir şeyle doldurmuyor. Bu dört duvar yıllarca göreceli bir güvenlik sağladı ama her zaman bir hapishane gibi hissettirdi. Hâlâ da öyle.

"Buraya son geldiğimde, Hawaii gezimiz için seni aldığımda bunu merak etmiştim. Odanızda neden hiç fotoğraf ya da hatıra yok? En azından annenin bir fotoğrafının olmamasına şaşırdım."

Üzerime taze bir acı dalgası yayılırken gözlerim açılıyor. "Ben... Ben sadece minimalist bir tarzı seviyorum."

Bana doğru yürüyor, beni bir adım geri atmaya zorluyor ama bu onu caydırmıyor. Beni köşeye sıkıştırırken sırıtıyor, sırtım duvara dayalı ve eli yanağımı kavrıyor. Dokunuşu her zaman çok nazik, çok saygılı. Bu evde bana hiç bu kadar özenle dokunulmamıştı ve bu beni mahvediyor. Beni kurtarması umuduyla tüm sırlarımı dökmek istiyorum ama bu bir peri masalı değil ve ben de Külkedisi değilim.

"Bu yüzden mi evimizde süslü kapı kolları ve detaylı minderler var?" diye soruyor, gözleri parlayarak. "Bu kesinlikle evimizdeki mükemmel altın tonlarını ve seçtiğiniz güzel tekrar eden desenleri açıklıyor."

Sözlerini çürütmek için dudaklarımı aralıyorum ama yapamayacağımı anlıyorum. Beni sandığımdan çok daha iyi tanıyan bir adamın karşısında yalanlarım tutmuyor.

"Deneyeceğini söyledin, Faye... öyleyse benim için dene, bebeğim. Söyleyeceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz, dürüstlüğüne yalanlarla karşılık vermeyeceğim. Bilmeden de olsa yetiştirilme tarzını derinden etkilediğimi duymanın zor olduğunu kabul ediyorum ama bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini görmüyor musun? Geçmiş neyse odur, değiştirilemez, geri döndürülemez. Buna rağmen, işte buradayız, sen ve ben. Sadece seni daha iyi tanımak istiyorum meleğim."

Gözlerinin içine bakıyorum, samimiyetini ve yalvarışlarını anlıyorum. Babamın hitap ettiği adam karşımda tamamen güçsüz bir şekilde duruyor ve bir şekilde bu bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

"Eskiden bir tane vardı," diye mırıldanıyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor. "Annemle benim bir fotoğrafımız."

"Öyle mi?" diye cesaretlendiriyor, başparmağı dudağımın kenarında gezinirken daha da yaklaşıyor.

"Bir lunaparkta çekilmişti ve ben sevimli, aptal bir çilek şapkası takıyordum. Beni kucağına almıştı ve ikimiz de o kadar parlak gülümsüyorduk ki o fotoğrafa bakmak bile bana buruk bir sevinç veriyordu. Ben kameraya sırıtıyordum ama annem? O *bana* bakıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, sanki onun için bir mucize gibiydim."

"Fotoğrafa ne oldu?" diye soruyor, parmakları sahiplenici bir şekilde saçlarımı karıştırıyor.

"Abigail bundan hoşlanmadı. Evde annemin bir fotoğrafının olmasından nefret ederdi, bu yüzden bir gün babamla tartıştıktan sonra odama daldı ve fotoğrafı yok etti. Benim de ona ait bir kolyem vardı. O fotoğrafta taktığı altın bir madalyondu ve babam onu da aldı. Ona ait sahip olduğum son şeydi ve bir daha hiç görmedim. Abigail'i üzecek herhangi bir hatıra bırakmak istemedi."

Bir an için çenesini sıkıyor ve ben de geriliyorum. "Nasıl bir kadın bir çocuğa annesinin anılarını çok görür?" diye soruyor, sesinde öfke ağır basıyor.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Eminim daha fazlası vardır. Abigail... o bana karşı her zaman iyi oldu. Gerçekten tanıdığım tek anne o ve bana kızlardan farklı davrandığını hiç hissetmedim. Eğer davrandıysa, bu daha çok en büyükleri olduğum içindi."

Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Peki ya baban?" diye soruyor, ses tonu temkinli. "Sana karşı iyi miydi?"

Hemen başımı sallıyorum, tüylerim diken diken oluyor. "Elbette. Eminim biliyorsundur, çok katıdır ama bana her zaman iyi bir baba olmuştur." Kelimeler ağzımdan düşünmeden dökülüyor, korkuyla besleniyor. Dion gerçeği öğrenirse ne yapacağından korkuyorum. Beni korumaya çalışacaktı ama bunu yaparken Chloe, Linda ve Abigail'i mahkûm edecekti.

"Gerginsin," diye fısıldıyor. "Neden?"

Nefes alışım bir kademe hızlanıyor ve gülümsemeye zorluyorum kendimi. "Ben sadece... seni ilk kez eve getiriyorum ve ortam biraz gergindi."

Bana bakıyor, yüzü asık, gözlerinde hayal kırıklığı var, sanki ona yalan söylediğimi biliyor. "Muhtemelen ne kadar kazanacağının gerçekten farkında değil miydin?"

Tereddütle başımı sallıyorum, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ona babamı zorlamamasını ve paramı idare etmesinin benim için sorun olmadığını söylemem gerektiğini biliyorum ama kelimeler dudaklarımdan çıkmıyor.

Eğer Dion'un söyledikleri doğruysa, *yıllardır* yılda bir milyon dolardan fazla kazanıyor olmam *gerekirdi*. Her zaman paranın bizi kurtaracağına inandım, ama ya başından beri paraya sahipsek?

Bu senaryoyu düşünmek bile bana acı veriyor. Evlendiğimde her şeyin daha iyi olması gerekiyordu ama babam değişmedi. Eğer evlenmeseydik

neden hala Dion'la evliydim? Neden bir fark yaratmadı?

Her geçen gün, tutunduğum umudun kalıntıları dağılıyor ve beni giderek daha da çaresiz bırakıyor. Kızları nasıl kurtaracağımı bilmiyorum ve geçmiş beni umutsuzluk çukurlarına geri sürüklerken Dion'un bana sunduğu geleceğe sahip olabileceğimden emin değilim.

Bölüm Otuz Dokuz

FAYE

Öğretmenliğin bana bu kadar keyif verebileceğini hiç düşünmemiştim, ancak hızla haftanın en sevdiğim etkinliklerinden biri haline geldi. Windsor Staccato Vakfı'nda geçirdiğim zaman şimdiye kadar yaptığım her şeyden çok daha tatmin edici ve bu sayede Tara Windsor ve annemin neden bunun dışında çırak veya öğrenci almayı reddettiklerini nihayet anlamaya başladım.

Dion'un annelerimizin vakfını, onların mirasını neden bu kadar özenle koruduğunu nihayet anlıyorum. Henüz anlayamadığım şey ise, bu kadar büyük bir vakfı yönetme konusunda hiçbir deneyimim yokken, neden bu kadar değerli bir şeyi bana emanet ettiği. Bana olan inancı beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek. Karşılığında ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum - sakladığım sırlarla, hiç dile getirmediğim acılarla.

Eve dönerken tek düşünebildiğim bu. *Benim için dene, bebeğim.* Bunu ne kadar çok istediğimi bilmiyor ama aşık olduğum adama onu tuzağa düşürmekle görevlendirildiğimi nasıl söyleyebilirim? Hayatımın her yönünü etkilediği için ona yıllarca kızdığımı, ama onun kafamda kurduğum kişiye hiç benzemediğini nasıl açıklarım? Ondan kurtulmayı arzulayan yanımla ondan başka bir şey istemeyen yanımı nasıl uzlaştırabilirim?

"Faye."

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum ve Dion'u kanepemizde otururken buluyorum, bacaklarını ayırmış ve üç parçadan oluşan inanılmaz takım elbisesi en sevdiğim yerlerini örtüyor. Rahatlamış ve biraz sersemlemiş görünüyor ve dizinin üzerinde duran viski bardağını geç fark ediyorum.

"Buraya gel, sevgili karım."

O zaman anlıyorum, gözlerindeki odaklanmamış bakışı, sözlerindeki hafif gevelemeyi. İleriye doğru bir adım atarken korku omurgamdan aşağı akıyor, tecrübelerim bana tereddüt etmemeyi öğretmişti. Karşısında durana kadar onun *Dion* olduğunu ve babamın içtiğinde yaptığı gibi bana zarar vermeyeceğini hatırlıyorum. *Vermeyecek.*

"Bana bu şekilde bakmandan nefret ediyorum, biliyor musun?" Viskisinden bir yudum daha aldı ve bardağı kaldırdı, sehpaya çarpan viskinin sesi sessiz ortamda gürültüyle yankılandı. "Gençken de bana böyle bakardın, sanki sadece benim yanımda olmak bile seni incitiyormuş gibi. Sana yakın olmaya katlanamamamın nedenlerinden biri de buydu. Bazı günler, korkularının temelsiz olmadığını bilerek senin yanında olmak hâlâ zor."

Bana doğru uzanıyor ve beni kucağına çekiyor, kolları beni anında sarıyor. "Ne kadar bencil olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye fısıldıyor, bakışları dudaklarıma yerleşiyor. "Ne istediğini biliyorum ve bunu sana asla vermeyeceğim. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Eli saçlarımın arasından geçerken keskin bir nefes alıyorum, sıkıca ve çaresizce kavrıyor. Kendi ellerim yeleğini kavrıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Dion," diye mırıldanıyorum, ses tonum yatıştırıcı. "Ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bu," diye mırıldanıyor, bakışları hararetli. "Aramızdaki bu şey beni kendine bağlıyor, daha fazlası için geri gelmemi sağlıyor. Büyülendim, anlıyor musun?"

Kucağında rahatlıyorum, korkularım tamamen yok oluyor, yerini haklı çıkma duygusu alıyor. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum, ama haklı çıkmam harika bir duygu.

"Sen büyülenmemişsin, sarhoşsun." Ona gülümsüyorum ve gözleri açılıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor. "*Vay canına*. Bu benim *karım.*"

Kıkırdıyorum. Elimde değil. Beni kendimden farklı hissettiriyor. Onunlayken kendimi güvende, el üstünde ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar *güçlü* hissediyorum. O dünyanın en zengin ve en etkili adamlarından biri ama benim yanımda asla öyle davranmıyor. Bana bir kez bile kendimi aşağılık ya da küçük hissettirmedi. Onunla evlendiğimde, tıpkı babam gibi birinin eline düşeceğimi düşünmüştüm ama onun yerine,

gülümsememin dünyayı aydınlattığını düşünen bir adamın kucağında oturuyorum.

Dünya. Yıllarımı harcayarak inşa ettiğim duvarları yıkmaya çok yakın ve ondan geriye kalanları yıkmasına yardım etmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyor.

"Karınız, Perşembe günü öğleden sonra saat dörtte işte olmanız gerekirken neden sarhoş olduğunuzu bilmek istiyor."

Beni daha sıkı kavrıyor ve öne doğru eğilerek sehpamızdan bir şey aşırıyor. "*Bunun* yüzünden."

Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve fotoğrafı ondan alırken ellerim titriyor. Aynı fotoğraf değil - bu daha iyi. Annem kucağındaki miniğime bakmak yerine doğrudan kameraya bakıyor, gülümsemesi hatırladığım kadar parlak.

"Buna değer," diye fısıldıyor Dion, sanki bu sözleri yüksek sesle söylemek istememiş gibi.

Bakışlarım onunkilere kayıyor, kalbim çılgınca çarpıyor. "Bunu nasıl aldın?"

İç geçiriyor ve beni daha sıkı kavrıyor. "O gün, lunaparkta?
Ben de oradaydım bebeğim. Tüm ailem ve seninkiler birlikte gittik."

Sonra başka bir fotoğrafa uzanıyor, ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyorum. "Bu...
bize."

Dion kıkırdıyor, sesinde bir parça acı var. Başını sallarken elleri huzursuzca vücudumda geziniyor. "Evet. O zaman bile, bana kesinlikle aşıktın, biliyor musun?"

Fotoğrafı kaldırırken sırıtıyorum. "Dion, bu fotoğrafta beni kollarının arasında *tutuyorsun* ve *bana* gördüğün en şirin şeymişim gibi bakıyorsun."

"Eskiden öyleydin. Sen de *öylesin*. Ben orada on iki yaşındaydım, sen ise iki. Tüm kardeşlerim beni kıskanırdı çünkü hiçbirinin yanına yaklaşmazdın. Sevdiğin tek kişi bendim, sana sarılmasına izin verilen tek kişi bendim. Bunu unutmuşum, biliyor musun? Ben senin favorindim."

"Hâlâ öylesin," diye fısıldıyorum, keşke bana anlattığı hikâyeyi hatırlayabilseydim. Rasyonel olarak, en iyi arkadaş oldukları için annelerimizin birlikte hikayeleri olacağını biliyordum, ama onları duymak tamamen başka bir şey. Annem yıllarca kimsenin kabul etmediği, evdeki herkesin ölümden bile daha fazla varlığından silmek istediği biriydi. Onun o fotoğrafını kaybettiğimde, var olan son parçasını da kaybetmiş gibi hissettim ve bu beni öldürdü.

Zaman geçtikçe, onun yüzünü ve gülümsemesini unutmaya başladım ve onunla birlikte *o da*
kaybolup gitti. O kadar küçüktüm ki onunla ilgili hiçbir gerçek anım yoktu.

Elimdeki tek şey o fotoğraftı.

"Öyle mi?" diye soruyor, ses tonunda garip bir güvensizlik var. "Göster bana, Faye.

Hâlâ favorin olduğumu kanıtla bana."

Fotoğrafları dikkatlice yanımızdaki kanepeye yerleştiriyorum, bakışlarım sehpamızın üzerine serpiştirilmiş albümlere doğru kayıyor. Dion'a o kadar odaklanmıştım ki hemen fark etmemiştim ama şimdi merak içimi kemiriyor. Buna rağmen kocama doğru dönüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum.

Geçmiş bekleyebilir, çünkü o haklı. Hiçbir şey onu değiştiremez.

Peki ya gelecek? Eğer istersek, bizim olabilir.

Eğiliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, dokunuşum yumuşak. İç çekiyor ve ellerini saçlarıma gömüyor, öpüşmemizi derinleştirirken gözleri kapanıyor. Bana karşı çok dikkatli, çok nazik. Bana kırılabilirmişim gibi davranıyor, her dokunuşunun beni daha da güçlendirdiğinin farkında değil.

Sadece biraz daha. Onun yanında durabilecek kadar güçlü olana kadar ona biraz daha yaslanacağım.

Kırkıncı Bölüm

FAYE

Dion'un kapının yanındaki bavuluna dehşet içinde bakıyorum, varlığından kişisel olarak rahatsız oluyorum. Kıkırdıyor ve bana doğru uzanıyor, elleri yüzümü sıkıca kavrıyor. "Bu kadar sinirli görünme bebeğim. Gözlerin kalmam için yalvarırken nasıl gidebilirim ki?"

Ona bakıyorum ve ters bir bakış fırlatıyorum. "Ağzım yalvarmaya katılmadığı için şükret. Kalmanı istesem hayır diyemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Dion bir kahkaha patlatıyor ve ben ona hayranlıkla bakıyorum. Benim yanımda hiç bu kadar rahat olmamıştı ve ben de kendimi ona daha önce hiç bu kadar yakın hissetmemiştim - yatak dışında değil. Bir hafta önce bana annemin o fotoğrafını verdiğinde her şey değişti. Benden istediklerini yapmaya başladım. Ciddi bir şekilde *denemeye* başladım. Artık yüz ifadesi yok, sözlerimi ya da duygularımı saklamak yok.

"Kalayım mı?" diye sorar. "Lex'in gerçekten başka bir üretim tesisine ihtiyacı yok. İhtiyacı varsa da bunu yurt içinden satın almalı ve beni bunun dışında tutmalı."

Ciddi olduğunu anladığımda başımı sallıyorum. "Yapamazsın," diye mırıldanıyorum. O da benim kadar iyi biliyor ki Windsor'lardan hiçbiri onun imzası olmadan yabancı bir varlık satın alamaz. Gitmek zorunda ve ben de yaklaşan konserim nedeniyle onunla gelemem. İptal edebilseydim, ederdim. Uçakta onun dikkatini dağıtmak için yapacağım her şeyi düşününce dudaklarım uçukluyor.

hayal kırıklığı içinde. "Nasıl olsa sadece bir hafta sonu. Atlatacağımıza eminim," diye mırıldanıyorum, ses tonum yatıştırıcı.

"Yapacağımı sanmıyorum," diyor, elleri belimi sarıyor. Beni kaldırıp duvara yaslıyor ve dudakları dudaklarımı buluyor. "Sensiz uçmaktan nefret ediyorum ama sensiz uyumaktan nefret ettiğim kadar değil."

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve öpüşürken kendimi kaybediyorum, ellerim vücudunda hevesle dolaşıyor. Tırnaklarım kafa derisini sıyırdığında Dion inliyor ve eli elbisemin altından kayıyor. "Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor. "Adımı bir kez daha inlediğini duymalıyım. Bu sabah yeterli değildi, Faye. Bana bir kez daha ver."

Başımı sallıyorum, bacaklarımın arasında sıvı sıcaklığı toplanırken kalbim çılgınca çarpıyor. Kapı zilimiz çalmadan saniyeler önce külotumu kenara itiyor, ikimiz de donakalıyoruz. Dion alnını benimkine dayıyor ve beni yavaşça yere indirmeden önce titrek bir nefes alıyor. "Bu kim olabilir?" diye mırıldandı.

Korku üzerime çökerken midem bulanıyor. Dion'la yemeğe gittiğimizden beri babam benimle bir kez bile iletişime geçmedi ama ondan kaçış yok. Bu hafta sonu vereceğim konserden korkmamın nedenlerinden biri de bu. Onu her gördüğümde güvenimi yok ediyor ve Dion'la inşa ettiğimiz her şeyi yıkıyor. Onu görmek bile bana Dion'u aldattığımı ve içine kaçmayı seçtiğimiz bu fantezinin gerçek olmadığını hatırlatıyor.

Er ya da geç, babam pençelerini tekrar bana geçirecek. Dion'un çoktan havaalanına gitmiş olması gerektiğini ve benim yalnız kalacağımı biliyor olabilir mi? Küçük bir parçam onun bir noktada buraya gelmesini bekliyor. Hatta bu kadar uzun sürmesine şaşırdım.

Dion ön kapıyı açtığında tüm vücudum gerilmişti. Birkaç dakika sonra, bakışları Sierra, Raven ve Valentina'nın üzerinde olan Dion'un hiç de eğlenmemiş ifadesine rağmen içime bir rahatlama doluyor.

"Oh," diyor Sierra, aynı derecede dehşete düşmüş görünerek. "Neden hâlâ buradasın?"

İç geçiriyor ve onları içeri almak için kenara çekiliyor, bana bakarken gözlerinde özür dileyen bir ifade var. Ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve beklenmedik misafirlerimizden rahatsız olmadığımı belli ediyorum. Babam değil de onlar olduğu için ne kadar minnettar olduğumu bilmiyor. Bunu ona söyleseydim, nasıl tepki verirdi? Ne kadar zayıf olduğumu anladığında bana bakışı değişir mi?

Dion bana dönüp kızları tamamen görmezden gelerek, "Ben çıksam iyi olacak," diyor. Eğilip dudakları dudaklarımı bulduğunda beni selamlamalarına fırsat bile vermiyor. Beni öpmek için acele etmiyor,

Koridoru dolduran kıkırdamaları görmezden geliyorum ve elimde olmadan onun isteklerine boyun eğiyorum. Ellerim neredeyse istemsizce onun saçlarına gidiyor ve o da iç çekerek alnını benimkine değdiriyor. "Ben yokken benim için iyi ol, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve parmak uçlarıma yükseliyorum, çekilmeden önce dudaklarına hızlı, iffetli bir öpücük daha konduruyorum. "Her zaman," diye söz veriyorum.

Dion geri çekilip bavuluna uzanırken isteksiz görünüyor. Dışarı çıkmadan önce kızlara uyarıcı bir bakış fırlatıyor ve kapının eşiğinde durup bana bakıyor. "İki gün sonra görüşürüz meleğim. Konserinde iyi eğlenceler, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve kapı arkasından kapanıyor. Sadece iki gün oldu ama onu şimdiden özledim. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındayım ama elimde değil.

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor Sierra, beni evin içine doğru sürüklerken kollarını benimkilere doluyor.

"Ben de öyle," diyor Valentina, dudaklarından yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Dion aşık oldu."

Raven başını sallar. "Sana söyledim ama bana inanmadın."

O kadar telaşlıyım ki alaylarına ne diyeceğimi bilemiyorum. Vurulmuş... Öyle olup olmadığından emin değilim, ama şu anda aramızda kesinlikle ikimizin de beklemediği bir şey olduğunu bilecek kadar inancım var.

"Bana bu evin bir şaheser olduğunu söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım," diyor Valentina, omzu Raven'ın omzuna çarparak.

Sierra oturma odasında aniden duraklıyor, gözleri piyanoya takılıyor. Şaşkın görünüyor ve onu sakinleştirmek için elimi koluna koyuyorum. "Sen iyi misin?" Endişeyle soruyorum.

Dönüp bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Faye," diyor sesi titreyerek. "O piyanonun oturma odana nasıl girdiğini anlat bana."

"Ben... şey, evi dekore ederken büyükanneniz teslim etmişti. Bana bunun Dion'un en sevdiği eşyalarından biri olduğunu söyledi, ben de onun için restore ettirdim ve oturma odasına koydum. Onun olduğunu biliyorum ama onu gerçekten kullanan tek kişi benim."

Sierra bana bakıyor, bakışlarında bir parça kafa karışıklığı var. "Dion dokunmana izin mi veriyor?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Ses tonunu çözmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Elbette," diye mırıldanıyorum, kafam karışmış bir halde. "Ben bir piyanistim," diye ekliyorum aptalca, hafif kırgın.

"Dion... sana hiç bu konuda bir şey söyledi mi?" Sierra yumuşak bir sesle soruyor. "Piyano hakkında, hatta sadece sesi hakkında?"

Tuhaf sorusu karşısında kaşlarımı çattım. İlk kez çaldığımı duyduğunda aklımda kalan b i r şey söylemişti ama bunu tekrarlamanın uygun olacağından emin değilim. "Bir keresinde, yakında bu sesi benimle ilişkilendireceğine dair bir şeyler söylemişti. Neden sordunuz? Bir sorun mu var?"

"Faye," diyor Valentina, sesi yumuşak. "Bu piyano Tara Windsor için yapıldı. Dion'a bıraktığı doğru olsa da, bakımsız kalmasına izin vermesinin bir nedeni var. Annesini düşünmeden piyano sesine dayanamıyor ve özellikle bu piyano... Dion'un ona bakmaya bile katlanabildiği tek zamanlar sarhoş olduğu zamanlar. Anne ve babasını hiçbir zaman unutamamış ve onların yasını hiçbir zaman gerçekten tutamamıştır. Bunun yerine, onlardan bahsedilmesinden hep kaçındı. Sonunda onların bir kısmının hayatına geri dönmesine izin veriyorsa, bu iyi bir şey."

Ne oldu? Piyanoyu farklı bir ışıkta gördüğümde midemin çukuruna korku yerleşiyor ve kalbim acıyla burkuluyor. Farkında olmadan Dion'u onu inciten, saklamak ve unutmak istediği bir şeye bakmaya mı zorluyordum? Neden bana izin versin ki?

Sierra piyanonun üzerindeki altın renkli Windsor logosuna hafifçe dokunuyor ve Raven onun yanına geliyor, kolunu en iyi arkadaşına doluyor. "Sana piyanodan bahsetmeliydim," diyor Raven Sierra'ya. "Geçen sefer görmüştüm ama noktaları birleştirememiştim."

Sierra başını sallıyor ve dönüp bana bakıyor. "Burada olması, Dion'un en ufak bir itirazda bulunmadan çalmana izin vermesi... Bunun hepimiz için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, Faye," diyor Sierra. "Farkında olmayabilirsin ama hiçbirimizin yapamadığı bir şeyi yapıyorsun. Onun hayatına devam etmesine yardım ediyorsun."

Beni çalarken dinlediği ilk birkaç seferde gözlerindeki o perili bakışı ve bana dokunarak dikkatimi nasıl dağıttığını düşünüyorum. Bugünlerde arkasına yaslanıp oynamamı izlemekten memnun görünüyor ama durum her zaman b ö y l e d e ğ i l d i. Sadece davranışının ne olduğunu fark etmemiştim.

"Onu incitiyor muydum?" Sesim titreyerek soruyorum. Geçen hafta neden o kadar sarhoş olduğunu sorduğumda bana cevap vermemişti ama şimdi mantıklı geliyor. Benim için annemin fotoğrafını bulmak için ailesinin fotoğraflarını aramak onu öldürmüş olmalı.

Gülümsediğimi gördüğünde *buna değdiğini* söylemişti. O zamanlar, bana bu anıları geri vermenin ona neye mal olduğunu fark etmemiştim.

"Hayır," diyor Raven. "Onu *iyileştiriyordun."* Bana o kadar içten bir minnettarlıkla gülümsüyor ki bir nebze olsun rahatlıyorum. "Dion bu konuda konuşmuyor ama inan bana bu onun için çok büyük bir adım."

Raven Sierra'nın elini tutuyor ve onu nazikçe kanepeye götürüyor, bakışları etrafa saçtığım eski fotoğraf albümlerine takılıyor. İkisi de gülümsüyor ama bu gülümseme tam olarak gözlerine ulaşmıyor. Sierra en sevdiğim fotoğraflardan birini, Dion ve benim çocukluğumuzu gösteren bir fotoğrafı alıp bir süre göğsünde tutuyor. "Onun için neler yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Bugün kapıyı açan adam kaybettiğimi sandığım kardeşimdi ve sen onu bana, bize geri getirdin. Her şeyimi sana borçluyum ve sen bunun farkında bile değilsin."

Kanepede kızlara katılırken başımı sallıyorum. "Onun için ne yaptığımı düşünüyorsan, seni temin ederim ki o benim için daha fazlasını yaptı," diyorum ona, sesim yumuşak.

Bakışları sehpanın üzerindeki fotoğraflarda gezinirken minnettarlıkla bana başını sallıyor. En sevdiklerimi seçtim ve onları evin her yerine asmayı planlamıştım, ama belki de bu iyi bir fikir değildir. Dion'u sandığım kadar iyi okuyamadığımı fark etmek canımı acıtıyor. Bu fotoğraflara bakmanın ona zarar vereceğinden şüphelenseydim, onları saklardım.

Sierra salıncakta oturduğu ve Dion'un onu ittiği bir fotoğrafı eline alırken, "Bunu hatırlıyorum," diyor. Sonra bana bakıyor. "Bana hiçbir şey borçlu olmadığını düşündüğünü biliyorum ama ben aynı fikirde değilim ve sana borcumu nasıl ödeyeceğimi çok iyi biliyorum."

Dion'un ruj sürdüğü ve Sierra'nın elinde bir makyaj seti tuttuğu bir başka fotoğrafı gösteriyor. "Üçümüz de Dion hakkında kesinlikle duymak isteyeceğin pek çok utanç verici hikâye biliyoruz."

Gülümsüyorum ve minnettarlıkla başımı sallıyorum. Kocamdan daha fazlasını görmek için sabırsızlanıyorum.

- Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum, özellikle de onu rahatsız eden geçmişini. Eskiden neleri sevdiğini, onu nelerin gülümsettiğini bilmek istiyorum. Bana söylemediği o kadar çok şey var ki, bu yüzden bilmeden onu incitiyorum.

Val kıkırdıyor ve el çantasına uzanıyor. Bir şişe tekilayı havaya kaldırarak, "Onun hakkında birkaç kadehten sonra anlatmaya ikna olabileceğim birkaç ilginç gerçek biliyorum," diyor. "Bunlar onun çocukluğuna ait değil ama hoşunuza gideceğinden emin olabilirsiniz."

Sonra Raven sırıtıyor, gözlerinde hoşgörülü bir bakış. "Örneğin, Dion'un en sevdiği rengin ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ceketinin cebine uzanıp üzerinde *Windsor Girls Anti-* yazan shot bardaklarını çıkarırken.

Üzerlerinde *Poker Gecesi yazıyor.* Hepsinin üzerine isimler kazınmış ve görünüşe göre benim de bir tane olacak. İlginç. Kesinlikle hazırlıklı gelmişler, ama ne için olduğundan tam emin değilim. *Anti-poker gecesi* nedir?

Başımı salladım. "Tabii ki. Bu mavi."

Sierra ve Raven komplocu bir bakış atar ve aynı anda kahkahayı patlatırlar. Val içkileri doldurmaya başladığında Raven "Beni dinleyin," diyor ve Sierra limon dilimleriyle dolu olarak getirdiği Tupperware kutusunu açıyor. "Düğün gününe kadar en sevdiği renk yeşildi. Birkaç gün sonra stüdyoma geldi ve bana çok özel bir mavi türünde birkaç kravat ve kol düğmesi istediğini söyledi. Ona teklif ettiğim her şeyi reddederek bir saat geçirdi ve size şunu söyleyeyim, Dion bunu yapmaz. Aramızdaki en yumuşak başlı kişidir, o yüzden kafam çok karışmıştı. Hiç mantıklı gelmiyordu. Sonunda, onun için renkleri özel olarak karıştırmak ve ısmarlama parçalar sipariş etmek zorunda kaldım. Onun sorununun ne olduğunu anlamak için aylarca uğraştım ve sonunda bunu fark eden Val oldu."

Valentina gülüyor, bana doğru eğilirken kolu etrafımı sarıyor, gözleri gözlerimde. Tekrar kahkahalara boğulmadan önce, "Geriye dönüp bakınca çok açık," diyor.

Sierra başını sallıyor. "Yeni favori rengi tam olarak senin gözlerinin tonu," diyor dudaklarında alaycı bir sırıtışla.

Londra'daki ofisinde kravatını yere fırlattığımda bana söylediklerini hatırladıkça kalbim deli gibi çarparken, sersemlemiş ve telaşlanmış bir halde kanepede arkama yaslandığımda kızların hepsi kahkaha krizine girdi.

Keşke kravatımı öyle buruşturup yere atmasaydın. Gözlerinle aynı renk olduğu için almıştım. En sevdiğim renk.

Bana verdiği tüm işaretleri gerçekten kaçırıyor muydum? Raven'ın düğünü iki yıl önceydi... O zamanlar aramız henüz iyi değildi ama o geceyi çok net hatırlıyorum çünkü benimle ilk kez birden fazla kez dans etmişti. Bu bile artık asgari düzeyde dans etmediğine dair küçük bir işaret sayılırdı. İlk dans bir zorunluluktu ama ikinci ve üçüncüsü birer seçimdi.

Dudağımı ısırıyorum, hareketlerine güvenmeye hevesliyim. Bir erkeğin eylemlerinin sözlerinden daha ağır olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim, ama nedense söylediği her şeyi kaçırıyormuşum gibi görünüyor.

Bana doğru attığı her adım gizli bir itiraf, dile getirilmemiş bir arzu oldu. Bu açıdan, o ve ben fark ettiğimden çok daha fazla benziyoruz. İkimiz de reddedilmekten, kurduğumuz sağlam temeli yıkmaktan çok korkuyoruz.

inşa edilmiş. Ne olursa olsun, onunla yarı yolda buluşmaya başlamamın zamanı geldi. Daha önce hazır değildim ama artık hazırım.

Bölüm Kırk Bir

DION

Konser salonuna sessizce girdiğimde vücudum uçuştan kalan gerginlikle gergin, sessizliği bozan tek şey Faye'in performansının sesleri. Kalabalık mest olmuş durumda, ben de öyle.

Duvara yaslanıyorum, ona bakarken kalbim hızla çarpıyor, spot ışığı onun zarif formunu aydınlatıyor. Bu gece çok güzel uzun bir elbise giymiş ve lanet olsun, onun benim *karım olması* delilik.

Onu bir anlığına görebilmek bile uykusuz kalmaya ve o korkunç çalkantılı uçuşa değer. Onun düşünceleri beni bu mekana kadar taşıdı.

Debussy'nin *Rêverie, L. 68'ini* çalmaya başladı ve kulağa gerçekten büyülü geliyor. Çalma biçiminde daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şey var. Beni müzikle bu kadar uyumlu hissettiren tek kişi annemdi.

O zaman kendi kendime gülümsüyorum, onun anısı yıllar sonra ilk kez acı yerine neşe veriyor. Annem karımın gösterisinin sonuna yetişmek için aceleyle geri döndüğümü bilseydi ne derdi? Eminim gurur duyardı. Babam da gurur duyardı. Bir erkeğin karısını ve ailesini işinden, kârından, her şeyden ve her şeyden önce tutması gerektiğine inanırdı.

Bakışlarım gururla kalabalığın üzerinde dolaşırken tanıdık bir yüze takılıyor. Eric'i görünce kanım dondu. Bu da ne böyle?

burada ne yapıyor? Uzakta olacağımı bildiği için mi buraya gelmesini istedi? Evindeki o yemekten hemen sonra bu konser salonunu satın aldım ve babasının buraya adım atmasını açıkça yasakladım, Kanada'ya gittiğimde onu çılgına çeviren her neyse onu önleyeceğini umuyordum, ama görünüşe göre sevgili karım ettiği yeminlere ihanet etme fırsatını yakaladı.

Ayağa kalkıp seyircileri selamlamasını izliyorum, bakışları onu arıyor - şüphesiz. Perdelerin arkasında kayboluyor ve ben duvarı itiyorum, sahne arkasına doğru ilerlerken damarlarımda öfke dolaşıyor.

Soyunma odasına girdiğimde Faye sertçe başını kaldırıyor, yüzü makyaj masasının üzerinde duran büyük kırmızı gül buketine gömülmüş. Bu manzara beni iliklerime kadar ürpertiyor, duyularımı beyaz bir öfke kaplıyor.

"Dion!" dedi, beni burada bulduğu için açıkça şok olmuştu. Ben bir an önce ona dönmek için kendimi zorlarken, o benim yokluğuma güveniyordu. Ona doğru yürüyorum ve bukete bakıyorum, parmaklarım çiçeklerin üzerinde geziniyor, ta ki iki çiçeğin arasına gizlenmiş bir kart bulana kadar.

Beklemekten vazgeçmedim. Asla beklemezdim.

- Eric.

Sözsüzce elimde tutuyorum ve makyaj masasından kalkıp bana doğru yaklaşırken gözleri açılıyor. "Ben... Ben onları senin gönderdiğini sanıyordum," diyor, sesi temkinli ve endişeli. Bahaneler uyduruyor. Faye ellerini göğsüme koyuyor ve bana bakıyor, bakışları yalvarıyor. "Düşündüğün gibi değil, Dion. Sana söz veriyorum, senden gelmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kart bile aramadım."

Ona doğru uzanıyorum ve nazikçe çenesini tutuyorum, gözlerim onun üzerinde, arıyor, peşinde olduğum kanıtın bir ipucunu bekliyorum. "Sana asla kırmızı gül göndermezdim," diyorum ona, ses tonum sert. Annemle babamın tabutlarını kapladıklarını gördüğümden beri onlardan nefret ediyorum.

"Dion," diye yalvarıyor, bakışlarında bir parça çaresizlik var.

Başımı sallıyorum ve sözünü kesiyorum. "Seni uyarmıştım," diye mırıldanıyorum, elim saçlarının arasına kayıyor. "Evlendiğimizin ertesi günü, seni onu hayal ederken bile görürsem sana ne yapacağımı söylemiştim, ama işte *buradasın,* sana verdiği bukete gülümsüyorsun. Şaka yaptığımı mı sandın? Sana çok mu nazik davrandım?"

"Hayalini kurduğum tek kişi sensin," diye itiraf ediyor. "Sadece seni, Dion." Güzel karım sevdiğim o ifadeyi takınıyor, beni memnun etmek, öfkemi dindirmek için her şeyi yapabileceğini söyleyen o ifadeyi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye fısıldadım.

Gözlerimin içine bakıyor, ne için olduğundan emin olmasam da kendi bakışları araştırıyor. Bulduğu her neyse, beklenmedik bir güvenle yavaşça yere çökmesine neden oluyor, bakışları sabit.

"Sikimi çıkar, Faye."

Soyunma odasının ortasında takım elbisemin düğmesini çözerken nefes alış verişi hızla hızlanıyor, sikimi serbest bırakırken dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. Bir an için bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme dans ediyor. Bunun komik olduğunu mu düşünüyor? "Onu hayal edersem yüzümü sikeceğin konusunda beni uyarmıştın, değil mi?" diye soruyor, sikimi ucundan dibine kadar yavaşça yalamadan önce, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. *Sikeyim*. "İstediğin bu mu, Dion?"

Ellerimi saçlarına gömüyorum ve ucunu ağzına götürürken sıkıca kavrıyorum, dili etrafında dönüyor ve bulabildiği her hassas noktaya vuruyor. Lanet olsun. Burada cezalandırılan kim amına koyayım, çünkü kesinlikle o değil gibi görünüyor.

"*Em,*" diye emrediyorum, onu daha derine itiyorum. Beni hevesle alıyor ve itaat ediyor, ağzı etrafımda sıkılaşıyor. Başını düzgünce hareket ettirmeye başladığında "Aferin kızıma," diye inliyorum. Bana bakma şekli, derin maviliklerinde dans eden saf arzu... lanet olası gerçek dışı. Faye sikimin üzerinde inliyor ve beni daha derine alıyor, boğazının arkasına kadar girebilmem için başını tam olarak doğru açıyor. "Kocanın sikini nasıl da iyi bir kız gibi ağzına alıyorsun," diye mırıldanıyorum, dilinin her darbesinde öfkem biraz daha azalıyor. "Buna bayılıyorsun, değil mi?"

Onaylarcasına mırıldanıyor ve beni ciddi bir şekilde emmeye başlıyor, hareketleri istekli, şehvet hızla ifadesini ele geçiriyor. Karımın diz çökmüş ve ağzını sikimin etrafına sarmış görüntüsü beni çözüyor.

Saçlarından tutup ağzına sokmaya başlıyorum, kontrolümü kaybettirdikçe hareketlerim giderek dengesizleşiyor. Bu işte çok iyi ve cezalandırılıyormuş gibi de görünmüyor. Kahretsin, burada kontrolün tam olarak kimde olduğunu biliyor gibi görünüyor ve ikimiz de bunun ben olmadığımın farkındayız. "Yüzünü sikmeme izin verme konusunda çok iyisin," diye inliyorum boğazının derinliklerine doğru kayarken, iyi olduğundan emin olmak için bir an hareketsiz duruyorum. Karşılık olarak yutkunuyor ve ben de neredeyse o anda boşalıyorum. Gözlerindeki eğlenen bakış bana bunu bildiğini söylüyor ve sonra tekrar yapıyor.

"Seni baş belası," diye inleyerek saçlarını sıkıca kavrıyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve boğazını düzgünce sikmeye başlıyorum, ağzını istediğim gibi kullanırken başını sabit tutuyorum ve o da bana izin veriyor. "Böyle yutkunmaya devam edersen boğazından aşağı boşalacağım, Faye. Ateşle oynuyorsun."

Tekrar yapıyor ve eğer o anda soyunma odasının kapısı açılmasaydı, istekli dili ve sıkı boğazının birleşimi beni uçurumdan aşağı atacaktı.

Saçlarını bıraktığımda donup kalıyor ama geri çekilmiyor, şok şehvetin puslu havasını dağıtıyor. Geleceğini düşünmüştüm ama gelmeyeceğini umuyordum. Yanıldığımı umuyordum. "Durma," diye yalvarıyorum karıma, çaresizce. Peşinde olduğum şey cinsel tatmin değil - daha derin ve çok daha karanlık bir şey ve o benim ihtiyaçlarımı kolaylıkla okuyor.

Faye sikimi daha sert emiyor, gözlerinde bilmiş bir bakış var. Beni kendi gururu da dahil olmak üzere her şeyin üstünde tuttuğunu bilmek en büyük zafer gibi g e l i y o r . Az önce soyunma odasına kimin girdiğinden şüphelenmiş olmalı, yine de ondan istediğim şeyi bana vermeye devam ediyor. Eğer ona aşık olmasaydım, şimdi olurdum.

"Karım seninle konuşamayacak kadar meşgul, Eric," diye mırıldanıyorum, bakışlarım onun kederli yüzüne kayıyor. Eric yıkılmış görünüyor ve ona sunduğum görüntüyü asla unutamayacağını bildiğim için gülümsüyorum.

Faye onun adını duyunca bir an bocalıyor, ama sonra beni daha derine alıyor ve tekrar tekrar sertçe yutkunuyor. Lanet olsun. Eski sevgilisi bizi izlerken gelmemi mi istiyor? Hevesinden şüphe etmek mümkün değil ve Eric şaşkınlıkla Faye'in başının arkasına bakarken sırıtıyorum, yüzünün büyük bir kısmı Eric'in durduğu yerden gizleniyor.

Tekrar karıma baktım, içimi bir duygu dalgası kaplamıştı. İçimdeki şeytanı tanıması ve evcilleştirmesi için tek kelime etmeme gerek yoktu, çünkü o ve ben aynıydık.

"Çok mükemmelsin," diyorum ona, biraz geri çekilip boğazının derinliklerine doğru kayarken kendime engel olamıyorum. "Senin için deli oluyorum, Faye. Kimin izleyebileceğini umursamadan sikimi alış şeklin ve beni ilk sıraya koyuşun. I..." *Seni çok seviyorum. Seni seviyorum.*

Eric'e bakıyorum, tanık olmasını istemediğim duygularla dolup taşıyorum. "Defol git," diye bağırdım. Onun benim olduğunu bilmesini istiyordum ve aralarındaki tüm bağları koparmak istiyordum, ama şimdi bunu yaptım. "Karım performansı için müthiş bir ödülü hak ediyor ve senin burada buna tanık olmanı istemiyorum. Sikimi görmek istiyorsan umurumda değil Eric, ama karımın teninin tek bir santimini bile görmeyeceksin."

Tökezleyerek geri çekiliyor, tamamen hayal kırıklığına uğramış ve kalbi o kadar kırılmış görünüyor ki, göz diktiği benim karım olmasaydı onun için üzülürdüm. Kapı kapanıyor ve ben Faye'in ağzından çıkıyorum, sikim sertleşmiş ve zonkluyor.

"*Hayır,*" diye yalvarıyor, sesi arzuyla lekelenmiş. "Benim için gelmeni istiyorum, Dion. Lütfen. Onu bana vermeni istiyorum."

Ağzı bana yapışıyor ve kolayca alıyor, ta ki sikimin başının tamamı boğazına girene kadar. "Bebeğim, yapamam," diyorum ona. "Dayanamıyorum, Faye. Çok yaklaştım."

Sanki o da benim kadar çaresiz ve muhtaçmış gibi, sanki onun için gelmeme gerçekten ihtiyacı varmış gibi bana bakıyor. "Kahretsin," diye inliyorum, ellerim yine onun saçlarında yolunu buluyor. "Sana o kadar takıntılıyım ki," diye mırıldanıyorum kalçalarımı sallamaya başlarken. "Sen çok iyi bir kızsın, değil mi?" Övgülerimden memnun bir şekilde inliyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Benim mükemmel, *mükemmel* karım." Sonra yutkunuyor ve boğazından aşağı boşalmam için gereken tek şey bu. Son damlasına kadar içiyor, ben ondan ayrılırken gözlerinde yoğun bir zevk titreşiyor, ayaklarımın üzerinde dengesiz duruyorum.

"O lanet gülleri eve getireceğim," diyorum ona, sesim titreyerek, "onları yırtıp yapraklarını yatağımıza sereceğim ve sonra merhamet çığlıkları atana kadar seni becereceğim."

Bölüm Kırk İki

FAYE

Dion evin önüne park ediyor, elleri direksiyonu sıkıca kavrıyor. Gözlerini dikmiş önüne bakıyor, havadaki gerginlik hissediliyor. "Çok üzgünüm Faye," diye mırıldanıyor.

Kocama doğru döndüm, bakışlarım arıyordu. "Ne için?" Soruyorum, sesim yumuşak. "Verdiğin sözü tuttuğun için mi?"

Yere bakıyor, açıkça benimle yüzleşemiyor ve sanırım nedenini anlıyorum. "En başta asla yapmamam gereken bir tehdidi hayata geçirdiğim için."

Elini yüzünde gezdiriyor ve titrek bir nefes alıyor. "Onu sevdiğini biliyorum. Yapmamalıydım... *Siktir*. Sana bu şekilde sahip çıkmayı hak etmiyorum. Sana dokunmayı bile hak etmiyorum ama yine de onun sahip olduğu son umudu da bilerek yok ettim."

Çok pişman görünüyor ve bu beni öldürüyor. "Onu sevmiyorum, Dion," diye fısıldıyorum. "Hiç sevdiğimi sanmıyorum." Bu kendime bile zar zor itiraf ettiğim bir şey, ama bunu duyması gerektiğini biliyorum. "Onunla birlikte olmak bir meydan okuma eylemiydi, üzerinde hiçbir söz hakkım olmayan bir hayatta kontrolü yeniden ele geçirmek için umutsuz bir girişimdi. Aşkla ilgili değildi, *özgürlükle ilgiliydi.*"

O zaman bana bakıyor, bakışlarında bir umut ışığı parlıyor. Ona uzanırken gülümsüyorum, parmaklarımın ucu şakağına değiyor. "Senin için dizlerimin üzerine çökmek *istemeseydim, çökmezdim ve* sen de beni buna *zorlamazdın.* Endişelerini bu şekilde dindirebilmek beni *inanılmaz* hissettirdi."

Dion beni tam olarak anlayamamış gibi bana bakıyor. Bakışlarında bir miktar korku var ve bunu daha önce fark etmediğime şaşırıyorum. Kızların bana anlattıkları olmasaydı, aşılmaz savunmaları olan tek kişinin ben olmadığımı fark etmeyebilirdim. O da benim kadar korkuyor.

"Hadi," diye mırıldanıyorum emniyet kemerimi çözerken. "Eve gidelim. Bana tutmanı beklediğim bir söz daha verdin."

Eric'in bana verdiği buketi arka koltuktan alıp ön kapıya doğru ilerliyorum, adımlarım yavaş ve kalbim hızla atıyor. Sonunda arkamda Dion'un ayak seslerini duyduğumda rahat bir nefes alıyorum ve dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor.

"Faye," diye sesleniyor ama geri dönmüyorum. Onun yerine, beni takip edeceğini bildiğim için doğruca yatak odamıza gidiyorum. Kapı aralığında duraklıyor ve ilk gülü yok edip yapraklarının yatağımıza düşmesine izin verirken ona doğru dönüyorum. "Dur," diye ısrar ediyor, sesi sert.

Sırıtıyorum ve başımı sallıyorum. "İstemiyorum." Bir gül daha yapraklarına ayrılırken omuz silkiyorum ve o bana doğru tereddütlü bir adım atıyor. "Bunu fark etmem çok uzun sürdü, ama evlendiğimiz andan beri bana hizmet ediyorsun, bana bu kusursuz versiyonunu gösteriyorsun, neredeyse yıllarca ihmal ve reddedilmeyi telafi etmeye çalışıyormuşsun gibi."

Şimdi anlıyorum - benim yanımda *pişmanmış gibi davranıyor. Bunun* kanıtı bana biraz fazla özenli davranması, sanki kırılabilir biriymişim gibi. Kendi evinde annesinin piyanosunu çalarken beni izlerken sessizce acı çekmesi ve bunu yapmak onu açıkça yıpratırken benim için eski fotoğraf albümlerini araması bunun kanıtı. Acı çekmeyi hak ediyormuş gibi davranıyor, oysa o da en az benim kadar bu evliliğe hapsolmuş durumda. Onun da başka seçeneği yoktu.

Bir gülü daha koparıp yapraklarının yatağımıza doğru uçuşmasını izliyorum ve o bana doğru tereddütlü bir adım daha atıyor. "İstediğim sen bu değilsin Dion," diye mırıldanıyorum, ona dönüp bakarak.

Umut, gözlerindeki saf saygıyla karışıyor ve bu beni cesaretlendiriyor. Derin bir nefes alıyorum ve ruhumu çıplak bırakıyorum. "Gün ışığını hiç görmemeyi dilediğin yanlarını istiyorum. Dion, beni bu gül yapraklarının üstünde becereceğine söz veren adamı istiyorum. Bana rol yapmana gerek yok, anlıyor musun? Kendini tuttuğunu görebiliyorum ve bunu yapmanı istemiyorum. Sadece *seni istiyorum.*"

Önümde duraksıyor, kararsız görünüyor. "Yapamazsın," diye fısıldıyor, sanki ona yanıldığını kanıtlamam için yalvarıyormuş gibi. "Bebeğim, içimde saklanan karanlığı görseydin kaçardın. Haklı olarak."

Ellerimi yeleğine koyuyorum ve ona bakıyorum. "Göster bana, Dion. Bana hayatımda hiç kimsenin sahip olmadığı bir şey ver - bana bir seçenek sun. Bana en kötü yanlarını göster ve bulduklarımla yaşayıp yaşayamayacağıma karar vermeme izin ver."

Eli yanağımda kıvrılıyor, gözleri parlıyor. "Seni uyarmadığımı söyleme. Saçlarımız ağarana ve yaşlanana kadar bu oyunu sürdürebilirim, Faye. Senin için yaparım."

Ona gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Hepinizi istiyorum," diye fısıldıyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum. Bana camdan yapılmışım gibi davranmasını istemiyorum, sanki yanımdayken bazı parçalarını saklamak zorundaymış gibi. "Bunu kaldırabilirim, Dion. Benimle denemek istediğini söylemiştin, değil mi? O zaman *dene*."

Bakışları yüzümde geziniyor, sanki sözlerimin doğruluğunu değerlendiriyor. İç geçiriyor ve yatağımıza oturuyor. "Gerçek beni mi istiyorsun, Faye? Gerçeği mi istiyorsun?" O zaman gülümsüyor, ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Konserine geldiği için çok öfkeliyim ve sana söylediğim gibi sikimi iyi yalamış olsan da bu yeterli değildi. Onu bekliyor olman ya da olmaman umurumda değil - orada olması bile ona haddini bildirmediğin anlamına geliyor ve bu kabul edilemez. Sen *benimsin*. Yüzüğümü takıyorsun ve soyadımı taşıyorsun ama hâlâ kime ait olduğunun farkında değilsin. Sana bir daha elini süremeyeceğinden emin olmak için parmaklarını kırmalıydım. Bir dahaki sefere yapacağım. Gerçek beni mi istiyorsun, bebeğim? Eğer bir daha sana yaklaşırsa, hayatı için yalvarana kadar durmayacağım. Ayaklarının dibinde kan kaybından ölürken sana izletirim."

Ona bakıyorum, omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. Dion'un dizginlenmemiş hali görülmeye değer. Belki de sözleri beni korkutmalı ama korkutmuyor. Aksine, onu daha da zorlamak istiyorum. Kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum, başkalarına zarar vermeye hazır olsa bile *bana* asla zarar vermeyeceğini kendime kanıtlamak için. "Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum, gözlerim onunkilerde.

Sanki daha büyük bir tepki bekliyormuş gibi bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Anladığını hiç sanmıyorum, tatlım," diyor, gözleri üzerimdeki elbisenin üzerinde geziniyor, gözlerinden öfke fışkırıyor. "Ama anlayacaksın, Faye. Kimin karısı olduğunu *asla* unutmayacağından emin olmamın zamanı geldi." Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor ve çenesini kilitliyor. "Çıkar şu elbiseyi."

İstediğini anında yapıyorum, kumaş yere düşerken içimde bir arzu kabarıyor ve beni onun önünde bir çift yüksek pantolondan başka bir şeyle bırakmıyor.

Topuklular. Soyunma odamdan çıktığımızdan beri ıslağım ve onun da bunu bildiğinden şüpheleniyorum.

Üzerimdeki dar elbisenin altında çıplak olduğumu fark edince Dion'un gözleri açılıyor ve gözlerinde güvensizliğe çok benzeyen bir şey parlıyor. "Çizgiler elbisemden görünmeden altıma bir şey giyemezdim," demek için acele ediyorum, onu rahatlatmak için çaresizce.

Sanki bana inandığından emin değilmiş gibi mırıldanıyor. "Buraya gel."

Bacaklarının arasına giriyorum ve bana bakıyor, amımı avuçlarken yüz ifadesi sertleşiyor, elini yukarı çekmeden önce elinin topuğu klitorisime bastırıyor ve parmaklarını ıslaklığa buluyor. "Eski sevgiline kocanın sikini emerken seni izletmek seni bu kadar ıslattı mı?"

İki parmağını içime sokuyor ve ben inliyorum. "*Evet*, öyle oldu."

Gözleri memnuniyetle parlıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "Gördün mü? Bazen nasıl iyi olunacağını biliyorsun. Keşke benim için hep iyi olsaydın, Faye." Parmaklarını içime pompalarken başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, beni hızla kenara getiriyor, ancak parmaklarını geri çekiyor. Parmaklarını dudaklarına götürürken hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Görüyorsun ya... sadece iyi kızlar boşalabiliyor. Senin gibi pis küçük sürtükler mi? Sen sadece benim zevkim için kullanılırsın. Beni memnun edeceksin, değil mi?"

"Senin için her şeyi yaparım," diyorum ona, sözlerim onun fark ettiğinden çok daha samimi.

"Aferin kızım," diye övüyor, cevabımdan memnun. "Şimdi arkanı dön, bacaklarını ayır ve eğil. Ellerini benim için ayak bileklerine koy."

İstediğini yaparken kalbim çılgınca çarpıyor, kendimi ona şimdiye kadarki en savunmasız şekilde gösteriyorum.

"Ne kadar güzel bir amcık," diye mırıldanıyor, eğilerek. Nefesinin tenimdeki hissi kaslarımın kasılmasına neden oluyor, tüm vücudum beklentiyle geriliyor. Dion dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben daha fazlasını isteyerek yüksek sesle inliyorum ama o geri çekiliyor ve amıma *sertçe vurmadan* hemen önce kıkırdıyor. Nefesim kesiliyor, bacaklarımın arasında yeni bir arzu yoğunlaşıyor. "Dilimi istiyorsun, ha? Bunu hak ettiğini sana düşündüren ne?"

"Lütfen," diye inliyorum, çaresizce.

Eğiliyor ve dudaklarını kalçamın tepesine, kıçımın kıvrımının hemen altına yerleştiriyor. Aşağı doğru emdiğinde boğazımın arkasından alçak, gergin bir ses çıkıyor, beni açıkça onun olarak işaretliyor. "Benim," diye homurdanıyor, dudaklarını bir santim oynatıp her şeyi tekrar yapmadan önce. Parmakları parmaklarımı buluyor.

ve yavaşça pompalamaya başlıyor, her hareketinde G noktamı okşuyor, alay ediyor, cezalandırıyor.

"Lütfen, Dion," diye yalvarıyorum, beni tekrar sınıra getirdiğinde geri çekildiğinde. Boşalmak için yanıp tutuşuyorum ama bana izin vermiyor. Hareketleri yavaşça tenimi işaretlemeye devam ediyor.

"Yalvarırken sesin çok seksi çıkıyor bebeğim. Benden başka hiç kimse bu lezzetli amcığın tadına bakamayacak. O benim. Sen benimsin. Söyle."

Dili klitorisimin üzerinde geziniyor ve kaslarım kasılmaya başlıyor ama ben boşalamadan geri çekiliyor. "Ben seninim," diye inliyorum. "Sadece senin."

Elleri kıçımı yoğurmaya başlıyor ve kıkırdıyor. "Çok haklısın." Sertçe sıkıyor ve sonra elini çekip sertçe tenime indiriyor, avucunun tenime çarpma sesi sessiz yatak odamızda yüksek sesle duyuluyor.

Acı kıçıma yayılıyor ve bir an için *Sarı diye* bağırmayı düşünüyorum, ama sonra acı kayboluyor ve yerinde sadece lezzetli bir sıcaklık bırakıyor. Parmaklarını yanan tenimde nazikçe gezdirdiğinde dudaklarımdan kısık bir inilti kaçıyor. "Bu, konserinde tek bir erkeğin bile gözlerini senden alamayacağı kadar güzel göründüğün için," diye mırıldanıyor, ses tonunda bir miktar öfke var.

Kıçımı okşuyor ve zarar görmemiş yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor, ancak sert bir tokat inmeden birkaç dakika önce onu da ısırıyor, şüphesiz her iki tarafı da eşit derecede kırmızı yapıyor. "Bu güller için, gerçi birkaç tanesini yok etmenden memnun oldum."

"Dion," diye inliyorum. "Oh *Tanrım.*" Babamın her zaman verdiği sert cezaları düşününce bunun hoşlanacağım bir şey olduğunu düşünmemiştim ama çok *iyi* hissettiriyor. En sert cezalarının bile bana zevk vermek için tasarlandığını bilmenin çok güçlendirici bir yanı var. Sert dokunuşuna rağmen kendimi güvende ve el üstünde hissediyorum ve bu beni düşündüğümden çok daha duygusal hissettiriyor.

Dion'un dili kalçalarımın üzerinde geziniyor, yaklaşıyor ama onu istediğim yere yeterince yakın değil. "Her şeyimi istiyor musun bebeğim?" diye fısıldıyor, nefesi amımın üzerinde dans ediyor. "Sana her şeyimi vereceğim." Dili klitorisimin etrafında dolaşmaya başlıyor ve sonra onu emiyor, elinden gelse beni orada işaretleyeceğini açıkça belli ediyor. İnlemelerim yükseliyor, yalvarışlarım tutarsızlaşıyor ama o umursamıyor. Ben orgazmın eşiğine gelene kadar rahatlamıyor ve sonra aniden geri çekiliyor, bana istediğimi vermeyi reddediyor.

"*Hayır,*" diye hıçkırıyorum, çaresizce. "*Lütfen.*"

Sanki çılgınlığım onu eğlendiriyormuş gibi kıkırdıyor. "Seni bağlamadığım için minnettar ol, karıcığım. Bir gün bağlayacağım. Beni bir daha kızdırırsan, seni yatağımıza bağlar ve deliliğin eşiğine kadar beceririm. Ruh halime bağlı olarak, ya seni o kadar çok boşalmaya zorlayacağım ki, bir erteleme için yalvaracaksın ya da hiç boşalmana *izin* vermeyeceğim, ben sana izin verene kadar seni sınırda tutacağım."

Bunu düşününce tüylerim diken diken oluyor ve şimdiden beni böyle cezalandırmasını sağlamanın yollarını düşünüyorum. Bana iyi davranmasını istemiyorum. Bana kaba davranmasını ve ne yaparsam yapayım, en kötüsünün beni asla gerçekten incitmeyeceğini kanıtlamasını istiyorum. Bana şeytanlarını gösterene kadar, beni nihayet kendim olabileceğim o kafa boşluğuna itene kadar itmek ve dürtmek istiyorum - olmak için yetiştirildiğim Windsor karısı değil, babamın ilkel kızı değil. Sadece *onun*. Onun her şeyi.

Beni getirdiği yükseklikten aşağı inerken çevresel görüşümde Eric'in güllerinden birini aldığını görüyorum. Onu inceliyor, görünüşe göre hala açılmamış olmasından memnun. Onunla ne yapmak istediğini anlamadan önce, onu amıma bastırıyor, içeri iterken dudaklarından alçak bir kıkırdama kaçıyor.

"Eric şu anda seni görse ne derdi meleğim? Kukun sana aldığı güllerden birini *öyle güzel* yutuyor ki." İnliyorum, çiçeğin yumuşak hissi sadece bir miktar rahatlama getiriyor. "Sanırım onları senin zevk alman için aldı ve sen de kesinlikle bunu yapıyorsun, değil mi?"

"*Dion*," diye inliyorum, ses tonum azarlama ve yalvarmanın bir karışımı. "Sana ihtiyacım var, *lütfen.*"

Beni gülle sikmeye başlarken parmağını klitorisime bastırıyor, hareketleri dikkatle kontrol ediliyor. "Sikimi hak etmiyorsun ama cezanı o kadar iyi çekiyorsun ki tekrar düşünmek zorunda kalabilirim."

"İhtiyacım var... Boşalmam lazım," diyorum ona, nefesim kesilerek. Umurunda değil - benden bir orgazm daha esirgemeyi başarana kadar alay etmeye devam ediyor. Ancak o zaman gülü çekip alıyor, yatak odamızın zeminine düşmesine izin veriyor, dudaklarından başka bir mizahsız kahkaha kaçıyor.

"Sikimi çok istiyorsun," diye mırıldanıyor, memnun bir şekilde. "Söyle bana, karıcığım. Bu amcık kime ait?"

"*Sen,*" diye cevap veriyorum hemen. "O sana ait, Dion."

Onaylayarak mırıldanıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, Faye. Çok iyi gidiyorsun ama beni büyülediğin için cezalandırılmayı hak ettiğinin farkındasın değil mi? Yemin ederim hayal bile edemeyeceğim şeyleri istememi sağlıyorsun ve şimdi

Senin tadına baktıktan sonra asla senden önceki hayatıma geri dönemem. Beni *mahvettin.*"

Eli tekrar tenime indiğinde nefesim kesiliyor, bu sefer daha sert, parmaklarının uçları amıma çarpıyor ve bu tam da beni uçurumun kenarına itmek için ihtiyacım olan şeydi. Tüm vücudum kasılırken, dizlerim teslim olurken dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti kaçıyor. Zihnim bulanıklaşıyor ve Dion beni yakalıyor, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü ve en uzun orgazm vücudumu yırtarken beni kollarında tutuyor, adı dudaklarımda.

"Sana sahibim aşkım," diye mırıldanıyor. Kucağında titrerken alnımdan öpüyor, dokunuşu o kadar nazik ki gözyaşlarımın eşiğine geliyorum. Bugün neden bu kadar duygusal olduğumdan emin değilim ama o beni çok güvende hissettiriyor. "İyi misin, bebeğim?" diye soruyor nefes alışım düzleştiğinde. Başımı sallıyorum ve o da kulak mememi ısırıyor. "Güzel, çünkü seninle işim bitmedi."

Bedenim durduğu anda beni çevirip yatağımıza atıyor, bakışları hissettiğim aynı ihtiyaçla yanıyor. "Söyle bana. Sana gelmen için izin verdim mi, Faye?" diye soruyor, sesi sert.

Arkama yaslanıyorum ve başımı sallıyorum, kemerini çözerken bakışlarım istekli. Sikini çıkardığında amım zevkle kasılıyor ve bacaklarımı onun için hevesle açıyorum ama başını sallıyor.

"Sadece iyi kızlar sikimi alır, meleğim." Yatağımıza tırmanıyor ve bacaklarımın arasına diz çökerek kendini okşuyor, gözleri benimkilerde. Ona uzanıyorum ama bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Seni becermemi istiyorsun, ha?" diye mırıldanıyor.

"İhtiyacım var," d i y e itiraf ediyorum, ses tonum çılgınca. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var.

Lütfen."

Bana gülümsüyor, yaklaştıkça dudakları aralanıyor. "Bunu benden izinsiz gelmeden önce düşünmeliydin."

Göğsümün ve karnımın her yerine boşalırken gözleri kapanıyor, inlemelerinin sesi beni zevkten titretiyor. Beni sikmiyor olabilirdi ama hepsi benim içindi. Bunu biliyorum.

Dion sırıtarak bana bakıyor ve bir avuç gül yaprağı alıyor, onları üstüme bırakırken gözlerinde tehlikeli bir bakış var. Bana doğru uzanıp gül yaprakları ve *kendisinden oluşan bir karmaşaya dönüşene* kadar onları tenime masaj yaparak yedirmesini izliyorum.

Sonra telefonunu alıp bacaklarım açık, gözlerimde arzunun dans ettiği bir fotoğrafımı çekiyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor. "Bu," diyor, telefonunu çevirip

"Sensiz çıkmak zorunda kaldığım her yolculukta bana eşlik edecek."

Telefonunu yatağa bırakıp üzerime eğiliyor ve dudakları dudaklarımı buluyor. Sonunda beni öptüğünde rahat bir nefes alıyorum, dokunuşu nazik ve şefkatli ve daha önceki sertliğine o kadar zıt ki gözlerimi yeniden yaşartıyor. Bana bakmak için biraz geri çekiliyor, bakışları karanlık. "Sanırım sana aşık oldum, Faye Windsor. Seni bırakma ihtimalim varsa bile, artık yok. Sen *benimsin* ve hayatının geri kalanında da öyle olacaksın. Benden saklanamazsın. Seni avlamayacağım hiçbir yer yok."

Ona gülümsüyorum, sözlerinden garip bir şekilde memnun oluyorum. İstediğim şey buydu - gerçek o, her bir santimetrekaresi ahlaksız. "Bununla yaşayabilirim," diye mırıldanıyorum, dile getirilmemiş sorusunu yanıtlayarak. "Çünkü sanırım ben de sana aşığım."

Bölüm Kırk Üç

DION

Yatakta tek başıma uyanıyorum, Faye'in yastığındaki başıboş bir gül yaprağı yüzüme tereddütlü bir gülümseme getiriyor. Dün gece muhteşemdi, ama hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmakta zorlanıyorum.

Yalnız kalmaya ve kendimi soyutlamaya o kadar alışmışım ki, biri çok yaklaşırsa ortaya çıkabilecek şeylerden korkuyorum, peki neden ona pürüzlerimi göstermemi istiyor? Faye beni korkutuyor çünkü hak etmediğim tek şey olan kabul görmeyi dilememi sağlıyor. Kötülüğümün derinliğini görmesini ve yine de beni seçmesini istiyorum. Dün gece bunu *yapabilirmiş* gibi görünüyordu.

Yataktan çıkıp annemin piyanosunun sesini takip ediyorum, arkasında tişörtümden başka bir şey giymeden oturan Faye'i gördüğümde dudaklarımın kenarları hafif bir gülümsemeye dönüşüyor. Uzun saçları dalga dalga vücuduna dökülüyor ve ben de arkama yaslanıp onu izliyorum, kalbim sevgiyle dolup taşıyor. Bugün çağdaş bir parça çalıyor, notaları yazmak için sık sık duraklıyor.

Duvarı itiyorum ve ona doğru yürüyorum, garip bir şekilde gerginim. Dün gece mükemmeldi ama küçük bir parçam hâlâ onu korkutmuş olabileceğimden ya da daha kötüsü onu incitmiş olabileceğimden endişeleniyor. Ona her zaman çok şefkatli davrandım ve daha az takdir edildiğini hissetmesini hiç istemem. Her şeyi berbat ettiğim için endişeliyim.

Faye bana bakıp gülümsüyor, gözleri çıplak üst bedenimde geziniyor ve üzerimdeki gri eşofmanlara takılıyor. Bu tarz şeylere bayılıyorum.

Gözleri takdirle parıldıyor, beni kontrol ederken yüz ifadesinde en ufak bir utanç ya da endişe belirtisi yok.

"Günaydın sevgilim," diye mırıldanıyorum ona doğru uzanırken, kararımı vermiştim. Bu korkunun beni sonsuza dek yönetmesine izin veremem. Karımı koltuğundan kaldırıp yerine oturttuktan sonra sırtını göğsüme yaslayarak kucağıma indirdiğimde nefesi kesiliyor. "Beste mi yapıyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyor, bana karşı gevşiyor. Başını geriye atıyor ve ben eğilip boynunu öpüyorum, ellerim onu sarıyor. Vücudunda hiç gerginlik yok, olabileceğini düşündüğüm gibi kalıcı bir korku da yok.

Ellerini tekrar tuşların üzerine koyarken titreyerek nefes veriyor, konsantrasyonu açıkça bozulmuş. Bana bakışını ve beni gerçekten görmesini, bana öncelik vermesini ve benim varlığımla her şeyi bırakmasını seviyorum. Ben hiç kimse için öncelikli olmadım - kardeşlerim için bile. Bu, ona kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir şeydi.

Faye bir sonraki notaları tam olarak çözemediğinde inliyor ve ben sadece ona yakın olmanın tadını çıkararak omzuna sokuluyorum. İş için gözden geçirmem gereken çok şey var, Pazar günü bile olsa, ama şu anda hiçbir şey beni karımdan ayıramaz.

"Bir bakayım," diye mırıldanarak notalarına uzandım. "Baştan çalabilir misin?"

İstediğimi yapıyor ve o zaman aklıma geliyor. İlk defa bu piyanonun arkasında tamamen ayık ve umutsuzluktan uzak bir şekilde oturuyorum. Onun sayesinde.

Etrafına uzanıyorum, parmaklarım fildişlerinin üzerinde geziniyor, hafifçe titriyor. Derin bir nefes alıyorum ve başımı ona doğru çeviriyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. "Buna ne dersin?"

Sonra yıllardır yapmadığım bir şeyi yapıyorum - onunla birlikte beste yapmaya başlıyorum, parçasının geri kalanı kafamda çalıyor, parmaklarım yetişmeye hevesli ama artık yeterince yetenekli değil.

Faye keskin bir nefes alıyor ve ellerini benimkilerin arasına koyuyor, bir anlık tereddütten sonra bestesini hızla düete dönüştürüp benimle birlikte çalıyor. Bu... bu ilahi bir şey. Birlikte çaldığımız her akorla göğsümden biraz daha ağırlık kalkıyor. Bana yaptığı şey bu. Bu duygu asla sadece aşk olarak tanımlanamaz. Bundan çok daha fazlası. O benim kurtuluşum, amacım. İstediğimi düşünmediğim ve ihtiyacım olduğunu inkâr ettiğim her şey.

"Vay canına," diye fısıldıyor, parmaklarımız hareketsiz kaldığında. Ellerimi çekip beline doluyorum, o ise saflığı yazmak için elinden geleni yapıyor

ikimiz de hissettik. O da benim gibi titriyordu. "Dion, bu..."

Gülümsüyorum ve boynuna bir öpücük daha konduruyorum. "Çağdaş parçaları klasiklerden daha çok seviyor gibisin. Neden konserlerinize orijinal bir beste eklemeyi denemiyorsunuz?"

Sanki gülünçmüşüm gibi sertleşiyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Ben... Ben asla yapamam."

Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Yapabilirsin," diye mırıldandım. "İstediğiniz her şeyi yapabilirsiniz, Bayan Windsor."

O zaman duraksıyor, sözlerim kafasına dank ediyor. İstediğim gibi davranması ne kadar sürecek? Garip, çünkü şımarık kadınlardan her zaman nefret etmişimdir, ama karımı tam olarak buna dönüştürmek istiyorum - dünyanın ayaklarının altında olduğu şımarık bir prenses.

Yüzünde bir gülümsemeyle bana bakmak için kucağımda dönüyor. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi? Eğer kendi parçalarımı çalmaya başlamak isteseydim, beni gerçekten desteklerdin."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Başını sallıyor, gözlerinde mutluluk dans ediyor. Dün onu korkutup kaçırdığımdan endişeliydim ama daha iyi bilmeliydim. O gerçekten benim için mükemmel.

"Dion," diyor, sesi tereddütlü. "Dün gece söylediklerimde ciddiydim. Her şeyini istiyorum, benden saklamaya çalıştığın kısımlarını bile. O anın sıcaklığıyla söylediğim bir şey değildi, o sözleri geri de almayacağım. Beni içeri almanı istiyorum. Sence yapabilir misin?" Tereddüt ediyor ve bana doğru uzanıyor, parmaklarının ucu şakağımın üzerinde geziniyor. "Eğer denersek gerçek bir evlilik yapabilir miyiz?"

Tüm bedenim geriliyor ve gözlerindeki bakış bana ondan uzaklaşmak üzere olduğumu bildiğini söylüyor, ama buna izin vermiyor. Faye'in eli yanağımı sarıyor ve gözlerini benimkilerden ayırmıyor. "Her zaman en iyi yanlarını sergilemek zorunda olmanın ve korkularının ortaya çıkmasına izin verirsen neler olabileceğinden korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama Dion, bunun ne kadar yorucu olduğunu ve seni ne kadar yıprattığını da biliyorum. Bence... belki sen ve ben, birbirimize yaslanabiliriz."

Başımı sallıyorum ve bir elimi saçlarına doluyorum, alnım onunkine düşüyor. "İstiyorum, Faye. Deniyorum. Seninle mutlu olma fikri artık beni eskisi kadar korkutmuyor ama bu kolay değil."

Benden nefret etmesine, korkmasına neden olacak şeyler yaptım. Kaç kişiyi yakaladım ve işkence ettim çünkü onlar benim

Aile mi? Kaç neşteri körelttim? En kötüsü de değişmeye hiç niyetim yok ama yine de onun sevgisini arzuluyorum. Ona gerçekten her şeyimi gösterseydim, bana hala böyle içtenlikle ve inançla bakar mıydı?

Eğer bir gün o güzel mavi gözleri beni hor görürse, buna dayanabilir miyim emin değilim. Bunu yapmak neredeyse kaçınılmaz olarak mahvıma yol açarken ona doğru nasıl daha fazla adım atabilirim?

Bölüm Kırk Dört

FAYE

Bankacılık uygulamamdaki banka bakiyesine inanamayarak bakıyorum, omurgamda yeni bir tür heyecan dolaşıyor. Miktarın yüksekliği şaşırtıcı ama Dion'un bu parayı *bana* vermiş olması beni daha da şaşırtıyor. Parayı kendisi tutmak ve yönetmek yerine sadece benim adıma kayıtlı yepyeni bir hesaba yatırdı. Bazen onun gerçekten babam gibi olmadığına ve bana normal gelen bazı şeylerin aslında hiç de sağlıklı olmadığına inanmak hâlâ zor geliyor.

Elimin altında hiç bu kadar çok para olmamıştı ve özgürlüğün bu küçük tadı bağımlılık yapıyor. Onunla ne istersem yapabilirim. Dion'un parasını harcadığım için kendimi suçlu hissetmeden bir sonraki konserim için bir kıyafet alabilirim... ya da çok daha uçuk bir şey yapabilir ve kendime ait bir ev alabilirim. Güvenli bir sığınak, sadece benim bildiğim, kaçmak istediğimde gidebileceğim bir yer.

Bir an için Windsor'lara bağlı olmadığım, gerçek özgürlüğün olduğu bir hayat hayal ediyorum. Yağmurda dans eder, trenle Avrupa'yı dolaşır, bulduğum her terk edilmiş piyanoyu çalar, herkes kim olduğumdan ve beni konserde izlemek için ne kadar ödemeleri gerektiğinden habersiz olurdu. Her tutkumun, her ilgimin peşinden giderdim ve bu konuda kendimi kötü hissetmek zorunda kalmazdım.

Yıllar önce bu kadar param olsaydı, kaçar mıydım? Abigail benimle gelmediği sürece kızları yanıma alamazdım.

yaşıma geldim ve onları geride bırakabileceğimi sanmıyorum. Telefonumu kilitlerken dudağımı ısırıyorum. Onları hâlâ kurtarabilir miyim?

Kapı zili çaldığında düşüncelerimden kopuyorum. Birkaç dakika sonra Lauren, topallayan Chloe'yi oturma odasına götürüyor ve bir anda tüm hayallerim, onu kurtaramadığım gerçeklik tarafından yok ediliyor.

"Chloe!"

Bana dik dik bakıyor ve ben adımımın ortasında donup kalıyorum, bana yönelttiği zehir karşısında kafam karışıyor. "Faye," diye mırıldanıyor, yüz ifadesi suçlama ve kınama ifade ediyor.

Suçluluk duygusu yavaşça içeri sızarken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmaya başlıyor, omuzlarım çöküyor, tüm bedenim onun sessiz suçlamalarına tepki veriyor.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. "Seni özledim, biliyor musun? Senin de aynı şeyi hissettiğinden şüpheliyim."

"Tabii ki ben de seni özledim," demek için acele ettim. "Seni her gün arıyor ve mesaj atıyordum, ama bana çok kısa davrandın ve ne yapacağımdan emin olamadım."

Ona uzanıyorum, ancak ellerim omuzlarına değdiği anda acı içinde irkiliyor. Chloe sendeleyerek geri çekiliyor ve çenesini kilitliyor, koyu renk gözlerinde hızla yaşlar birikiyor. "Ne oldu?" Cevabından korkarak soruyorum.

Kollarını dikkatlice geriye itiyor, her biri *benim* için cezalandırılmış sayısız çürük ortaya çıkıyor.

"Dion babamdan konser parasını sana vermesini istediğinde ne olacağını sanıyordun?" diye mırıldanıyor. "Tabii ki en ufak bir şikâyette bulunmadan parayı vermeyecekti. Ne ile geçindiğimizi sanıyordun?"

Sözlerinin ardındaki ima, beni boğmakla tehdit eden suçluluk duygusunu yavaşça dağıtıyor. "Bana her zaman konserlerimin prodüksiyon masraflarını ve öğrenci borçlarımı karşılamaya ancak yettiği söylenirdi." Sesim yumuşak, bastırmak için elimden geleni yapmama rağmen bir hayal kırıklığı çınlıyor.

Chloe'nin gözleri açılıyor ve sanki söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş gibi başka tarafa bakıyor.

Babam yıllarca bana temel bir maaştan fazlasını kazanacak kadar iyi olmadığımı ve sadece gösterileri düzenlemek için yaptığımız tüm masraflardan sonra geriye hiçbir şey kalmadığını söyledi. Arada bir şüphelerim oluyordu ama biliyordum ki

onları dile getirmekten daha iyiydi. Chloe onun sözlerinin ne kadar zarar verdiğini biliyordu ama yine de gerçeği sakladı.

"Neden bana söylemedin?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. "O kadar para bizim için her şeyi değiştirebilirdi - ondan kurtulabilirdik, Chloe. *Birlikte* kaçabilirdik."

Bir an için silahsızlanmış gibi görünüyor, ama sonra başını sallayıp başka tarafa bakıyor. "Bu *senin* için her şeyi değiştirebilirdi. Evde mutluydum, Faye. Hiçbir şeyin değişmesini istemedim ve kesinlikle kaçmak istemedim. Annem ve Linda da ayrılmak istemediler. Senin ailen çoktan dağıldı ama bizimki dağılmadı."

Sözleri beni derinden yaraladı ve satır aralarını okuyarak sözlerini yavaşça sindirirken bir adım geri çekildim. Gerçeği benden sakladı çünkü benim kazancımla hayatını sürdürmek onun için benim iyiliğimden daha önemliydi. Ne de olsa babam yakın zamana kadar onu hiç incitmemişti. Aslında her şeyi benim sayemde elde etti. Onu hiçbir zaman tatlı küçük kız kardeşimden başka bir şey olarak görmedim, ama ben onun için neyim?

"Dion geçmişte seni görmezden gelmiş olabilir ama şu anda sana bayıldığı çok açık," diyor bana, ses tonu yatıştırıcı. "Bu neden yeterli değil? Paraya gerçekten ihtiyacın yok, değil mi? Bizim kadar değil."

Küçük kız kardeşime inanamayarak baktım. Tek kuruş kazanmadan sürdürülemez bir seviyede performans göstermeye devam etmemi istiyordu, çünkü bundan fayda sağlıyordu. En çok canımı yakan şey ise benim de bunu yapabilecek olmam.

"Dion'dan müdahale etmesini ben istemedim," diyorum ona, düşüncelerim allak bullak olmuş bir halde. Sanki geçmişi artık farklı bir gözle görebiliyordum ve bu da sahip olduğum birkaç değerli anıyı lekeliyordu. "Sen oradaydın, Chloe. Tek kelime bile etmedim." "Ama onu durdurmadın da, babamın ne kadar kızacağını bildiğin halde iyi olup olmadığımızı görmek için uğramadın da. Mesajına zar zor cevap verdim. ve sen umursamadın."

Sesi sert, suçlayıcı ve normalde onu yatıştırmak istememe neden olurdu. Bugün, ses tonu onun haklılık duygusunu daha da vurguluyor. Bunu daha önce hiç görmemiş olmam çok garip.

"Sanırım bazı açılardan bir kontrol evini terk edip başka bir eve girdiniz ama en azından Dion bunu sizi korumak için yapıyor. Bize tüm elektronik cihazlarınızı Windsor Tech'in yaptığını söyledi ve babamı sizinle iletişime geçmemesi konusunda uyardı. Gelen tüm iletişimlerinizi izletiyor, yani evdeki durum hakkında size bir şey söylemek istesem bile söyleyemem."

Yaşadığım şok bir an için nutkumu tutmama neden oluyor, omurgamdan aşağıya doğru bir tedirginlik yayılıyor. Dion beni bu kadar izliyor olamaz. Babamın yaptığı gibi beni kontrol etmeye çalışmaz, değil mi?

"Babam sizinle yüz yüze konuşmak için son konserinize gelmeyi bile denedi, ancak Dion tüm binayı satın aldı ve binaya girmesini yasakladı. Sonrasında ne olduğunu az çok tahmin edebiliyorsunuz, değil mi? Eve geldi ve anneme saldırdı, birkaç kemiğini kırdı. *Senin yüzünden.* Lütfen, Faye, bunu düzeltemez misin? Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, o yüzden lütfen her zaman olduğun gibi bir kardeş ol. Lütfen, tamam mı?"

Bakışlarım büyümesini izlediğim, uğruna dünyaları verebileceğim kızın üzerinde geziniyor. İşaretleri gördüm ama her birini görmezden geldim çünkü o soğuk, yalnız evde sahip olduğum tek şey kız kardeşlerimdi. Onlara ait olmadığımı, hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadığımı hep biliyordum ama yaşadıklarımın boyutunu bildiklerini ve görmezden geldiklerini asla hayal edemezdim. Beni kullanan sadece babam değildi - hepsiydi ve bunun beni nereye götürdüğünden emin değilim.

Bölüm Kırk Beş

DION

Eve girdiğimde Faye'i piyanosunun başına oturmuş, yumuşak melankolik bir melodiyle oturma odasını doldururken buluyorum. Durup ona bakıyorum, notalarındaki acıyı fark ediyorum, sanki müziği fısıltıyla söylenen bir yakarıştan fazlası değilmiş gibi. Kendi yazdığı bir şey olduğuna şüphe yok.

Ona doğru yürüyorum ve eğilerek onu kollarımın arasına alıyorum, parmakları anahtarlardan kabaca çekiliyor. Nefes nefese kalıyor ama gözlerinde en ufak bir öfke ya da isteksizlik belirtisi yok - sadece kollarını boynuma doluyor ve ben onu kanepeye taşırken burnunu boğazıma sürtüyor.

"Ne oldu?" Oturup onu kucağıma oturturken soruyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve elini boynumun kenarına dolayarak rahatlamak istiyor.

Son zamanlarda aramızdaki her şey mükemmele yakındı. Eric bizi istemeden yakınlaştırdı ve bunu asla kabul etmesem de, Faye'in sonunda bana izin vermesi için ona teşekkür etmeliyim. Akşamlarımız her şey hakkında konuşarak geçiyor ve artık kendini tutmuyor. Karımın canlandığını gördüm ve bu görülmeye değer bir manzaraydı.

Aynı zamanda bu gece onu bu kadar ıssız bulmamı daha da kafa karıştırıcı kılan şey de bu. Onu üzecek ya da incitecek her şeyi hallettiğimi sanıyordum. Nerede yanlış yaptım?

"Dion," diyor, yüzünü boynuma saklayarak. "Ailemin bana erişimini mi kestin? Beni *izliyor* musun?"

Onu ayağa kaldırıyorum ve dikkatle kısık bakışlarını inceliyorum. "Faye." Ses tonundaki ihanet karşısında sesim titriyor. İşaret parmağımı nazikçe çenesinin altına yerleştiriyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Ben sadece seni korumaya çalışıyordum."

Sonra bana baktı, güzel mavi gözlerinde güvensizlik vardı. "Beni kontrol etmeye çalışıyordun, yoksa bunu önce benimle konuşurdun."

Çenemi sıkıyorum, bu durumla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Sıfır sonuçla istediğim her şeyi yapmaya o kadar alışmışım ki şimdi nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. "Seni babanın evinde gördüm. Hepsi seni bir tür aksesuarmışsın gibi görmezden geliyordu ve baban açıkça seni kullanıyor, paranı *zimmetine geçiriyordu.* Seni tanıdığım kadının bir kabuğuydun, Faye. Haklısın, elbette. Seninle konuşmalıydım ama yaptığımdan pişman değilim. Biri seni kullanırken arkama yaslanıp oturmayacağım. Ailen bile olsa umurumda değil."

Gözleri öfkeyle parlıyor ve göğsümü itiyor. "İşleri daha da kötüleştirdiğini görmüyor musun?"

Umutsuzluk yüz ifadesini ele geçirirken ona bakıyorum. "Ne oldu, Faye?" Midem bulanarak soruyorum.

Gözlerinde yaşlar birikiyor ve titrek bir nefes alıyor. "Dion," diye mırıldanıyor, sesi kırılıyor. "İhtiyacım var... Yardımına ihtiyacım var." Sesi son kelimede kırılıyor, sanki sormak zorunda kalmak ona acı veriyormuş gibi, sanki onun için her şeyi yapabileceğimin farkında değilmiş gibi.

"Anlat bana," diye mırıldanıyorum, omurgamdan aşağı akan huzursuzluğa rağmen ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Hıçkırıklarını bastırıp başını sallıyor, gözleri bir an için kapanıyor. "O benim babam. Evimde yemekten sonraki o günü hatırlıyor musun? Babamın bana iyi davranıp davranmadığını sormuştun."

Başımı sallıyorum, tüm vücudum geriliyor.

"Yalan söyledim. Ama sen bunu biliyordun, değil mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar başımı sallıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Aylardır onu araştırıyorum. Seni finansal olarak kontrol etmeye çalıştığı açık ve yetiştirilme tarzınla ilgili bana anlattığın her şey bu motivasyonla uyumlu, ama..." Duraklıyorum, sanki kelimeleri söylememek onları doğru olmaktan çıkaracakmış gibi, bir tür berbat *Schrödinger'in kedisi* saçmalığı gibi.

"Davranışlarının boyutunu asla belirleyemedim. Bulduklarım, onu hayatınızdan çıkarmak istemem için yeterli oldu."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerimin içine bakıyor, bu bir yıkım yolu. Onun güzel maviliklerini bastıran acıyı yok etmek için yapamayacağım şey yok. "O her zaman böyle değildi, biliyor musun? Gençken bana çok özenli davranırdı. Sevdiği ben miydim, yoksa sadece potansiyelimi mi seviyordu emin değilim, ama sonunda kesinlikle ikincisi oldu." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve titrek bir nefes alıyor. "Başlarda o kadar da kötü değildi. Bana hiçbir zaman iki üvey kız kardeşim kadar özgürlük tanınmadı ama piyanoyu çok seviyordum, bu yüzden çok da umursamadım. Sekiz yaşıma geldiğimde ona çalmayı bırakmak istediğimi söyleyene kadar... bana ilk kez vurdu."

Midem bulanıyor ve kanım kulaklarıma hücum ederek sözlerinin bir anlığına kaybolmasına neden oluyor. Tek yapmak istediğim onun şerefsiz babasını yakalayıp yok etmekken, kollarımı karıma sarmak ve sakin kalmak için her şeyimi harcıyorum.

"İstifa etmeme izin vermedi, çünkü bunun bana sizin zorladığınız mesafe arasında bir köprü kurmamı sağlayacağından çok emindi. En kötü olduğu zamanlardı, biliyor musun? Ne zaman başka kadınlarla fotoğraflansan ya da ülkede olmana rağmen beni görmeyi reddetsen, beni cezalandırırdı. Senin patavatsızlıklarının çoğunda ergenlik çağında olduğumu ya da nişanlılığımızın ikimizi de kişisel olarak pek ilgilendirmeyen sözlü bir anlaşmadan ibaret olduğunu umursamıyordu. Sanırım önemli olan hakaret değildi - ailelerimiz arasındaki anlaşmadan vazgeçmenden korkuyordu ve paraya ihtiyacı vardı."

Uzaklara bakıyor ve gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin veriyor. "İlk başlarda bolca özür diler ve beni disipline etmenin işinin bir parçası olduğunu, bunu benim için yaptığını söylerdi. Zamanla bahaneleri ortadan kaldırdı. Kaç kez kaçmayı düşündüğümü bilemezsin, ama denersem öfkesini üvey annemden ve kız kardeşlerimden çıkaracağı konusunda beni uyarmıştı."

Faye dişlerini sıkıyor ve ellerine bakıyor. "Benim sadece senin arzularının bir ürünü olduğumu bilmenin ne kadar acı verdiğini biliyor musun? Doğduğumdan beri seninle nişanlı olmasaydım kim olurdum hiçbir fikrim yok. Bir piyanist olur muydum? Kendi arkadaşlarımı edinmeme izin verilir miydi? Üniversiteye gider miydim, gidersem ne okumayı seçerdim? Bilmiyorum, Dion. Sen olmasaydın kim olurdum hiçbir fikrim yok ve bunun için senden nefret ettim. Bunun değişeceğini düşünmemiştim, ama sen... sen beni

çok çelişkili hissediyorum. Beklediğim gibi biri değilsin ve bir süre senin hakkında yanıldığımı düşündüm. Beni babamın yaptığı gibi kontrol etmeyeceğine inandırmıştın."

Onu daha sıkı kavrıyorum ve başımı sallıyorum. "Yaptığım her şey seni korumak içindi. Seni asla onun yaptığı gibi kullanmam. Eminim bunu görüyorsundur?" Yalvaran bir ses tonuyla soruyorum. Onu koruma çabalarım sadece onu boğdu ama verdiğim kararları geri almanın bir yolu yok.

Başını sallıyor. "İstiyorum." Sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Nereden geldiğini anlıyorum, Dion. Ama ben... Keşke bir şey yapmadan önce bana sorsaydın. Önce benimle konuşmayı reddettiğin için kız kardeşlerimi mahkûm ettin. Evlenmemizden kısa bir süre önce babam beni incitmeyi bıraktı - bunun yerine öfkesini küçük kız kardeşimden çıkarırdı ve bana izletirdi, itaat etseydim, kızmaya karar verdiği her neyse daha çok çabalasaydım bunların olmayacağını hatırlatırdı. Onu o şekilde kestiğinde, kız kardeşlerimin hayatını tehlikeye attın ve ben bunun farkında bile değildim. Evlenmeyi kabul etmemin tek nedeni kız kardeşlerimi koruyabilmekti ve sen bunu elimden aldın. Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Alnını omzuma koyuyor ve gözyaşlarına boğulurken onu sıkıca kucaklıyorum, saf kalp kırıklığı tüm vücudunu tuttuğumda titretiyor. Onun bu şekilde dağıldığını görmek beni kahrediyor, daha da çok çünkü bunun için sadece kendimi suçluyorum.

Yıllar boyunca yaşadığı her acı benim eylemlerimin doğrudan bir sonucuydu. Ona gelen her bir zarar benim yüzümdendi.

"Onu ortadan kaldırabilirim."

Gerilir ve başını sallar. "Ona zarar verirsem ondan daha iyi biri olmam, Dion. Onun gibi bir canavara dönüşmek istemiyorum ve senin de benim yüzümden bir canavara dönüşmeni istemiyorum. Lütfen benim yüzümden ellerini böyle lekeleme. Söz ver bana."

Karım gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekiliyor ve ben de onu reddedemeyerek isteksizce başımı sallıyorum. Bir süre beni inceliyor ve sonunda aradığı güvenceyi bulunca tekrar sarılmamla rahatlıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Dion," diye fısıldıyor, nefesi boynumu okşuyor, "ama yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum."

"Anladın," diye söz veriyorum. "Beni yakaladın."

Bölüm Kırk Altı

DION

Arabama binerken Xavier telefonda bana "Benim şantiyelerimden birine naklediliyor," dedi. "Gecenin bu saatinde tamamen terk edilmiş durumda."

"Yirmi dakika sonra görüşürüz o zaman."

Mırıldanarak onaylıyor. "Benden neden kayınpederini yakalamamı istediğinden emin değilim ama söz konusu sen olduğuna göre bunu hak ettiğine eminim."

"Öyle," diyorum ona, çelişkili hissederek. Faye bana onu incitmek istemediğini, çünkü onun seviyesine inmek istemediğini söyledi, ama lanet olsun, ben zaten onun çok altındayım. Bu işi sonuna kadar götürürsem ve o bunu öğrenirse, bana duyduğu güveni kaybeder miyim?

"Güzel, çünkü yolda en sevdiğin aletleri aldım. Onu bağlayıp senin için hazırlayacağım."

Kıkırdıyorum, elimde değil. Xavier de en az benim kadar çılgın ve bu tür bir yargılamama tam da bu gece ihtiyacım olan şey. "Ne kadar iyi bir arkadaş."

Xavier güler. "Bana borçlusun."

Yasak bir bölgeden geçip Xavier'in yarı inşa edilmiş apartman kompleksine doğru ilerlerken başımı sallıyorum. "Lanet Kingstonlar ve senin iyiliklerin."

İşin komik tarafı onun benden iyilik beklemeye ihtiyacı yok. Benim için yapmayacağı şey olmadığı gibi, benim için de aynı şey geçerli. Xavier'in bana ihtiyacı olursa, orada olacağım. Özellikle de bu geceden sonra.

Onu Aston Martin'inin kaputuna yaslanmış, telefonunu kulağına dayamış halde buluyorum. Yanına park ettiğimde aramayı sonlandırıyor, yüzünde rahat bir gülümseme var. "İyi misin?" diye soruyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Her zamankinden çok daha *bilinçli* görünüyorsun. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Tereddüt ediyorum. Karıma yıllarca zarar vermesinin yanına kâr kalmasına izin veremem ama bunu hayatımızın sonuna kadar ondan saklayabileceğimden de emin değilim. Bu kadar büyük bir sır sonsuza kadar gizli kalamaz ve bir kez ortaya çıktığında, benim de babası kadar bir canavar olduğumu anlayacaktır. Kim olduğumu bildiğini sanıyor ama zalimliğimin boyutunu henüz görmedi - görmesini de istemiyorum.

"Evet," diye mırıldandım.

Bakışları beni durdurmayı düşünüyormuş gibi araştırıyor. "Dion," diye söze başladı ama sonra doğruldu, gözleri yanımdan geçti. Arkamı döndüğümde beş süper arabanın bize yaklaştığını görüyorum, tek sıra halinde, yan yana park edip hem Xavier'i hem de kendi arabamı sıkıştırdıklarında şok geçiriyorum.

Kapılar açılıyor ve kardeşlerimle Silas yüzleri asık bir şekilde dışarı çıkıyorlar. "Onlara söyledin mi?" Xavier'e soruyorum. Hafifçe etkilenmiş görünerek başını sallıyor.

Zane önümde duraklıyor ve kollarını kavuşturuyor, gözlerinde azarlayıcı bir bakış var. "Bunu bizden saklamaya çalıştığın için kırıldım," diyor çenesi kilitlenmiş bir halde.

Lexington başını sallar ve Zane'in yanına gider. "Kırgınlık benim seçeceğim kelime değil. Daha çok sinirlenmiş gibi. Gerçekten hiçbirimizin bizim adımıza neler yaptığını fark etmediğini mi sandın? Seni rahat bırakmamızın tek nedeni buna ihtiyacın olduğunu düşünmemizdi. Hepimiz meseleleri kendi ellerine almanın eski yaralarını iyileştirmene yardımcı olacağını düşündük, ama bu? Bu da ne böyle? İhtiyacın olduğunda yardım istemeyi öğrenmelisin, Dion. Biz senin *ailenizsin*."

Ares iç geçiriyor ve elini omzuma koyuyor. "Hannah'nın Kingston malikanesinde hizmetçi olarak ortaya çıktığını fark etmeyeceğime ya da sonunda tüm finansal desteğini kaybetmesinin arkasında senin olduğuna gerçekten inandın mı?"

Luca bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Val'in babasının soygununun arkasında kimin olduğunu bulamayacağımı mı sandın? Onu ölümüne dövdün ve cüzdanını en yakınındaki çöp kutusuna attın. Bunun bir soygun olmadığı çok açıktı. Bu bir intikamdı ve bunun için minnettarım çünkü istememe rağmen bunu yapan ben olamazdım. Yapmış olsaydım karımın yüzüne bakamazdım."

Silas bana bakmadan önce kardeşlerime başını sallıyor. "İşte bu yüzden biz Faye'in babasıyla ilgilenirken sen burada kalacaksın. Mona'nın ani ölümünün arkasında senin olduğunun farkındayım. Parmaklıklar ardında da olsa babamla aynı şekilde öldü ve bunun için sana borçlu olduğumu biliyorum."

Ares omzumu sıkıyor ve gülümsüyor. "Neden senin devreye girmene izin verdik biliyor musun? Neden sessiz kaldık? Çünkü sen hiçbirimizin yapamadığını yaptın. Şimdi bizim yerimizde duruyorsun, sonunda anlıyorsun, değil mi? Eğer oraya gidersen, büyük bir suçluluk hissetmeden asla karının gözlerinin içine bakamayacaksın. Bunu ondan saklayamayacaksınız ve bu sır içinizi kemirecek. Vicdanınızı yok edecek. Faye'in senden korkmasına neden olacak bir şey yapamazsın ama *biz yapabiliriz.*"

"Biliyordun," diye mırıldandım, şok olmuş bir halde.

Birbirlerine bakıp kıkırdarlar. "Elbette biliyorduk. Sırlarını saklamak için elinden geleni yaptın Dion, ama hadi ama. Biz Windsor'larız ve senin için endişeleniyorduk."

Onlara suskun bir şekilde bakıyorum, göğsümde bir düğüm çözülüyor. Bu duyguyu tam olarak tanımlayamıyorum ama yıllardır hissetmediğim bir duygu. *Güvence. Sadakat. Minnettarlık.*

Lex bana bir kulaklık verirken Zane bana bir kumanda uzattı. "Jimmy'nin tüm mayınlarına bomba yerleştirdim. Silas boş olduklarından emin oldu. Hikâyenin tamamını bilmeyebiliriz ama biz kendimizinkini koruruz, Dion. Asla iyileşemeyecek hale getireceğiz."

"Özel bir isteğiniz var mı?" Luca, Xavier'in alet sandığından bir levye alırken soruyor.

Sırtımı dikleştirdim ve başımı salladım. "Onu sertçe dövün," diyorum dişlerimi sıkarak. "Vücudunda kırabildiğiniz kadar kemik kırın ve en kötü durumdayken ona bombalardan bahsedin. Onu hem fiziksel hem de finansal olarak yok etmek istiyorum."

Zane'in yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor ve kardeşlerim de teker teker onu takip ediyor. "Bok herif," diye mırıldanıyor Ares, muşta setine uzanırken.

"Bizden birine dokunmaya nasıl cüret eder?" diyor Lex, vücudu öfkeyle titreyerek.

Xavier bir kolunu omzuma doluyor ve güven verici bir şekilde başını sallıyor. "Burada kal," diyor. "Bunu halledeceğiz."

Yüzüme titrek bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Sana borçluyum." Xave başını sallıyor. "Hayır.

Bunun için değil."

Hepsi Xavier'in yarım kalmış apartman bloklarından birine girip gözden kaybolurken arabama yaslanıyorum. Faye'in bana güvenmesini sağlamak için o kadar çaresizdim ki, ama bir yandan da aynı şeyi yaptığımı kabul etmeyi reddediyordum. Benim de başkalarına nasıl güveneceğimi öğrenmem gerekiyor. En azından denemek zorundayım. Kendim yapmak istemediğim bir şeyi ondan isteyemem.

Bölüm Kırk Yedi

FAYE

Dion bütün hafta gözlerimin içine bakmadı ve nedenini bildiğimden şüpheleniyorum. Babamın yıllar süren tacizini itiraf ettikten bir gün sonra kayboluyor ve üç gün sonra bir hastanede yaşam savaşı verirken yeniden ortaya çıkıyor. Noktaları birleştirmek zor olmadı.

Arabaya binmeme yardım ederken sessizdi ve son gerçek konuşmamızı hatırlamaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum.

"Dion," diye mırıldanıyorum, o üzerime uzanıp emniyet kemerimi tutarken. "Sen miydin? Bu konuşmadan sonsuza dek kaçmanın bir anlamı yok ve senden yardım istedim. Bilmem gerek... bu benim hatam mı?"

Sonunda bana bakıyor, yüzünde silahsızlanmış bir ifade var. "Hayır," diye anında inkar etti. "Bu senin hatan değil. Hem de hiç." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve aniden yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Bunu özlemiştim - kendimi onun koyu yeşil gözlerinde görmeyi.

Dion bir elini saçlarının arasından geçirdi ve iç çekti. "Babana el kaldırmadım Faye, ama ailemin bu işe karıştığını inkâr edemem. Kardeşlerim... anlamalısın ki benimle evlenmen sadece bir kocan olmasıyla sonuçlanmadı. Ayrıca dört büyük erkek kardeş ve nispeten deli üç kız kardeş kazandın. Ben... Ben ona zarar verecektim ama onlar öğrendi ve işi devraldı. Bilmelisin ki öğrenmeselerdi de sonuç aynı olacaktı - bu sefer ellerimi kana bulamadım diye daha az canavar olduğumu düşünmeni istemiyorum. Seni böyle kandırmayacağım.

Size yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verebileceğim bir dünya yok."

Bakışlarındaki çatışmayı ve gergin duruşunu fark ederek ona bakıyorum. "Sana hepinizi istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

Sonra başını sallıyor.

"Ciddiydim, Dion. Eğer sen olsaydın, bunu... bunu kabul ederdim. Yaptığın her şeyin beni korumak için olduğunu söylediğinde beni dinleyecek ruh halinde değildim ama şimdi seni anlıyorum. Meseleleri kendi ellerine alma şeklinden memnun olmayabilirim ama beni onun yaptığı gibi incitmeyeceğine ya da kontrol etmeyeceğine inanacak kadar sana güveniyorum."

Bana öyle derin bir ihtiyaçla bakıyor ki, kucağına tırmanıp onu rahatlatmak istiyorum. Gözlerindeki o bakışı tanıyorum, çünkü yıllardır aynada bana yansıdığını görüyorum. "Bunu hâlâ istiyor musun, Faye?" diye soruyor, sesi yumuşak. "Artık babanın senin üzerindeki etkisini tamamen kaldırdığıma göre, beni hâlâ istiyor musun? Bizi?"

Başımı sallıyorum ve cevap vermeye başlıyorum ama başını sallıyor ve elimi tutuyor. "Benimle ilgili hiçbir zaman bir seçeneğin olmadı," diyor. "Ben olmasaydım kim olacağın hakkında hiçbir fikrin olmadığını söylemiştin ve ne kadar düşünürsem düşüneyim, haklısın. Bir seçim yapmayı hak ediyorsun. Bir seçeneğin olsaydı ne yapacağını düşünmelisin. Çocukluğumuzdan beri nişanlı olmadığımız bir dünyada beni seçer miydin?"

Bakışlarımı ayırıyorum ve başımı sallıyorum. "Fark etmez, Dion. Neden retorik sorulara kafa yoruyorsun?"

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük konduruyor. Bütün hafta boyunca bana en çok yaklaştığı an bu oldu ve kalbimin hızla çarpmasına neden olması çok saçma. "Önemli," diye fısıldıyor. "Önemli."

Beni babamın evine götürürken onu dikkatle izliyorum, ruh halini okuyamıyorum. Farklıydı, ketumdu. Bana zar zor bakması bana evlenmeden önceki halini hatırlatıyor, beni bir rahatsızlık olarak gördüğünü düşündüğüm zamanları. Şimdi fark ediyorum ki bu isteksizlik değil. Kibar bir gülümsemenin arkasına saklamaya çalıştığı bariz bir suçluluk duygusu.

Eve girerken tek kelime etmiyor ama üvey annemin gözlerindeki suçlamaları fark ettiğinde eli omzuma sıkıca sarılıyor ve bana sessizce yalnız olmadığımı söylüyor. Beni arayıp gelmemi istedi ve ben de bunun babama olanları bana şahsen anlatmak istediği için olduğunu düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım.

"Faye," diyor Abigail, kollarını kızlara sarmış, kanepede arkasına yaslanarak. Kalp acısıyla dolu kırmızı gözlerle bana bakıyorlar ve bir an için tereddüt ediyorum. "Bunu kendi babana nasıl yapabildin?"

Geriliyorum ama dudaklarımı masum bir gülümsemeye zorluyorum. "Neden bahsettiğinden emin değilim," diye yalan söylüyorum. "Ben de senin kadar şaşırdım. Sanırım babamın bazı borçlarının vadesi gelmişti?"

Abigail'in gözleri parlar. "Peki bu kimin suçu? İhtiyacın olmayan parayı alıp götürmeseydin, o bu durumda olmazdı." Bakışları Dion'a kayıyor, belli ki onun huzurunda daha ne kadar konuşabileceğinden emin değil.

Ona bakıyorum, nasıl bu kadar uzun süre kaçırdığımı merak ediyorum. O benim gerçekten tanıdığım tek anne figürü ve ben ait olmak için o kadar ç a r e s i z d i m ki onun kusurlarını görmezden geldim. Babam için olduğu kadar onun için de bir araçtım.

"Beni evliliğe zorlamak yerine kızlarla ve benimle birlikte koşmayı reddettiğinde anlamalıydım. Neden bilesin ki? Yakın zamana kadar kızlarınıza zarar vermemişti. Evlenip gözünün önünden çekildiğimde öfkesinin yatışacağına gerçekten inanmış olmalısın."

Gözlerinde bir şaşkınlık beliriyor ve verdiğim yanıtın beklediği gibi olmadığını o zaman anlıyorum. Onu hayal kırıklığına uğratma düşüncesiyle hiçbir zaman iyi başa çıkamadım, bu yüzden ondan gelen bir şikayet bile her zaman özür dilememe ve sıraya geri dönmeme neden oldu.

"Seni sevdim, biliyor musun? Hepinizi. Şimdi fark ediyorum ki bu duygu hiçbir zaman karşılıklı olmadı, ama doğru. Yıllarca çantamı hazırladım, aklımda bir kaçış planı vardı. Kaldım çünkü sizi, ortadan kaybolsaydım babamın size yapacaklarından koruyacak kadar sevdim."

Aldatmacalarına o kadar derinden kapılmıştım ki beni nasıl manipüle ettiklerini fark etmemiştim. Ait olma, *sevilme* ihtiyacımı aldılar ve bunu bana karşı kullandılar.

"Buraya veda etmeye geldim," diye mırıldandım, sesim titriyordu. "Linda ve Chloe'nin üniversite masraflarını karşılayacağım, çünkü her şeye rağmen ikisinin de bir geleceği olsun istiyorum, ama hepsi bu. Senin kuklan olmaktan bıktım. Sana babamdan, bu evden gitmen için bir şans verdim ama sen benim mutluluğumu ve özgürlüğümü feda etmek pahasına da olsa kalmayı seçtin. Sen kararını verdin ve ben de sonunda bunu kabul etmeye hazırım."

"Faye," diyor Chloe, ses tonu temkinli.

Bir adım geri atıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır," her zamanki savunma ve bahaneler dizisi dudaklarından dökülmeden sözünü kesiyorum. "Benden bu kadar."

"Faye!" Linda bağırır, sesi çaresizdir. "Bundan asla kurtulamayacaksın. İşleri yoluna koy, biz de seni affedelim. Babama yaptıkların hakkında hiçbir şey söylemeyeceğiz. Hâlâ bir aile olabiliriz, biliyor musun? Bunu istemiyor musun?"

Dion'un elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine doluyorum, ortak ellerimizi kaldırırken kalbim nihayet rahatlıyor. "Nihayet bir ailem var." Ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi nazikçe öperken bakışlarını üzerimde hissediyorum. "Ayrıca, şu anda kim olduğumu tam olarak anlamamış gibisin. Ben Faye *Windsor'ım*. Babamın kazasıyla hiçbir ilgim yok ama olsaydı da fark etmezdi. Onu kalbinden bıçaklayıp bıçağı çevirebilirdim ve bu konuda yapabileceğin tek bir şey bile yoktu."

Dion kıkırdıyor ve başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinde saf bir gururla bana baktığını görüyorum. "İşte benim kızım," diye mırıldanıyor.

Ona sırıtıyorum, belki de hayatımda ilk kez üzerimde zerre kadar suçluluk ya da sorumluluk yükü yok ve o da bana gülümsüyor. "Beni eve götür."

Ev. Dört duvardan daha fazlasıdır. Güvenlik, rahatlık ve kabullenmedir. *O*'dur.

Bölüm Kırk Sekiz

DION

Annemin bana gülümsediğini gördüğümde rüya gördüğümü anlıyorum, ikimiz tatil kulübemizin yakınındaki tarlalarda dolaşıyoruz. Elini elime almıştım ve hatırladığımdan çok daha küçüktü.

"Seni asla affetmeyecek, biliyorsun değil mi? Geçmişi görmezden gelmek için elinden geleni yaptın ve bunun için seni takdir ediyorum, ama ondan kaçamazsın. Annesini öldürdüğünü öğrenecek ve onu kaybedeceksin. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Küçük bir parçan buna hazır. Bu yüzden ondan uzaklaşmıyor muydun? Sen bir canavarsın, Dion. O zaman öyleydin ve hiç değişmedin, değil mi? Sadece daha da kötüleştin. Eğer kardeşlerin ortaya çıkmasaydı, oraya girecektin ve ikimiz de biliyoruz ki Faye'i yetim bırakana kadar durmayacaktın."

Ona bakıyorum, kalbim sıkışıyor. "Bu rüyaların en kötü yanı ne biliyor musun? Artık senin bu halinle ilgili gerçek halinden daha fazla anım var ve artık neyin gerçek olduğunu söyleyemiyorum. O zaman da mı benden nefret ediyordun? Olanlar için beni gerçekten suçluyor musun? Anne, bunu gerçekten hak ediyor muyum?"

O haklı, elbette. Geçmişten kaçmak istiyorum. Keşke geçmişe sünger çekip Faye'in sandığı gibi biri olabilseydim ama bu imkânsız.

"Biliyorsun," diyor basitçe. "Onu duydun, değil mi? Senden kaçmak istedi. Bunun gerçekten değiştiğini mi düşünüyorsun? Sadece sana borçlu olduğunu düşündüğü için kalıyor, çünkü o böyle bir kadın - sorumluluk sahibi ve ne p a h a s ı n a olursa olsun borçlarını ödeyecek.

Seni asla seçmedi, Dion. O sadece berbat bir durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışıyor ve sen de bunu biliyorsun. Faye seni asla sevmeyecek. Sen onu esir almışken nasıl sevebilir ki? Sen onun babasından daha iyi değilsin."

Elini bırakıyorum ve bir adım uzaklaşıyorum. "Kes şunu," diye uyarıyorum. "Onun hakkında, bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Onu seviyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor. "Gerçek aşkın ne olduğunu biliyor musun? Onu seviyor musun, yoksa kontrol etmek ve ona sahip olmak mı istiyorsun? Senin gibi biri aşık olamaz."

Bir adım daha geri atıyorum ve bana alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Devam et," diye mırıldanıyor. "Dokunduğun diğer her şeyi yok ettiğin gibi onu da yok et. Olabileceği her şeyin kalıntılarını elinde tutarken seni uyarmadığımı söyleme."

"Dion!" Faye'in endişeli bakışları yüzümde gezinirken rüyamdan şiddetle silkiniyorum. "Aman Tanrım," diyor kollarıyla beni sararak. "Çok endişelendim. Uyanmayacaktın."

Gerçeklik var olurken birkaç kez göz kırpıyorum ve ona sarılıyorum. Gece bir ara üzerime tırmandı ve beni dik tuttu, nemli bedenim onunkine bastırdı.

"*Faye*." Onun adı dudaklarımda bir dua, bir yakarış. Annemin sözleri zihnimde yankılanırken yüzümü boynuna gömüyorum.

Bana bakmak için biraz uzaklaşıyor, elleri omuzlarımda. "Ne oldu? Rüyanda ne gördün? Seni hiç böyle görmemiştim, Dion. Uykunda çırpınıyor, bir şeyler için yalvarıyor ve tekrar tekrar özür diliyordun."

Öyle miydim? O kısmı hatırlamıyorum. Geçen her saniyede rüyam biraz daha kayboluyor ama annemin sert uyarıları aklımın bir köşesinde duruyor.

"O haklı," diye mırıldanıyorum. "Seni eninde sonunda kaybedeceğim, değil mi? Beni asla affetmeyeceksin."

"Seni ne için affedeyim?" diye soruyor, sesi tereddütlü.

Onun büyüleyici mavi gözlerine bakıyorum ve kendimi hiç olmadığım kadar kaybolmuş hissediyorum. Şeytanlarım her ortaya çıktığında, beni cehenneme sürüklemelerine izin vermek istiyorum. Onsuz bir hayat işte böyle bir şey olurdu - saf cehennem.

Bir çıkmazdayım. Suçluluk duygum içimi kemiriyor ama bir yanım da karıma güvenmek istiyor. Belki annem haklıdır, ama ya değilse? Ya Faye her şeye rağmen beni sevebiliyorsa?

"Annemle babamın ve senin annenin ölmesinin sebebi benim."

Donup kalıyor, gözleri bir parça açılıyor. "Dion, onlar bir uçak kazasında öldüler," diyor dikkatle.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Biliyorum." Yıllar süren terapi, başa çıkmayı ve mantıklı olmayı çok daha kolay hale getirdi ama yine de en azından kısmen suçlu olduğuma inanıyorum. "Ben olmasaydım o uçağa binmezlerdi, Faye. Londra'ya gitmişlerdi çünkü Staccato Vakfı'nı genişletme sürecindeydiler ve görüşmeleri bekledikleri kadar sorunsuz geçmemişti." Titrek bir nefes alıp koltuk başlığına yaslanıyorum, karım hâlâ kucağımda güvenle duruyor. "Ben... Benim bir konserim vardı. İlk büyük solo konserimdi ve aileme ve annene geri gelmeleri için yalvardım. O sahneye onlarsız çıkmak zorunda kalırsam onları asla affetmeyeceğimi söyledim ve onları vakıftaki çocukları benden daha çok önemsemekle suçladım. Korkunç bir kavga ettik ve yüklü bir telefon faturası geldi. Annen beni yatıştırmaya çalıştı ama ben dinlemedim. Sonraki birkaç performansımda olacağına söz vermişti. Onları hayatta kaçırmayacağını, seni de getireceğini ve bana birlikte tezahürat yapacağınızı söyledi. Ona söylediğim son şey, ondan ve ailemden nefret ettiğimdi."

Yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Dion, *on iki* yaşındaydın. Bu kadar korkunç bir şey için elbette aileni de yanında isterdin."

Ellerimi beline doluyor ve boğazım yanarak ona sıkıca sarılıyorum. "Konserime katılmak için erken döndüler, Faye. Anneni *benim yüzümden* kaybettin. Eğer o orada olsaydı hayatın ne kadar farklı olurdu, görüyor musun? Kaybettiğin sadece o değil. Senin olması gereken çocukluğunu da elinden aldım. Bunu biliyorum ve buna rağmen hâlâ daha fazlasını istiyorum. Senden çok şey aldım ama yine de kalbini istiyorum."

Titreyerek nefes alıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum, onunla yüzleşemiyorum. "Dion," diye fısıldıyor. "Onu aldın. Kalbim senin. *Ben* seninim."

Ona dönüp bakıyorum, inançsızlıktan nutkum tutuluyor. Bana bakışı hiç değişmemişti.

"Kendini duyuyor musun, Dion? Sen bir çocuktun. Anneme ve senin ailene olanlar için suçlanacak kişi sen değilsin. Seni suçlamıyorum. Koşulların suçluluk duygunu körüklediğini anlıyorum, ama aşkım, bunu sen yapmadın.

o uçağın düşmesine neden olur. Sen, Dion Windsor, ölçülemeyecek kadar güçlüsün.
- ama o kadar güçlü değilsin. Bunu sen yapmadın."

Beni daha yakına çekiyor, bana sarılırken bacakları etrafımı sarıyor. Göğsümde bir şeyler açılıyor, ona tekrar sarılıp yüzümü boynuna gömdüğümde rahatlama beni sert bir şekilde vuruyor.

"Ne zamandır bu suçluluğu taşıyorsun?" diye soruyor, sesi kırılarak. "Benden bu kadar uzun süre kaçmanın nedeni bu muydu?"

Bir elimi saçlarına gömüyorum, nefesim sığlaşıyor. "Yıllarca terapi gördüm, Faye. Rasyonel olarak, yapmadığımı biliyorum... Onları ben öldürmedim. Ama küçük bir parçam buna inanmaya devam ediyor ve seninle yüzleşememenin sebebinin bu olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Mantıken, kazaya benim sebep olmadığımı anlıyorum ama ben olmasaydım o uçakta olmayacaklardı."

"Rüyaların bununla mı ilgili?" Cevap vermediğimde bana bakmak için geri çekiliyor. "Dion, bu senin kâbuslarından birinin beni uyandırdığı ilk gece değil. Hiçbir zaman bir şey söylemedim çünkü son derece kişisel görünüyordu ve sen her zaman kısa süre sonra tekrar uykuya daldın, ama bu fark edilmedi. Rüyanda ne görüyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum, tereddüt kelimelerimin titremesine neden oluyor. "Annem," diyorum sonunda, kartlarımı masaya koyarak. "Rüyamda bana bir canavar olduğumu ve onu öldürdüğümü söylüyor. Gitmesine izin verememenin nedeni bu. Ne zaman denesem karşıma çıkıyor ve bana suçluluk duygusundan kaçmayı hak etmediğimi hatırlatıyor."

Faye'in gözleri yaşlarla doluyor ve başını sallıyor. "Hak ediyorsun," diye ısrar ediyor. "Suçluluk duygusundan arınmayı ve mutlu olmayı hak ediyorsun, Dion." "Ne yaptığımı bilseydin böyle söylemezdin. Seni anlıyorum bebeğim. I
Annemle babam öldüğünde çocuktum, ama o zamandan beri her şey? Ellerim temiz değil ve ne yaparsam yapayım üzerlerindeki lekeleri silemiyorum."

Sonra bana gülümsüyor, gözlerinde bir parça eğlence var. "Sevgili kocacığım," diye mırıldanıyor ve kalbim küt küt atıyor. "Sen bir Windsor'sun. Vicdanı rahat olan güçlü bir adam söyle, kendini korumak için yasaları ve kendi ahlakını çiğnemeyecek bir adam."

Ben sustum, o başını salladı. "Seninle evlendiğimde bir canavar *olduğunu* düşünmüştüm, Dion. Tıpkı babam gibi olduğunu, beni tamamen parçalayıp istediğin kalıba sokana kadar canımı yakacağını düşünmüştüm. Daha fazla yanılamazdım. Beni inşa ettin, koşulsuz destekledin ve senden asla beklemediğim bir şekilde beni korudun. Eğer yıktığın bir şey varsa, o

da benim ördüğüm duvarlardır. I

Seni seviyorum, Dion. Her şeyini, değersiz olduğunu düşündüğün kısımlarını bile. Bana izin verecek misin? Seni sevmeme izin verecek misin, Dion?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona uzanıyorum, dudaklarım temkinli bir şekilde ona değiyor, sanki bir parçam hala duyduklarımdan emin değilmiş gibi. Elleri saçlarıma dolanıyor ve beni öpmeden önce dudaklarıma gülümsüyor.

O beni *seviyor.*

Ben.

Ona söylediğim onca şeyden sonra beni hâlâ seviyor.

Kollarımdaki kadını hak etmek için ne yaptığımdan emin değilim ama kalması için yapmayacağım şey yok.

Bölüm Kırk Dokuz

FAYE

Geç uyandım ve Dion'un beni bütün gece nasıl uyutmadığını düşünerek yuvarlanırken kendi kendime gülümsedim. Bana beni sevdiğini söylemekten vazgeçmiyordu ve dokunuşu o kadar saygılıydı ki kendimi kaybedeceğimi düşündüm.

Parmak uçlarım yastığının üzerinde geziniyor, yıllardır ona eziyet eden suçluluk duygusunu hatırladıkça gülümsemem soluyor. Ondan nefret ederek o kadar uzun zaman geçirdim ki, ikimizin de acı çektiğini hiç fark etmedim.

Benimle olmak onu incitiyor mu? Rüyalarını mı tetikliyorum? Babamın bazı eylemlerinden kendini sorumlu hissettiği açık ve bu acıyı nasıl dindireceğimi bilmiyorum. Dion mutlu olmayı hak ediyor, ama bu geçmişte bırakabileceğimiz bir şey mi?

Yataktan kalkıp hazırlanırken garip bir şekilde asi hissederek iç geçiriyorum. Son birkaç gündür yavaş yavaş bir şeyleri sadece istediğim için yapmaya başladım. Geç kalktım ve piyano çalışmasını atladım, bunun yerine Staccato Vakfı'nda ders vermeye odaklanmayı tercih ettim. Eski stilistime kalp krizi geçirtecek şekilde giyinmeye bile başladım.

Gardırobumuzun içinde duraklıyorum, gözlerim Raven'ın bana verdiği daha gündelik kıyafetlere takılıyor. Bir kot pantolona uzanırken ellerim titriyor. Henüz giymeye cesaret edememiştim ama bugün kaybettiğimi düşündüğüm bir parçamı geri almak için daha da istekliyim. Belki de Dion'un itirafı ve korkularımın onunkilere verdiği tepkiydi. Haklı olmasından ve sonunda birbirimizi yok etmekten korkuyorum. Bizi bekleyen kader bu mu?

Bedenimi, giymeye alışık olduğumdan çok daha dar bir kot pantolonun içine zorlarken dudağımı ısırıyorum. Kendi seçtiğim bir şeyi giymenin benim için ne kadar önemli olduğu aptalca, ama ne kadar küçük olursa olsun hayallerimin peşinden koşmaktan utanmaktan bıktım. Tek ihtiyacım olan biraz cesaret. Sadece ikimize yetecek kadarına ihtiyacım var.

Kot pantolon ve tişört kombinasyonuma bakarken yansımama sırıtıyorum. Babamın nefret edeceği bir şeyi yapmak küçük bir zafer gibi geliyor. Adım adım, onun benden söküp aldığı şeyi geri alacağım.

Uzun siyah saçlarıma uzanıyorum, göğsümde bir parça özlem çiçek açıyor. Dakikalar sonra, Raven hatta. Kanıtlamam gereken tek şey kendim değil. Dion'a kaybettiğimiz her şeyin sonsuza dek yok olmadığını kanıtlamak istiyorum.

"Faye!" diyor heyecanla ve ben de karşılık olarak gülümsüyorum. Ailemle bağlarımı koparmak beni neredeyse parçalıyordu ama o zaman söylediklerimde ciddiydim. Artık kendime ait bir ailem var. Sadece onları içime alacak kadar cesur olmam gerekiyor.

"Raven, merhaba! Sence... Yani, gerçekten meşgul olduğunu biliyorum. Ama merak ediyordum da... şey, saçımı boyamak istiyorum ve düşündüm ki
-"

"*Mükemmel bir* kuaför biliyorum," diyerek sözümü kesti. "Bana on dakika ver, seni alayım."

Sözünde durdu ve on dakika sonra evimin önündeydi, elleri son derece pahalı görünen üstü açık spor bir arabanın direksiyonundaydı. Evden aceleyle çıkarken bana el sallıyor, kocaman gülümsemesiyle bana aynı şekilde karşılık veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Tek başıma gitmek istemedim ve açıkçası bunun iyi bir fikir olduğundan bile hâlâ emin değilim. Belki... belki de Dion'a söylemeliyim? Bundan hoşlanacağından emin değilim-" Başımı sallıyorum ve eski güvensizliklerimin beni ele geçirmesine izin verdiğimi fark ettiğimde sözümü kesiyorum. "Boş ver," diyorum ona. "Yıllardır saçımı boyamak istiyordum ve sanırım artık zamanı geldi."

Bizi Windsor Malikânesi'nden çıkarırken bana gururla bakıyor ve başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bazen zihinsel dönüşümünüzde size yardımcı olacak fiziksel bir dönüşüme ihtiyaç duyarsınız. Neler yaşadığından tam olarak emin değilim ama bana ulaştığın için mutluyum." Bakışları vücudumda geziniyor ve sırıtıyor. "Bu arada kotun içinde çok seksi görünüyorsun. Dion seni hiç böyle gördü mü?"

Başımı sallıyorum, yanaklarım öfkeyle kızarıyor. "Hayır... Ben... ilk kez giyiyorum."

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor. "Siz görmüyorsunuz ama ben görüyorum. Koridorda yürüyen kadın ile yanımda oturan kadın tamamen farklı iki insan. Umduğum gibi geliştin. Sanırım artık tüm dünya Ares'in benim yerime kız kardeşimle evlenmesi gerektiğini biliyor, bu yüzden durumlarımızın o kadar da farklı olmadığını anladığınızdan eminim." Bir an için sessizleşiyor, elleri direksiyonu sıkıca kavrıyor. "Ares'le evlendiğimde ben de istenmediğimi ve onun beni asla sevmeyeceğini düşünmüştüm. Ama tıpkı senin gibi ben de evliliğimde başarılı oldum. Bu Windsor erkeklerinde bir şey var, değil mi? Umutsuz bağlılıkları ve her şeye, geçmişe, risklere rağmen sizden vazgeçmek istememeleri. Bir kızı en iyi şekilde yıpratıyor."

Bana bakarken gözleri parıldıyor ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Öyle," diye itiraf ediyorum.

Raven arabayı park ettikten sonra dönüp bana bakıyor. "Umarım sen de ona aynı bağlılığı gösterirsin, Faye. Dion'un sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı var."

"Yapacağım," diye söz veriyorum ve arabadan inmeden önce bana başıyla onay veriyor. Dion'un ne kadar sevildiğinin farkında olup olmadığını merak ediyorum. Şimdiye kadar aramızdaki paralellikleri hiç görmemiş olmam çok tuhaf. Bana her şeyini gösterirse kaçacağımı düşündüğünü söylediğinde gerçekten ciddiydi. Kendini benim gözlerimden görmesini nasıl sağlayabilirim?

İçeri girdiğimizde resepsiyon görevlisi bize "Bugün tamamen doluyuz" diyor ve Raven tek kaşını kaldırıyor.

"Öyle mi?" diye sorar, sesi yumuşaktır. "O halde Max Giovanni'ye Raven ve Faye Windsor'ın uğradığını söyler misiniz? Lütfen ona sevgilerimi iletin. O zaman onu başka bir zaman görürüm."

Raven güneş gözlüklerini çıkarınca resepsiyonistin gözleri büyür ve iki kez bakar. "Oh," diye nefes alır. *"Raven Windsor.* Ben... Sizi hemen tanıyamadığım için çok özür dilerim. Lütfen oturun. Hemen Max'i çağırayım."

Aceleyle uzaklaşıyor ve Raven beni aval aval bakarken bulunca bana doğru mahcup bir bakış fırlatıyor. "Windsor hanımefendilerinden birinin renginden sorumlu olduğunu söyleyebilmek Max için çok değerli. Programında ne olduğu önemli değil. Bizim için bırakır."

Sözüne sadık kalarak, önümüzdeki birkaç saat boyunca yanımda Raven ile bir sandalyede oturuyorum. İlk saatten sonra gideceğini düşünmüştüm ama oturup bana Dion'la ilgili hikâyeler anlatmaya devam etti, dikkati tamamen benim üzerimdeydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?" Sonunda kendimi suçlu hissederek mırıldandım.

Şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. "Ne yapacağım?"

"Kalmak için kendini zorlamana gerek yok. Tek başıma iyi olacağım. Dürüst olmak gerekirse, benimle gelmeni hiç beklemiyordum. Bana bir tavsiye vereceğini ve öylece bırakacağını düşünmüştüm."

Raven güler, gözlerinde gerçek bir eğlence vardır. "Tatlım, sen ve Dion sandığından çok daha fazla birbirinize benziyorsunuz. Baldızımla biraz zaman geçirmek istediğime inanmak senin için gerçekten bu kadar zor mu?"

Sonra gülümsemesi kayboluyor ve bir an için bana bakıyor. "Dediğim gibi, sen ve ben fark ettiğinden daha çok benziyoruz. Kız kardeşimden bahsetmiştim, değil mi?"

Başımı sallıyorum, birdenbire konuşmayı onun bu konuyu açmasına neden olacak bir yöne çektiğim için kendimi suçlu hissediyorum. Herald, Hannah yüzünden Raven'ı çarmıha gerdi ve ben bile aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığını biliyorum.

"Kız kardeşim ve ben hiçbir zaman istediğim türden bir bağ kuramadık. Büyüdüğün evde kendini yabancı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim ve bir yere ait olma ihtiyacının farkındayım. Benim burada olmam bir iyilik değil, Faye. Buradayım çünkü her zaman umutsuzca *gerçek* kız kardeşler istedim ve onları Sierra ve Val'de buldum. Sadece bir tane daha olmasını umuyordum."

Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu isterdim," diye itiraf ediyorum. Şimdiye kadar istediğim her şey... gerçekten benim olabilir, eğer ona ulaşacak cesaretim varsa.

Max uzun bordo saçlarıma fön çekerken bana sırıtıyor ve elimi tutuyor; ben de şaşkınlıkla yansımama bakıyorum. Eskiden olduğum kız istediğim mutluluğa ulaşamamış olabilir, ama şimdi bana bakan kız? Hak ettiği şey için savaşacak gibi görünüyor.

Bölüm Elli

DION

Yatak odamızın kapısında duraklıyorum, gözlerim açılıyor. "Kahretsin," diye inliyorum karıma bakarken. Uzun saçları koyu kızıl ve iri dalgalar halinde şekillendirilmiş. Bu rengin mavi gözleriyle tezat oluşturması çok çarpıcı. O lanet kot pantolondan bahsetmiyorum bile. Onu daha önce *hiç kot pantolonla* görmemiştim ve kıçı inanılmaz görünüyor.

Faye tereddütle elini başına götürüyor, yanakları tamamen kızarmış. "Um... beğendin mi? Hep boyamak istemiştim ama belki de biraz fazla düşüncesiz davrandım."

Ona doğru yürüyorum ve kabaca kollarıma çekiyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Öpücüklerimin arasında "Muhteşem," diye mırıldanıyorum, sonra ayaklarını yerden kesip ona daha da yaklaşıyorum.

Onu yatağımıza yatırdığımda ağzıma karşı kıkırdıyor, saçlarının etrafında nasıl dalgalandığını seviyorum. Bana bakışları beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek. Tüm kartlarımı masaya koydum ve o beni hala aynı şekilde seviyor. Bu güzel kadının benim *karım olduğuna* inanmak çok zor. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Kot pantolon giymene bayılıyorum," diye mırıldanıyorum. "Ya saçların? Gerçekten çok güzel, sevgilim."

Onu yatağımızda yüzüstü çevirdiğimde gülüyor, elim yavaşça omurgasından aşağıya, kıçının kıvrımına doğru ilerliyor. "Hoşuna gitmeyeceğinden endişelendim."

Kıçını tutup yoğuruyorum, hızla akıl sağlığımı kaybediyorum. "Sen her zaman güzelsin, Faye. Saçını istediğin renge boyayabilirdin ve sana yakışırdı... ama bu? Hay sikeyim. Daha önce de seksi göründüğünü düşünüyordum ama bu gerçek dışı."

Etrafına uzanıp kotunun düğmesini kurcalıyorum ve sabırsızlığımla onu güldürüyorum. "Yakında gülmeyeceksin," diye uyarıyorum düğmesini açmayı başaramadığımda. Bana yardım ediyor ve kotunu aşağı çekip kalçalarına sarılmış halde bıraktığımda sikim sarsılıyor. Kırmızı şeffaf kumaşın yanaklarının arasında kayboluşunda, kotunun kıçının kıvrımının hemen altında kıvrılışında kesinlikle büyüleyici bir şey var. Muhteşem.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum, sabırsızca. "*Hemen* içinde olmalıyım."

İstediğimi yapıyor ve kalçalarını havaya kaldırarak bana yakında hafızamdan çıkmayacak bir manzara sunuyor. "Siktir," diye fısıldıyorum eğilip kıçına yumuşak bir öpücük kondururken. Biraz kıpırdanıyor ve ben de sırıtmaktan kendimi alamıyorum. O da benim kadar sabırsız.

"Dion," diye yalvarıyor onu tam bacaklarının arasından öptüğümde, sıcak nefesim amını gıdıklıyor. Kıkırdıyorum ve tekrar yapmadan önce kumaşı kenara itiyorum.

"Amın çok pürüzsüz ve benim için hazır, bebeğim. Yenmek için *yalvarıyor* gibi görünüyor." Dilimi yavaşça amından aşağıya doğru sürüklüyorum, klitorisine ulaştığımda sertçe vuruyorum. Titriyor ve kalçalarını eğerek yüzüme doğru daha sert itiyor. İhtiyaçları konusunda giderek daha dürüst olmasına bayılıyorum. Bu çok seksi.

"Kocanın yüzüne boşalmak mı istiyorsun?" Ona takılarak soruyorum. "*Evet,*" diye anında cevap veriyor ve beni güldürüyor.

"Aferin kızıma."

Kalçalarını tutuyorum ve içine dalıyorum, onu titretene, yalvarışlarını tutarsız hale getirene kadar onu yalıyorum. Onun çözülüşünü izlemeye bayılıyorum. Çok güzel bir manzara ve hepsi benim. *O tamamen* benim.

"Lütfen, Dion," diye mırıldanıyor, bacakları titriyor.

Onu biraz daha kenarda tutmayı planlamıştım, ama bunu yaparsam hayatta kalacağımdan emin değilim. Amı çok güzel, inlemeleri çok baştan çıkarıcı. Onun içinde olmalıyım. "Benim için gel bebeğim," diye emrediyorum, tıpkı iki parmağımı ona doğru bir hareketle ittiğim gibi ve aynı şekilde benim için patlıyor. Boşalırken çıkardığı iniltiler beni yaklaştırıyor ve lanet olsun, henüz soyunmamıştım bile.

Faye yatağa yığılıyor, yüzü çarşaflara gömülmüş ve bacakları altında katlanmış. "Hayır," diye mırıldanıyorum sikimi serbest bırakırken, tamamen soyunmaya zahmet edemeyecek kadar sabırsızım. Ona doğru uzanıyorum ve elimi saçlarına dolayarak, onu dört ayak üzerine geri getirene kadar çekiyorum. İnleme şekli sikimin zonklamasına neden oluyor. "Hoşuna gitti, değil mi?" Sikimi kaldırırken mırıldanıyorum. Tabii ki saçını çekmemden hoşlanıyor. O benim mükemmel, *mükemmel* karım.

Saçlarını sıkıca kavrıyorum ve boğazından bir inilti daha çıkararak bir parça içeri itiyorum. Kot pantolonu bacaklarını açmasına engel oluyor ve bu da zaten dar olan amını daha da daraltıyor. "Çok iyi," diye inliyorum daha derine iterken. "Beni çok iyi alıyorsun. Bu işte çok iyisin, Faye."

Biraz sızlanıyor. "Bu çok fazla," diye mırıldanıyor ve ben de alışması için duraklıyorum.

"Benim için damlıyorsun, bebeğim. Seni daha fazla ıslatamam. Bunu yapabilirsin, aşkım. Her şeyimi alabilirsin." Daha derine itiyorum ve o da zevkle inliyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Kocanın sikini nasıl aldığına bir bak. Seninle gurur duyuyorum."

Faye kalçalarını huzursuzca oynatmaya başlıyor ve ben de saçlarını sıkıca kavrayarak sırtını eğmesini sağlıyorum. "Ne lanet bir manzara," diye fısıldıyorum. "Şu anda nasıl göründüğün hakkında bir fikrin var mı, kot pantolonun kalçalarının etrafındayken ve horozum senin derinliklerine gömülmüşken? Yürüyen ıslak bir rüya gibisin, Faye. Çok gülünçsün."

Sonuna kadar içine giriyorum ve adımı inliyor, tam istediğim gibi. "Lütfen, Dion," diye inliyor. "Al beni."

Sikmek. Saçlarını bıraktım ve elimi bacaklarının arasına götürdüm, karımı düzgün bir şekilde sikmeye başlarken başparmağımı klitorisine dayadım, vuruşlarım uzun ve sertti.

Benimle birlikte eğilip kalçalarını oynatması tam bir zevk. Ona doyamıyorum. "Evet," diye inliyor. "İşte böyle."

Benim için çıkardığı sesleri seviyorum ve itişime uygun olarak klitorisini kabaca okşuyorum. Bu onu çılgına çeviriyor ve onu kabaca becerirken gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bana bir tane daha ver," diye emrediyorum, o yapmadan önce boşalmayı reddediyorum. Ona çok aşığım ve bunu hissetmesine ihtiyacım var. Klitorisini okşarken başparmağım kayganlaşıyor, hareketlerim hızlı ve sert, onu bir orgazm daha yaşamaya zorluyor.

"Yapamam," diyor, her itişimde beni yarı yolda karşılasa bile, başparmağım onu her kızdırdığında dudaklarından bir inilti kaçıyor.

"Yapabilirsin," diyorum ona. "Bana bir tane daha ver, Faye. Kocan için gel, tatlı kızım."

Ve yapıyor, beni de kendisiyle birlikte uçurumun kenarına götürüyor. Zaten dar olan amının zonklayan sikimin etrafında kasılması beni çözüyor ve içimdeki her damlayı sağıyor. "Aferin kızıma," diye mırıldandım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Tamamen doymuş ve daha önce hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde üzerine yığılıyorum. "Seni çok seviyorum Faye," diye fısıldıyorum, yüzüm boynuna gömülmüş ve kollarım ona sarılmış halde.

"Seni daha çok seviyorum," diye mırıldanıyor ve gözlerimin içine bakana kadar kucağımda dönüyor.

"Tekrar söyle." Bunu söylediğini duymaya asla doyamayacağım. Bazı günler, buna inanmak hala zor.

"Seni seviyorum, Dion Windsor." Gözlerinde bilmiş bir bakışla bana sırıtıyor. Evet, üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu biliyor ve bunu seviyor. Sevmesi gerektiği gibi.

"Tekrar."

Sırıtıyor ve dediğimi yapıyor, kalbimi ateşliyor. Onun sevgisine layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Lanet olsun, yapacağım son şey bile olsa onu dünyanın en mutlu kadını yapacağım.

Bölüm Elli Bir

FAYE

"Sonra görüşürüz Bayan Windsor," diyor Larissa, yanakları kıpkırmızı. Öğrettiğim çocuklar söz konusu olduğunda favorilerim olmaması gerektiğini biliyorum ama o çok sevimli. Sadece sekiz yaşında ama başarılı olmak için gereken disipline ve ham yeteneğe sahip.

"Haftaya görüşürüz, tatlım," diyorum ona, elim kısa bir süre saçlarında geziniyor. Geleceğini hayal edebiliyorum ve hayal ettiğinden daha parlak olduğundan hiç şüphem yok. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, kesinlikle öyle olacak.

Vakfın binasının dışına adımımı attığım anda parlak ışık beni kör etmeye başlıyor ve bağırışlar beni bastırırken donup kalıyorum. Birkaç saniye içinde iki koruma birden belirdi. "Bayan Windsor," dediler. "Kocanız tarafından görevlendirildik. Sizi güvende tutmak bizim görevimiz ve alçakgönüllülükle basınla görüşmemenizi rica ediyoruz. Lütfen size arabanıza kadar eşlik etmemize izin verir misiniz?"

Başımı sallıyorum, tüm bu gürültü ve ışık kafamı karıştırıyor. Raven'ın sürekli uğraşmak zorunda olduğu şey bu mu? Çok bunaltıcı ve korkutucu. Daha önce de röportajlar vermiştim, hatta paparazziler gizlice fotoğraflarımı çekmişti ama hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Bayan Windsor! Babanızın madenlerinin çöküşünden kayınpederinizin sorumlu olduğu doğru mu? Windsor Medya bu yüzden mi haberleri gizlemeye çalışıyor? Boşanıyor musunuz? Babanız neden hastanede? Bu bir tesadüf olamaz! Bunların hepsi bir sigorta dolandırıcılığı mı?"

Arabaya götürülürken suçlamalar ve imalar üzerime yağmaya devam ediyor, kameralar birkaç saniyede bir yanıp sönüyor. Kelimeler yavaş yavaş aklıma yerleşirken zihnim dönüyor. Babamın madenleri mi çöktü? Endişe içimi kemiriyor ama bu babam için değil, Dion için. Bunun sorumlusunun o olduğunu tahmin etmeme bile gerek yok ve belki de bu yüzden onu kınamalıyım, ama bunun yerine derin bir minnettarlık ve koruma duygusu hissediyorum. Basın bir yandan olanlardan onu sorumlu tutarken, diğer yandan babamı sigorta dolandırıcılığı düzenlemekle suçluyor. Eğer bir şeye odaklanacaklarsa, bunun ikincisi olmasını tercih ederim.

"Sizi eve götüreyim mi Bayan Windsor?" Garret sorar.

Dalgınca başımı sallıyorum ve o da arabayı sürüyor. "Garret?" Birkaç dakika sonra sesim titreyerek söylüyorum. "Beni... beni Windsor Finans'a götürebilir misin?"

Sertçe başını sallar. "Elbette, hanımefendi."

Devasa binanın önüne geldiğimizde hâlâ titriyordum ve ruh halim belli oluyor olmalıydı çünkü resepsiyon görevlisi bana küçümser bir ifadeyle bakıyor, bakışları kot pantolonumun üzerinde geziniyordu. "Valentina Windsor'ı görmeye geldim," diyorum ona, neredeyse kelimelerimin üzerinde tökezleyerek. Planımı henüz tam olarak düşünmemiştim ve bana yardım edeceğinin garantisi bile yoktu ama denemek zorundaydım.

"Randevunuz var mı?" Başımı

sallıyorum. "Hayır, ama-"

Ofluyor. "Bayan Windsor'un programı dolu. Onu görmek için randevu almanız gerekecek. Korkarım buraya gelip COO'yu görmeyi talep etmeniz neredeyse imkânsız."

"O zaman Luca burada olabilir mi?"

Gözleri açılıyor ve bu sefer gülüyor. "Korkarım ki hayır. Bay *ve* Bayan Windsor bu öğleden sonra meşguller. Randevu almak ister misiniz?"

Sanki sadece benimle dalga geçiyormuş gibi bakıyor ve aşağılanmışlık duygusu içimi yakıyor.

Kotumu yokluyorum ve telefonumu çantamda unuttuğumu fark ediyorum.

"Bak, telefonumu arabada unuttum yoksa onu kendim ararım. Lütfen onu arayıp Faye'in onu görmek için burada olduğunu söyler misin? Sizi temin ederim beni göndermeyecektir."

İsteksiz görünüyor ama kibarca başını sallıyor. "Sizin için bir istisna yapacağım," diyor yüzünde bariz bir şekilde sahte bir gülümsemeyle. "Ama lütfen bilin ki siz

bu yaklaşımı deneyen ilk kişi. Röportaj vermeyecek ve eğer üzerinizde bir kamera bulursak sizi dava edeceğiz."

Farkına varınca göz kırpıyorum ve sonra gülüyorum. "Beni muhabir mi sanıyorsun?" Soruyorum, düşüncelerim berraklaşıyor. Buraya hışımla girdiğimde o kadar paniklemiştim ki doğru düzgün düşünemiyordum ama şimdi anlıyorum. Ofise uygun giyinmemiştim ve Val'i randevusuz görmek istemiştim. Tabii ki tehlikeli görünüyorum.

"Lütfen ara onu," diyorum yüzümde tatlı bir gülümsemeyle. Patronlarını koruduğu için onu suçlayamam. Aksine, az önce yaşadığım çileden sonra bunu takdir ediyorum.

Başını sallıyor ve telefonu açıyor. "Adınız neydi?"

"Faye."

Gözlerinde sabırsızlık titreşiyor. "Faye *ne*? Soyadın var mı?"

Sinirim omurgamdan aşağı akıyor ve bir an için dudaklarımı büzüyorum. "*Windsor.*" Başımı arkasındaki duvarda asılı duran büyük altın armaya doğru eğiyorum. "Aynen böyle yazılıyor."

Gözleri büyür ve neredeyse masa telefonunu düşürür. "Aman Tanrım," diyor. "Çok özür dilerim Bayan Windsor. Sadece, *saçınız*! Bize... bize Windsor ailesinin tüm üyelerinin fotoğrafları verildi ve ben sizi şimdi tanıdım, ama fotoğrafta kahverengi saçlıydınız!"

Saçlarımın ucundan tutup bakıyorum. "Doğru," diye mırıldanıyorum. "Bak, Val ya da Luca'yı görmem gerekiyor ama bu mümkün değilse en azından bana bir mesaj bırakabilir misin?"

Kendine gelir ve koltuğundan fırlar. "Size bizzat eşlik edeceğim. Ne kadar özür dilesem az Bayan Windsor."

Tavrı tamamen değişti ve Val'in ofisine vardığımızda en az bir düzine kez özür diledi. Val'e ne söyleyeceğime karar vermekle bu kadar meşgul olmasaydım, onun için üzülebilirdim.

"İçeri gel!" Val sesleniyor ve ben bir an tereddüt ediyorum.

Beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturduğu yerden kalkıyor. "Faye, tatlım! Burada ne işin var? Bu ne hoş bir sürpriz."

Masasının etrafından dolaşıp bana sıkıca sarılıyor ve bir an için kendimi ona bırakıyorum. "Sorun ne?" diye soruyor ben çekilince. "Faye, titriyorsun ve beni endişelendiriyorsun. Neler oluyor?"

Beni ofisindeki oturma alanına götürüyor ve otururken başımı sallıyorum. "Önemli değil," diyorum ona. "Sadece bir şeyi merak ediyordum. Bunun uygunsuz ve muhtemelen gücün kötüye kullanımı olduğunun farkındayım ve senden bunu istersem, sahip olabileceğimiz herhangi bir ilişkiyi yok edebilirim. Beni ahlaksız ve korkunç bulabilirsin ama ben-"

Elimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor. "Sadece söyle bana."

"Babanızın ailesinin sigorta sektörünün büyük kısmını kontrol ettiği doğru mu?"

Bakışları yüzümde geziniyor, gözlerinde hesapçı bir ifade var. "Tam olarak değil ama amcam dünyanın en büyük sigorta şirketinin sahibi."

"Siz... eğer... eğer söz konusu olursa, bir sigorta talebini reddedecek konumda olur musunuz?"

Sonra gülümsüyor, omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "Beni endişelendirdin," diye mırıldanıyor. "Gerçekten ailemizin emeklerinin boşa gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Baban tek bir kuruş bile görmeyecek. İşi bitti. Sigorta dolandırıcılığıyla suçlanacak."

"Biliyordun," diye fısıldadım.

Başını sallıyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor. "Tabii ki. Kocamın bana bunun tam olarak nasıl olduğunu açıklamadan kıyafetlerinde kanla eve gelmesine imkân yok. Seni savundukları için onunla ve çocuklarla gurur duyuyorum ve ben de elimden geleni yapacağım. Artık yalnız değilsin, Faye."

Gerginleşiyorum, aşağılanma duygusu içime hücum ediyor. "Dion sana... babamın bana uyguladığı şiddetten bahsetti mi?"

Bu mantıksız, çünkü intikamımı aldığı için minnettar olmam gerekirken kendimi ihanete uğramış hissediyorum. Ona söylediklerim ondan başka kimse için değildi. Kimsenin bilmesini istemedim. Olanların suçlusunun ben olmadığımın farkındayım ama bir parçam hala bunun olmasına izin verdiğim için utanç duyuyor.

Valentina'nın ifadesi kararıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Hayır," diyor, sesi yumuşak. "Ben sadece onun senin paranı çaldığını biliyordum." Dişlerini sıkıyor ve başını sallıyor. "Sanırım bu Luca'nın eve döndüğünde neden bu kadar ketum davrandığını açıklıyor."

Val kollarımı nazikçe ovuyor ve bana güven verici bir gülümseme fırlatıyor. "Hiçbir şey için endişelenme, tatlım. Ortaya çıkabilecek sigorta taleplerini ben hallederim, geri kalan her şeyi de çocuklar halleder. Yine de karşılığında bir şey isteyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, gözlerinde parlayan çaresizlik ilgimi çekiyor. "Elbette."

Konuşmadan önce söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi bir an tereddüt ediyor ve gözlerini kaçırıyor. "Size tarihi hatırlatmama gerek yok, çünkü siz de annenizi aynı gün kaybettiniz, ama..." bir elini uzun, gür saçlarında gezdiriyor ve titreyerek nefes alıyor. "Normalde Windsor kardeşler ebeveynlerinin ölüm yıldönümlerinde bir araya gelip en güzel anılarını yad ederler ama Dion için aynı şey geçerli değil. Kendini hep gizledi ve bu yıl da aynısını yapacağından endişeleniyorum. Lütfen, Faye. Gelecek hafta yalnız kalmasına izin verme."

Başımı sallıyorum, kalbim ısınıyor. "Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Seni anlıyorum Val. Beni uzaklaştırmasına izin vermeyeceğim."

Sonra bana gülümsüyor, gözlerinde rahatlama titreşiyor. Dion çok seviliyor ve bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ama fark edecek. Öyle ya da böyle bunu ona kanıtlayacağım.

Elli İkinci Bölüm

FAYE

Dion bütün gün mesajlarıma cevap vermedi ve ben de giderek daha fazla endişeleniyorum. Val'in umutsuz yakarışı bütün hafta aklımdaydı ve artan endişemi bir kenara itemiyordum. Annemin ölüm yıldönümü benim için her zaman zor bir gün olmuştur, ancak Dion'un bu gece yaşadığı eziyetle kıyaslanabileceğinden şüpheliyim. Tek başına acı çekmesinden korkuyorum ve onu aramaya nereden başlayacağımı bilmiyorum.

"Faye."

Başımı kaldırdığımda onu kapıda dikilmiş, bakışları kararsız bir halde bulduğumda içim rahatlıyor. Oturma odasına doğru tereddütlü bir adım atıyor, gözlerinde suçluluk duygusu titreşiyor. Üzerindeki likör kokusunu ta buradan alabiliyorum.

Önümde duraklıyor, bakışları ateşli ama tereddütlü. Bana gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyor, sanki bir serapmışım gibi. Ona uzanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, yüzüm ona doğru eğiliyor.

"Neredeydin?" Soruyorum, sesim yumuşak.

Benim için gülümsemeye çalışıyor ama bunu tam olarak başaramıyor. "Ailemin evi. Garip, biliyor musun? Arkanızdaki piyano beni hep rahatsız etti ama siz onun gücünü aldınız ve onu eski haline getirdiniz. Bana yaptığın şey bu. Her kırık parçayı alıyorsun ve farkına bile varmadan beni tekrar bir araya getiriyorsun. Seni hak etmiyorum ama sana sahip olduğum için minnettarım."

Parmak uçlarıma yükseliyorum ve onu aşağı çekiyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Dokunuşu saygılı, temkinli ve daha fazlasını talep ederek onu daha yakına çekiyorum. Bir an için teslim oluyor, sonra geri çekiliyor ve alnını benimkine dayıyor.

"Sen benim hem azabım hem de kurtuluşumsun, ilham perim ve lanetlisin. Senin için cehennemin dibine kadar giderim. Bunu biliyor muydun?"

Gülümsüyorum ve onu daha sıkı kavrıyorum. İçki kokusu beni her zaman korkuturdu ve o, konser binasının onun üzerindeki etkisini kaldırdığım gibi onun gücünü de ortadan kaldırdı. "Biliyorum ama umarım yolun her adımında yanında olacağımı biliyorsundur. Beni cehenneme götürmek istemezsin, değil mi? Eğer sen yanarsan, ben de seninle yanarım."

Bakışları bir parça inançsızlık ve hayranlıkla titriyor ve ben ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Nereye gidersen git, ben senin yanında olacağım, Dion. Bir keresinde bana kırık parçalarımın seni tamamladığını söylemiştin ama benim de aynı şekilde hissettiğime inanmakta zorlanıyorsun. Keşke kendini benim gözlerimden görebilseydin."

İç çekiyor, gözleri yanımdan geçerken tutuşu sıkılaşıyor. "Benim için oynar mısın, meleğim?"

"Senin için her şeyi yaparım." Elini tuttum ve onu annesinin piyanosuna götürdüm. "Oturmak ister misin? İstersen birlikte çalabiliriz?"

Başını sallıyor ve yere oturuyor, bacaklarını sıramın yanına uzatıyor ve sırtını piyanoya dayayarak bana bakıyor. "Hayır, sadece *La Campanella'yı* benim için çaldığını duymak istiyorum. O gece eve girdiğimde seni piyanoda annemin en sevdiği parçayı çalarken bulduğumda kalbimin neredeyse durduğunu biliyor muydun? Yıllardır dinleyememiştim, ama sen oradaydın, lanet bir tanrıça gibi görünüyordun. Karşında güçsüzdüm, kafamı çeviremiyordum ya da varlığına karşı tek bir kelime bile edemiyordum. Bana tekrar öyle hissettir, Faye. Beni büyüle. Büyüle beni. Bana senden başka kimsenin yapamayacağı şeyi yap."

Liszt'in ünlü parçasını çalmaya başladığımda parmaklarım hafifçe titriyor ve Dion'un gözleri kapanıyor, dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor. Tara Windsor'ın başka hiçbir şeyde olmadığı kadar ustalaştığı parçayı çalarken onu izliyorum, yüzünde saf bir mutluluk var.

Bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini açıyor ve nefesim kesiliyor. Bana bilerek sırıtıyor ve bana doğru uzanıyor, parmakları kalçalarımın üzerinde gezinirken dokunuşu tüy gibi hafif. Bacaklarımı ayırdığında dudağımı ısırıyorum, gözleri izin istiyor.

Keskin bir şekilde başımı sallıyorum ve o da bankımı bacaklarımın arasına girecek kadar hafifçe itiyor. "Oynamaya devam et," diye yalvarıyor eğilirken, nefesi tenimin üzerinde dans ediyor. "Acımı dindiriyorsun, Faye. Bana unutturuyorsun ve sahip olmayı hak etmediğim umudu veriyorsun. Sana dokunduğumda diğer her şey kayboluyor."

Kalçalarımı öpüyor, yavaşça yukarı doğru ilerliyor. Gözlerinde öyle bir çaresizlikle bana bakıyor ki istesem de onu reddedemem. Her şey başarısız olduğunda teselli verebilmek büyük bir güç.

Dudakları ipek iç çamaşırımın üzerinde geziniyor ve yumuşak bir öpücük kondurmadan önce derin derin içine çekerek birkaç nota kaçırmama neden oluyor. Beni zaten pedallarım olmadan çalmaya zorladı, ama bu şekilde devam ederse, çalmamı istediği parça tanınmaz hale gelecek. Gerçi umurunda olduğunu sanmıyorum.

Parmakları narin ipek kumaşın kenarına dolanıyor ve onu yırtarak, nefesimi kesen keskin bir çekişle üzerimden çekiyor. İçeri dalmadan önce bana gülümsüyor, dili kalçamın tepesinde geziniyor, dayanılmaz bir yavaşlıkla onu istediğim yere yaklaşıyor.

"Tekrar," diye emrediyor son notayı çaldığımda. "Artık acımayana kadar çal, Faye. Lütfen."

Her şeye yeniden başlıyorum, onun istediğini yapıyorum. Bu güzel melodi ona acı yerine neşe getirene kadar çalacağım. Gücünü alacağım ve onunla ilişkilendirdiği her duyguyu yeniden yazacağım.

Dion'un dili klitorisimin üzerinde geziniyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçınca kıkırdıyor. Kahkahasının sesi kasvetli havayı dağıtıyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için kalçalarımı biraz eğiyorum.

Yakında, her çaldığında beni düşüneceksin ve ben de her piyano sesi duyduğumda seni düşüneceğim.

Düğünümüzden iki hafta önce bana böyle söylemişti ama o zaman sözlerini anlamamıştım, gerçekten anlamamıştım. Şimdi anlıyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyorum, tuşlara dokunuşum artık kontrollü değil, ses seviyesi olması gerekenden çok daha fazla değişiyor. Onun dokunuşu *La Campanella'yı* benim için sonsuza dek değiştirecek - ona ihtiyaç duymadan bir daha asla çalamayacağım.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sesi şefkatle dolu. "Benim güzel, lezzetli karım." Dili klitorisimin etrafında yuvarlanıyor, bana ihtiyacım olanı tam olarak vermiyor ama yavaşça, istikrarlı bir şekilde beni sınıra doğru itiyor. Ellerimi saçlarına gömmek ve bana istediğini vermesi için onu zorlamak için çok istekliyim.

benden saklıyor, ama ben saklamıyorum. Eğer oynamamı isterse, yapacağım şey tam olarak bu.

Çaresizliğim müziğe yansıyor, ton sertleşiyor, tempo tamamen düşüyor. Bundan zevk alıyor, onun için kontrolümü kaybetmemi seviyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye soruyor dili nihayet klitorisimin üzerinde gezinirken. "Sen çok iyi bir kızsın, Faye. Söyle bana, bu iyi kız boşalmayı hak ediyor mu?"

İnliyorum, kalçalarım huzursuz ve ellerim titriyor. Müziğin temposu çok hızlı, bana böyle dokunduğunda parçayı kusursuz çalmak çok zor. "Evet," diye yalvarıyorum. "Lütfen, Dion. Senin için çok iyi oldum. *Lütfen.*"

"Evet," diye fısıldıyor. "Sen benim için mükemmelsin."

Ve sonunda, tam da *La Campanella'nın* son birkaç notasını çalarken, inlemelerim müziğe karışıp bambaşka bir şeye dönüşene kadar - tamamen bize ait bir şeye - yalvardığım şeyi almama izin veriyor.

Ellerimi piyanodan çekip saçlarına gömdüğümde "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor. "Çok fazla, Faye. Tahmin bile edemezsin."

Başını kucağıma koyup kollarını belime doladığında ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum, Dion. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Bugün çok bencil davrandım meleğim. Bugünün senin için de zor olduğunu biliyorum ama işte buradayım, senden çok şey istiyorum. Lanet olsun."

Başımı sallıyorum ve onu daha sıkı kavrıyorum. "Yapma bunu," diye yalvarıyorum. "Bu mükemmeldi. Tam da ihtiyacım olan şeydi, bu yüzden bunu benden alma, tamam mı? Suçluluk duygunun yıllarca benimle kalacak bir deneyimi çarpıtmasına izin verme."

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor, bakışları asla doyamayacağım bir duyguyla yanıyor. "Annene teşekkür etmek için bir an bulmalıyım" diyor, sesi yumuşak. "Şimdiye kadar sadece beni affetmesi için yalvardım ama şimdi fark ediyorum ki ona da teşekkür etmeliyim. Bana *seni* verdiği için. Yemin ederim onu hayal kırıklığına uğratmayacağım, Faye. Her gün, sana layık olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Senin için, bizim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Bir elimi saçlarında gezdiriyorum ve başımı sallıyorum. "Denemene gerek yok," diye fısıldıyorum. "Sen zaten bana layık olmanın ötesindesin, Dion. Her zaman öyleydin."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor ama hayatımın geri kalanını onu buna ikna etmek için harcayacağım. Uğruna savaşmaya değmeyeceğini düşünüyor ve ben onun yanıldığını kanıtlamaktan başka bir şey

istemiyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

DION

Ofisimin kapısı önceden çalınmadan açıldığında başımı kaldırıyorum, büyükannem içeri girdiğinde gözlerim açılıyor. Her zamanki sert ifadesi bugün belirgin bir şekilde yok, yerini şefkatli bir endişe almış. Onu acımasız bir aile reisi olarak görmek yerine, eskiden tanıdığım büyükannem gibi görmek ilginç bir manzara.

"Dion," diyor ben yerimden kalktığımda. "Ailenin anma törenini kaçırdın. Keşke gelebilseydin, tatlım."

Başka tarafa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Belki gelecek yıl," diye mırıldanıyorum. Bunu yıllardır söylüyorum ama bu kez gerçekten söylüyorum. Faye yanımdayken, kardeşlerimin bitmek bilmeyen hikâyelerini, annem ve babamla daha fazla anı yaşayamayacakları için suçluluk duymadan dinleyebilirim.

Büyükannemi ofisimdeki oturma alanına götürüyorum, aklım şimdiden onu buraya neyin getirdiğini anlamaya çalışıyor. Evlendiğimden beri şaşırtıcı derecede sessiz. Ares ve Luca'nın bana anlattıklarına dayanarak, şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla karışmasını beklerdim. Belki de en kötüsü henüz gelmemiştir. Onun yanında gardımı indirecek kadar aptal değilim.

"Senin için ne yapabilirim büyükanne?" Sessiz kaldığında sonunda söyledim. Sanki neden burada olduğundan tam olarak emin değilmiş gibi düşünceli görünüyor. Onu hiç amaçsız hareket ederken görmemiştim ve bu davranışı tüylerimi diken diken ediyor.

"Anladığım kadarıyla Faye'in babası mucizevi bir şekilde kendini sayısız kırık kemikle hastanede bulmuş," diyor sonunda. "Olanları hiç hatırlamadığını iddia ediyor. Garip, değil mi? Tüm madenlerinin kaybolduğu gün çöktüğü düşünülürse daha da garip."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Bunu duymuştum. Ne kadar yazık."

Gözlerini kısıyor. "Silas Sinclair'in bunların hiçbiri hakkında bir şey öğrenememiş olması daha da ilginçti."

Dudaklarımı büzüp başımı sallıyorum. "Bu çok garip. Ama yine de Silas kendi gündemine sahip olma eğilimindedir. Yöntemlerinize katılmadığında size karşı çıkmak gibi bir huyu var, bunu biliyorsunuz."

Büyükannem kollarını kavuşturuyor ve bana azarlayıcı bir bakış fırlatıyor. "Saçmalamayı kes," diye tersledi. "Ne oldu? Onu bu kadar mahvetmek için sana ne yapmış olabilir?"

Başka tarafa bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil büyükanne. Sadece başına geleni hak ettiğine inan. Sana söyleyebileceğim tek şey, Faye'in konser gelirlerini yıllarca zimmetine geçirdiği ve onu fazla kazanmadığına inandırdığı. Onu finansal olarak kendisine bağımlı hale getirdi ve yakın zamana kadar her hareketini kontrol etmeye çalıştı."

İfadesi düşüyor, sanki en kötü korkuları doğrulanmış gibi, oysa yarısını bile bilmiyor. "Onu korumaya çalıştım, biliyor musun? İkinizin nişanlanmasına karar veren annelerinizdi ama siz çok büyüyene kadar bu konuyu açmayı planlamamışlardı. Faye'le bağlarımı korumak için bu nişanı zorladım."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve elinin titrediğini fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "Faye'in babası her zaman sert biriydi ve ne annen ne de ben onu hiç sevmedik. Felicity'yi ve aileni kaybettiğimizde, Faye'e ne olabileceği konusunda endişelendim. Nişanlanmanın onu bize bağlayabilmemin çok az yolundan biri olduğunu düşündüm. Ona göz kulak olmak ve büyüdükçe yanında olmak istiyordum, ama buna karışmak zorunda değildim. Jimmy her zaman paraya önem veren biriydi, bu yüzden verdiğim miktarın ona özenle davranmasını sağlayacağını düşündüm. Yanılıyor muydum Dion? Hareketlerim ona zarar verdi mi?"

Büyükanneme bakıyorum, düşüncelerim allak bullak oluyor. Eğer o müdahale etmeseydi, Jimmy Faye'i piyanist olmaya zorlar mıydı? Ona bu kadar erken yaşta yatırım yapmak istemeyebilirdi ve muhtemelen daha istikrarlı bir çocukluk geçirirdi.

Yine de doğası asla değişmeyecekti. Eninde sonunda onu kullanmanın bir yolunu bulacaktı ve büyükannemin müdahalesi olmasaydı onu o evden asla kurtaramazdık. Kendimi hep *keşkeler* içinde kaybettim ama ilk defa şimdiki zamanın değiştiremeyeceğimiz bir geçmişten daha önemli olduğunu fark ettim.

"Emin değilim," diyorum ona dürüstçe. "Keşke bu soruya cevap verebilseydim büyükanne, çünkü ben de kendime defalarca sordum."

Gözleri yüzümde geziniyor ve titrek bir nefes alıyor. "Tüm bunları harekete geçiren benim ama ikinizi de perişan etmek gibi bir niyetim asla olmadı." Yere bakıyor ve başını sallıyor. "Beni işgüzar bulabilirsin ama yaptığım her şey senin ve kardeşlerin için. Yıllar geçtikçe, onunla birlikte olmanın sizi iyileştireceğine, birlikte geçmişin ötesine geçmeniz için bir yol olacağına ikna oldum. İşleri daha da kötüleştirmeyi hiç istemedim, ama yaptım, değil mi?" Ayağa kalktı ve ofisimde volta atmaya başladı.

"Yapmadın," diye mırıldandım sonunda. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama ben... ben onunla mutluyum büyükanne. Sana yalan söylemeyeceğim ve geçmişin beni hala rahatsız etmediğini söylemeyeceğim, ama o üzerimdeki baskısını gevşetti. Onunla olmak bana bir amaç veriyor. Faye beklediğim gibi biri değil ve daha iyi bir adam olmamı sağlıyor."

Büyükannem bana bakıyor, gözlerinde bir rahatlama belirtisi var. "O da aynı şekilde mi hissediyor? Onu kurtarmak istedim Dion, tuzağa düşürmek değil. Eğer bana babası hakkında söylediklerin doğruysa, o zaman nasıl daha iyi olabiliriz? Koyduğum kurallar ikinizi yakınlaştırmak içindi - niyetim asla onu babasının yaptığı gibi boğmak değildi."

Bir an için ona bakıyorum, güvensizliğim yüzeye çıkıyor. "Bana beni sevdiğini söylüyor ve sanırım ben de ona inanıyorum. Gerçekten düşünmemi istediği kadar mutlu olduğundan emin değilim ama yalanlarını gerçeğe dönüştürmek için yapmayacağım şey yok."

Büyükannemin gözlerindeki ifade o kadar acı dolu ki bakışlarını tutamıyorum. "Dion," diyor, sesi yumuşak. "Seni anlaşmamıza bağlı tutmayacağım. Eğer ikiniz birlikte gerçekten mutluysanız, benim koşulsuz onayımı alırsınız, ama değilseniz..." Kollarını kavuşturuyor ve yanımdan geçip pencereden dışarı bakıyor. "Babasının yaptığını ona yapamayız."

Midem bulanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Tam olarak ne diyorsun büyükanne?"

Sıkıca gülümsüyor. "İkinizin de çıkarına olduğunu düşünüyorsanız boşanmanıza izin vereceğimi söylüyorum. Niyetim Faye'e zarar vermek değil ve eğer sizi bu evliliğe zorlayarak bunu yaptığıma inanıyorsanız, bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım."

Ona suskun bir şekilde bakıyorum, içimde saf ve katıksız bir korku dolaşıyor.

Faye'e bir seçim hakkı versem, beni seçer miydi?

Hayır. Yapacağını sanmıyorum.

Elli Dördüncü Bölüm

FAYE

Dion'un bir saatten fazladır tur atarak yüzdüğü havuza doğru yürürken kalbim küt küt atıyor. İkimizin de bir hafta sonunu tamamen boş geçirmesi pek sık rastlanan bir durum değil ama ne zaman geçirsek birlikte geçirmeye çalışıyoruz. Yine de bütün gün benden kaçtı, birbiri ardına bahaneler üretti.

"Dion?"

Bana bakıyor ve ben de havlumu bırakıp havuzumuzun kenarında çırılçıplak, bir elimde şampanya şişesi, diğer elimde kadehlerle dururken gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"*Siktir,*" diye inliyor. Sudan çıkıp yavaşça bana doğru ilerlerken bakışları açlıkla bedenimin üzerinde dolaşıyor.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?"

Başını sallıyor, gözlerini benden ayıramıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. İçime bir rahatlama doluyor ve tedirginliğimin bir kısmı diniyor. Genellikle işle meşgul olduğunu biliyorum, ben de öyleyim ama son birkaç gündür farklıydı. Bu sadece ailesinin ve benim annemin ölüm yıldönümünden kalan yalnızlık olabilir, ama bundan daha fazlası gibi geliyor. Aramızda daha önce olmayan bir mesafe var ve ben bu mesafeyi kapatmaya niyetliyim.

Dion bana doğru uzanıyor ve ısıtılmış havuzumuza girmeme yardım ederken sırıtıyorum. "Şampanya, ay ışığı ve seksi karım," diyor elleri ellerimi bulurken

Beline. Bacaklarım anında ona sarılıyor ve o da bana gülümsüyor. "Mükemmellik."

"Seni özledim," diye mırıldandım.

İfadesi bir anlığına düşüyor ama sonra zorla gülümsüyor. Alıştığım o kaygısız, alaycı sırıtışlardan değil ama bana bütün hafta gösterdiğinden daha fazlasını gösteriyor. "Ben de seni özledim meleğim," diye fısıldıyor.

Havuzun kenarına yerleştirdiğim şişeye uzanırken ona sıkıca tutunuyorum. "Bu bana biraz Hawaii'yi hatırlatıyor," diyorum ona. "Aslında ilk kez şampanya içmiştim, biliyor musun?"

Kıkırdıyor. "Öyle miydi? Seninle bu ilk deneyimi paylaştığım için onur duyuyorum."

Gözlerim vücudunda yavaşça geziniyor. "Tüm ilklerimi aldın, Dion. En azından önemli olanları."

Gülümsemesi tekrar kayboluyor ve gözlüklerle meşgul olarak yanımdan geçip gidiyor. "Buyurun," diyor, sesi yumuşak.

Normalde *bizim şerefimize* kadeh kaldırmak isterdi ama bugün kadehini dudaklarına götürüyor ve yarısını anında boşaltıyor. Kaşlarımı kaldırıp bir yudum alıyorum, ancak havuzun ayakta duramayacağım kadar derin olduğunu hatırlıyorum.

Nefes nefese kalıp çırpınıyorum, şampanyamın hepsini suya düşürüyorum ve Dion beni kendine doğru çekerken kahkahayı basıyor. "Çok güzel," diye inliyor, alnı benimkine düşüyor.

"Komik değil," diye azarlıyorum, ama o bana gülümsemeye devam ediyor, gözlerinde eğlence dans ediyor.

"Bu biraz komik, bebeğim."

Ona suratımı asıyorum ve gözleri ağzıma kayarken bakışları ısınıyor. Dudaklarımdan yumuşak, muhtaç bir inilti kaçıyor ve eli saçlarımın arasından geçiyor. Dudakları benim hissettiğim aynı aciliyetle dudaklarıma çarparken dokunuşu sertleşiyor.

Sırtımı havuzun duvarına dayadım ve o ağzımın içinde inliyor, kalçaları içime doğru eğiliyor, arzusu çok açık. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve ben gülümsemekten kendimi alamadım. Bir şeylerin ters gittiğinden çok endişelenmiştim ama o öpücük... tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Bir daha deneyelim, olur mu?" diyor ve boş bardaklarımızı doldurmak için şampanya şişesine uzanıyor. İkimizin de kadehleri elimizde tutmayı başarmış olmamız bir mucize.

Doldurduğum kadehimi onunkine doğru kaldırıyorum, içimden bir meydan okuma geçiyor. "Bize," diyorum, ses tonum keskin.

Dion elindeki bardağı benimkine vururken gülümsüyor. "Bize, meleğim."

Şampanya kadehini dudaklarına götürüp bir yudum alırken gözleri benimkilere yapışıyor ve işte o anda dünyamda her şey yoluna giriyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, kelimeler herhangi bir kafiye ya da sebep olmaksızın içimden fırlıyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, nedenini bile tam olarak kestiremezken ona güven vermek için bu kadar çaresizdim.

Bardağını havuzun kenarına bırakıyor ve kollarını iki yanıma koyuyor. "Seni daha çok seviyorum, Faye."

Tereddütle ona uzanıyorum ve saçlarını yüzünden çekiyorum. "Neler oluyor, Dion? Bir şekilde üzgün görünüyorsun. Bunu daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Başını sallar. "Kal," diye fısıldar. "Sadece benimle kal, Faye."

Başımı sallıyorum ve onu dikkatle inceliyorum. "Hiçbir yere gitmeye niyetim yoktu."

Bir an uzaklara bakıyor ve gözleri benimkileri bulduğunda, içlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var. "Ama eğer yapabilseydin, nereye giderdin? Ben ve bu evlilik olmasaydım, hayatın nasıl olurdu bebeğim?"

Sorusunu düşünürken dudağımı ısırıyorum. "Her zaman yapmak istediğim birkaç şey var, ama ben... şey, sanırım onları hala yapabiliriz. Birlikte."

Gözleri bir parça açılıyor, içinde umut dans ediyor. Tüm yüzü canlanıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Mesele bu mu? Evliliğimiz yüzünden bize getirilen kısıtlamalar konusunda endişeli mi?

"Bana en çılgın rüyalarından bahset, Faye. Bilmek istiyorum."

Bardağımı onunkinin yanına koyuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, yüzümü gökyüzüne doğru çeviriyorum. "Hep İtalya'da dondurma yemek ve Trevi çeşmesine bozuk para atmak istemişimdir. Ben de ne dileyeceğimi şimdiden biliyorum."

"Öyle mi? Ne dilersiniz?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama kaçıyor. "Sana söyleyemem, yoksa gerçekleşmez."

Dion bana doğru uzanıyor, dudakları açıkta kalan boğazımı okşuyor. Ona daha iyi erişim sağlamak için havuzun kenarına yaslanıyorum, kalbim artık tamamen rahat. "Başka ne var, sevgili karım?"

"Yağmurda dans etmek istiyorum, *seninle*. Avrupa'da trene binmek ve manzaranın tadını çıkarmak. Uçmayı sevmiyorsun, bu yüzden ideal olur, değil mi?"

"Mükemmel olurdu," diye fısıldıyor, dişleri kulağımın üzerinde geziniyor. Titriyorum ve bacaklarımı beline doluyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Başka ne olabilir?"

"Eyfel Kulesi'ni ve Berlin Duvarı'nı görmek istiyorum. Tarihin kalıntıları arasında yürüme fikri bile beni büyük bir tevazu ve hürmetle dolduruyor."

"Başka ne var?" Eli bacaklarımın arasına giriyor ve benimle alay ettiğinde inliyorum, dokunuşu nazik, dikkatli.

"Seninle Amsterdam'da bisiklet sürmek ve geçtiğimiz her kanalda seni öpmek istiyorum. Tüm yerel halkın nefret edeceği iğrenç turistler olacağız ve ben bunun her saniyesini seveceğim."

Kıkırdıyor ve ben de parmaklarından daha fazlasını isteyerek şortunu aşağı doğru itiyorum. Ona daha yakın hissetmeye ihtiyacım var. Burada yanımda olmasına rağmen çok uzakta hissediyorum ve nedenini anlayamıyorum.

Onu kendime doğru çektiğimde Dion'un nefesi kesiliyor ama yüz ifadesi karanlık, geri çekiliyor. "Hayallerini kendi hayallerim haline getirsem gerçekten sorun olur mu? Kendin için tasarladığın geleceğe kendimi dahil edebilir miyim, Faye?"

"Evet," diyorum ona, ses tonum değişmeden. Ona uzanıyorum ve ucunu içeri itiyorum, bana aynı çaresizlikle ihtiyacı olduğu açıkken hayır cevabını kabul etmiyorum. "Evet, Dion. Her şeyi seninle istiyorum."

İnliyor ve bir parça içime kayıyor, hala geri çekiliyor. "Bana emin olduğunu söyle, Faye. Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar hayatının geri kalanını benimle geçirmek istediğini söyle. Benimle kaldığın sürece hayallerinin her birini gerçekleştireceğim."

Yüzünü tutup gözlerinin içine bakıyorum, çaresizliğini ve güvensizliğini anlıyorum. "Eminim," diyorum ona. "Hayatımızın geri kalanında seni istiyorum, Dion. Her şeyi seninle istiyorum."

Dudağını ısırıyor, beni incelerken sanki samimiyetsizliğimi kontrol etmeye çalışıyormuş gibi sığ nefes alıyor. Hiçbir şey bulamayacak. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Faye. Bana yalvarsan bile."

"Güzel," diye mırıldandım. "Çünkü bunu yapmanı istemiyorum."

İçime doğru itiyor, saf zevk yüzünü ele geçirirken dudaklarından yüksek sesli bir inilti kaçıyor. "Sen benimsin," diye inliyor, neredeyse sonuna kadar geri çekmeden önce. "Tamamen benimsin." Tekrar içime giriyor ve boğazımdan alçak, muhtaç bir inilti çıkarıyor. Dokunuşundaki

ihtiyaç hissediliyor ve beni eşit oranda güven ve rahatlamayla dolduruyor.

"Senin," diye kabul ediyorum, dudaklarım onunkileri buluyor. Bundan, ikimizden asla bıkmayacağım. Tüm hayallerim onun yarattığı gerçekliğin yanında sönük kalıyor - keşke o da bunu görebilseydi.

Bölüm Elli Beş

DION

Windsor Staccato Vakfı'na ev sahipliği yapan binaya bakıyorum ve kendimi huzursuz hissediyorum. Buraya adım atmaktan ısrarla kaçındım ama karım burada buluşmak istediğinde onu reddetmek içimden gelmedi. Dışarıda bekleyebilirdim ama onu görmek için ölüyorum. Onun yanında olmak varken burada beklediğim her saniye gereksiz bir kayıp gibi görünüyor.

İçeri girdiğimde midem bulanıyor, içerisi hâlâ ürkütücü derecede tanıdık geliyor. Bir an için kendimi kandırıp sınıflardan birine girdiğimde annemi ya da Felicity Teyze'yi yüzlerindeki kocaman gülümsemeyle ders verirken bulacağımı düşünüyorum. Burası onların mutlu yeriydi ve şimdi Faye'in olması tesadüf gibi görünüyor.

Kahkaha seslerini ve korkunç bir şekilde çalınan notaları duyduğumda kapı aralığında duraksıyorum. Yıllar geçti ama bazı şeyler hiç değişmedi. Acaba annelerimiz Faye'i burada görseler ne düşünürlerdi? Eşimin onların mirasına sahip çıkmasından gurur duyarlar mıydı?

Uzun zamandır buraya girmekten korkuyordum, suçluluk duygusunun beni mahvedeceğine inanıyordum ama bunun yerine kendimi güzel karıma gülümserken buldum. Faye en çok piyanonun arkasında otururken güzeldir.

Başını kaldırıp bakıyor, beni fark edince gözleri açılıyor. "Dion!"

Çocukların hepsi onun bakışlarını takip ediyor, merakları açık. Sınıfındaki küçük çocuklardan birkaçı bana sinirli bakışlar fırlatıyor ve ben de kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. I

Faye'in gerçekten seksi bir öğretmen olduğunu varsayalım, bu yüzden onları küçük aşkları için suçlayamam.

Oturduğu yerden kalkıyor ve ben de sınıfa girip onunla yarı yolda buluşuyorum. "Burada olduğuna inanamıyorum. Benimle dışarıda buluşacağını sanıyordum. Hiç düşünmemiştim..." Dudaklarını kapatıyor ve ben de ona sırıtıyorum. Karım çok sevimli. Çok şefkatli, çok düşünceli. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

"Umarım bölmüyorumdur?"

Başını sallıyor ve beni piyanosuna doğru sürüklerken elimi tutuyor. "Sınıf," diyor, gülümsemesi o kadar geniş ki çocukları da gülümsemekten kendilerini alamıyor. "Bu benim kocam, Dion Windsor."

Kızlar arasında birkaç kıkırdama patlak veriyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Bugün sınıfında farklı yaşlarda öğrenciler var ve gençlerin bana bakışları beni kesinlikle rahatsız ediyor.

"Für Elise çalmayı öğreniyoruz," diyor bana. "Bu bir klasik ve başlangıcı yeterince kolay." Sonra sınıfa dönüyor. "Kocamın denemesini görmek ister misiniz? Yıllardır gerçekten çalmadı ama eminim yapabilir. Eğer tam olarak çalabilirse, ileride sizden tek bir şikâyet bile duymak istemiyorum!"

Faye beni sırasına doğru iterken alkışlar ve alaylar beni takip ediyor, sınıftaki heyecan rahatsızlığımı hafifletiyor. Görünüşe göre çocuklarının yarısı başarısız olmamı umuyor, böylece onlara daha kolay bir parça verecek ve diğer yarısı da muhtemelen tamamen kendi adına başarılı olduğumu görmek istiyor.

Ben dalgın dalgın anahtarlara bakarken Faye bana bakıyor. "Lütfen?" diye mırıldanıyor, gülümsemesi bir parça kayıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve başımı sallıyorum. Onun gülümsemesini korumak için yapmayacağım şey yok ama benden ne istediğinin farkında olduğundan şüpheliyim. Ya da belki de farkında ve sadece bir itkiye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Beethoven'ın ikonik parçasını çalmaya başlıyorum, parmaklarım eskisinden daha sert hissediyor, ancak melodi öyle büyülü bir kolaylıkla içimden akıyor ki nefesimi kesiyor. Umutsuzluğumu gidermek için sarhoşken çalmaya o kadar alışmışım ki, aklım tamamen başımdayken kendimi müziğin içinde kaybetmenin ne kadar harika bir his olduğunu unutmuşum. Zihnim boşalıyor, endişelerimin her biri eriyip gidiyor, ta ki Faye'in omzumdaki eli ve çalmamı istediği melodiden başka bir şey kalmayana kadar. Bana ne yaptığı, benim *için* ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Son nota çaldığında çocukların hepsi heyecanla alkışlıyor ve Faye

gözlerimin içine öyle derin bir sevgiyle bakıyor ki kendimi bakamaz halde buluyorum

uzakta. Bu kadına olan sevgim o kadar büyük ki, onun için yapamayacağım bir şey olduğundan emin değilim.

"Yirmi yılı aşkın süredir böyle oynamamıştım," diye itiraf ediyorum, içimden bir parça güvensizlik geçiyor. Bunun ne kadar heyecan verici olabileceğini unutmuşum.

Faye'in gözleri tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle parlıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Birlikte beste yaptığımızda oynamayı özlemiş gibiydin ama hayır diyeceğinden emindim."

"Yapamadım," diye mırıldandım, başımı

sallayarak. "Neden?"

Ona uzanıyorum ve saçlarını nazikçe yüzünden çekiyorum. "Çünkü benden oynamamı istedin."

"Öylece mi?"

Başımı salladım. "Senin için mi? Her zaman."

Eğiliyor, dudakları usulca, şefkatle dudaklarıma değiyor ve ben de onu öperken dudaklarına karşı iç çekiyorum, onunla vakit geçiriyorum. Çocuklarının alayları ve bağırışları bile beni ondan koparamıyor. Hiçbir şeyin koparabileceğini sanmıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ona sırıtıyorum. "Ben seni daha çok seviyorum."

Faye kıpkırmızı yanaklarıyla çekiliyor ve sanırım hiç bu kadar güzel olmamıştı. Tanrım, bittim ben. O bana sahip.

"Bugünlük bu kadar," diyor sınıfına, ışıl ışıl gülümseyerek. "Unutmayın, daha fazla şikâyet yok! Bu parçayı gelecek hafta tekrar çalışacağız!"

Sınıfı yavaşça boşalırken homurdanmaları duymazdan geliyor ve kapı son öğrencisinin arkasından kapandığında ona çapkın bir sırıtış fırlatıyorum. "Biliyor musun," diye mırıldanıyorum, kollarım beline dolanıyor. "Her zaman bir öğretmeni becermek istemişimdir. Ne dersiniz Bayan Windsor?"

Nefes nefese kalıyor ve göğsümü tokatlıyor, ama gözlerinin ilgiyle karardığını fark ediyorum. O benim için her yönden mükemmel. "Delirdin mi sen?" diye fısıldıyor, vücudunu benimkine doğru iterken bile.

"Evet," diye mırıldanıyorum eğilip dudaklarımı ona değdirirken. "Senin için kesinlikle çıldırıyorum, sevgili karım."

"Yakalanacağız," diye uyarıyor ama şikâyetlerini bir öpücükle bastırıyorum. "O zaman uslu bir kız olsan iyi edersin meleğim. Benim için sessiz olur musun?"

Dilini dudağımın üzerinde gezdirmeden önce dudağımı ısırıyor ve boğazımdan bir inilti çıkarıyor. "Evet," diye fısıldıyor. "*Evet*."

Mükemmel. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Bölüm Elli Altı

DION

Elimi kaldırıyorum ve ben telefonuma bakarken toplantı odası sessizliğe gömülüyor. Lex son on beş dakika içinde beni üçüncü kez arıyor. Bir sorun olmalı.

"Buna bakmam lazım. On beş dakika içinde tekrar toplanalım."

Yöneticilerim başlarını salladılar ve ben telefonu açarken yavaşça odadan çıkmaya başladılar. "Neler oluyor Lex?"

"Haberleri gördün mü?" diye soruyor, sesi telaşlı.

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bugün özellikle ilginç bir şey çıkmadı," diyorum dikkatlice.

"Gerçek haberler değil, aptal. Dedikodu gazeteleri."

"Neden beni aydınlatmıyorsun," diyorum ona, ses tonum sertleşerek. "Madem saçma sapan bir dedikodu yüzünden önemli bir yönetim kurulu toplantısını bölme ihtiyacı hissettin."

"Celeste nişanlandı. Clifton Emerson'la."

"*Siktir*."

Lex iç geçirir. "Evet. Zane'e ulaşamadım ama konuştuğumuz gibi telefonunu takip ediyorum."

Koltuğumdan kalktım. "Tamam, şimdi ofisten çıkıyorum. Doğaçlama poker gecesi, sanırım?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Enkaza dönecek. Kız bir anda ortaya çıktığında Zane neredeyse kendini kaybediyordu. Ayrıldıklarında, onu uyarmış.

ve şimdi *geri dönmekle kalmıyor*, onun en büyük iş rakibiyle evleniyor? Ne oluyor lan?"

"Ateşle oynuyor," diye mırıldanıyorum özel asansörüme doğru ilerlerken. "Ne yapacağız şimdi?"

"Emin değilim. Zane'in tehditlerine rağmen, hiçbirimizin ona dokunmasını istemiyor. Bilmiyorum dostum. Belki de artık onu unutmuştur. Onu bırakma zamanı gelmiştir. Eğer nişanlıysa... sanırım başka seçeneği yok."

Arabama binerken başımı sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "İkimiz de bunun o kadar basit olmayacağını biliyoruz. Ayrılmadan hemen önce büyükanneme onunla evlenmesine izin vermesi için yalvardı. Onu gerçekten seviyordu. Arkasında durup bunun olmasına izin vermesine imkan yok."

"Onu buldum," der Lex, ses tonu rahatladığını gösterir. "Xave onu alacak. Ares ve Luca çoktan benimkine doğru yola çıktılar. Zane bu konuda konuşmak istemeyecektir ama bir şeyler yapmamız gerek. Eğer onu kendi haline bırakırsak, sonunda pişman olacağı bir şey yapar."

"Katılıyorum," diye mırıldandım, ne yapacağımı şaşırmış bir halde. "Hikayenin tamamını öğrenebildin mi?"

Lex tereddüt eder. "Hayır. Bunu yapmak istedim ama çok istilacı hissettiriyor. Hazır olduğunda bize söyler diye düşündüm. Ya sen?"

İç çektim. "Hayır. Aynı."

Lex beni evinin önünde karşılıyor ve arabadan inmeden birkaç dakika önce aramayı sonlandırıyorum. Ares ve Luca birkaç dakika sonra arkamda durdular, yüz ifadeleri benimki kadar endişeliydi.

"Sence bununla nasıl başa çıkacak? İğneleme mi yoksa öfke mi?" Luca soruyor. Ares ve ben kıkırdıyoruz. "Alaycılık," diyoruz, tıpkı Lex'in "öfke," dediği gibi. "Tamamdır," diye mırıldandım.

Lex sırıtıyor. "Eğer kazanırsam, son icadıma Lex-board adını vereceğiz."

İnliyorum, bunun ödemek istediğim bir bedel olup olmadığından emin değilim. Bu çok utanç verici. "Anlaştık," diye mırıldanıyorum isteksizce. "Ama kazanırsam, o ismi bir daha asla duymak istemiyorum."

Xavier yanıma park ettiğinde, yolcu koltuğunda isteksiz bir Zane varken tartışmaları sona eriyor.

"Bu da ne böyle?" Zane yüzünde sahte bir gülümsemeyle, "Bu da ne?" diyor. "Lanet olası bir müdahale mi?"

Bakışları Ares'e takılıyor ve onu işaret ediyor. "Kız *kardeşiyle nişanlı olmana* rağmen Raven'ın Silas'la görüştüğünü ilk öğrendiğinde sinir krizi geçirmiştin." Sonra Luca'ya dönüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Ve *sen*. Val işini bırakıp Silas'ın yanına gittiğinde neredeyse gözyaşlarına boğulmuştun.

başka biriyle randevuda. Lanet olası aklını kaçırmışsın." Sonra bana baktı ve ben gerildim. "Senin hakkında konuşmaya başlamayayım bile, Dion. Eski sevgilisiyle konuştu diye karının lanet telefonunu okyanusa attın ve daha evlenmemiştin bile. Siz geri zekâlıların hiçbirinin fikrini almak istemiyorum."

Lex'e baktım, o da omuz silkti. İkisinin karışımı mı? Aslında öfke de değil, alay da değil. Bu bir saptırma.

Xavier elini kaldırarak, "Yani," diyor. "Lex ve ben-"

"Kapa çeneni," diye sözünü kesiyor Zane. "Açıkçası neden burada olduğunu bile bilmiyorum. Windsor poker gecelerine tam olarak nasıl girdin? Ve *neden*? Parlak kişiliklerimiz için burada olduğuna gerçekten inanmam mı gerekiyor? Dion'un arkadaşı olduğunu anlıyorum ama neden o yokken bile hep buradasın?"

Xavier gerilir ve kollarını kavuşturur, gözlerinde meydan okuyan bir bakış vardır. "*Affedersiniz,*" diyor, genellikle etrafına yayılan tehlike imasını bastırmaya çalıştığı belli. "*Kanka* olduğumuzu sanıyordum. Bana aramızdaki bu şeyi hissetmediğini mi söylüyorsun?"

Bir gülümsemeyi ısırarak geri çekiyorum ve Lex gülerek gerginliği kırıyor. "Peki, tamam.

Soru sormak yok, tamam mı? Sadece poker oynayalım ve sarhoş olalım," diyor.

Zane kayıtsızca homurdanır ve Lex'i eve kadar takip eder. Bununla yetineceğim. Zane'in ne zaman ne yapacağı belli olmaz ve bugün yalnız bırakılması gerektiğinden emin değilim. Hem onun hem de Celeste'in iyiliği için.

İlk birkaç tur boyunca tek kelime etmiyor ama önüne koyduğumuz her şeyi içmeye devam ediyor. "Onu hâlâ seviyorsun, ha?" Sonunda mırıldanıyorum. Belli ki acısını hafifletmek ya da daha iyisi tamamen unutmak istiyor. Koşullar tam olarak aynı olmasa da ben de onun yerindeydim. Yıllardır acıdan kaçıyorum.

Sertçe başını kaldırıyor ve çenesini sıkıyor. "Hayır," diye inkar ediyor. "Ondan tüm varlığımla nefret ediyorum. Onu bir daha görürsem mahvedeceğimi söyledim, o yüzden birazcık aklı varsa benden uzak durur."

Ares başını sallar. "Bu imkânsız. Emerson bizimle aynı çevrelerde hareket ediyor. Ondan kaçış yok. Eninde sonunda onunla karşılaşacaksın."

Zane yavaşça başını sallıyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Ne yaptığını çok iyi biliyor. O pislikle evlenmek mi istiyor? Bırak evlensin. Onun adını aldığı günü unutulmaz kılacağım. Onu uyarmıştım,

ve o bana karşı gelmeyi seçiyor. Benden merhamet dileyene kadar onu parça parça edeceğim. Clifton Emerson bile onu kurtaramaz."

Oda sessizliğe gömülüyor ve ben viski bardağıma uzanıyorum. Celeste ona ne yaptı böyle? Ayrıldıklarından beri eskisi gibi değil ve bu karanlık? Hay sikeyim. İkisini de tüketeceğinden endişeleniyorum.

Elli Yedinci Bölüm

FAYE

"Neredeyiz biz?" Dion beni uçağın merdivenlerinden aşağı indirirken soruyorum. Bu sabah beni neredeyse kaçırmıştı ve nedenini hâlâ bilmiyorum. Uçuş süremize bakarak Avrupa'da bir yerde olduğumuzu tahmin ediyorum ama nerede?

Dion bana sırıttı. "Göreceksin."

Asfaltta siyah bir araba bizi bekliyor ve o da hissedilir bir heyecanla beni ona doğru götürüyor. Ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her neyin peşindeyse, belli ki bu gezintiye çok kafa yormuş.

"Geçen hafta bütün gece dışarıda kalmanı böyle mi telafi ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Dion utangaç bir şekilde gülümser. "Sana söyledim, Lex'in evindeydim. Hepimiz içkiyi fazla kaçırmıştık ve orada sızıp kaldık. Senden tam anlamıyla on dakika uzaktaydım, yemin ederim."

Gözlerimi deviriyorum. "Biliyorum," diyorum ona. "Sierra, Val'in öfkesini yatıştırmak için güvenlik görüntülerini çekti."

Dudakları şokla biraz aralandı ve ben kahkahayı patlattım. "Bana öyle bakma," diye mırıldandım. "Ben değildim."

"Dürüst olmak gerekirse," diyor. "Sonunda onunla evlenen adama gerçekten acıyorum. Onun maskaralıklarına alışmak için bir ömrümüz oldu ve hala arada bir beni şok ediyor."

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Sierra'ya sahip olan her erkek *şanslıdır*!"

Başını sallıyor ve dudaklarını büzüyor, açıkça bu savaşa girmemeyi seçiyor. Akıllı adam. Manzara anlam kazanmaya başladığında "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "İtalya'dayız!"

Dion elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Sana tüm hayallerini gerçekleştireceğimi söylemiştim, değil mi? Evliliğimizin geleneksel olmadığını biliyorum ve bebeğim, sana her zaman doğru davranmadığımı biliyorum, özellikle de gençken. Pişmanlık duyduğum çok şey var, ama bunların bana yük olmasına izin vermekten yoruldum. Bunu seninle yapmak istiyorum, Faye. Eğer bana izin verirsen, tüm hayallerini kendime ait kılacağım."

Ona gülümsüyorum, içimde bir duygu patlaması yaşıyorum. "Korkunç uzun mesafeli uçuşlara binmek anlamına gelse bile mi?"

Bana sırıtıyor. "Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok meleğim. Bunu şimdiye kadar fark etmedin mi?" Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve elimin arkasını nazikçe öpüyor, gözlerinde yalvaran bir bakış var, sanki bunun beni mutlu etmek için yeterli olmasını diliyor, oysa bu benim umduğumdan çok daha fazlası.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Araba bir meydanın önünde durduğunda Dion sırıtarak camdan dışarı bakıyor. "Beni çok daha fazla sevmek üzeresin, sevgilim." Beni arabadan çıkarıp ortasında fıskiyeler ve etrafında restoranlar olan büyük bir meydana götürüyor. "Şu arkadaki küçük kabini görüyor musun? Tüm Roma'da bulabileceğin en iyi dondurma o."

El ele oraya doğru yürürken şaşkınlıkla ona bakıyorum. "İtalya'da Gelato," diye mırıldanıyorum, o gece havuzumuzda ona söylediklerimi hatırlamasına şaşırarak. Kendimi görünmez hissetmeye o kadar alışmışım ki, beni gerçekten dinlediğini kanıtlaması beni hâlâ şaşırtıyor.

Dion bana öyle hoşgörüyle gülümsüyor ki, her şey gerçek dışı geliyor. Yıllar boyunca onunla evlenme düşüncesi beni dehşete düşürdü, ancak geçen her gün korkularımı biraz daha yatıştırdı, ta ki korkularım yok olana kadar ve arkalarında sadece saf bir inanç bırakana kadar.

Dakikalar sonra kendimi şaşkınlıkla gelato'ma bakarken buluyorum ve o bana sadece kıkırdıyor. "Eriyecek, aşkım."

Başımı sallıyorum ve bir ısırık alıyorum, tatlar dilime vurdukça gözlerim kapanıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Bu şimdiye kadar yediğim en iyi şey. Çok *lezzetli.*"

Dion gülüyor ve beni filme aldığını geç de olsa fark ediyorum. Telefonuna doğru hamle yapıyorum ama onu başımın üstünde, ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "*Dion*!"

Bana gülümserken kolu belime dolanıyor. "Beklediğimden daha iyiydi," diyor bana. "Yatakta tek başıma olduğumda kesinlikle bunu oynayacağım. Sadece fışkıranın benim sikim olduğunu hayal etmem gerekecek."

Ona ters ters bakmak için elimden geleni yapıyorum ama o beni delicesine mutlu ederken numara yapmak bile çok zor. "İlk fırsatta sileceğim," diye uyarıyorum onu, dondurmama odaklanmak için uzaklaşıyorum. Haklı, hızla eriyor ve bu lezzetin boşa gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Sadece bu an bile o boktan uçuşa değerdi," diye mırıldanıyor, bakışları üzerimde. Bana bakışı asla eskimeyecek. Birlikteyken sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi, sanki tek görebildiği benmişim gibi. Dion'a kadar kendimi hiç özel hissetmemiştim.

"Haklıydın," diye mırıldanıyorum boş fincanımı çöp kutusuna atarken. "Seni şimdi daha da çok seviyorum. Bunun dondurmayla ya da bu rüya seyahatle bir ilgisi yok. Sorun sensin, Dion. *Seni* gerçekten seviyorum. Seni tüm bunlar olmadan da severdim, çünkü sen sensin. Umarım bunun farkındasındır."

Tam büyük bir yağmur damlası burnuma çarptığında bana uzanıyor ve şiddetli yağmur üzerimize yağarken nefesim kesiliyor.

"Kaçmalıyız!" Ona söylüyorum ama o sadece beni kollarına çekiyor ve başını sallıyor.

"Ya da dans edebiliriz. Sen ve ben, Faye. Tam burada, Roma'nın bu boş meydanında. Benimle dans eder misin meleğim?"

Gülüyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Seninle mi, Dion? Her zaman."

Benimle birlikte sallanırken belli belirsiz tanıdığım bir melodiyi mırıldanıyor, ikimiz de hızla sırılsıklam oluyoruz, ama bu onu korkutmuyor gibi görünüyor. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakıyor.

"Bu daha iyi," diye itiraf ediyorum. "Gördüğüm rüyalar senin gerçekliğinin yanında hiç kalır, Dion."

Bir an duraksıyor ve sanki hâlâ sözlerime inanmakta zorlanıyormuş gibi bana bakıyor. Gerekirse sonsuza kadar ona hatırlatırım. O beni kurtardı, ben kaybolmuşken bana hayat verdi. İhtiyacım olduğu sürece ben de onun için aynısını yapacağım.

Dion'un başı benimkine doğru eğiliyor ve beni yavaşça öptüğünde gözlerim kapanıyor, dokunuşu çaresiz. Dili benimkine sürtünüyor ve ben inliyorum, onunla bu anın içinde kayboluyorum. En çılgın rüyalarım bile beni onun için hazırlayamazdı.

Uzaklaştığında nefes almakta zorlanıyor, alnı benimkine düşüyor. "Seni seviyorum, Faye. Tüm hayallerini gerçekleştirmeyi gerçekten istiyorum, ama bu yapılacak doğru şey mi? Bir seçeneği hak ediyorsun bebeğim. Benimleyken hayallerin, arada bir sahip olduğum birkaç boş güne sığmak zorunda. Arzuladığın gerçek özgürlüğe asla sahip olamayacaksın. Hayallerinin peşinden kendi şartlarınla gidebilmelisin, benimkilerle değil. Sana karşı umutsuzca bencil olmak istiyorum ama yapamam. Seni kanatlarını kıramayacak kadar çok seviyorum." Bana bakmak için biraz uzaklaşıyor, gözlerinde saf bir azap dans ediyor. "Eğer gitmene izin vermemi istiyorsan, veririm. Tüm bunlar... maceralar, seyahatler, benden önce yapmak istediğin her şey. Eğer istediğin buysa, bunların hepsine sahip olabilirsin. Bir seçim yapmayı hak ediyorsun. Büyükannemle konuştum ve eğer istediğin buysa hiçbir ceza almadan boşanabileceğimizi söyledi. Babanın yaptığını sana yapmak istemiyorum, Faye. Yapamam. Sırf sensiz bir hayat düşünemiyorum diye seni kontrol etmeyeceğim. Benim ihtiyaçlarım asla seninkilerden önce gelmemeli."

Yüzündeki acı dolu ifadeyi, sesinin nasıl titrediğini, sanki bu kelimeleri söylemek bile onu öldürüyormuş gibi hissediyorum. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Beni kaybetmenin kaçınılmaz olduğunu düşünüyor.

"Hak ediyorum," diye mırıldandım. "Bir seçeneği hak ediyorum. Daha önce hiç olmadı, biliyor musun?"

Dion başını sallıyor, benden bir adım uzaklaşırken kollarını indiriyor, yüzünü gülümsemeye zorlarken ifadesi geriliyor.

"Dion, her günün her saniyesinde *seni* seçiyorum. Sen istemesen bile. İnanılmaz derecede zor hissettiren günlerde bile. Her zaman seni seçeceğim."

Sanki kulaklarına inanamıyormuş gibi şaşkınlıkla bana bakıyor ve ben de parmak uçlarıma yükselip onu kendime doğru çekerken sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Kolları beni sarıyor ve beni öperken ayaklarımdan kaldırıyor.

O benim en büyük hayalim, en büyük dileğim. Sadece bunu fark etmem biraz zaman aldı.

Bölüm Elli Sekiz

FAYE

Bana tahsis ettiği iki koruma özür dileyen bakışlarla oturma odamıza girdiğinde Dion geriliyor. "Bay ve Bayan Windsor," diyor uzun boylu olanı.

"Andrew?" Dion kaşlarını kızgınlıkla kaldırarak soruyor.

Hayranlıkla bakıyorum. Bu iki adam istedikleri zaman ortaya çıkıyor ve asla soru sormama yetecek kadar uzun kalmıyorlar. Dion'un onlar hakkında bana söylediği tek şey Silas Sinclair için çalıştıkları ama pahalı siyah takım elbiselerine rağmen bir şekilde tehlikeli görünüyorlar.

"Theo ve ben Bayan Windsor'ın babasını binanın dışında yakaladık. Sizinle konuşmak için ısrar ediyor ve eğer içeri girmesine izin v e r m e z s e k basına gitmekle tehdit ediyor. Nasıl devam etmek istersiniz?"

Gözlerim açılıyor ve Dion'un eline körlemesine uzanıyorum. "Doğrudan hastaneden gelmiş olmalı," diye mırıldanıyor Dion. "Sanırım bu beklenen bir şeydi. O iyileşirken son derece sessiz birkaç hafta geçirdik." Dönüp bana bakıyor, belli ki cevabımı bekliyor. "Ne yapmak istersin meleğim? İstersen onu basitçe gönderebiliriz."

Babamı düşününce tüylerim diken diken oluyor ve başımı sallıyorum. "Paparazzilere ne söyleyebileceği konusunda endişeliyim. Bence... Bence onu dinlemek daha iyi olur."

Dion'un gözleri üzerimde geziniyor ve sonra başını sallıyor. "Sen nasıl istersen, sevgilim."

Andrew ve Theo dışarı çıkarken bana kibarca başlarını sallıyorlar ve Dion arkasını kanepeye yaslıyor. "Artık yalnız olmadığını unutma, tamam mı?" diyor, ses tonu hararetli.

Gözlerinin içine bakıyorum, samimiyetini ve sessiz desteğini anlıyorum. Bana doğru uzanıyor ve saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırıyor, dudaklarından yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. "İstersen onu ortadan kaldırabilirim, biliyorsun değil mi? Bunu yapmak için çok geç değil."

Gözlerim bir parça açılıyor ve o da beni korkuttuğundan endişelenmiş gibi yüzünü kapatarak başka tarafa bakıyor. Onu asla babamı gördüğüm gibi görmeyeceğimi anlamasının ne kadar süreceğini merak ediyorum. Ondan asla o şekilde korkmayacağım.

"*Faye,*" diyor babam beni her zaman dehşete düşüren o ses tonuyla. Bu beni hâlâ geriyor ama sadece bir anlığına, sonra Dion'un yanında eriyip gidiyorum.

Elimi kocamın dizine koyuyorum ve gülümsüyorum. "Baba. O talihsiz soygundan sonra iyi olduğunuzu gördüğüme sevindim."

Ne olduğu hakkında konuşmadı ve bunun tek sebebinin Dion'un onu tehdit etmesi olduğunu tahmin edebiliyorum. Resmi hikaye şiddetli bir soyguna karıştığı yönünde. Dion'a bunu hiç sormadım, çünkü doğrusu tam detayları bilmek istemiyordum.

Belki biraz pişmanlık duymalıydım ama haberleri okuduğumda tek hissettiğim rahatlamaydı. Birdenbire, üzerimde kontrol edilemez bir etkisi olan bu adam artık dokunulmaz görünmüyordu.

"*Hırsızlık,*" diye tekrarlıyor, gözlerinde öfke parlıyor. Bana doğru bir adım atıyor ama Theo elini omzuna koyup sıkıca kavrıyor. Babamın ifadesi öfkeden acıya dönüşüyor ve bunu görmek büyüleyici bir manzara. Ona bakarken hiç bu kadar hissizleşmemiştim. En son ne zaman içimde korku uyandırmadan karşımda durmuştu?

"Bana dokunmak bir şey, ama madenlerime dokunmak tamamen başka bir şey. Bunu benim üzerime yıkabileceğini sanıyorsan delirmişsin. Senin yüzünden sigorta dolandırıcılığıyla suçlandım. Bu yanına kalmayacak." Dişlerini gıcırdatıyor, öfkesi o kadar şiddetli ki titriyor. "İşte olacaklar. Bana neden olduğun hasarın iki katını ödeyeceksin ve ben de yaralarım konusunda cahil numarası yapmaya devam edeceğim."

Dion saçlarımla oynarken ben ona boş boş bakıyorum, dikkati tamamen benim üzerimde. Henüz babama baktığını bile sanmıyorum ve bunun babamın sinirini bozduğu çok açık.

"Yazılı bir anlaşma olmadan buradan çıkmayacağım. Şartlarımı yerine getirmezseniz Herald'a konuşmaya giderim. Windsor kardeşlerin beni nasıl yakalayıp teker teker dövdüklerini, madenlerime yerleştirdikleri bombaları anlatırken benimle nasıl alay ettiklerini duymak isterler. Bundan asla kurtulamayacaksın."

Dion iç geçiriyor ve elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşuyor. "Babanın o bombaları satın aldığına dair kanıtlar var," diyor bana. "En sevdiğimiz Kingston kardeşimizin izniyle. Sadece bunu bilmen gerektiğini düşündüm. Konuşsa bile, doğrudan ona giden bir belge izi var. Bizi suçlamaya ve sömürmeye çalışıyormuş gibi görünecek. Basına konuşmak istersen, hikayeyi öyle bir çevirirız ki, tacizci, kontrolcü bir pislik olduğu ortaya çıkar ve söylediği her kelime, her şey başına yıkılana kadar temelinden çekilen bir başka taş olur. Yaralarına gelince? Sayısız borcunu kanıtlayan devasa bir belge izi var. Basından korkmana gerek yok, Faye. Kimse ona inanmayacaktır."

Kocamın gözlerinin içine bakıyorum, her şeyi anlatmayı başarmasına şaşırıyorum. O haklı. Babam ne d e r s e desin, Windsor Medya bizim yanımızdayken, medyanın diğer yarısı farklı bir hikâye anlatsa bile, istediğimiz gündemi dayatabiliriz. Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor ve istemsizce gülümsüyorum. Kendimi hiçbir zaman kötü niyetli biri olarak görmedim ama artık güçsüz olmamak iyi hissettiriyor.

Dion, babamın tehditleri umurunda değilmiş gibi saçlarımı okşamaya devam ediyor. "Ne düşünüyorsun, Faye? Benden ne yapmamı istersen yaparım. Madenciler için de endişelenmene gerek yok, Windsor Enterprises hepsine iş teklif etti."

Başımı sallıyorum ve babama doğru dönerken omurgamı çelikleştiriyorum. Yıllar süren acı ve aşağılanma, beni parçalayıp iradesine boyun eğdirmesi, sonunda oturma odamda merhametimle ayakta durması.

"Sanırım nezaketiniz babam için boşa gitti," diye mırıldandım. "Hayatına değer vermediği çok açık, o halde biz neden verelim?"

Dion kıkırdıyor, alçak bir gümbürtüyle çıkan ses yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Bana öyle bir gururla bakıyor ki bakışlarını tutmayı başaramıyorum.

"Dion, onu bir daha görmek istemiyorum. Bir daha asla. Tehdit edilmekten ve sömürülmekten bıktım. Eğer şimdi teslim olursak, bunun sonu nereye varacak? Bunu daha fazla yapamam."

Eğilip alnıma tatlı bir öpücük kondurmadan önce başını sallıyor. "Anlaşıldı," diyor.

Uzaklaştığında bakışları acımasız, gözlerinde saf zehir dans ediyor. Garip, bu ikilik. Benim yanımdaki hali, dünyanın geri kalanının gördüğü halinden çok farklı.

"Karımı duydunuz. Onu evimizden ve hayatımızdan çıkarın. Ona kaçması için bir şans verin, ama sözlerime kulak asmaz ve bir daha karımın karşısına çıkmaya kalkışırsa, onu *kalıcı olarak* uzaklaştırın."

Bölüm Elli Dokuz

DION

Parmağımı konferans salonundaki masaya vuruyorum, bakışlarım Londra'nın boktan havasında. Evde karımla birlikte olmalıydım ama onun yerine burada Sierra için saçma sapan bir anlaşma için pazarlık yapıyorum. Neden burada bir ofis bloğu satın alması gerekiyor ki?

Geliştirme firmasının CEO'su bana "Korkarım teklifinizi kabul edemeyiz, ama belki ortada bir yerde buluşabiliriz?" dedi. Maggie mi? Margaret mı? Adı neydi? "Yarın yeniden bir araya gelmemizi önerebilir miyim? Belki bunu akşam yemeğinde daha fazla tartışabiliriz."

Bana bakış şekli beni rahatsız ediyor. Eskiden bunu hiç umursamazdım - hatta büyük fırsatlar yakalamak için cazibemi kullanmaya alışmıştım. Ama bu Faye'den önceydi. Şimdi tek düşünebildiğim, karşımdaki bayana gülümsediğimde yüzünde belirecek hayal kırıklığına uğramış kaşlar.

Ayağa kalkıyorum ve iç çekiyorum. "Hayır," diyorum basitçe. "Teklifimizi kabul edilebilir bulmadığınızı duyduğuma üzüldüm. Windsor Enterprises sizinle çalışmayı çok isterdi ama görünen o ki şu anda bu mümkün değil."

Elimi sıkması için uzattığımda hafif bir panikle elime bakıyor. Belli ki teklif ettiğim fiyatı kabul etmeden önce saçma sapan bir ileri geri konuşmamı bekliyordu ama onu şımartmak istemiyorum.

Faye'i düşünmeden edemiyorum. Ben ayrıldığımda iyi görünüyordu ama babasının evimize gelmesinin onu sarstığını biliyorum. Kapıları ve pencereleri birkaç kez kontrol ettiğini fark ettim.

kolayca ürküyor. Sanki Jimmy'den bir tür misilleme bekliyor ve ben de onu rahatlatmak için orada olmak istiyorum.

Mathilda? Marjory? Sekreterimin hoşnutsuz bakışlarını görmezden gelirken, *adı her neyse* isteksizce elimi sıkıyor. İstediğim zaman evime, karımın yanına bile gidemeyeceksem milyarder olmanın ne anlamı var? Bu işi sadece aileme olan görevim nedeniyle yapıyorum ve onların beni anlayacağını biliyorum. Sierra bu ofis bloğunu kaçırsa da umurunda olmayacak - tabii Xavier onun yerine kapmazsa. Sadece onu gereksiz yere iğnelemediğinden emin olmam gerekecek. Ondan bir tepki almak onu sonsuza kadar eğlendirecek gibi görünüyor, belki de kendi kız kardeşi olmadığı için. Küçük kız kardeşlerin ne kadar psikopat olabileceğini zor yoldan öğrenmeden önce buna bir son vermeli.

"Dion," diyor Maria ben dışarı çıkarken. Ona dönüp bakarken iç geçiriyorum, henüz tek kelime bile etmemiş olmasına çoktan sinirlenmiştim. "Kendine gelirdi, bunu sen de biliyorsun. Bu büyük bir anlaşma. Sierra iyi bir sebep olmadan bundan vazgeçtiğini duyarsa hiç memnun olmayacaktır."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve çenemi sıkıyorum, sinirim omurgamdan aşağı akıyor. "Ne zamandan beri kız kardeşim için çalışıyorum? Ve hangi noktada onu tanıyormuş gibi onun adına konuşma cesaretini topladın?"

Maria gözlerini kırpıştırır ve başını sallar. "Öyle demek istemedim," diyor tereddütle. "Sadece bu görüşmelerden erken ayrılıyormuşsun gibi geliyor."

"Son baktığımda bu kararı ben veriyordum. Kararlarımı ikinci kez tahmin etmenin işinizin bir parçası olduğunu hatırlamıyorum." Şoförüm arabanın kapısını bizim için açık tutarken sustu, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Bak, Maria. Seni bir çalışan olarak takdir ediyorum, gerçekten. Ama bunun bir ortaklık olmadığını anlamalısın."

Bazen sanki biz Luca ve Val'mişiz ve *asla* onlar gibi olamayacakmışız gibi davranıyor. Onlarınki her zaman gerçek bir ortaklık oldu, hem işte hem de iş dışında, ama Maria ve benim aramdaki sınırlar hiçbir zaman bulanıklaşmadı - en azından benim açımdan.

"Değişmişsin," diyor, sesi yumuşak, hayal kırıklığına uğramış.

Arkama yaslanıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Umarım öyledir," diyorum ona. "*Kendimi* hiç bu günlerdeki kadar *kendim gibi* hissetmemiştim. Artık sadece bir kaçış yolu olduğu için işe takılıp kalmıyorum. Tahmin bile edemezsin Maria. Eskiden uyumayı her şeyden çok severdim, çünkü kabuslarımın beni terk ettiği gecelerde birkaç saat huzur demekti.

Ben. Şimdi mi? Şimdi gözümü kırpıp hafızama kaydetmek istediğim bir anı kaçırmaktan korkuyorum. Faye ile evlendiğimde ona şükranlarımı saymaya başlayacağımı söyledim, çünkü onunla geçirdiğim her günün bir şükran olacağını düşünmüştüm. Bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim."

O kadar acı çekmiş görünüyor ki bir an için kendimi kötü hissediyorum ama bu his çabucak kayboluyor. Suçlu hissetmekten yoruldum, özellikle de Faye'e olan aşkım gibi güzel bir şey için.

"Ona aşıksın," diyor, ses tonu sert. "Umutsuzca,"

diye itiraf ediyorum.

"O da aynı şekilde mi hissediyor?"

O zaman sırıtıyorum, kalbim mutlulukla dolup taşıyor. "Evet. Sanırım öyle."

Maria bana gülümsüyor, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "En çok ne acıtıyor biliyor musun? Yıllardır seni böyle gülümsetmeye çalışıyorum ve onun sadece anısı bile benim asla yapamadığımı yapıyor. Düşündüm ki... eğer yeterince beklersem, onunla geçirdiğin üç yıl geçtikten sonra, belki sonunda bana bakarsın."

Pişmanlık üzerime çöktü ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım. Bana karşı bir şeyler hissettiğinden şüpheleniyordum ama evlendiğimde bunu aşacağını umuyordum. Ona hiçbir zaman umut vermedim, hatta onunla ilgilendiğime dair herhangi bir işaret bile vermedim, çünkü ilgilenmiyorum. Hiçbir zaman da olmadım.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Karımı her şeyden çok seviyorum ve bu asla değişmeyecek. Aksini düşünmene neden olacak bir şey yaptıysam, içtenlikle özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Hayır," diye mırıldanıyor. "Hiç olmadın. Hiçbir zaman mükemmel bir profesyonelden başka bir şey olmadın." Bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve iç çekiyor. "Teşekkür ederim, Dion. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Başımı sallıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Harika bir ekip üyesiydi ve bunun aramızdaki her şeyi değiştirmesinden nefret ediyorum ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. "Teklifim hâlâ geçerli," diyorum ona. "Seni sekreterim olarak kaybetmek istemem ama ayrılmak istersen sana övgü dolu bir tavsiye mektubu yazarım."

Bana doğru attığı gülümseme samimi görünüyor ve rahatsızlığımı hafifletiyor. Yıllardır hem sekreter hem de arkadaş olarak yanımda durdu ve sırf duygularına karşılık veremediğim için kendini tamamen değersiz hissetmesini istemem.

"Sanırım bu teklifini kabul etmeye hazırım," diyor Maria, ses tonunda

bir rahatlama belirtisi var.

"Tüm uçuşumuzu senin için yazarak geçireceğim."

Ve bunu büyük zorluklarla da olsa yapıyorum. Sanki işi bırakıp eve, karımın yanına koştuğum için cezalandırılıyormuşum gibi, çünkü dönüş yolunda karşılaştığımız türbülans miktarı kesinlikle mide bulandırıcı. Yine de yüzümdeki gülümsemeyi silmeye yetmiyor.

Hayır. Evimize girip onu boş bulana kadar böyle bir şey olmayacak.

Altmışıncı Bölüm

DION

İçgüdülerim bana bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyor, çünkü sevgili karımın izine rastlayamadığım her odayı bomboş buluyorum. Ona durmadan mesaj atıyordum, yani akşam için evden ayrılmasını gerektiren bir planı olsaydı bana söylerdi, değil mi?

Onu ararken huzursuz kalbimi dizginleyemiyorum, sabırsızlığım beni oturma odamızda adım atmaya zorluyor. İki kez çaldıktan sonra açıyor.

"Dion! Şu an senin için çok geç değil mi?"

Benimle konuştuğu için heyecanlı görünüyor, ses tonu her zamanki gibi aynı. "Uyuyamadım," diye yalan söyledim. "Ne yapıyorsun, sevgilim?"

İç çekiyor ve belli belirsiz çarşaf hışırtısına benzer bir ses duyuyorum ama kesinlikle yatağımızda değil. Mide bulantısı beni sertçe vururken kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor.

"Pek bir şey yok. Sierra bana sevdiği bir filmden bahsetti, ben de izleyip kanepeye uzanırım diye düşündüm. Peki ya sen? Ne oldu? Kabus mu gördün?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sustum. Evde olmadığı halde evdeymiş gibi davranıyor. Peki nerede o zaman? Zihnim bana oyunlar oynamaya başlıyor, onun Eric'le olan görüntülerini gösteriyor ve birdenbire tüm iş seyahatlerimi yeni gözlerle görüyorum.

Benim bu kadar sık uzakta olmam, eğer isterse onunla bir ilişki sürdürmesi için ona yeterli zamanı verebilirdi. Korumalarına

Onu korumak için, her hareketini bana rapor etmek için değil. Onu babasının yaptığı gibi kontrol etmek istemedim, ama belki de yapmalıydım.

"Evet, bir kabus," diye mırıldandım. "Hey, biliyor musun? Sanırım yatağa geri dönmeyi deneyeceğim. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Bu muhtemelen iyi bir fikir. Beni hayal et," diyor, ses tonu hafif. "Seni seviyorum. İyi geceler!"

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum, aramayı sonlandırmadan önce, kelimeler boş geliyor. Eğer evimizde olmasaydım, onun tam da rol yaptığı yerde olduğuna inanırdım. Beni kaç kez kandırdı?

Telefonuma bakıyorum, bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. Eğer bunun peşinden gider ve hiç bilmek istemediğim bir şey öğrenirsem, hiçbir şey bir daha asla eskisi gibi olmayacak. Cahil kalıp bu mutluluk yanılsamasına tutunabilirdim ama merak etmeyi hiç bırakır mıydım?

Dudağımı ısırıyorum ve Silas'ı arıyorum, kararımı vermiştim. "Nerede o?" Telefonu açar açmaz soruyorum.

"Dion," diyor, ses tonu tereddütlü. "Planlanandan önce döneceğin konusunda bilgilendirilmedim. Bana haber verseydin senin için sınır güvenliği işlemlerini hallederdim."

Konuyu saptırıyor. "Cevap ver bana," diye çıkışıyorum. "Karım nerede?"

Silas iç geçirir. "Hayal ettiğin gibi bir şey değil, Dion. Sadece anlamayacağından endişelendim. Eğer ahlaksızca bir şey yapıyor olsaydı, sana söylerdim."

"Önümüzdeki üç dakika içinde bir adres istiyorum," diye uyarıyorum onu, aramayı sonlandırmadan önce. Onu lanet olası işini yapmaya ikna etmekle ilgilenmiyorum. Neyse ki dalga geçmiyor ve bana tam olarak istediğim şeyi getiriyor.

Neredeyse iki saatimi alıyor ama sonunda kendimi adını bile duymadığım küçük bir banliyöde, küçük ahşap bir kulübenin önünde buluyorum. Demek burası onun olduğu yer, ha? Hala endişeli bir şekilde ön kapıya bakıyorum. İçeri girdiğimde ne bulacağım? Gerçekten bilmek istediğimden emin miyim?

Elimi kapı ziline götürüyorum, basmadan önce bir an tereddüt ediyorum. Kapının açılmasını beklerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Sanki küçük bir parçam hâlâ yanıldığımı, onu burada bulamayacağımı umuyor.

Ama sonra kapı açıldı ve işte orada, Raven'ın ona hediye ettiği koyu mavi ipek bornozla karşımda duruyordu. Evde ona uygun bir tane var.

- *Evimiz.*

Gözleri açılıyor ve ben de paniğe kapılmasını izliyorum. Sevgili karım kapıyı üzerime kapatmaya çalışıyor ve onu durdurup kapıyı açmaya

zorlarken dudaklarımdan yumuşak bir huff kaçıyor.

içeri giriyorum. "Seni görmek de çok güzel meleğim," diye mırıldandım.

Tökezleyerek geri çekiliyor, bakışları koridorda geziniyor. Burayı kendisinin tasarladığını anlamak için daha fazla ilerlememe gerek yok. Duvar kaplamalarına ve evimizdeki armatürler için seçtiği altın rengi tonlara kadar her ayrıntıda onun imzası var.

"D-Dion," diye fısıldıyor, elini göğsüne doğru kaldırmış. "Burada ne yapıyorsun? Burayı nasıl buldun?"

Ona yaklaştığımda bir adım daha geri çekiliyor ve ben de dişlerimi sıkarak onun yanından geçip kulübeye doğru yürüyorum. Çok sevimli ve inanılmaz yüksek bir standartta tamamlanmış. Bunu dekore etmek onun aylarını almış olmalı.

"Bence daha uygun soru burada ne yaptığınız?"

Oturma odasına girdim, boş olduğunu görünce rahatladım. Tıpkı bana söylediği gibi, bir film izliyor gibi görünüyordu. Rahat görünümlü, krem rengi kumaştan bir kanepenin üzerine yumuşak, tüylü bir battaniye atılmış, içerisi bizim evden çok daha rustik. Gözlerim oturma odasına dağılmış olan resim çerçevelerine takılıyor - hepsi de Faye ve annesine ait. Bizden tek bir tane bile yok.

Köşedeki koltuğa doğru ilerleyip üzerine oturuyorum, öfke ve acı yüzeyin hemen altında egemenlik için savaşıyor. Duygularımı bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Burası neresi?"

Faye önümde duruyor, kollarını kendine sarmış. "Düşündüğün gibi değil," diye mırıldanıyor.

Neşesizce gülüyorum. "Ünlü son sözler." Elimi saçlarımın arasında gezdirirken titrediğimi fark ettim. Fark etmemiştim. "Açıkla, Faye. Ve Tanrı yardımcım olsun, iyi bir açıklaman olsa iyi olur. Burada yalnız mısın?"

"Ben... evet. Burada yalnızım," diyor, bakışları sanki benimle tam olarak yüzleşemiyormuş gibi aşağıya kaymış.

"Birini mi bekliyorsun? Faye, bir ilişkin mi var?"

Başını kaldırıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Hayır," diye anında inkar ediyor. "Tabii ki hayır. Burası... burası... benim."

Saçlarımı sıkıca kavrıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacım olacak, sevgilim. Deniyorum, yemin ederim, ama *lanet olsun,* bana düzgün bir açıklama yapmana ihtiyacım olacak."

Başını sallıyor ve nasıl titrediğini, gözlerime birkaç saniyeden fazla bakamadığını fark ediyorum. "Bu evi konserlerimden kazandığım parayla aldım. Ben sadece... Ben sadece bir yere sahip olmak istedim.

tamamen bana aitti. Bazen gidebileceğim bir yer, kimsenin benden alamayacağı bir ev."

Yıkılmışlığımı yutup başımı sallıyorum, anlamak ve sabırlı olmak için elimden geleni yapıyorum. "Bana hiç söyleyecek miydin? Seni aradığımda evdeymiş gibi davrandın Faye. Bana yalan söylerken evimizde durmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Güzel gözlerinde suçluluk ve pişmanlık titreşiyor. "Evet," diye yalan söylüyor. "Sana eninde sonunda söyleyecektim, sadece doğru zamanı bulamadım."

Etrafıma bakıyorum, bu evin her bir köşesine gösterdiği özeni görüyorum ve içim acıyor. Benim için bu ihanetten daha azı değil. "Karımın kaçabileceği gizli bir eve sahip olmasının ne kadar berbat bir şey olduğunu anlıyor musun? Çünkü bu öyle bir şey, değil mi? Bu bir kaçış planı. Bana asla söylemeyecektin."

"Dion, inanılmaz derecede üzgünüm." Sesi son kelimede kırılıyor ve ciddi gibi görünüyor ama bu yeterli değil. Sorun da bu, değil mi? Asla yeterli olamayacağım. "Anlamanı sağlayacak şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama deneyeceğim. Kişisel olarak senin yüzünden değil. Ben sadece... Ben sadece her zaman kendime ait bir evim olsun istedim. Her zaman güvende olabileceğim, başka bir yerde istenmediğimi hissettiğimde gidebileceğim bir yer."

"Peki ya birlikte inşa ettiğimiz ev, Faye? Kendi başına dekore ettiğin ev? Annemin piyanosunu çaldığın, seni kanepede becermeme izin verdiğin, birlikte uyandığımız o yer? Peki ya orası? Orası senin evin değil mi? *Bizim evimiz*?"

"O... o senin," diye fısıldıyor. "Eğer... eğer beni terk edersen, ya da eğer... eğer beni incitirsen..."

Öne doğru eğilip yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, başım uğulduyor. Kalp kırıklığının nasıl bir his olduğunu bildiğimi sanıyordum - yıllarca bununla yaşadığımı sanıyordum. Yanılmışım. "Daha fazla ne yapabilirim?" Sesim titreyerek sordum. "Faye, bu işte uzun soluklu olduğumu sana kanıtlamak için daha ne yapabilirim? Benimle güvende hissetmeni nasıl sağlayabilirim? Sana *asla* zarar vermem. Eminim bunu biliyorsundur?"

"Ben... Ben biliyorum," diyor, belli ki sadece benim iyiliğim için.

Ben günlerimi hayatımızın geri kalanını planlayarak geçirirken, o da kaçışını planlayarak geçirdi. Onun için elimden gelen her şeyi yaptım - tüm korkularımla yüzleştim, yıllardır yapmadığım şeyleri yapmak için kendimi zorladım. Ona destek oldum, onu inşa ettim, bağımsız olarak ayakta durabilmesi için ihtiyaç duyduğu tüm parçaları verdim. Bunu ben yaptım.

Çünkü sonunda çekip gitme yeteneği olsa bile kalacağına güveniyordum.

Kumar oynadım ve kaybettim.

"Roma'daki o öğleden sonrayı hatırlıyor musun? Yağmurda dans ediyorduk ve sen bana beni seçtiğini söylemiştin. Her günün her saniyesinde, seni istemediğim zamanlarda bile, inanılmaz derecede zor hissettiğim günlerde bile. Söylediğin bu değil miydi?"

Bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izliyorum ve bir an için kendimi ona doğru koşup kollarıma almak ve acısını dindirmek isterken yakalıyorum ama yapmıyorum.

"Beni sen seçmedin, Faye. Tüm kalbinle değil. Senden istediğim şekilde değil."

Bölüm Altmış Bir

DION

Eric'in karşısına oturduğumda hissizleşiyorum, gözlerindeki neşeden etkilenmiyorum. "Boşanma evraklarını hazırlayanın ben olacağımı hep biliyordum," diyor yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Hem de birinci evlilik yıldönümünüzden birkaç hafta önce. Siz ikiniz çok uzun süre dayanamadınız, değil mi? Tam üç yıl beklemem gerekeceğinden o kadar emindim ki, beklerdim de, biliyor musun? Onun için beklerdim. Büyükannenin şart ve koşullarından nasıl kurtulduğunu bilmiyorum ama bunun için minnettarım."

Bir yığın kâğıdı bana doğru itiyor, ben de isteksizce göz gezdiriyorum. Birkaç hafta önce olsa yakasından tutup suratını bu lanet olası masaya çarpardım ama bugün bunu yapacak enerjim yok. "İkimiz de bu kâğıtları imzalayana kadar o hâlâ benim karım ve eğer istediğim gibi olursa asla olmayacak." Sesim cansız, tüm mücadelem yok oldu. Faye ve ben kulübesinden çıktığımdan beri neredeyse hiç konuşmadık. Beni eve kadar takip etti ama söyleyebileceği hiçbir şey yaptıklarını haklı çıkarmayacaktı.

En kötüsü de onu suçlamıyorum bile. Gerçekten suçlamıyorum. Kendine ait bir yer istediği için incinmedim - bana *söyleseydi* bunu tamamen desteklerdim. Benden bu kadar önemli bir şeyi saklama ihtiyacı hissettiği için, *benden* kaçmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü için incindim. Eğer onu bu evliliğe hapsedersem, asla hak ettiği şekilde iyileşemeyecek. Kendini hep birilerine borçlu hissedecek. Kendimi kandırmaya çalıştım.

Onu kandırdım - ona verdiğim şey bağımsızlık yanılsamasıydı, gerçek bağımsızlığın kendisi değil.

"İmzalayacak," diyor Eric. "Seni hiç istemedi, Dion. Seninle nişanlıyken çıktığı kişi bendim. Son saniyeye kadar bana tutundu ve bunu sen de biliyorsun. Onu beklemekten hiç vazgeçmedim ve şimdi nihayet onunla gerçek bir şansım var. Bunu boşa harcamayacağım."

Eric'in kolundaki görüntüleri zihnimden geçerken yüz ifadem sertleşiyor. Gülümsemelerini, beste yaparken bir sonraki notaları bulmaya çalışırkenki küçük iç çekişlerini, boşalırkenki inlemelerini.

"Sana bir şans daha verse bile, asla onun tamamına sahip olamayacaksın. Seni her gün benimle kıyaslayacak ve sen *asla onunla* boy ölçüşemeyeceksin. Benim birkaç hafta önce yaptığım gibi, Mona Lisa'yı huzur içinde görebilsin diye Louvre Müzesi'ni onun için rezerve edemezsin. Orkestra salonlarını da satın alamazsınız, böylece konserlerini şehrin en iyi yerlerinde çok az haberle düzenleyebilir. Uzun bir günün ardından neye ihtiyacı olduğunu ya da uyuyamadığında ne yapacağını biliyor musunuz? Onu benim koruyabildiğim gibi koruyabilir misiniz?"

Başımı sallıyorum, yüzümde acımasız bir gülümseme beliriyor. "Seninle olsa bile, tüm dünya onun *benim* olduğunu hatırlayacak. *Sen* yapabilsen bile, başka kimse unutmana izin vermeyecek." Gözlerim onunkilerle buluştuğunda dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama kaçıyor. "Ve sen unutmayacaksın, değil mi? Soyunma odasında sikimi nasıl aldığını ya da onun için ne kadar çaresiz olduğunu asla unutmayacaksın. *Bayılmıştı*. O gün güllerini eve götürdüğümüzü biliyor muydun? Yaprakları yatağımıza serdi ve benden onu onların üstünde becermemi istedi. En güzel anılarımdan biri, bunun için teşekkür ederim."

Kederli görünüyor ve ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Gerçek şu ki, mutlu olması için gereken buysa, onu kutsarım. Faye bunu herkesten çok hak ediyor.

"Dion, onun yanında ben olduğum sürece tüm dünyanın onu eski karın olarak görmesi umurumda değil. Diğer her şeye gelince? Ona hoşuma gideceğinden emin olduğum şeyleri öğrettiğin için teşekkürler."

Ona doğru hamle yapıyorum ve kravatını tutarak onu daha yakına çekiyorum. Konferans masasının üzerine tökezledi, bir an için gözlerinde korku parladı. İşte bu. İşte bu yüzden Faye bir kaçış planı yapma ihtiyacı hissetti. Çünkü gölgelerimde gizlenen canavarı gördü.

Onu bırakıyorum ve elimi saçlarımda gezdirirken titrek bir nefes alıyorum, kalbim onarılamayacak kadar kırılmış durumda. "Uzun bir günün ardından papatya çayı içmeyi sever," diye mırıldanıyorum sonunda. "Bu yüzden kurutulmuş papatya çiçeklerini

Ev, sadece onun için. Uyuyamadığında beste yapmayı seviyor. Oturma odasında saklanır ve zihni notalar üzerinde çalışırken melodiler mırıldanır. Yine de girdiyi sever, bu yüzden ona verebilirseniz, bunu takdir edecektir. Zor gecelerde bu şekilde tekrar uykuya dalmasını sağlayabilirsiniz."

Eric gözlerini dikmiş bana bakıyor, ben de ona titrek bir gülümseme sunuyorum. "Onu seviyorum Eric. Tüm varlığımla, tüm benliğimle. Ona boşanmayı teklif etmemin seninle bir ilgisi yok. Bunu yapıyorum çünkü sonunda özgür ve bağımsız olmayı hak ediyor, ama eğer seçimim onu sana geri götürürse... o zaman onu benden daha çok sevdiğinden emin olsan iyi edersin. Ona daha iyi davran, onu daha çok sev, benim asla olamayacağım adam ol. Ona verebileceğim ama senin veremeyeceğin şeyler mi? Onlar sadece para. Ben ona yeterince vereceğim, o yüzden bunun bir önemi yok."

Bana tereddütle başını sallıyor, hem hareketlerimden hem de sözlerimden sarsıldığı belli. Arabama doğru yürürken Faye ile Eric'i düşünmeden edemiyorum, kalbim sızlıyor. Boşanma evraklarını istediğimde, onu pek düşünmemiştim bile - bunu yapmıştım çünkü yapılması gereken doğru şey buydu.

"Bay Windsor," diyor Garret kapıyı benim için açarken. Bana söyleyecek bir şeyi varmış gibi göründüğünde başımı sallıyorum, ancak oturduğumda donup kalıyorum.

"Merhaba Dion," diyor büyükannem.

Anlıyorum. Demek Garret beni bu konuda uyarmaya çalışmıştı. İçimi çekiyorum ve midemin bulandığını hissederek kemerimi bağlıyorum. Eğer avukatımızın ofisine adımımı attığım anda haberdar olduysa, Faye'in kulübesini de biliyor olmalıydı. Kaç kişi biliyordu?

"Buraya seni azarlamaya gelmedim," diyor yumuşak sesiyle. Büyükanne elini dizime koyuyor ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle sıkıyor. "Sadece ne olursa olsun seni destekleyeceğimi söylemek için buradayım. Ares ve Luca konusunda dersimi aldım ve seninle aynı hataları yapmayacağım. Eğer istediğin buysa, kararının arkasında duracağım. Senden isteyeceğim tek şey beni affetmen."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Affedilecek bir şey yok büyükanne. Hiçbir şey yok."

Altmış İkinci Bölüm

FAYE

Dion eve girdiğinde başımı kaldırıyorum, gözleri anında benimkileri buluyor. Normalde ben ona doğru yürürdüm ve o da beni yarı yolda karşılardı. Parmak uçlarıma kadar yükselirdim ve o da beni öperken ayaklarımı yerden keserdi.

Bugün sadece birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ne söyleyeceğimizden emin değiliz. Açıklamaya çalıştım ama kelimelerim bana da boş geliyor. Konu güvene geliyor ve o haklı. Ona inandırdığım kadar güvenmedim.

Kulübeyi ondan asla saklamamalıydım ama elimde değildi. Çoğunlukla içgüdüseldi ama beni incitmeyeceğine gerçekten güvenseydim - *onun* yüzünden o kulübeye asla ihtiyaç duymayacağıma güvenseydim bunu yapar mıydım?

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, sesi yumuşak. Dion yorgun ve perişan görünüyor. Evliliğimizden önce böyle görünüyordu. Bunu ona ben mi yaptım? Bize mi?

Başımı sallıyorum ve kalbim hızla çarparak onu yemek masasına kadar takip ediyorum. Onun yanındayken hiç huzursuz olmamıştım ama şimdi öyleyim. Bu korku değil, belki de endişe?

Masanın üzerindeki kahverengi zarfa bakıyor ve zarfı bana doğru itmeden önce derin bir nefes alıyor. Bakışları benimkilerle buluştuğunda, saf bir kalp kırıklığıyla karşılaşıyorum. "Senin için," diye fısıldıyor.

Zarfı titreyen ellerimle alıp dikkatlice açıyorum, neye baktığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor. Sanki beni haşlamışlar gibi kâğıtları masaya bırakıyorum.

"Bunları zaten imzaladın," diye mırıldanıyorum, sesime bir ihanet karışıyor.

Dion başını sallar. "Sana bir seçenek sunmadan bunu hak ettiğini söylemem haksızlıktı Faye. Tüm evliliğimiz boyunca bu durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştın. Kendimize istediğimizi söyleyebiliriz ama sonuçta ikimizin de başka seçeneği yoktu. Yazlık mı? Ben onu olduğu gibi görüyorum. O senin bağımsızlık ihtiyacının bir tezahürüydü ve asla ihtiyaç duymaman gereken bir emniyet kemeriydi. Bunun için seni suçlamıyorum bebeğim, seni suçlamıyorum da. Keşke... Keşke bu ihtiyacını tamamen ortadan kaldırabilseydim, ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bunun neden mümkün olmadığını anlıyorum."

"Bunu asla imzalamayacağım, Dion." Bir an için gözlerinde umut beliriyor ama hemen söndürüyor. "Her şeyi berbat ettiğimi kabul ediyorum ve sana söylemeliydim. Ayrıca küçük bir parçamın bile o kulübeye ihtiyacım olabileceğini düşünmesinin berbat bir şey olduğunu kabul ediyorum ama Dion..." Elimi saçlarımda gezdiriyorum, içimde yaşayan çaresizliği, her zaman yüzeyin hemen altında olan korkuyu haklı çıkaramıyorum. Her zaman sahip olduğumuz şeyin devam edemeyeceğini hissettiğimi nasıl açıklayabilirim? Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu? "İmzalamayacağım. Senden boşanmayacağım."

Derin bir nefes alıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. "Bunu ikimiz de istemedik," diye mırıldanıyor. "Senden bu kadar uzun süre kaçmamın iyi bir nedeni var, Faye. Bu sadece senin yaşın değil. Korkularımın her birini, geceleri beni uyutmayan her suçluluk duygusunu hatırlattığın için. Seni annemin piyanosunu çalarken izlemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Onun vakfı hakkında konuşmanı duymak? Sen ve ben... asla birlikte olmamalıydık."

Sandalyemden kalkıp masanın etrafında dolaşıyorum. "Bunu kastetmiyorsun." Bana öyle bir çaresizlikle bakıyor ki, sanki sebep olduğum acıyı geri almaktan başka bir şey istemiyor, ama ikimizin de zor yoldan öğrendiği bir şey varsa, o da derin yaraların her zaman iz bıraktığıdır.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum, üzerine çıkıp kucağına oturmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. "Bana bak," diye mırıldanıyorum. "Seni seviyorum, Dion. Şu anda öyle hissetmediğimi biliyorum ama seviyorum. Kulübeyi satacağım, tamam mı? Ondan kurtulabiliriz. Onu satın alırken sağlıklı düşünemiyordum ve... ona ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var, Dion. Sadece sana."

İç çekiyor ve bana doğru uzanıyor, saçlarımı yüzümden çekerken dokunuşu nazik. Yanağımı kavrayıp eğildiğinde keskin bir nefes alıyorum, dudakları

benimkine sürtünüyor. Beni öptüğünde gözlerim kapanıyor, dokunuşu her zamanki gibi - saygılı, sabırlı, temkinli.

Öpüşmemizi derinleştirdiğinde inliyorum ve ellerim daha fazlası için çaresizce saçlarını itiyor. Onu asla incitmek istemedim ve bunu nasıl daha iyi hale getireceğimi bilmiyorum. Benim bile tam olarak kavrayamadığım bir şeyi onun anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Bir elimi gömleğinin altına sokuyorum ve beni yemek masamızın üstüne yerleştirmek için oturduğu yerden kalkarken inliyor. Dizini bacaklarımın arasından geçirerek onları birbirinden ayırıyor ve sonra beni kendine doğru çekiyor, elleri vücudumda dolaşıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum, tam olarak ne için yalvardığımdan emin değilim.

Ben kemerinin tokasını çözerken Dion'un eli bacaklarımın arasında kayboluyor ve ıslak olduğumu fark edince inliyor. Sadece tek bir öpücük ve ben onun için muhtaç bir karmaşayım. "*Lütfen.*"

"Kelimelerini kullan bebeğim," d i y e emrediyor iç çamaşırımı kenara itip bir parmağını içime sokarken. "Ne istiyorsun?"

"Sen," diye fısıldıyorum. "Beni sevmeni istiyorum. Bana gazetelerin bir şaka olduğunu ve beni hep aynı şekilde isteyeceğini söyle."

Yüz ifadesi sertleşiyor ve boştaki eli saçlarıma dolanıyor. Dudaklarımı kabaca kendine çekiyor, saçlarımı sıkıca kavrıyor. Dili dilime değdiğinde inliyorum ve bir parmağını daha içime sokuyor. Beni nasıl kızdıracağını, istediğimi vermeden beni nasıl sınıra getireceğini çok iyi biliyor.

Elim sikinin etrafını sarıyor ve Dion alnını benimkine yaklaştırıyor. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor onu içime doğru yönlendirirken, parmaklarını gerçekten istediğim şeyle değiştiriyorum. "Hem de çok, Faye." Yavaşça, santim santim ileri doğru iterken gözlerimin içine bakıyor. "Seni her zaman seveceğim ve seni her zaman şu anda istediğim gibi isteyeceğim."

"Ben de seni seviyorum," diye inliyorum kalçalarımı kavradığında, hareket etmeye başladığında dokunuşu sertleşiyor, beni istediğim şekilde alıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, Dion."

"Siktir," diye inliyor. Neredeyse sonuna kadar çekiyor ve tekrar içeri kayarken aramıza bakıyor. "Amın benim için çok aç, bebeğim. Sikimi böyle alırken çok iyi görünüyorsun. Bundan asla bıkmayacağım."

Beni daha sert, daha derinden, kontrolsüz hareketlerle içine almaya başladığında bacaklarım beline dolanıyor. Böyle çözülmesine bayılıyorum. "Daha fazla," diye yalvarıyorum.

Eli aramızda hareket ediyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor, her hareketinde ona doğru kaydırıyor. İkimiz de çıldırmış, duygusallaşmış durumdayız, sanki ikimiz de bunu birlikte son kez yaşayacağımızdan korkuyoruz. "Böyle mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve inlemelerim daha yüksek, daha çaresiz hale geldiğinde beni öpüyor. Hiçbir şey daha önce bu kadar doğru ama aynı zamanda bu kadar yanlış hissettirmemişti. "Çok yakınım," diye inliyorum.

Biraz geri çekiliyor, hareketleri sertleşirken bakışları sanki nasıl göründüğümü ezberlemek istiyormuş gibi yoğunlaşıyor. "Benim için gel, bebeğim," diye emrediyor. "Gel, olduğun gibi iyi bir kız gibi."

Ve biliyorum. O anda onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Kaslarım onun etrafında sıkıca büzülüyor ve tüm düşüncelerim kaybolurken gözlerim kapanıyor, saf mutluluk beni ele geçiriyor.

"Siktir," diye inliyor benden birkaç dakika sonra boşalırken. "*Siktir*. İnanılmazsın."

Alnını omzuma koyarken ona sıkıca tutunuyorum, bırakmak istemiyorum. Bana dokunma şekliyle ilgili bir şey çok nihai hissettirdi ve bu anın sonsuza dek sürmesini istiyorum, düşüşten hemen önceki bu birkaç saniyenin.

Yüzünü bana çeviriyor ve hafifçe boynumu öpüyor, nefesi tenimde sıcak. "Taşınacağım," diye mırıldanıyor, sanki hâlâ içime gömülmemiş gibi. "Evrakları burada bırakacağım. Eğer gerçekten istemiyorsan imzalamak zorunda değilsin, Faye. Umarım istemezsin... ama bir seçeneği hak ediyorsun. Hiçbir zaman kendi ayaklarının üzerinde duramadın ve bence hayatının nasıl olmasını istediğine, ben o l m a s a y d ı m kim olacağına karar vermek için biraz zaman *ayırman* en iyisi olur. Tüm evliliğimiz boyunca güç dengesi benim lehime oldu, ama bu benim dengeyi değiştirmem demek."

İçimden çıkıyor, bakışları bir süre üzerimde gezindikten sonra kıyafetlerini topluyor ve takım elbisesinin düğmelerini kapatıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "En derin, en karanlık arzularım, bulabildiğim her nedenle seni kendime bağlamam için bana yalvarırken gitmene izin verecek kadar seviyorum seni."

Bölüm Altmış Üç

FAYE

Berlin'de kalabalık bir tren istasyonunda yürüyorum, etrafımdaki herkes bir yerlere yetişmek için acele ederken ben adımlarımı yavaşça atıyorum. Umutsuzca istediğim şey buydu, ancak son birkaç haftada yaşadığım her deneyim tamamen boş hissettirdi.

Dion'u düşünmekten bir an bile vazgeçmedim ama kendi seçimlerimi yapmanın heyecan verici olduğunu da inkar edemem. Daha önce hiç tren bileti almak zorunda kalmamıştım ya da hiç kendi başıma uçmamıştım. Ziyaret ettiğim yerleri ve kaldığım otelleri seçebilmek, varlığından bile haberdar olmadığım derin bir ihtiyacı karşıladı. Yaptığım her seçim ve peşinden koştuğum her hayal, köklü bir yarayı iyileştirmek için çalıştı ve bana daha önce hiç hissetmediğim türden bir güven verdi.

İlk defa, ben sadece Faye'im. Burada, kimsenin beni tanımadığı yerde, ünlü bir piyanist değilim, babamın kızı ya da Dion'un karısı da değilim. Ben sadece kimsenin umursamadığı bir kızım, fotoğrafı çekilmeden ya da alay konusu olmadan hata yapabilen ve kaybolabilen biriyim. Hayatımda ilk kez kendimi başkasının melodisiyle dans eden bir kukla gibi hissetmiyorum. Uymam gereken kurallar yok, zorla piyano çalışmak yok, programımı bir başkası için yeniden düzenlemek yok.

İstediğimi düşündüğüm her şey vardı ama Dion olmadan hepsi boşa gitti. İçimi çekiyorum ve çantamı karıştırıyorum, bana verdiği boşanma evrakları her zaman aklımın bir köşesinde. Bana taşınacağını söyledikten sonra ortadan k a y b o l d u ve kimse

bana nereye gittiğini söylemezlerdi - bana söyledikleri tek şey onun istediğini yapmam ve bir kez olsun kendim için yaşamayı denememem gerektiğiydi.

Eğer yapmasaydım, hep merak eder miydim? Bir parçam her zaman Dion'un beni asla bırakmayacağından, babamın her zaman yaptığı gibi beni tuzağa düşüreceğinden korkar mıydı? Bunun doğru olduğunu itiraf etmekten utanıyorum.

Rasyonel olarak, onun babam gibi olmadığını her zaman biliyordum, ancak küçük bir parçam hala bir gün ayrılmak isteyip istemeyeceğimi ve buna izin verip vermeyeceğini merak ediyordu. Bunu yapmamaya çalıştım ama hayatımızın geri kalanında beni kontrol etmek isteyeceğinden korkuyordum, tıpkı babamı bana danışmadan hayatımdan çıkardığında ya da bana haber vermeden korumalar atadığında yaptığı gibi. Bunu benim için en iyisi olduğu için yaptığını bilmek korkularımı yatıştırmaya yetmedi.

Biri bana çarpıyor ve tüm vücudum dönerken nefes nefese kalıyorum. Muhtemelen yakında kalkacak olan bir trene binmek için yanımdan geçip gitmeden önce onlara ters ters bakma şansım bile olmuyor. Bir adım daha atarken iç çekiyorum, ancak gözlerim köşedeki küçük bir piyanoya takılınca duraklıyorum.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve ona doğru yürürken kendi kendime gülümsüyorum. On beş tren istasyonu ve ben bunların sadece filmlerde var olduğunu düşünmeye başlamıştım. Tam olarak fildişi olmayan fildişlerinin üzerinde gezinirken omurgamdan bir ürperti geçiyor. Kullanmaktan yıpranmışlar ve şüphesiz bu küçük güzellik alıştığım gibi ses çıkarmayacak ama bir şekilde bu, büyük bir mekanda satış yapmaktan daha büyük bir hayalin gerçekleşmesi.

Oturdum, sesi test ederken dokunuşum saygılıydı. Akort edilmesi gerekiyor ama o kadar da kötü değil. En son ne zaman bir piyanonun başına oturmuştum? Haftalar oldu ve neredeyse Dion'u özlediğim kadar özledim.

Dalgınca çalmaya başlıyorum, Dion'un yardımıyla bestelediğim bir parçayı istemeden seçtiğimi fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Genelde çaldıklarıma kıyasla çağdaş ve fazlasıyla modern bir parça ama bizimkiydi.

İçimde derin bir pişmanlık kabarırken dudağımı ısırıyorum. Haftalarca hayallerin peşinden koştum, ancak gerçekliğimizin en çılgın fantezilerimden daha iyi olduğunu fark ettim. O kulübeyi asla satın almamalıydım ve Dion'dan asla şüphe etmemeliydim. Onun parçası olmadığı bir hayatı yaşamaktansa, hayatımızın geri kalanında korkularımla yaşamayı tercih ederdim.

Son nota çalıyor ve hemen başka bir parçaya dalıyorum, bu sefer klasik bir parça, Beethoven'ın *Moonlight Sonata'sı* ruh halimi mükemmel bir

şekilde yakalıyor. Bunu düzeltmek için nereden başlamalıyım? Bana bir süredir

Benden kaçmasının bir sebebi var ve bunu sadece beni uzaklaştırmak için söylemediğinden korkuyorum. Doğru olmasından ve bensiz daha iyi olmasından korkuyorum.

Kabuslar hiç bitmedi ve şimdi piyano çaldığımı duyduğunda gülümsüyor olsa da, bakışlarının odaklanmadığı ve acı verici anıların onu benden uzaklaştırdığı anlar hala var. Buna değecek kadar yeterli miyim? Yeterince zamanım olursa, onun beni iyileştirdiği gibi ben de onu iyileştirebilir miyim? Onun yanında duran kadın olmayı hak ediyor muyum?

Haftalarca ruhumu aradım, kim olmak istediğime karar vermeye çalıştım ve sonunda tek istediğimin *onun olmak olduğunu* fark ettim.

Alkışlarla düşüncelerimden sıyrılıyorum ve piyanonun etrafını saran yabancıları fark ettiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum. Yerimden kalkıp onlara ürkek bir gülümseme fırlattıktan sonra içimin boş olduğunu hissederek hızla uzaklaşıyorum.

Evliliğimiz boyunca küçük bir parçam Dion'la evlenmeseydim hayatımın nasıl olacağını merak etti. Geçmişi düzeltmek için çok geç olduğunu biliyordum ama kendi geleceğimi kontrol etmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Görünüşe göre, tüm bu deneyimler, tüm bu anlar... onları paylaşacak biri olmadan boş.

Bölüm Altmış Dört

DION

Yine boktan bir ucuz havayolu uçuşuna binen karıma bakıyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş, uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor ve yüzünde güzel bir kızarıklık var. Işıl ışıl, özgür ve *mutlu* görünüyor. Onu bu şekilde görmek beni kahrediyor ama bir parça da olsa rahatlatıyor.

Eğer o yazlığı satın almamış olsaydı, en azından küçük bir parçasının evliliğimizde kapana kısılmış hissettiğini fark edebilir miydim? Benden korktuğunu, bana düşünmemi istediği şekilde güvenmediğini fark eder miydim?

"Bak," der Lex. "Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum ama bu kadar yeter. Geçen hafta Zane'e köhne bir piyanoyu terk edilmiş bir Berlin tren istasyonunda taşıttın, şimdi de beni bu boktan uçağı uçurmaya mı zorluyorsun?"

Kokpitte ona katılırken ona ters ters bakıyorum. "Zane'in zaten dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı ve ben bu uçakların güvenli olduğuna ikna olmadım. Sen uçmadığın sürece rahat edemem. Ayrıca, bu lanet bir okyanusu geçen uzun mesafeli bir uçuş. Ben güvenmiyorum. Neden daha yeni uçakları olan büyük bir havayolu şirketini seçmediğini anlamıyorum."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve yardımcı pilotun yanındaki koltuğuna otururken başını sallıyor. Lex'ten yardım istemek, uçuş korkumu itiraf etmek anlamına geliyordu ama neyse ki bunu büyütmedi. En azından henüz. Lex kalkıştan önce tüm ayarları üç kez kontrol etmeme izin veriyor, kalkış boyunca tek kelime etmiyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor sonunda.

Başımı salladım. "Hayır, ama şu işi bir an önce bitirelim. En azından sonunda Amerika'ya geri dönüyor. Birkaç gece kendi yatağımda uyuyabilirim."

Sertçe başını sallıyor ve ben de kendimi korkunç bir uçuşa hazırlıyorum. Keşke Windsor özel jetini alsaydı - ona defalarca teklif edildiğini biliyorum. Bu korkunç ucuz deneyimlere olan ihtiyacını asla anlayamayacağım, ama lanet olsun, eğer onu mutlu edecek şey buysa, bunu gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım.

"Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?" Lex kırk bin fitte olduğumuzda soruyor.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Onu bırakmaya hazır olana kadar."

Gülüyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Faye'i bırakmaya asla hazır olmayacaksın," diyor eğlenmiş bir sesle. "Sanırım o eve dönene kadar böyle devam edeceksin." Bir an sessiz kalıyor, gülümsemesi eriyip gidiyor. "Mutlu göründüğünü *düşündüğünü* biliyorum ama öyle değil Dion. Belki sen onun senin yanında nasıl parladığını hiç fark etmedin ama ben fark ettim. Boktan babasının onu hayatının büyük bir bölümünde kontrol ettiği göz önüne alındığında uygun bir seçimi hak ettiğini kabul ediyorum ve ona bunu verdiğin için seninle inanılmaz gurur duyuyorum, ama Dion... o mutlu değil. Sen de öyle."

Bir elimi saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum. "Birbirinde teselli bulan iki insan, hissettiklerinin mutluluk olduğuna kendilerini kolayca ikna edebilirler, oysa gerçekte bu şehvetle karışık, aşk kılığına girmiş bir rahatlıktır. Bence hâlâ nasıl tek başına kalacağını anlamaya çalışıyor ve bu alışma süreci onun için kolay olmayabilir ama bunu başaracaktır. Faye'nin mutlu olmak için bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok."

"Belki," der Lex. "Ama belki de seni yanında *istiyordur*. Belki de tek başına bulduğu mutluluk, seninle birlikte olduğunda daha da artıyordur. En kötüsünü beklediğini biliyorum ama bence baldızım seni hoş bir şekilde şaşırtacak."

Sözlerinin bana hissettirdiği umudu bastırmak neredeyse imkânsız ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. Evrakları henüz imzalamadığını biliyorum ama bunun için geri dönmesinden korkuyorum. Özgürlüğün tadına varınca benimle tüm bağlarını koparmak istemesinden korkuyorum. İstesem de bunun için onu suçlayamam.

Şimdiye kadar hayatının her yönü benimkine uyacak şekilde dikkatlice düzenlendi - bununla bir ilgim olup olmadığı önemli değil. O bana

Onun geçmişi benim, geleceği de benim hakkım değil. Beni seçmesini istiyorum ama seçmezse de yoluna çıkmayacağım.

Beklendiği gibi, bu gerçekten cehennemden bir uçuştu ve Lex iniş için hazırlanmaya başladığında sinirlerim bozuldu. Aramızda duran bir başka şey daha - onun yapmayı en çok sevdiği şeylerden biri, benim en büyük korkularımdan biriyle yüzleşmemi gerektiriyor. Bizim için birlikte olmak, her gün birbirimize her şeyden daha fazla öncelik vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Bu fedakârlık ve uzlaşma anlamına geliyor ve ikimiz için de her şeyin daha kolay olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Tüm bunlara rağmen, hiçbir şeyi değiştirmezdim. Benden istese bu uçuşlardan binlercesine binerdim. O bu kadarını ve daha fazlasını hak ediyor.

Yere indiğimizde Lex bana "Nefes al," dedi. "Şimdi sadece taksiyle kapıya gitmemiz gerekiyor. Neredeyse geldik."

Başımı sallıyorum, midem bulanıyor. Tek bir an bile dinlenemedim. Düşüncelerim bana izin vermiyor. Geri döndüğüne göre nereye gideceğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Eve mi dönecek, yoksa kulübesine mi gidecek? İlk birkaç gün benimle sürekli iletişim kurmaya çalıştı ama artık cevapsız aramaları çok az. Mesajları bile yavaş yavaş daha seyrek gelmeye başladı, ta ki tamamen kesilene kadar. Benim etkimden tamamen bağımsız olarak kendine biraz zaman ayırmasını istedim ama beni unutmasının bu kadar kolay olacağını beklemiyordum.

"Dion," diyor Lex, varış kapısına doğru yürürken ses tonu gergin. Bakışlarım uçağımızdaki yolcuları heyecanla bekleyen insanların üzerinde geziniyor, ancak Eric'in elinde büyük bir kırmızı gül demetiyle orada durduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Köşede arkama yaslanıp gözden kayboluyorum, bakışlarım onun üzerinde. Dışarı çıkıp onu gördüğünde yüz ifadesinin eskiden benim için olduğu gibi aydınlanmasını izliyorum. Ona doğru yürüyor ve ben de uzaklaşmak için arkamı dönüyorum.

Bölüm Altmış Beş

DION

İçeri girdiğimde ev her zamankinden daha boş geliyor, her bir ayrıntı bana onu hatırlatıyor. İç tasarımın sorumluluğunu üstlenmesini istediğimde, bunu ona zeytin dalı uzatmanın bir yolu olarak yapmıştım. Onun fikirlerini önemsediğimi ve geçmişte ona pek iyi davranmamış olsam da evlendikten sonra bunun değişeceğini göstermek istemiştim.

Beni kıçımdan ısıracağını hiç beklemiyordum. Bana onu bu kadar hatırlatan bir evde nasıl yaşayabilirim ki? Kanepeye gömüldüğümde kalbim dengesiz bir ritimle atıyor, mavi bornozu kanepenin arkasına serilmiş. Sadece onu görmek bile beni bir anlığına rahatlatıyor, ama sonra Eric'e nasıl gülümsediğini hatırlıyorum.

Onu bekliyordu. Günlerdir beni aramaya bile çalışmadı ama onunla konuşmuş olmalı, yoksa onu beklediğini bilemezdi. Bornozunu yüzüme yaklaştırıp onu içime çekiyorum - haftalardır ona en çok bu kadar yaklaşmıştım ve bu yeterli gelmiyor.

Şimdi onunla birlikte olmalı. Ona verdiği gülümseme bir gösterge olsaydı, bir saniye bile daha izlemek için kalmak beni parçalara ayırırdı. Kalbimden geriye ne kaldıysa onarılamaz bir hasar verirdi. Yaşadığımız onca şeyden, büyüdüğümüzü sandığım onca yoldan, verdiğimiz onca sözden sonra... yine de o aradı.

Belki de boşanma evraklarını hazırlatırken onu ciddi olarak düşünmemekle aptallık etmiştim. Akıl sağlığından endişeleniyordum.

ama ben ondan bu şekilde şüphe etmemiştim. Eğer öyle olsaydı, ona boşanmayı teklif edecek gücü kendimde bulabilir miydim emin değilim.

Eric'i yok etme isteğimin onun gülümsemesinin hatırasıyla bu kadar çabuk yatışması garip. Eğer hayatının geri kalanında onu böyle gülümsetebilirse, lanet olsun. Eğer bunu onun için yapabilirse, arkama yaslanıp gölgelerden onun hayatına devam etmesini izleyeceğim, başından beri istediği adamla.

O gün Lacara'da bunu görmeliydim. Her içgüdüsüne karşı geldi, korkularının her birine ve yetiştirilme tarzının özüne *onun* için meydan okudu. Faye çok korkmuştu ama yine de onun yanında olmayı seçti.

Zamanla bunun kontrolle, meydan okumayla ilgili olduğuna kendimi inandırdım ama işte buradayım... kızım onunla birlikteyken ben kenardayım. Tekrar söylüyorum. Bilmem gerekirdi. Kahretsin, bilmeliydim. Onu hiç hak etmemiştim zaten.

Titreyerek nefes alıyorum ve düşüncelerimin dağılmasını engellemek için elimden geleni yaparken bornozunu sıkıca kavrıyorum ama elimde değil. Gözlerim kapanıyor ve onu, benimle anlamlı tek bir anısını bile paylaşmadığı o kulübesinde düşünüyorum. Benden bir iz bile yok. Orası onun yeni başlangıcıydı; kaçışıydı. Muhtemelen onu da oraya götürmüştür.

Ön kapının açıldığını duyduğumda iç çekiyorum, kardeşlerimin bana sunmak isteyecekleri destekle başa çıkmaya hazır değilim. Bana unutturmaya çalışacaklar ve ben unutmak istemiyorum. Acı verse bile, ondan alabileceğim her şeyi istiyorum.

"Dion."

Sesini duyunca başımı kaldırıyorum, gözlerim açılıyor. Bir şeyler gördüğümden emin bir şekilde koltuktan kalkıyorum. "Faye?" Elindeki kocaman kırmızı gül buketine ve gözlerindeki o alev alev yanan ateşe bakıyorum. Dudaklarının kenarları bir gülümsemeye dönüşüyor ve bornozunu tuttuğumu fark edince kaşlarını kaldırıyor. Hemen bırakıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Evraklar için gelmiş olmalısınız."

Bir an için hırçınlığım neredeyse beni ele geçiriyor ve ona, yasal olarak hala bana bağlıyken erkek arkadaşının ona sahip olup olmayacağını sormak istiyorum. Sonra ona hala benim karım olduğunu ve ona gitmesine izin vermeyeceğimi söylemeyi düşünüyorum. Ama sonunda tek yaptığım ona bakmak oluyor, saf çaresizlik beni sessizleştiriyor.

"Dion, cezalandırılmayı hak ettiğim bir şey yaptım," diyor, sesi yumuşak ve tereddütlü.

Beni kalbimden bıçaklayıp bıçağı çevirmiş de olabilirdi. Burada durup beni aldattığını söylemesini dinlemektense bunu tercih ederim.

Onu öptüğünü ve dışarıda beklediğini söyledi.

"Sadece imzala," diye fısıldıyorum. "Duymak istemiyorum, Faye. Sadece kağıtları imzala."

Bana doğru bir adım atıyor ve onu daha yakına çekip bir şans daha dilemek yerine burada durmaya devam etmek için her şeyimi vermem gerekiyor. Dizlerimin üzerine çöküp daha iyi olacağıma, ona layık olana kadar denemeye devam edeceğime söz vermeyi çok istiyorum.

"Eric'le konuştum," diyor bir adım daha yaklaşarak. Başka tarafa bakıyorum, tüm vücudum onun adının dudaklarında olmasına tepki veriyor. Keşke onun ağzını silebilsem ve kim olduğunu unutana kadar onu öpebilsem. Bir keresinde onu becermekle tehdit etmiştim ve lanet olsun, keşke yapabilseydim.

"Evlendikten kısa bir süre sonra bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor, o kadar yakınımda duruyor ki bedenimi hareket ettirmem bile onu bana doğru bastıracak. Faye avucunu göğsüme dayıyor ve ben titrek bir nefes alıyorum. "Ona söylediğim her kelime için tenimde bir öpücük izi bırakacağına söz vermiştin. Saydım."

İçime umut doluyor ve gözlerim onunkileri buluyor. Bana gülümsüyor ve bu gülümseme ona verdiğinden farklı. Bu sadece bana ait olan bir gülümseme - sevgi, güven ve sadece bana göstermiş olmasını umduğum derin bir tutkuyla dolu. "Ona ne söyledin?" Soruyu dile getirmekten neredeyse korkarak soruyorum.

Eli boynumun arkasına dolanana kadar yukarı kayıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, böylece göğsü benimkine değiyor ve buketi yere düşüyor. "Kocaman bir buket gülle geldi ve benden bir şans daha istedi. "*Üzgün olduğumu* söyledim *Eric. Hâlâ evliyim ve bu şekilde kalmaya niyetliyim. Ben onu seçtim. Her şeyden sonra, her şeye rağmen onu seçtim. Her zaman da seçeceğim.* Yirmi sekiz kelimeydi, aşkım. Güllere karşı yeni bir düşkünlüğün olduğunu biliyorum, bu yüzden onları sana getirdim. Belki beni cezalandırırken onları kullanabilirsin."

Saçlarından tutup onu öpmek için eğiliyorum, dudaklarım onunkilerle buluştuğu anda zevkle inlediğinde içim rahatlıyor. Faye beni sıkıca kavrıyor ve ben de onu kollarımın arasına alıyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor öpücüklerin arasında. "Özür dilerim, Dion. Çok özür dilerim. Ne olursa olsun bir daha asla gitmeyeceğim."

Onu duvara doğru itiyorum ve başı geriye düşüyor, gözleri benimkilerde. "Sana izin vermeyeceğim meleğim. Lütfen benden kaçman, korkularına teslim olman için sana bir şans verdiğimi anla. Sana bir daha asla böyle bir lüks tanımayacağım. Sen

Kendi isteğinle bana geri döndün ve bir daha gitmene *asla* izin vermeyeceğim. İşte bu, Faye. Saçlarımız ağarana ve yaşlanana kadar. Bana bunu da istediğini söyle."

"İstiyorum. Hepinizi istiyorum."

Onu yatak odamıza taşırken sırıtıyorum, huzursuz kalbim sonunda rahatladı.

Eve geri döndü. *Benim* için.

Bölüm Altmış Altı

FAYE

Dion ve ben Hawaii'de pek çok ilkimizi paylaştığımız aynı sahilde yürüyoruz ve dönüp dolaşıp geldiğimiz noktaya bakıp gülümsemeden edemiyorum. Elimi sıkıca tutuyor, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"Faye," diye mırıldanıyor, ıssız özel plajda duraksayarak. Ona doğru dönüyorum ve gözlerinde belirgin bir endişeyle bana baktığını görünce kaşlarımı kaldırıyorum. Elimi bırakıp bir adım geri atıyor ve sonra bir dizinin üzerine çökerken sırıtıyor.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor ve cebinden siyah bir yüzük kutusu çıkarırken kıkırdıyor. "Bunu haftalardır yanımda taşıyorum, dudaklarımdan çıkacak en önemli sorulardan birini sana sormak için doğru yer ve zamanın neresi olduğunu bulamadım. Ölmeden önce yapılacaklar listendeki sayısız yerden herhangi birinde, hatta tüm zorluklara rağmen birlikte inşa ettiğimiz evde sormayı düşündüm ama sonunda en uygun yer burası gibi geldi. Burada, seni ilk kez öptüğüm yerde, *seninle* evlenmek istediğimi fark ettiğimde - mecbur olduğum için değil, gülümsemeni, zaman ayırmanı ve seni sararken gözlerinin parıldamasını istediğim için."

Yüzük kutusunu açtığında Laurier'in ısmarlama bir parçası olduğu belli olan göz alıcı bir nişan yüzüğüyle karşılaşıyor. "Bu annemindi," diyor, sesi bir an için titriyor. "Yıllarca ondan söz etmekten kaçındım ama seninle birlikte olmak bile acımı dindiriyor. Beni daha iyi bir insana dönüştürdün.

Olmayı umduğumdan daha iyi bir adam, onun *gurur* duyacağı bir adam. Zaten evli olduğumuzu biliyorum sevgilim, ama yine de bir evliliğin yürümesini sağlayan her şey üzerinde sıkı çalışmaya devam edeceğime söz vermek istiyorum - kelimeler boğazıma düğümlendiğinde iletişim kuracağım, doğama aykırı olduğunda uzlaşacağım ve eğer bana sahip olursan, seni desteklemeye ve yanında durmaya devam edeceğim. Bana sahip olduğun sürece, her şekilde senin ortağın olmaktan başka bir şey istemiyorum. Lütfen, Faye. Hayatımızın geri kalanında seni sevmeme izin verir misin? Benimle evlenir misin?"

Önünde dizlerimin üzerine çöküp yüzünü tutuyorum, gözlerimden yaşlar akıyor. "Sadece sana tek istediğimin sen olduğunu, ne olursa olsun seni seçeceğimi, işler zorlaştığında kalacağımı ve korkularım ve yetiştirilme tarzım beni yönetmeye çalışsa bile sana güveneceğimi kanıtlamama izin verirsen. Seni sevmenin ne kadar kolay olduğunu, karın olduğum için ne kadar onurlu ve şanslı olduğumu göstermeme izin verirsen seninle yeniden evlenirim."

Alnı benimkine düşüyor ve titrek bir nefes alıyor. "Yapacağım," diye söz veriyor. "Beni söylediğin gibi sevdiğine inanmak benim için her zaman kolay değil, ama bir çift ve bir insan olarak daha iyi olmak için çalışmaya hazırım. Bu yolda birlikte yürümeyi tercih edeceğim kimse yok, Faye. Sadece seninle."

Yüzümden bir damla yaş süzülürken ona sırıtıyorum. "O zaman... *evet*. Evet, Dion. Seninle binlerce kez evlenirim."

Elleri o kadar titriyor ki neredeyse yüzüğü düşürüyor ve ikimiz de gülüyoruz, bu an çok gerçek, çok mükemmel geliyor. Antika elmasa bakıyorum, derin bir minnettarlık göğsümün derinliklerine yerleşiyor. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım*, diye sessizce söz veriyorum önceki taşıyıcıya. *Tam olarak olmak istediğimiz yerde değiliz ama her gün iyileşiyoruz ve ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğiz. Tıpkı senin istediğin gibi.*

Dion yüzümü tutuyor ve ay ışığının altında beni şefkatle öpüyor, yıldızlar üzerimizde parıldıyor. Elim saçlarına dolanıyor ve onu sırt üstü yatırdığımda kıkırdıyor.

"Bu tatil köyü... rezervasyon yaptırdınız mı?"

Kumda sırtüstü yatıyor, düzgün gömleğini ve pantolonunu karıştırıyor. Onu daha önce hiç bu kadar rahat görmemiştim. "Evet. Burada kimse yok. Sadece biz varız."

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlarken ona sırıtıyorum. "O zaman sana göğsüne şampanya döktüğüm o gece ne yapmak istediğimi göstereyim." Gömleği açıldığında bakışları kararıyor ve usulca eğilip

Karın kaslarını öpüyorum. Altımda anında sertleşiyor ve göğsümde saf zevk çiçekleri açıyor. "Karın olmayı ne kadar sevdiğimi sana göstermeme izin ver."

Gövdesinde öpücük izleri bıraktığımda Dion inliyor, elimi kemerine koyduğumda eli saçlarıma dolanıyor. "Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyor. "Sana asla doyamayacağım, bunu biliyor musun? Hayatımızın geri kalanında seni bu geceki gibi isteyeceğim. Sen benim için bir tanesin, Faye Windsor."

Aletini serbest bırakırken ona gülümsüyorum, onu kumda yatarken yakalamış olmanın tadını çıkarıyorum, ay ışığı üzerimizde parlıyor. Elleri kıyafetlerimi çekiştirirken ona "Seni seviyorum," diyorum, ta ki beni çıplak bir şekilde üzerine oturtana kadar. Bana bakışı asla eskimeyecek. Hiç kimse bana onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti - sanki ben onun en büyük hayalinin canlanmış haliyim. "Seni her zaman seveceğim, Dion."

"Siktir," diye inliyor onu kendime doğru hizaladığımda ve tamamen üstüne oturana kadar yavaşça içine aldığımda. "Sikimi alış şekline bak bebeğim. Bu işte çok iyisin, değil mi?"

Ona binmeye başladığımda kızarıyorum, bakışlarının vücudumda gezinmesinin tadını çıkarıyorum. Her zaman çok memnun, çok gururlu görünüyor. Hiç kimse bana kendimi Dion kadar güçlü hissettirmemişti - en küçük anlarda bile.

Elleri belime dolanıyor ve benimle birlikte hareket etmeye başlıyor, üstte olan ben olmama rağmen beni sertçe k a v r ı y o r . "Sen benim için çok iyi bir kızsın," diye mırıldanıyor. "Kocanın sikini ay ışığında böyle alıyorsun." Bir elini aramıza sokup klitorisimi okşadığında inliyorum, başparmağı her hareketinde klitorisimin üzerinden geçiyor. "Benim için boşalacaksın, değil mi?"

Hareketleri daha sert, daha derin, daha hızlı olduğunda başımı sallıyorum. "*Lütfen.*"

Sırıtıyor, bakışları bedenimi okşuyor. Kendimi hiç bu kadar güzel, bu kadar arzulanmış hissetmemiştim. En çılgın hayallerimde bile kendimi Dion Windsor'a binerken bulacağımı düşünmemiştim, ikimiz de birbirimize umutsuzca aşığız. Çalışmamalıyız - ben seyahat etmeyi seviyorum, o ise uçmaktan nefret ediyor. Ben piyano çalıyorum ve piyano sesi onun en büyük korkularını ortaya çıkarıyor. Ben kontrol edilmeye dayanamıyorum, onun doğasında ise otoriter olmak var. Birbirimize uymuyoruz, ancak birlikte mükemmeliz çünkü bunu biz yaptık, çünkü *kendimiz* üzerinde çalışmaya istekliyiz.

"Çok güzelsin, Faye," diye inliyor. "Bana benim olduğunu söyle, bebeğim. Kelimeleri söyle, ben de seni boşaltayım."

Dudağımı ısırıyorum, onu bekletmeye niyetliyim ve başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken sırıtıyor. "Seninim," diye inliyorum umutsuzca.

"İyi kız," diye fısıldıyor. "Ve ben seninim, benden ihtiyacın olanı al."

Ona daha sert biniyorum ve kalçalarımın her eğiminde beni kenara yaklaştırmak için başparmağını mükemmel bir şekilde konumlandırıyor. "Evet," diye inliyorum, dayanamıyorum.

Ben çözülürken büyülenmiş gibi görünüyor, kaslarım onun etrafında tekrar tekrar kasılıyor. "Muhteşem amına koyayım," diye fısıldıyor bizi ters çevirmeden önce. Vücudum kuma çarpıyor ve sırıtarak eğiliyor, dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Şimdi bana bir tane daha ver."

Altmış Yedinci Bölüm

DION

Sahilde yürürken annem bana gülümseyerek, "Burası evlenme teklif etmek için mükemmel bir yerdi," diyor. Ben de ona sırıtıyorum, ama bir yanım muhtemelen arkasından geleceklerden korkuyor. Ne zaman tatlı bir şey söylediğini düşünsem, her şeyi yanlış anladığımı fark etmemi sağlayacak bir şeyle devam edecek. Bu yıllardır böyle ve bunun bir rüyadan başka bir şey olmadığını bilsem de değişmeyeceğinden şüpheleniyorum.

"Kolay olmadı Dion, ama çok iyi dayandın. Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun? Annelerin favorileri olmaması gerektiğini biliyorum ama sen benim favorimdin. Piyanoyu en az benim kadar seven küçük oğlum, benimle piyano çalabilmek için oyuncaklarınla oynamayı feda eden tek çocuğum. O anların her birini ne kadar takdir ettiğimi bilemezsin tatlım. Çok hızlı büyüdün ve seninle geçirdiğim her an için minnettarım. Asla senin olmayan suçluluk duygusunu sonunda bıraktığın için daha da minnettarım. Gerçekten ilk büyük gösterini kaçıracağımı mı düşünüyorsun? Asla kaçırmazdım. Milyon yıl geçse bile. Daha erken gelmemi istemen planlarımı değiştirmedi. Kazaya bu kadar odaklanmak yerine, bunun yerine yapmamız gereken bir uçuş planı olup olmadığını hiç merak ettin mi? Suçlu sen değildin, tatlı oğlum."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve ona uzanıyorum. Bu rüya bir şekilde farklı hissettiriyor, sanki bu sefer gerçekten yanımdaymış gibi. Belki de

Faye ve ben terapiye maruz kalıyorduk ama bu daha fazlası gibi geliyor.

"Seni seviyorum, Dion. Sonunda kendini sevmeyi öğrendiğin için de mutluyum. Faye senin için çok iyi, umduğumdan da iyi. Yolun her adımında ikinizi de izledim tatlım ve birbirinize doğru büyümenizi ve iyileşmek için bilinçli bir seçim yapmanızı, birlikte sahip olabileceğiniz gelecek lehine kendinizi geçmişten kurtarmanızı izlemek... ah, sevgili oğlum, beni ne kadar gururlandırdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeye rağmen dönüştüğün kişiye hayranlık duyuyorum."

Bana doğru uzanıyor ve parmak uçlarına kalkarak alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Mutlu ol, Dion. Benim ve Faye'in iyiliği için, ama en önemlisi kendi iyiliğin için. Mutlu ol, çünkü mutlu olmayı hak ediyorsun. Senin için istediğim tek şey bu. Seni seviyorum, tatlı oğlum. Her zaman da seveceğim."

Bir adım geri atıyor ve ben sahilde tek başıma kalana kadar kaybolmaya başlayınca panikliyorum. "Anne?"

"Dion?" İrkilerek uyandım ve hemen karıma uzanıp onu yanıma, kanepeye çektim. Kıkırdıyor ve yüzünü boynuma bastırıyor. "Uyuyakalmışsın. Hazırlanmam o kadar uzun sürdü mü gerçekten?"

Tanıdığım bir parfüm üzerime sinerken ona daha sıkı sarılıyorum. Annemin.

Bu imkansız. Eğilip Faye'i içime çekiyorum ama bu o değil.

"Dion, iyi misin?" diye soruyor karım, göğsüme yaslanıp bana bakarak. "Biraz solgun görünüyorsun."

Elimi hafifçe kızıl saçlarının arasından geçiriyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Rüyamda annemi gördüm," diye itiraf ediyorum. "Yıllar boyunca onu gördüğüm her rüyada, söylemesini istediğim bir cümle vardı ve o asla söylemedi. Ta ki bugüne kadar."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor, yüzünde tatlı bir gülümseme. "Faye, bana beni *sevdiğini* söyledi."

Gözleri biraz açılıyor ve sonra kolları beni sarıyor. Bana sıkıca sarılıyor ve o anda neredeyse kendimi kaybediyorum. Faye rüyalarımla ilgili her şeyi ve annemin rüyalarımda bana anlattığı her şeyi biliyor. Onun benimle gurur duyduğunu, mutlu olmayı hak ettiğimi ve beni suçlamadığını söylemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

Saçlarını hafifçe okşuyorum, bu jest onun için olduğu kadar benim için de rahatlatıcı. "Gitmemiz gerek," diye mırıldanıyorum isteksizce. "Aile yemeğine geç kalacağız ve büyükannemin nasıl olduğunu bilirsin."

Başını sallıyor ve elini uzatmadan önce beni itiyor. Elini tutarken sırıtıyorum, içimde bir huzursuzluk beliriyor. Annemin söylediği ve aklımdan çıkaramadığım bir şey var ve büyükannemin evine doğru yürürken bunu düşünmeden edemiyorum.

İçeri girmeden birkaç dakika önce Silas'a mesaj atmaya karar veriyorum ve annemle babamın aceleyle eve döndüklerini gösteren eski uçuş planlarını bulup bulamayacağını soruyorum.

"Her şey yolunda mı?" Yemek odasına girdiğimizde Faye soruyor.

Başımı sallıyorum ve onu koltuklarımıza götürürken elini sıkıyorum. "Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve gerçekten de öyle. Evliliğimiz önceden de harikaydı, ancak geçmiş travmalarımızı ve bazı işlevsiz düşüncelerimizi iyileştirmek için bilinçli bir çaba gösterdiğimizde sıçramalar ve sınırlarla gelişti. Aramızdaki şeylerin daha iyi olabileceğini düşünmemiştim, ama bir şekilde oldu. Kendimi ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

"Büyükannem nerede?" Lex bağırıyor. "Onunla Lex-board hakkında konuşmak istiyorum."

Gerildim ve ona doğru bir bakış fırlattım. "Eminim bunu konuşmuşuzdur Lexington. Buna Lex-board demeyeceğiz. Bu çok utanç verici."

Ares kıkırdar. "Dürüst olmak gerekirse, o lanet olası bir utanç kaynağı, bu yüzden sadece uygun."

Luca gözlerini deviriyor, karısından öğrendiği bir alışkanlık bu. "Bunu ulusal televizyona çıkıp herkese karısına olan saplantısını anlatan adam söylüyor."

Ares donakalıyor ve Val Luca'ya dirsek atıyor. "Biriyle çıkmaya çalıştığımda şirkette uyguladığınız ve haftalar sonra benimle *evlendiğinizde* yürürlükten kaldırmak zorunda kaldığınız arkadaşlık etmeme politikasını hatırlatmama gerek var mı?"

Ares elini kaldırıyor ve Val ona beşlik çakarak komplocu bir göz kırpıyor. Bu arada Raven, Sierra ile birlikte okudukları bir tür aşk romanı hakkında sohbet ederken eğlenerek başını sallıyor ve sevgili karımı da saçmalıklarının içine çekmişler. Anladığım kadarıyla, yeni bir kitabın ön kopyalarını almak için masum bir yazarı kaçırmayı planlıyorlar gibi geliyor, ya da bunun gibi bir şey? Bu kesinlikle uzak duracağım türden bir konuşma.

Masada ürkütücü bir şekilde sessiz olan tek kişi Zane. Sanırım bu beklenen bir şey. Celeste'in büyük düğün planları her derginin ön sayfasında yer almaya devam ediyor. Haberleri Windsor'a ait haber kaynaklarından uzak tuttuk ama medyanın diğer yarısı her zaman var.

Telefonum çalıyor ve Silas'ın adını gördüğümde hemen ona uzanıyorum. Telefonumun kilidini açarken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

SILAS

Arşivlerde bile başka uçuş planı bulunamadı. Ailenizin içinde bulunduğu uçuş, planladıkları tek uçuştu. Programlarında hiçbir sapma yoktu.

İnançsızlık içinde telefonuma bakıyorum. Yıllarca benim yüzümden aceleyle eve döndüklerini ve bazı önemli kontrolleri kaçırdıklarını düşünmüştüm ama en başından beri içinde bulundukları uçuş haftalar öncesinden planladıkları uçuştu.

Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, yine de bir şekilde suçluluk duygumun kalıntıları hafifliyor ve kendimi her zamankinden daha hafif hissediyorum.

O rüyayı düşünmeden edemiyorum. Bu gerçekten zihnimin bana oynadığı bir oyun muydu, yoksa suçluluk duyguma o kadar sıkı tutunmuştum ki annem denese de bana ulaşamıyor muydu? Batıl inançları olan biri değilim ama parfümünün birkaç dakikalığına oturma odasını doldurması bana büyülü geldi.

"Çocuklar!" Büyükannem aceleyle içeri giriyor, *geç kalmış*. O hiç geç kalmaz. Neler oluyor? Bir şarap kadehi ve bir kaşık kaparken kaşlarımı çatıyorum. "Çocuklar!" diye tekrarlıyor, hepimiz sessizleşene kadar kaşığı bardağa vuruyor.

"Buranın resmi kabul salonumuz olmadığının farkındayım ve yemeklerimizi güvenli, dramadan uzak bir alan olarak tutmayı tercih ettiğimi biliyorsunuz, ancak bu gece sizin için bekleyemeyecek bir duyurum var."

Bakışları masanın üzerinde geziniyor, sadece Zane'de duraklıyor. *Oh, lanet olsun*. "Zane," diyor ve Zane anında geriliyor, gözlerinde öfke. "Dion bir süredir mutlu bir evlilik sürdürüyor ve senin de Ares, Luca ve Dion'un izinden gitme zamanın geldi."

Başını sallıyor ve kadehini masaya çarpmadan önce boşaltıyor. "Dürüst olmak gerekirse, büyükanne? Kiminle evlendiğim gerçekten umurumda değil. Senin umurunda."

Sertçe başını sallıyor. "Mükemmel. Üç hafta sonra Celeste Harrison'la evleniyor olacaksın."

Hepimiz şok içinde büyükanneye bakıyoruz, hiçbirimiz onu doğru duyduğumuzdan emin değiliz. Sierra Raven'a fısıldıyor, o da yavaşça başını sallıyor, bakışlarında biraz kafa karışıklığı var.

"Son kontrol ettiğimde Celeste başka biriyle nişanlıydı," diyorum dikkatlice, Zane ayağa kalkmadan birkaç dakika önce.

"Onunla evlenmeyeceğim," dedi, üzgün görünüyordu. "Onun dışında kimseyle."

Büyükanne kollarını kavuşturuyor, gözlerinde hesapçı bir bakış. "Bir keresinde onunla evlenmek için yalvarmıştın, değil mi?" diye soruyor. "Yani onunla ev*leneceksin.* Ailesi dünyanın en iyi otelcileri arasında - arkamıza yaslanıp Emerson'larla el ele vermelerine izin veremeyiz."

Zane sendeleyerek geri çekiliyor, dönüp odadan çıkarken gözlerinde vahşi bir bakış var. Lexington ve Sierra onu takip ederken geri kalanımız sessizce arkamıza yaslanıyoruz. Evli olanlarımız arasında garip bir anlayış var. Büyükannemin davranışlarını her zaman beğenmeyebiliriz ama o bir şekilde ne yaptığını çok iyi biliyor. Her hareketi dikkatlice hesaplanmıştır - bizi geri çekildiğine inandırdığı her durum da dahil. Başından beri size yol gösterirken, seçimlerinizin size ait olduğuna sizi inandıracaktır.

"Sanırım şu an Faye ve benim ikinci bir düğün yapmak istediğimizden bahsetmek için uygun bir zaman değil?"

Faye dizime uzanıp beni uyarırcasına çimdikliyor ve Raven ile Val anında canlanıp sahip oldukları sayısız fikri tartışmaya başladıklarında ona kendini beğenmiş bir sırıtma fırlatıyorum.

Büyükannem bana sevgi ve gurur dolu tatlı bir bakış fırlatıyor. Yöntemlerine her zaman katılmayabilirim ama Faye ile beni bir araya getirdiği için ona minnettarım.

Umarım Zane ve Celeste konusunda da doğru kararı veriyordur.

Sonsöz

DION

Elimdeki altın kalp şeklindeki madalyona bakıyorum ve inanamayarak pürüzsüz metalin üzerinde geziniyorum. Aylardır bu kolyeyi arıyordum, dün gece rüyamda yine annemi görene kadar sonuçsuz bir şekilde.

"Benimkini alabilirsin," dedi bana. "Aradığın madalyon bir çiftin yarısı. Felicity'ninki kayıp ama benimki değil. O ve ben çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaşız, biliyor musun? İkimiz de oldukça sevimsiz çocuklardık, bu yüzden onun madalyonunda benim bir fotoğrafım, benimkinde de onun bir fotoğrafı vardı. Bu durum babanı kıskançlıktan deliye döndürürdü, çünkü onun benim fotoğrafımın olduğu bir cep saati vardı, ben ise onun yerine sık sık en iyi arkadaşımın fotoğrafının olduğu bir madalyon takardım."

Sırıttı ve bana doğru uzandı, parmaklarının ucu saçlarımı okşadı. "Madalyonumu Faye'e ver. Ona verebileceğim tek şey bu ve onun da benim gibi seveceğini biliyorum. Onu mücevher kutumda bulabilirsin."

Ve buldum. Gerçekten de mücevher kutusundaydı. Küçük bir parçam, Faye'in babasının ondan aldığı kolyenin aynısının annemde de olduğunu hatırlamış olmalıydı, yoksa bilinçaltım beni ona asla yönlendirmezdi.

Elimi sıkıca kavrıyorum ve Faye'in soyunma odasına giriyorum, garip bir şekilde gerginim. O ve ben çok yol kat ettik ama tüm yaralarımızın iyileştiğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Dion," diyor, ayağa kalkarak. Hay sikeyim. Her zaman güzeldir ama giydiği o siyah gece elbisesi nefesimi kesiyor. Raven'ın tasarımlarından biri olduğuna şüphe yok. "Hazır mısın?"

Gözlerimi ondan ayıramadan aptalca başımı sallıyorum. "Ben öyleyim ama sen değilsin. Henüz değilsin."

Ona doğru yürüyorum ve annemin kolyesini tutuyorum, elim hafifçe titriyor. Faye nefes nefese kalıyor, gözleri madalyonla benim aramda şok içinde gidip geliyor. "Nasıl yani?"

Kolyeyi kapatmak için ona doğru uzanırken gülümsüyorum. "Ne yazık ki bu annenin değil. Özür dilerim, Faye. Denedim ama onunkini bulamadım. Senin boynundaki annemindi."

Bakmak için kaldırıyor, bakışlarında saf bir hayranlık var. "Annenin miydi?" diye soruyor, sesi titreyerek.

"Bu bir dostluk kolyesinin yarısı. Aç onu."

Dediğimi yapıyor ve bir tarafta annelerimizin birlikte, diğer tarafta ise sadece annesinin olduğu fotoğrafı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Annemin de benzer bir fotoğrafı vardı," diye mırıldanıyor, bana bakarken burnunu çekiyor. "Teşekkür ederim, Dion. Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunu almam gerçekten sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Tüm kardeşlerime sordum ve hepsi de annemin nişan yüzüğüyle evlenme teklif etmem konusunda hemfikir oldukları gibi, bu yüzüğün de senin olması gerektiği konusunda hemfikir oldular. İkimiz de geçmişi geri alamayız Faye, ama geçmişimizi onurlandırırken daha iyi bir gelecek için birlikte çalışabiliriz. Bu gece her iki annemizin de bir parçasını yanımızda hissetmek doğru geldi."

Parmak uçlarına kadar yükseliyor ve rujunu bulaştırmamaya dikkat ederek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor, kollarını boynuma doluyor ve biraz geriye yaslanıp bana bakıyor. "Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum ve beni onun için satın aldığım konser binasına götürürken elimi tutuyor. Kalbim kontrolden çıkmış gibi atıyor ve ona can simidimmiş gibi t u t u n u y o r u m . Birçok açıdan gerçekten de öyle.

Sahne perdelerinin arkasına geçtiğimizde ona "Geriye dönüp baktığımda," dedim. "Hiç hazır olduğumu sanmıyorum."

Faye bana sırıtıyor ve hafifçe yanağımı okşuyor. "Ben de hep aynı şekilde hissediyorum ama bugün daha iyi çünkü sen yanımdasın. Bu geceki yardım konseriyle topladığımız parayı ve ailenin seni sahnede benimle görmekten ne kadar mutlu olacağını bir düşün."

İçimi çekip çenesini tutuyorum ve sahne görevlisi devam etmemizi işaret etmeden kısa bir süre önce öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Bunu *senin* için yapacağım," diye mırıldandım. "*Bizim için.*"

Başını sallıyor ve beni sahneye çekerken parmaklarımızı birbirine doluyor. Bakışlarım hemen ön sırada oturan aileme gidiyor ve piyanosunun arkasında Faye'in yanına oturduğumda büyükannemin gözleri açılıyor. Ona gülümsüyorum ve kardeşlerimin gözlerindeki duyguyu fark ediyorum.

Zane kolunu Celeste'e dolamış, Celeste tüm vücudu gergin bir halde sıkıca gülümsüyor. Bana başını sallıyor, şaşırtıcı bir şekilde silahsızlanmış görünüyor. İkisi de kendilerini göstermeye çalışıyorlar ama durumlarının iyi olmadığı çok açık. Büyükanneme güveniyorum ama bu ikisini birlikte olmaya zorlamanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Celeste pişman gibi görünüyor ama Zane düşündüğümden çok daha intikamcı. Celeste'i yok etmeye niyetli ve bunu yaparken Celeste'in sağlam bıraktığı birkaç parçasını da mahvedeceğinin farkında değil gibi görünüyor.

Faye açılış notalarını çalmaya başlıyor ve müzik ve karımdan başka bir şey kalmayana kadar her şey eriyip gidiyor. Haftalardır yorulmadan çalıştığımız düeti çalarken ona katılmadan önce parmaklarım bir an titriyor. Meğer ailemiz ve çevremiz beni izleyebilmek için çılgınca paralar ödemiş ve bu paraların tamamı doğrudan Staccato Vakfı'na bağışlanıyor. Faye her iki annemizin de hayallerini gerçekleştiriyor ve bunu çok zahmetsizce yapıyor.

Mükemmel bir uyum içinde birlikte oynarken onu izliyorum. O hiç istemediğim bir eşti ama şimdi onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onun kırık parçaları benimkilere mükemmel bir şekilde uyuyor ve hayatımızın geri kalanını üzerine inşa ettiğimiz temeli oluşturuyor. Koyduğumuz her tuğlayla birbirimizi inşa ediyoruz. Hayatın bizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum, ancak geleceğimde sayısız boktan uçuş ve güzel melodiler olduğundan şüpheleniyorum.

Başka türlü olmasını istemezdim.

Dion ve Faye'den daha fazlasını mı istiyorsunuz? Bu bonus sahneleri şuradan indirin: catharinamaura.com/bonuses

- 1. Dion ve Faye'in ikinci düğünü
- 2. Balaylarından baharatlı bir sahne
- 3. Ares ve Raven'ın düğününde Dion ve Faye'in ilk kez birden fazla kez dans ettikleri bir sahne - Dion Faye'in ne kadar güzel olduğunu ilk kez bu sahnede fark eder ve o andan itibaren onun için Faye'den başka kimse yoktur (bunu kabul etmese bile)

Catharina Maura'dan daha fazlası

- Raven ve Ares'in hikayesi: Yanlış Gelin
- Luca ve Val'in hikayesi: Geçici Eş
- Silas ve Alanna'nın hikayesi: Acı Tatlı Anılar

Zane ve Celeste'in hikayesi çok yakında!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.